

A. 2. 10/11
1872

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΓΑΛΛΙΚΗ

GRAMMAIRE FRANÇAISE.

1872

1161

5) 3, 7, 21, 26, 27, 33, 34, 35, 36,
37, 38, 39, 40, 41.

6) 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 16, 17, 18

7) 4, 5, 6, 16, 17, 25, 26, 27, 28, 29, 30

8) 5, 7, 8, 9, 17, 18, 1

$\begin{array}{r} 2 \quad 2 \quad 2 \\ 4 \overline{) 108464} \end{array}$ $\frac{42116}{4}$

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΓΑΛΛΙΚΗ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

Ἐρανισθεῖσα

ΕΚ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΔΟΚΙΜΩΝ ΓΑΛΛΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΩΝ,

ΜΕΤΑ ΠΡΟΣΘΗΚΗΣ ΘΕΜΑΤΩΝ, ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΩΝ, ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ
ΟΛΙΓΩΝ ΤΙΝΩΝ ΠΕΡΙ ΥΦΟΥΣ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑΣ
ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΩΔΙΑΣ

ΥΠΟ

Γ. Μ. ΖΑΔΕ

ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

~~~~~

Τιμᾶται Δραχμ. 4, 25.

ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Π. ΕΥΜΟΡΦΟΠΟΥΛΟΥ

(Παρά τῇ Πλατείᾳ Γεωργίου)

~~~~~

1872.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Τὰ μὴ υπογεγραμμένα ὑπὸ τοῦ συντάκτου καταδίδονται κατὰ
τὸν νόμον, ὡς ἐκ τυποκλοπίας προερχόμενα.

ΤΗ: ΑΓΑΘΗ· ΚΑΙ ΜΑΚΑΡΙΑ·

ψυχή

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΠΕΤΣΑΛΗ

καὶ

ΤΩ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1863 ΣΥΝΥΠΟΥΡΓΗΣΑΝΤΙ

ΚΥΡΙΩ· Ν. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΩ·

ἀνατίθησι

ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΚΑΙ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ

Ὁ Συγγραφεὺς.

Τοῖς ἐντειζομένοις.

Ἐκαστὸς τῶν διδασκόντων ἰδίαν μέθοδον διδασκαλίας ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἔχων, ὠφελιμώτερος δύναται ν' ἀποβῆ τοῖς αὐτοῦ μαθηταῖς ἐὰν ἐκ τῆς πολυετοῦς αὐτοῦ πείρας ὀδηγούμενος, ἐπιχειρήσῃ δι' ἰδίου συγγραμματος νὰ ἐξομαλύνῃ τὰς δυσκολίας ἃς παρατηρεῖ καθ' ἑκάστην ὅτι αἱ παρ' αὐτοῦ διδασκόμενοι ἀπαντῶσιν εἰς τὴν ἐκμάθησιν πολλῶν πραγμάτων, εἴτε ὅλως ἐλλειπόντων ἐν ταῖς συγγραμμασιν ἅτινα ἔχουσιν ἀνὰ χεῖρας, εἴτε ἀτελῶς ἐκτεθειμένων.

Διὰ μόνου τοῦ τρόπου τούτου νομίζομεν δύνανται, προϊόντως τοῦ χρόνου, τὰ παρ' ἡμῖν διδακτικὰ βιβλία ν' ἀποκατασταθῶσι βαθμηδὸν ὅσον οἶόν τε τελειότερα καὶ πραγματικῶς ὠφελιμώτερα.

Μόνη ἡ σκέψις αὕτη ἐνθαρρύνει με, καὶ περ τὰς μεγίστας τοῦ ἔργου δυσχερεῖας μὴ ἀγνοοῦντα, νὰ προβῶ εἰς τὴν ἐκδοσιν τῆς Γαλλικῆς ταύτης γραμματικῆς.

Πολλάκις παρατήρησα ὅτι οὐκ ὀλίγον οἱ μαθηταὶ προσκόπτουσιν εἰς τὴν κατάληψιν τῆς σημασίας τῶν ἄρθρων, ἰδίως τοῦ μεριστικοῦ, τῶν χρόνων τῶν ῥημάτων, (ἢν ὀλίγοι τῶν γραμματικῶν ἐρμηνεύουσι καὶ πάλιν οὐχὶ καθ' ὅλην τὴν σύζυγίαν τοῦ ῥήματος), καὶ τῆς ὑποθετικῆς ὡς καὶ τῶν χρόνων αὐτῆς.

Τὰ τοιαῦτα θεωρούμενα παρ' ἄλλων, ἴσως ὡς οὐχὶ ἄξια πολλῆς προσοχῆς, οὐ μικρὰν παρέχουσι τοῖς διδασκόμενοις δυσκολίαν εἰς τε τὴν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετάφρασιν, τὴν θεματογραφίαν, τὴν Γαλλικὴν σύνθεσιν καὶ εἰς τὸ ὀρθῶς γαλλιστὶ λέγειν, δι' ὃ οὐ μικρὰν κατέβαλα προσπάθειαν ὅπως ἄρω τὸ κώλυμα τοῦτο.

Τὴν πρακτικὴν ὠφέλειαν τῶν μαθητῶν ἐπιδιώσκων, καὶ τὴν βαθμιαίαν αὐτῶν, ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς μελέτης των, ἐγγράμμασιν εἰς τὸ γαλλιστὶ ἐκφράζεσθαι, συνῴδευσα πάντας τοὺς γραμματικὰς ἄρθρους διὰ τῶν ἀντιστοιχοῦντων γαλλικῶν, ἀκολουθήσας κατὰ τοῦτο τὸν κ. Γ. Δούκα, καὶ κατεχώρησα ἐρ' ἑκάστου τῶν μερῶν τοῦ λόγου κατάλληλα θέματα πρὸς ἐντελεστέραν ἐφαρμογὴν τῶν καινῶν, μετὰ δὲ τὰ ἀνώ-

μαλα ῥήματα γυμνάσματα ικανά νά ἐξασκήσωσι τὸν μαθητὴν ἐπὶ αὐτῶν.

Πρὸς σύνταξιν τοῦ ἔργου τούτου πολλὰς ἔσχον ὑπὸ ὄψιν γαλλικὰς γραμματικὰς, ἰδίως τὴν Grammaire des grammaires τοῦ Girault Du-
vivier, τὴν Grammaire générale τοῦ Napoléon Landais καὶ τὴν
πεντηκοστὴν (!) ἔκδοσιν τῆς μεθοδικωτάτης καὶ παγκοσμίου καταστά-
σης γραμματικῆς τῶν Noël et Chapsal.

Μεγάλην δ' ὀφείλω εὐθεῖαν καὶ εἰς τὰς ἐν Ἑλλάδι ἐκδοθείσας γαλ-
λικὰς γραμματικὰς τῶν κ. κ. Οἰκονομίδου, Σαμουράκη, Δούκα καὶ
Desrues.

Προσεπάθησα δὲ ὅσον ἔνεστι νά καταστήσω τὸ πόνημά τοῦτο εὐμέ-
θοδον καὶ εὐληπτον τοῖς διδασκομένοις, οἵτινες πρὸ πάντων ὑποτίθεν-
ται παῖδες. Ἐθήρυσσα πρὸς τούτοις πᾶσαν δυνατὴν συντομίαν δι' ἣ παρέ-
λειψα πανθ' ὅσα γνωστὰ τοῖς διδασκομένοις ἐκ τῆς ἑλληνικῆς γραμματι-
κῆς. Δὲν ὤκησα ὅμως νά συλλέξω πᾶν ὅ,τι ἀναγκαῖον πρὸς πλήρη
θεωρητικὴν καὶ πρακτικὴν τῆς γλώσσης ἐμαθήθην.

Διήρυσσα τὸ πόνημά μου εἰς δύο κυρίως μέρη· τὸ πρῶτον περιέχει τὸ
τεχνολογικόν, μετὰ θεμάτων καὶ γυμνασμάτων ἐπὶ τῶν ἀνωμάλων ῥη-
μάτων, πρὸς χρῆσιν τῶν ἑλληνικῶν σχολείων καὶ τῆς α'. τάξεως τῶν
γυμνασίων· τὸ δεύτερον, προωρισμένον διὰ τοὺς μαθητὰς τῶν τριῶν ἡ-
νωτέρων τάξεων τῶν γυμνασίων, περιέχει τὸ συντακτικὸν μετὰ παρα-
τηρήσεων, θέματα, ὀλίγα τινα περὶ ὕφους καὶ σύντομον περὶ στοιχομη-
γίας διατριβὴν ἔτι δὲ γυμνάσματα γεγραμμένα παρὰ τοὺς κανόνας,
κατὰ τοὺς Noël καὶ Chapsal ἵνα ὁ μαθητὴς ἐγγυμνασθῇ ἔτι πλεῖω,
διορθῶν αὐτὰ συμφώνως πρὸς ὅσα ἐδιδάχθη.

Οὕτω πως κατηρτισμένον τὸ ἔργον μου ἀπαλάττει τὸν μαθητὴν
τῆς πολυδαπάνου μεθόδου τοῦ Ὁλλενδόρφου, καὶ δύναται νά ἤ.αι χρή-
σιμον οὐ μόνον τοῖς ἐν τοῖς ἑλληνικαῖς σχολαῖσι καὶ γυμνασίοις διδα-
σκομένοις νέοις, ἀλλὰ καὶ παντὶ βουλομένῳ ἐμαθεῖν τὴν γαλλικὴν
γλῶσσαν ἐντελῶς καὶ ἐν ἑραγεῖ χρόνῳ.

Ἐλπίζομαι ὅτι θέλει τύχει εὐμενοῦς ὑποδοχῆς.

Ἐν Πάτραις κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1871.

G. M. ZALES.

Ἡμυχρημένων διόρθωσις.

Σελίς 10 σίγος 21, ἀντί enivrer μεθύω, enorgueillir, ἀνάγνωθι enivrer μεθύω, enorgueillir. — Σελ. 44 σίγ. 33, ἀντί ὑποκόφως, ἀνάγν. ὑποκόφως. — Σελ. 44 σίγ. 38, ἀντί ἀπλή, ἀνάγν. ἀπλῆ. — Σελ. 42 σίγ. 33, ἀντί Joad, ἀνάγν. Joab. — Σελ. 13 σίγ. 35, ἀντί ouf rouge, ἀνάγν. ouf rouge. — Σελ. 44 σίγος 15, ἀντί αἶον, ἀνάγνωθι οἶον. — Σελ. 15 σίγ. 28, ἀντί nourice ἀνάγν. nourrice. — Σελ. 23 σίγ. 34, ἀντί τοῦ t ἤ s, ἀνάγν. τοῦ t εἰς s. — Σελ. 23 σίγ. 34, ἀντί aieul, ἀνάγν. aïeul. — Σελ. 24 σίγ. 19, ἀντί σκοτεία, ἀνάγν. σκοτία. — Σελ. 25 σίγ. 26 ἀντί la chair ἢ σάρξ, l'amidon τὸ ἄμυλον, ἀνάγν. la chair ἢ σάρξ. — Σελ. 27 σίγ. 10, ἀντί μηλαία, ἀνάγν. μηλέα. — Σελ. 30 σίγ. 19, ἀντί οὐ, ἀνάγν. οὐ. — Σελ. 33 σίγ. 32, ἀντί δυσσεκατομμύριον, ἀνάγν. δισεκατομμύριον. — Σελ. 34 σίγ. 21, ἀντί ὄροφῶν, ἀνάγν. ὄροφῶν. — Σελ. 35 σίγ. 14, ἀντί κοτοπούλια, ἀνάγν. κοττοπούλια. — Σελ. 35 σίγ. 43, 44, ἀντί cemple, comple, ἀνάγνωθι couple, couple. — Σελ. 37 σίγ. 34, ἀντί δακτυλίθρα, ἀνάγν. δακτυλίθρα. — Σελ. 38 σίγ. 13, ἀντί ἡθοποιός, ἀνάγν. ἡθοποιός. — Σελ. 38 σίγ. 23, ἀντί Κτητικαὶ démonstratifs, ἀνάγν. Κτητικαὶ possessifs, Δεικτικαὶ démonstratifs. — Σελ. 40 σίγ. 14 ἀντί ἐγκλίσεων, ἀνάγν. ἐγκλίσεων. — Σελ. 48 σίγ. 41, ἀντί jl, ἀνάγν. il. — Σελ. 48 σίγ. 42, ἀντί vous, ἀνάγν. vous. — Σελ. 48 σίγ. 43, ἀντί auraient, ἀνάγν. auraient. — Σελ. 64 σίγ. 31 καὶ 32, ἀντί ἐδωσα, ἀνάγν. ἔδωκα. — Σελ. 72 σίγ. 22, ἀντί ἀπαδεῖ, ἀνάγν. ἀποδεῖ. — Σελ. 84 σίγ. 15, ἀντί oui, ἀνάγν. oui. — Σελ. 89 σίγ. 1, ἀντί caineu, ἀνάγν. vaincu. — Σελ. 99 σίγ. 43, ἀντί ὅταν ὅμως τὸ e δὲν εἶναι, ἀνάγν. ὅταν ὅμως τὸ e δὲν ἦναι. — Σελ. 108 σίγ. 40, ἀντί ἀντωνυαία, ἀνάγν. ἀντωνυμία. — Σελ. 112 σίγ. 27, ἀντί ἦναι ἢ συντακτικῆ, ἀνάγν. ἦναι ἢ συντακτικῆ. — Σελ. 115 σίγ. 30, ἀντί chefs - d'œuvres, ἀνάγν. chefs - d'œuvre. — Σελ. 123 σίγ. 8, ἀντί δὴν, ἀνάγν. δέν. — Σελ. 128 σίγ. 19, ἀντί προηγήται, ἀνάγν. προηγήται. — Σελ. 130 σίγ. 20, ἀντί προηγουμένη ὑπὸ ῥήματος, ἀνάγν. προηγουμένου ῥήματος. — Σελ. 145 σίγ. 40, ἀντί assayer, ἀνάγν. essayer. — Σελ. 166 σίγ. 21, ἀντί ἀνδριώτερος, ἀνάγνωθι ἀνδρειώτερος. — Σελ. 169 σίγ. 3, ἀντί μετ' ὀλίγον παρέρχονται, ἀνάγν. εἰσὶν ἐν τῷ παρέρχεσθαι. — Σελ. 191 σίγ. 14, ἀντί substatif ἀνάγν. substantif.

Παρεισέφρασαν βεβαίως καὶ ἄλλα, ἅτινα ἀφίνονται εἰς τὰς γνώσεις τῶν κ. κ. διδασκόντων.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΓΑΛΛΙΚΗ.
GRAMMAIRE FRANÇAISE.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

PREMIERE PARTIE.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

INTRODUCTION.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

CHAPITRE PREMIER.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ είναι ἡ τέχνη τοῦ ὀρθῶς λαλεῖν καὶ γράφειν.

Φωνήεντα voyelles τῆς Γαλλικῆς γλώσσης εἰσὶν: a, e, i, o, u, y.

Σύμφωνα δὲ consonnes: b, c, d, f, g, h, j, k, l, m, n, p, q, r, s, t, v, x, z.

Καὶ οἱ Γάλλοι ἔχουσι φωνήεντα μακρὰ longues, καὶ βραχέα brèves.

Ἡ συλλαβὴ syllabe ἢ ἐκ δύο φωνηέντων συγκεκλιμένη λέγεται δίφθογγος diphthongue, ὡς αἰ, οἰ, υἰ, εἰ, κλπ. Ὅσον diaere διάκρονος, pied ποῦς, loi νόμος, huile ἔλαιον κλπ.

Ἡ λέξις ἢ μίαν μόνον συλλαβὴν ἔχουσα καλεῖται monosyllabe, ἢ δύο δὲ dissyllabe, ἢ τρεῖς ἢ πλείονας polysyllabe.

ΠΕΡΙ ΦΩΝΗΕΝΤΩΝ.

DES VOYELLES.

A, a.

Τὸ στοιχεῖον τοῦτο προφέρεται ὡς τὸ ἡμέτερον α, ὡς papa, πατήρ, maman μήτηρ, ἔχον δὲ τὴν περισπωμένην (â) εἶναι μακρὸν, ὡς Page ἡ ηλικία.

Τὸ a μένει ἄφωνον εἰς τὰς λέξεις, août ἀγούστος, Saône Ἄρaris, (ποταμὸς τῆς Γαλλίας), taon οἰστρός, ἀλογόμια: aoriste ἀόριστος, καὶ toast πρόποσις.

E, e.

Τὸ e εἶναι τριῶν εἰδῶν

α. Ἄφωνον e muet, κυρίως εἰς τὸ τέλος τῶν λέξεων, οἷον livre βιβλίον, πολλάκις δὲ καὶ εἰς τὸ μέσον αὐτῶν, οἷον jeter ῥίπτω, rareté σπανιότης. Εἰς δὲ τὰ μονοσύλλαβα je, me, te, se, le τὸ e προφέρεται ὡς ἡμίφωνον.

β. Κλειστόν é fermé, λαμβάνον τὴν ὄξειαν, καὶ προφερόμενον ὡς τὸ ἡμέτερον e, οἷον bonté καλοκάγαθία, blé σίτος, été θέρος, trésor θησαυρός.

γ. Ἄνοικτόν é ouvert, ἔχον τὴν βαρεῖαν, καὶ προφερόμενον διὰ διαστολῆς τῶν χειλέων ὀριζονταίως, ὡς la prière ἡ δέησις. Εἰς τὴν λέξιν sévère ἀστηρὴς, ἀπαντῶνται καὶ τὰ τρία e.

Τὸ ἔχον τὴν περισπωμένην (') e εἶναι μακρὸν, καὶ προφέρεται ὡς é ανοικτόν, οἷον être εἶναι.

Τὸ e πρὸ τοῦ n προφέρεται ὡς a, ὅταν μετ' αὐτὸ ἀκολουθῇ καὶ ἄλλο σύμφωνον, ὡς entendre ἀκούω· ὁμοίως ὡς a προφέρεται καὶ ὅταν ᾖναι πρὸ τῶν mb ἢ mp ἢ καὶ πρὸ δύο m, οἷον embaumer βαλσαμῶνω, employer μεταχειρίζομαι, emmener ὀδηγῶ, la femme ἡ γυνή, prudemment φρονίμως. Ὅταν δὲ τὸ n διπλασιαζῆται, διατηρεῖ τὴν κυρίαν αὐτοῦ φωνήν, οἷον ennemi ἐχθρὸς, la mienne ἡ ἰδική μου.

Ἐξαιροῦνται τὸ μονοσύλλαβον en, καὶ αἱ ἀκόλουθοι λέξεις, εἰς αἷς τὸ e προφέρεται ὡς a, ennui ἀνηδία, hennir χρεμετίζειν, solennel ἐπίσημος, ennivre μεθύω, ennorgueillir ἀλαζονεύομαι, καὶ αἱ ἔχουσαι h μετὰ τὸ n, οἷον enhardir ἐνθαρρύνω, enharnacher ἐπιτάττω ἵππον.

I, i.

Τὸ φωνῆεν i προφέρεται ὡς τὸ ἡμέτερον i, οἷον imiter μιμοῦμαι. Πρὸ τοῦ m καὶ n, ἐπομένου καὶ ἄλλου συμφώνου προφέρεται ὡς e, οἷον impossible ἀδύνατον, inconstant ἀστατος. Διπλασιαζομένου δὲ τοῦ m ἢ n, ἀναλαμβάνει τὸ i τὸν φυσικὸν αὐτοῦ φθόγγον, ὡς immortel ἀθάνατος, innocent ἀθῶος.

Καὶ τὸ i ἐνίστα λαμβάνει περισπωμένην accent circonflexe.

O, o.

Τὸ o προφέρεται ὡς τὸ ἡμέτερον o, λαμβάνον δὲ τὴν περισπωμένην γίνεται μακρὸν, καὶ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἡμέτερον ω, οἷον le vôtre ὁ ἰδικός σας.

Εἰς τὰς λέξεις faon ἐλάφιον, paon ταῦς, Laon πόλις τῆς Γαλιλίας, τὸ o δὲν προφέρεται.

U, u.

Τοῦ u ἡ προφορά δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παρασταθῇ δι' Ἑλληνικῶν γραμμάτων· ἡ ἐκφώνησις αὐτοῦ ὁμοιάζει τὴν τοῦ uού.

Τὸ u πρὸ τοῦ n καὶ m, ἐπομένου ἄλλου συμφώνου, προφέρεται ὡς eu, οἷον emprunter δανείζομαι.

Τὸ u μένει ἄφωνον μετὰ τὸ g, ἐπομένου φωνήεντος, οἷον longue ματ·
Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

καὶ ὅταν δ' ἐπὶ τοῦ ἕ ὑπάρχη τὸ διαλυτικόν, τότε προσφέρεται, ὡς ἂν *aiguë* ὀξεῖα. Εἰς τινὰ δὲ τὸ *u* μετὰ τοῦ *g* διατηρεῖ τὴν φωνὴν αὐτοῦ, ἥτοι *aiguille* βελόνη *aiguiser* ἀκονῶ, *aiguillon*, *arguer*, *inextinguible*, *linguiste*, καὶ εἰς τὰ κύρια ὀνόματα *Le Guide*, *Guise*.

Y, y.

Τὸ *y* ἀντικαθιστᾷ τὸ ἡμέτερον *u*, εἰς τὰς ἐκ τῆς ἑλληνικῆς παραγομένους λέξεις, *hypothèse* ὑπόθεσις, *hymen* ὑμέναιος *symétrie* συμμετρία, *synonyme* συνώνυμος.

Τὸ *y* πρὸ τοῦ *m* καὶ *n*, ἐπομένου καὶ ἄλλου συμφώνου προσφέρεται ὡς τὸ ἀπλοῦν *e*, ὡς ἂν *Olympe* Ὀλυμπος, *Nymphé* Νύμφη, *sympathie* συμπάθεια, *syntaxe* σύνταξις. Τὸ *hymne* ὕμνος προσφέρεται ὕμν. Τὸ *y* μετὰ δύο φωνέντων κείμενον προσφέρεται ὡς δύο *i*, ὡς ἂν *essayer* δοκιμάζω, *payer* πληρώνω, *nous employons* μεταχειρίζομεθα.

ΠΕΡΙ ΔΙΦΘΟΓΩΝ.

DES DIPHTHONGUES.

Ai. æ.

Ἡ *ai* προσφέρεται ὡς καὶ ἡ ἑλληνικὴ, ὡς *aimer* ἀγαπῶ, *air* ἀήρ. Διὰ τοῦ διαλυτικοῦ χωρίζεται ἡ *ai* ὡς ἡ ἡμέτερα, ὡς ἂν *hair* μισῶ.

Ἡ *ai* προηγουμένη τοῦ *l* καὶ συλλαβιζομένη μετ' αὐτοῦ, προσφέρεται ἀναλελυμένη ὑγροῦ καθισταμένου τοῦ *l*, ὡς ἂν *travail* κόπος.

Διὰ τῆς *æ* ἀρχονται κυρίως λέξεις ἑλληνικαὶ ἢ λατινικαί.

Au, Eau.

Ἡ *au* καὶ *eau* προσφέρονται ὡς τὸ ἡμέτερον *ω*, ὡς ἂν *rauvre* πτωχός, *eau* ὕδωρ. Τὸ διαλυτικόν ἐπὶ τοῦ ἕ διαχωρίζει τὴν δίφθογγον, ὡς καὶ εἰς τὴν ἑλληνικὴν, ὡς ἂν *Saül* Σαούλ.

Ei, Oei.

Ἡ *ei* προσφέρεται ὡς *ai*, ὡς ἂν *peine* κόπος. Καθιστᾷ δὲ ὑγρὸν τὸ μετ' αὐτὴν *l*, ὡς ἂν *conseil*. Ὅταν ὑπάρχη τόνος ἐπὶ τοῦ *é*, δὲν θεωρεῖται τότε ὡς δίφθογγος, ἀλλ' ἀπαργέλλεται κεχωρισμένος, ὡς ἂν *obéir* ὑπακούω. Ἡ *oei* προσφέρεται ἀπλῶς ὡς *ai*, ὡς ἂν *oeil* ὀφθαλμός, ὑγροῦ καθισταμένου τοῦ *l*.

Eu, Oeu.

Ἡ *eu* ἀδύνατον νὰ παρασταθῇ δι' ἑλληνικῆς προφοράς. Ἐν γένει προσφέρεται ὡς ἀνοικτὸν *é*, ὑποκρίτως ἀκουομένης καὶ τῆς διφθόγγου *ou*, ὡς ἂν *peur* φόβος.

Ἡ δίφθογγος *eu* προσφέρεται ὡς ἀπλοῦν *u*, εἰς τοὺς χρόνους τοῦ ῥήματος *avoir*, ἔτι δὲ καὶ εἰς τὴν λέξιν *gageure*, στοιχημα.

Τὸ *é* τονιζόμενον ἀποχωρίζεται τῆς *u*, ὡς ἂν *réussir*, ἐπιτυχάνω.

Ἡ *oeu* προσφέρεται ὡς ἡ ἀπλή *eu*, ὡς ἂν *boeuf*, πρόφ. *beuf* βοῦς, *oeuf* πρόφ. *euf* ὄν.

O e.

Ἡ oe προφέρεται ὡς e, καὶ δι' αὐτῆς γράφονται λέξεις ἐκ τῆς ἑλληνικῆς εἰσαχθεῖσαι εἰς τὴν γαλλικὴν, οἷον Oedipe, Οἰδίπους, oecuménique, οἰκουμενικὸς, oesophage, οἰσοφάγος. Πολλάκις ἐν μέσῳ λέξεως δὲν θεωρεῖται ὡς δίφθογγος, ὡς la moelle, ὁ μυελὸς, ὁμοίως καὶ ἔταν τὸ e ἔχη βαρεῖαν, ὡς le poète, ὁ ποιητής.—Ὅταν δ' ἔχη περισπωμένην, προφ. ὡς oa, οἷον le poêle, ἡ θερμάστρα. Τὸ δὲ la poêle, σημαῖνον τὸ τηγάνιον, προφέρεται la péle.

O i.

Ἡ oi προφέρεται μεταξὺ τοῦ οὐὰ καὶ αἶ, οἷον μοί ἐγώ, τοί σύ. Εἰς τινὰς λέξεις προφέρεται μόνον τὸ o, οἷον poignée δρᾶξ, oignon κρόμμυον, poignard ἐγχειρίδιον.

Διὰ τῆς oi ἐγράφαντο ἄλλοτε λέξεις γραφόμεναι τὰ νῦν διὰ τῆς ai, ἥτοι οἱ παρατατικοὶ καὶ ὑποθετικοὶ χρόνοι, οἷον j'aimeis, j'aimerois, οὔτινες γράφονται τώρα j'aimeis, j'aimerais. β'. Ἐθνικὰ τινὰ ὀνόματα, οἷον Anglois, François, Hollandois, τὰ νῦν γραφόμενα, Anglais, Français, Hollandais· ἐξαίρουνται ἐκεῖνα ἅτινα διετήρησαν τὴν φωνὴν οὐὰ, οἷον Danois, Bavaois, Chinois, καὶ τὸ κύριον François φραγκῶσικος. γ'. Τὰ ῥήματα connoître, paroître καὶ τὰ ἐκ τούτων οἷον connoissance, γραφόμενα νῦν connaître, κτλ. ἔτι foible, foie, blesse καὶ τινὰ ἄλλα.

O u.

Ἡ ou προφέρεται ὡς ἡ ἑλληνικὴ ου, ὡς cougir τρέχει.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΩΝΩΝ,

DES CONSONNES.

B, b.

Τὸ στοιχεῖον τοῦτο εἰς τὸ τέλος τῆς λέξεως δὲν προφέρεται μὲν, ἀλλὰ συνδέεται μετὰ τῶν ἐκ φωνήεντος ἀρχομένων· ἐξαίρεται εἰς τὴν λέξιν plomb μολύβδος, καὶ à plomb καθέτως, εἰς ἃς οὔτε μετὰ τοῦ ἀκαλοῦθου φωνήεντος συνδέεται. Εἰς τὰ κύρια ὀνόματα προφέρεται, οἷον Joad, Moab, Job, Jacob, Achab κτλ.

C, c.

Τὸ c προφέρεται ὡς τὸ ἡμέτερον κ πρὸ τῶν φωνηέντων a, o, u, καὶ τῶν συμφώνων, οἷον capable ἐπιτήδειος, colère ὀργή, culte λατρεία, caisse κιβώτιον, coiffe κεφαλόδεσμος, croître αὐξάνει, éclairer φωτίζει. Πρὸ τῶν φωνηέντων e, i, y, προφέρεται ὡς s, οἷον ee οὔτος, citron κίτρον, ceinture ζώνη. Ὅμοίως καὶ πρὸ τῶν φωνηέντων a, o, u, ὅταν ὑποστίζηται διὰ τῆς cédille ç, οἷον nous commençons ἀρχίζομεν κτλ.

Τὰ δύο cc προφέρονται ὡς ἐν κ, οἷον accabler καταθλίβω, ἔταν ἑμῶς μετ' αὐτὰ ἀκολουθῇ e καὶ i, τὸ πρῶτον μὲν διατηρεῖ τὸν ἦχον

τοῦ κ. τὸ δὲ δεύτερον προφέρεται ὡς σ, ὡς accepter δέχομαι, ac-
cident συμβεβηκός.

Τὸ τελικὸν ε προφέρεται ὡς κ, εἰς τὰς λέξεις bec βέμπος, échee
εἰς ἐνκ. ἀριθμὸν, ἀποτυχία, avec μετὰ, εἰς ἄλλας δὲ δὲν προφέρεται,
ὡς estomac στόμαχος, tabac καπνός, échees πληθ. οἱ ποσοί, franc
ἐλεύθερος καὶ φράγκον.

Εἰς τὸ second δεύτερος, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ παραγόμενα τὸ ε προφέ-
ρεται ὡς g.

Τὸ ε μετὰ τοῦ h προφέρεται ὑποκώφως ὡς σγ, ὡς chameau κά-
μηλος.

Διὰ τοῦ ch γράφεται καὶ τὸ γ τῶν ἐκ τῆς ἑλληνικῆς εἰλημμένων
λέξεων, καὶ ἐπομένου μὲν συμφώνου προφέρεται ὡς κ, ὡς Christ Χρι-
στὸς, chrétien χριστιανός, ἐπομένου δὲ φωνήεντος, ἄλλοτε μὲν προφέ-
ρεται ὡς κ, ὡς chaos χάος, ἄλλοτε δὲ διακτρεῖ τὴν γαλλικὴν προ-
φορὰν, ὡς chimie χημεία.

Εἰς τὴν λέξιν almanach ἄλλοι προφέρουσιν τὸ ch ὡς κ, καὶ ἄλλοι
οὐδαμῶς. Τὸ s πρὸ τοῦ ch μένει ἄφρων, ὡς Eschyle Αἰσχύλος.

D, d.

Τὸ στοιχεῖον d, ἐν τέλει λέξεων προφέρεται μόνον εἰς κύρια τινὰ ὀνό-
ματα, ὡς David, Joad καὶ εἰς τὸ Sud νότος. Πρὸ τῶν ἀπὸ φωνήεν-
τος ἀρχομένων λέξεων τὸ τελικὸν d συνδέεται μετ' αὐτῶν καὶ προ-
φέρεται ὡς ἀπλοῦν t, ὡς grand homme μέγας ἀνὴρ, comprend-
il? ἐνοεῖ; Ὅταν δὲ μετὰ τὰ εἰς d λήγοντα οὐσιαστικά ἐπιωνται ἐπί-
θετα ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενα, τὸ d δὲν προφέρεται ὡς chaud
ἐπouvantable τρομερὰ ζέστη, pied élégant, ποὺς κομψός, bavard
éffronté, φλύαρος ἀναίσχυντος, le hasard aveugle ἡ τυφλὴ τύχη.
Μένει ἐτι ἄφρων εἰς τὸ différend διένεξις, καὶ εἰς τὸ révérend αἰ-
δέσιμος.

Τὸ διπλοῦν d, ἀκούεται, ὡς addition πρόσθεσις.

F, f.

Τὸ f ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἡμέτερον φ, ὡς fer σίδηρος προφέρεται δὲ
πάντοτε ἐν τέλει λέξεων, καὶ πρὸ συμφώνου καὶ πρὸ φωνήεντος· εἰς τὰς
ἀκολουθούς λέξεις μένει ἄφρων clef κλειδίον, chef d'œuvre ἀρι-
στούργημα cerf ἔλαφος, nerf νεῦρον, boeuf salé βωδινὸν ἀλατισμένον,
bœuf gras βούς παχὺς, aurf rouge ὦν ἐρυθρόν. Ἀποσιωπάται δὲ καὶ
εἰς τὸ neuf ἑννέα πρὸ συμφώνου, πρὸ δὲ φωνήεντος προφέρεται ὡς f·
ὡς neuf ans ἑννέα ἔτη. Εἰς τὸ neuf νέον, κενούριον, προφέρεται πάν-
τοτε, ὡς habit neuf νέον ἱμάτιον, ὁμοίως καὶ εἰς τὰ, chef ἀρχηγός,
boeuf βούς, oeuf ὦν, μεμονωμένα.

G, g.

Τὸ g προφέρεται ὡς τὸ ἡμέτερον γκ, πρὸ τῶν φωνηέντων a, o, u,
καὶ πρὸ τῶν συμφώνων, ὡς gâter φθειρῶ, gosier λάρυγξ, gut-
tural λάρυγγώδης, gloire δόξα, augmenter αὐξάνω, agréable εὐά:

ρεστος, πρὸ δὲ τῶν φωνηέντων e, i, y, προφέρεται ὡς j, οἷον gémir ἀναστενάζω, Égypte Αἴγυπτος. Χρεῖαι δ' οὕσης ἵνα καὶ πρὸ τῶν a, καὶ o παρασταθῇ ὁ ἦχος τοῦ j, παρεντίθεται μεταξὺ αὐτῶν τὸ ἄφω-
νον e, οἷον Georges Γεώργιος, il mangea ἔφαγε. Τούναντίον δὲ πρὸς τήρησιν τοῦ φθόγγου γκ παρεντίθεται πρὸ τοῦ e καὶ i τὸ φωνῆεν u οἷον guérir θεραπεύω, guide ὁδηγός.

Περὶ τῶν λέξεων καθ' ἃς τὸ u προφέρεται ἑλ. τὸ φωνῆεν τοῦτο.

Τὸ g μετὰ τοῦ n ἀποτελεῖ ἰδίαν φωνὴν ὑγράν, οἷον compagnon σύντροφος, magnanime μεγαλόψυχος, agneau ἀρνίον, ἀλλ' εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως τὸ gn φυλάττει τὴν λαρυγγώδη φωνὴν του, οἷον gnomon γνώμων, gnostique γνωστικός.

Εἰς τὰς λέξεις stagnant ἀκίνητον ὕδωρ, imprégnation ἐμρρόησις, inexpugnable ἀπόρητος, igné πύρινος, τὸ g φυλάττει τὴν κυρίαν αὐτοῦ φωνήν.

Ἐν συμπέσει g πρὸ τῆς συλλαβῆς ge, προφέρεται ὡς γκ, οἷον sug-
gérer ὑποβάλλω.

Τὸ τελικὸν g εἰς τὰς λέξεις bourg κοινόπολις, joug ζυγός, un long entretien μακρὰ συνομιλία, προφέρεται ὡς κ. Οὐδόλως δ' ἐξακούεται εἰς τὰς συνθέτους λέξεις ἐκ τοῦ bourg, οἷον faubourg προάστειον, καὶ εἰς τὸ legs κληροδότημα, doigt δάκτυλος, vingt εἴκοσι, étang λίμνη, poing πυγμὴ, coing κωδώνιον, hareng μαινίς καπνιστῆ, seing ὑπογραφή, sang-sue βδέλλα, Magdelaine Μαγδαληνή, un seing il-
lisible ὑπογραφή δυσανάγνωστος.

Η, h.

Τὸ h ἄλλοτε μὲν εἶναι δασύ aspiré, καὶ προφέρεται ὡς τὸ ἡμέ-
τερον χ, ἀλλὰ πολὺ λεπτότερον, ὡς le héros ὁ ἥρωας, καὶ ἄλλοτε ψιλὸν ἢ ἄφωνον non aspiré μηδόλως προσεσφόμενον, οἷον, l'homme ὁ ἄνθρωπος.

Τὸ h μετὰ τοῦ t καὶ r δὲν προφέρεται, οἷον rythme ῥυθμός, théo-
logie θεολογία. Ἀναπληροῖ δὲ τὴν ἑλλ. δασεῖαν, οἷον Hélène Ἑλένη, rhétorique ῥητορική. Μεταξὺ φωνηέντων ἢ διφθόγγων τιθέμενον δια-
χωρίζει αὐτά, οἷον envalhir εἰσβάλλω. Μετὰ τοῦ e ἀναπληροῖ τὸ ἑλ-
ληνικὸν χ, μετὰ τοῦ p τὸ φ, καὶ μετὰ τοῦ t τὸ θ. ("Ορα ἕκαστον τῶν
γραμματέων τούτων).

J, j.

Τὸ j προφέρεται ὡς τὸ g, οἷον jeter ῥίπτω. Δι' αὐτοῦ πολλάκις
παρίσταται τὸ ἑλληνικὸν ι εἰς τὰ κύρια ὀνόματα, οἷον Jean Ἰωάν-
νης, Jésus Ἰησοῦς, Jocaste Ἰοκάστη.

K, k.

Διὰ τοῦ k γράρονται αἱ ἐξ ἄλλων γλωσσῶν ληφθεῖσαι λέξεις, οἷον
Kyrie-éléison Κύριε ἐλέησον, kyste κύστη· ἐνίοτε δὲ τὸ k τίθεται ἀντὶ
τοῦ ἡμετέρου χ, οἷον kilolitre χιλιόλιτρον, kilomètre χιλιόμετρον,

L, l.

Τὸ l προφέρεται ὡς τὸ ἡμέτερον λ, ὡς ὅν livre βιβλίον.

Τὸ τελικὸν l προφέρεται συνήθως, ὡς ὅν tel ταιούτος, gentil ἔθνικος, ἀλλ' εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας λέξεις μένει ἄφωνον, baril πιθίσκος, chenil οἰκίσκος κυνός, coutil γονδρόπανιον, émeril σμύρις, fusil πυροβόλον, gentil εὐχαρίς, gril ἐσχάρα, nombril ὀμφαλός, outil ἐργαλεῖον, persil πετροσέλινον, pouls σφυγμός, souil μέθυσοσ, sourcil ὄφρυς, καὶ εἰς τὸ fils υἱός.

Τὸ l ἔχον πρὸ αὐτοῦ τὸ i, λαμβάνει ὑγρὸν τινα ἦγον, ὅθεν καὶ l mouillé, ὑ γ ρ ὶ ν λέγεται, ὡς ὅν soleil ἥλιος, travail κόπος, ὁμοίως καὶ ὅταν ἦναι δύο ll, ὡς ὅν fille κόρη, nous travaillons ἐργαζόμεθα, fouiller διερευνῶ.

Ἐξαιροῦνται τινὰ φυσικῶς προσφερόμενα, ὡς ὅν Nil νεῖλος, fil κλωστή, cil βλεφαρίς, ile νῆσος, mille χίλια, ville πόλις, καὶ αἱ ἀπὸ τοῦ ill ἀρχόμεναι λέξεις, ὡς ὅν illustre ἐνδοξός, illégal παράνομον.

Εἰς τὰ κύρια ὀνόματα, ὡς ὅν Arnould, Quinauld, le Hainault τὸ I δὲν προφέρεται.

M, m.

Τὸ m προφέρεται ὡς τὸ ἡμέτερον μ, ὡς ὅν la mère ἡ μήτηρ. Μένει ἄφωνον εἰς τὰς λέξεις damner κολάζω, condamner καταδικάζω, καὶ automne φθινόπωρον· ἄλλοτε δὲ προφέρεται ὡς ν, ὡς ὅν comte κόμης, compte λογαριασμός, prompt ἑτοιμός, dompter καταδამάζω ὁμοίως καὶ εἰς τὸ τέλος τινῶν λέξεων ὡς ν, διὰ τῆς ῥίτης προσφερόμενον, faim πείνα, nom ὄνομα, parfum εὐωδία, Adam Ἀδάμ. Ὅτι τὸ e καὶ i πρὸ τοῦ m προφέρονται ἐνίοτε ὡς a καὶ e, ὡς ὅν emporter ἀποφέρω, impossible ἀδύνατον, βλ. e καὶ i.

N, n.

Τὸ n ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἡμέτερον ν, ὡς ὅν nourice τροφός, καὶ προφέρεται καθαρῶς ἐν τῷ μέσῳ δύο φωνηέντων, ὡς ὅν anatomie ἀνατομία. Ἐν τέλει συλλαβῆς ἢ ἐν τέλει λέξεως προφέρεται ὑπορρίνως, ὡς ὅν content εὐχαριστημένος, confondre συγχέω, entretien συνομιλία. Ἐξαιρεῖται τὸ ληκτικὸν n λέξεων τινῶν ξενικῶν, ὡς ὅν amen ἀμήν, hy-men ὑμέναιος, κτλ. ἐν αἷς προφέρεται.

Εἰς τὸ τέλος τῆς λέξεως ἀκούσται πάντοτε ἐπομένου φωνηέντος, ὡς ὅν bon homme ἀγαθὸς ἄνθρωπος.

Τὸ n μετὰ τοῦ g ἀποτελεῖ ὑγρὸν τινα φθόγγον, ὡς ὅν agneau ἀρνίον, magnifique μεγαλοπρεπής. Βλεπ. τὸ στοιχεῖον g.

Τὰ δύο n προφέρονται ἀμφοτέρω εἰς τὰς λέξεις annales χρονικά, annuel ἐτήσιος, innovation νεωτερισμός, inné ἐμφυτός annexe συννημμένος, καὶ εἰς τὰς ἐκ τῆς en, ὡς ὅν ennui ἀηδία, ennoblir ἐξευγενίζω.

Τὸ ent εἰς τὰ τρίτα πληθυντικὰ πρόσωπα τῶν ῥημάτων οὐδόλως προφέρεται, ὡς ὅν ils aiment, ils veulent. Ἀποσιωπάται δὲ τὸ n καὶ εἰς τὴν λέξιν Monsieur, προσφ. Msiou.

P, p.

Τὸ στοιχείον p ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἡμέτερον π, ὡς ὅν priere δέησις. Μετὰ τοῦ h προσφέρεται ὡς φ, καὶ γράφεται εἰς τὰς ἐκ τῆς ἑλληνικῆς λέξεις, τὰς ἐχούσας τὸ φ, ὡς ἡ philosophie φιλοσοφία, ἡ photographie φωτογραφία.

Τὸ p ἀποσιωπάται εἰς τὰς λέξεις Baptiste βαπτιστής, baptême βάπτισμα, exempt ἐξαιρεμένος, compte λογαριασμός, temps καὶ printemps καιρὸς καὶ ἀνοιξίς, prompt ἔτοιμος, dompter καταδμάζω, indomptable ἀκαταδάμαστος, sculpture γλυπτική, sept καὶ septième ἑπτὰ καὶ ἑβδόμος, κτλ. Πρὸς τούτοις δὲ δὲν ἀκούεται εἰς τὰς λέξεις champ ἀγρὸς, camp στρατόπεδον, corps σῶμα, drap ἐριούχον, loup λύκος, cer κίρκις, sirup σιρόπιον, εἶτε φωνήεντος, εἶτε συμφωνοῦ ἐπομένον· προσφέρεται δὲ εἰς τὰς car ἀκρωτήριον, jalap ἰαλάπη, καὶ εἰς τινὰ κύρια, ὡς ὁ Ceerops Κέκρωψ, Pélops Πέλοψ, Alep Χαλέπιον. Τὸ τελικόν p εἰς τὸ beaucoup καὶ trop προσφέρεται μόνον ἐπομένης λέξεως ἀρχομένης ἀπὸ φωνήεντος, ὡς ἡ il a beaucoup étudié ἐμελέτησε πολὺ, il a trop aimé πολὺ ἠγάπησε.

Q, q.

Τὸ q ἔχει τὸν ἦχον τοῦ ἡμετέρου κ καὶ εὐρίσκεται πάντοτε μετὰ τοῦ u, ὅπερ ὅμως μένει ἄφωνον, ὡς ἡ quérir ζητῶ, qualité ποιότης.

Τὸ τελικόν q τοῦ coq ἀλεκτροῦν προσφέρεται, ἀλλ' ὄχι καὶ εἰς τὸ coq-d'Inde κοῦρκος. Τὸ q τοῦ cinq πάντε, προσφέρεται πρὸ φωνήεντος, ὡς ἡ cinq hommes πάντε ἄνθρωποι, ἔτι δὲ καὶ εἰς ἄλλας τινὰς περιστάσεις, ὡς ἡ le cinq pour cent πάντε τοῖς ἑκατὸν, le cinq de carreau τὸ πάντε δηνέρι.

Εἰς τὰς ἐκ τῆς Λατινικῆς παραγομένας λέξεις aquatique, équateur, équilateral, équitation, quiétude, προσφέρεται ὡς ou.

R. r.

Τὸ r προσφέρεται ὡς τὸ ἑλληνικὸν ῥ, ὡς ἡ rival ἀντίζηλος. Ἐν τέλει λέξεως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀκούεται, ὡς ἡ or χουρός, finir τελειῶναι, recevoir δέχομαι.

Εἰς τὰ εἰς er, τὸ r μένει ἄφωνον, ὡς ἡ danger κίνδυνος, berger ποιμῆν, aimer ἀγαπῶ.

Ἐξαιροῦνται αἱ μονοσύλλαβοι λέξεις, εἰς ἃς τὸ r προσφέρεται, ὡς ἡ fer σίδηρος, la mer ἡ θάλασσα, cher ἀγαπητός, καὶ αἱ ἐξῆς πολυσύλλαβοι, amer πικρὸς, enfer ἄδης, cancer καρκίνος, cuiller κοχλιάριον, éther αἰθήρ, fier ὑπερήφανος, hier χθὲς, hiver χειμῶν, καὶ τὰ κύρια διόματα Jupiter Ζεὺς, Lucifer Ἐωσφόρος, Esther Ἐσθήρ, κτλ.

Τὸ r τῆς προσηγομένης λέξεως συνδέεται μετὰ τῶν ἐκ φωνήεντος ἀρχομένων ἀκολουθῶν, ὡς ἡ l'air est pesant ὁ ἀήρ εἶναι βαρὺς. Τὰ εἰς ier ὅμως οὐσιαστικὰ δὲν συνδέουσι τὸ λατινικόν r, ὡς ἡ un écolier ἰntelligent μαθητὴς νοήμων· τὸ ἐναντίον δὲ, τὰ εἰς ier ἐπίθετα συν-

δέονται, ὡς au premier assault κατὰ τὴν πρώτην ἐφοδόν. Εἰς τὴν λέξιν Monsieur κύριος, τὸ r μένει ἄφρονον, προφ. Msion.

Τὰ δύο r ἐκφωνοῦνται εἰς τὰς ἐκ τοῦ irr ἀρχομένης λέξεις, ὡς irriter παροργίζω, καὶ εἰς τινὰ εἰς rre, ὡς errer πλανῶμαι, horreur φρίκη, καὶ εἰς τοὺς μέλλοντας, ὡς je courrai θά τρέξω, je mourrai θά ἀποθάνω.

S, s.

Τὸ στοιχεῖον s προφέρεται ὡς τὸ ἡμέτερον, ὡς savon σαπῶνιον. Ὁ δ' ἤχος αὐτοῦ συγχωνεύεται πρὸ τῶν ce καὶ ci, ὡς scene σκηνή, science ἐπιστήμη, sceau κἀδδός, καὶ εἰς τὴν λέξιν schisme σχίσμα.

Τὸ s μεταξὺ δύο φωνηέντων εὐρισκόμενον προφέρεται ὡς ζ', ὡς baiser φιλῶ, cause αἰτία, καὶ πρὸ τοῦ b καὶ d, ὡς presbytere πρεσβυτέριον, κλπ.

Τὸ τελικὸν s συνδεόμενον μετὰ τῶν ἐκ φωνηέντος ἀρχομένων λέξεων, προφέρεται ὡς ζ', ὡς ils ont ἔχουσι, les hommes οἱ ἄνθρωποι. Τὸ s τῆς λέξεως volontiers εὐχαρίστως, οὐδέποτε συνδέεται.

Τὸ s, καίτοι μεταξὺ δύο φωνηέντων κείμενον, προφέρεται ὡς σ εἰς τινὰς λέξεις συνθέτους ἐκ τῆς anti (ἀντί ἑλλ.) καὶ πρό (Λατ. προθέσ.) ὡς antisocial ἀντικαινωικός, présupposer προϋποθέτω, πρὸς δὲ καὶ εἰς τὰς ἐκ τῆς λέξεως σ υ λ λ α β ῆ, ὡς monosyllabe, polysyllabe μονοσύλλαβος, πολυσύλλαβος· ἔτι δὲ καὶ εἰς τὰ désuétude ἀρχαῖα, parasol ἀλεξήλιον, vraisemblable ἀληθοφανής· ἐξεναντίας δὲ προφέρεται ὡς ζ', καίτοι ἔχον σύμφωνον πρὸ αὐτοῦ εἰς τὰ ἐκ τοῦ Λατ. trans σύνθετα, ὡς transiger συμβιβάζομαι, καὶ εἰς τὴν λέξ. balsamique. Ἐξαιροῦνται τὰ Transylvanie, transir κλπ.

Τὸ τελικὸν s προφέρεται εἰς τὰς λέξεις aloès, ananas, as, atlas, blocus, fœtus, iris, lis (ὄχι δὲ καὶ εἰς τὸ fleur de lis), lorsque, maïs, mœurs, méis, prospectus, laps de temps, en sus, la vis (ἐλιξ), fils, vasistas, chorus, gratis, rébus, sinus, ἔτι δὲ καὶ εἰς τὰ κύρια ὀνόματα, Bacchus, Vénus, Crésus, Délos, Pallas, Périclès, Hermès, Cérés, καὶ ἄλλα τινά. Τὴν λέξιν Jésus-Christ (πρόφ. Ζεζιὺ Κρι), τὸ δὲ Christ προφ. Κρίστ. Ἠγὰρ ἐπίσης εἰς τὸ τέλος τοῦ sens ἔνοια, ὅμως τὸ sens commun ὁ κοινὸς νοῦς, προφ. sen commun.

Πρὸς τούτοις δὲ ἀκούεται τὸ s καὶ εἰς τὸ ἐπίρρημα plus μόνον εἰς τὰς φράσεις· je dis plus, il y a plus, καὶ εἰς τὸ plus-que-parfait ὑπερσυντελικός· ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸ tous μόνον εὐρισκόμενον.

T, t.

Τὸ t προφέρεται ὡς τὸ ἡμέτερον τ, ὡς tenir κρατῶ.

Τὸ t προφέρεται ὡς σ εἰς τὰ λήγοντα εἰς tial, tiel καὶ tion, καὶ τινὰ κύρια ὀνόματα εἰς tien, ὡς partial μεροληπτικός, essentiel ὀσιώδης, portion μερίς, ἔτι δ' εἰς τινὰ τῶν εἰς tie, ὡς ineptie ἀνασθησία, inertie ἀδράνεια, prophétie προφητεία, καὶ τῶν εἰς atie, ὡς

primatie πρωτεία, démocratie δημοκρατία, Beotie Βοιωτία· πρὸς τούτοις εἰς τὰς λέξεις patient ὑπομονητικὸς, satiété κόρος, insatiable ἀπληστος, καὶ εἰς τὰ ῥήματα initier κατηγῶ, balbutier ψελλίζω. Τὰ εἰς tion ἔχοντα πρὸ αὐτῶν s ἢ x, διατηροῦσι τὸν ἦχόν των, οἷον mixtion σύγκρασις, question ἐρώτησις, καὶ τὰ ῥήματα nous portions ἐφέρομεν, nous partions ἐφεύρομεν.

Τὸ τελικὸν t εἶναι ἄφρων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀλλὰ συνδέεται μετὰ τῆς ἀκολουθοῦσας ἀπὸ φωνήεντος ἢ h ἀφρόνου ἀρχομένης λέξεως, οἷον savant homme σοφὸς ἀνὴρ· ἀλλ' ὅταν πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχη r, ἀποσιωπᾶται τὸ t, οἷον fort énorme μέγιστον ἄδικον. Εἰς τὸν σύνδεσμον et καί, πάντοτε τὸ t μένει ἄφρων.

Εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας λέξεις τὸ τελικὸν t προφέρεται πάντοτε accessit, brut, dot, déficit, est, ouest, fat, granit, lest, luth, net, submit, toast, transit, Zénith, abject, contact, correct, direct, exact, infect, suspect, strict, tact.

Εἰς τὸ respect, aspect, circonspect, τὸ t σιωπᾶται τὸ δὲ c ἀκούεται. Τὸ διπλοῦν t ἀκούεται εἰς τὰς λέξεις atticisme ἀττικισμός, Attique Ἀττικὴ, guttural λαρυγγόφωνος κτλ.

Τὸ t μετὰ τὸ n διατηρεῖ τὸν ἴδιον ἦχον, οἷον antichambre ἀντιθάλαμος.

Περὶ τοῦ th βλέπ. τὸ στοιχεῖον h.

V, v.

Τὸ v προφέρεται ὡς τὸ ἡμέτερον ε, οἷον venir ἔρχομαι.

Τὸ w δὲν εἶναι Γαλλικόν, ἀλλὰ χρησιμεύει ἐνίοτε πρὸς διατήρησιν τῆς ἐθνικῆς γραφῆς ἄλλων οἷον Wellington Οὐγγελλικτὸν κλπ.

X, x.

Τὸ στοιχεῖον τοῦτο προφέρεται ὡς τὸ ἐλληνικὸν ξ, οἷον exprès ἐπίτηδες· ἄλλοτε δὲ ὡς τὸ γκσ καὶ μάλιστα εἰς τὰ ἀπὸ ex ἀρχόμενα, ὡς examen ἐξέτασις, exemple παράδειγμα, exanthème ἐξάνθημα, καὶ εἰς τὰ κύρια ὀνόματα, οἷον Xenophon Ξενοφῶν, Xavier Ξαβιέρος, Xerxés Ξέρξης, κλπ.

Εἰς τινὰς λέξεις λαμβάνει τὸν ἦχον τοῦ σ, ὡς soixante ἐξήκοντα, Bruxelles Βρυξέλλαι· ἑμοίως καὶ εἰς τὸ six ἕξ, καὶ dix δέκα, μόνον εὐρισκόμενα.

Μετὰ τῶν ἐκ φωνήεντων ἀρχομένων λέξεων συνδέεται ὡς ζ, οἷον aux amis τοῖς φίλοις. Ἐπι δὲ προφέρεται ὡς ζ, καὶ εἰς τὰς λέξεις deuxième δεύτερος, dix hommes δέκα ἄνθρωποι, sixième ἕκτος, dixième δέκατος, dix-huit δέκα ὀκτώ, dix-neuf δέκα ἑνέα.

Τὸ τελικὸν x προφέρεται εἰς τὰς λέξεις bombyx, borax, index, lynx, prefix, sphinx, styx, καὶ εἰς τὸ Aix-la-Chapelle. Εἰς δὲ τὸ Aix-les-Bains προφέρεται ὡς s.

Z, y.

Τὸ z προσφέρεται ὡς τὸ ἡμέτερον ζ, ὡς *zèle* ζήλος. Συνδέεται δὲ καὶ μετὰ τῶν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένων λέξεων, ὡς *vous avez un livre* ἔχετε ἐν βιβλίον. Ἐν τέλει λέξεως δὲν ἀκούεται εἰμὴ εἰς τὰ κύρια ὀνόματα, ὡς *Suez, Rodez*, κτλ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΥΠΟΠΠΙΝΩΝ ΣΥΛΛΑΒΩΝ,

DE SYLLABES NASALES.

Ἐπὶ ὀρίνια λέγονται συνδυασμοὶ τινες, οἵτινες προσφέρονται διὰ τῆς ῥινός, πηγόμενοι τρόπον τινὰ ἐντὸς αὐτῆς. Ταῦτα δὲ εἶναι αἱ συλλαβαὶ εἰς *am, an, en, em, in, im, on, om, un* καὶ *um*, ἐν τέλει λέξεως. Εἰς τὴν κατάληξιν ὅμως *men* τὸ *n* δὲν εἶναι ὑπόρρινον, ὡς *amen* ἀμήν, *examen* ἐξέτασις, *hymen* ὑμέναιος, *abdomen* γαστήρ.

Σημ. Εἰς τὸν συνῆθη λόγον τὸ τελικὸν σύμφωνον δὲν συνάπτεται πάντοτε μετὰ τοῦ ἐπομένου φωνήεντος

Εἰς τὴν σύντονον ὅμως ἐπιλίαν, εἰς τὴν δημοσίαν ἀνάγνωσιν ἢ ἔκθεσιν τοῦ τελικοῦ συμφώνου πρέπει νὰ λαμβάνη γόραν. Ἐξαιρεῖται μικρὸς ἀριθμὸς λέξεων ὃν τὸ τελικὸν σύμφωνον καὶ ἐπομένου φωνήεντος δὲν προσφέρεται. Τοιαῦτά εἰσι αἱ λέγουσαι εἰς *ard* καὶ *ord*, ὡς *dard* δόρυ, *bord* χεῖλος· αἱ λέξεις *poing* πυγμή, *seing* σφαχίς· αἱ λέξεις *drap* ἐριούχον, *camp* στρατόπεδον, *champ* ἀγρός, καὶ ὁ συμπλεκτικὸς σύνδεσμος *et* καί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

CHAPITRE DEUXIEME.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΕΡΩΝ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ.

DES PARTIES DU DISCOURS.

Ἡ Γαλλικὴ γλῶσσα ἔχει δέκα μέρη τοῦ λόγου *parties du discours*. Ταῦτά εἰσι: Ἡ *article* τὸ ἄρθρον, ἡ *nom substantif* τὸ οὐσιαστικόν, ἡ *nom adjectif* τὸ ἐπίθετον, ἡ *pronon* ἢ ἀντωνυμία, ἡ *verbe* τὸ ῥῆμα, ἡ *participle* ἢ μετοχή, ἡ *adverbe* τὸ ἐπίρρημα, ἡ *preposition* ἢ πρόθεσις, ἡ *conjunction* ὁ σύνδεσμος, ἡ *interjection* τὸ ἐπιφώνημα.

Τὰ ἕξ πρῶτα τῶν μερῶν τοῦ λόγου εἰσι *variables* κλιτὰ, καὶ τὰ τέσσαρα τελευταῖα *invariables* ἀκλιτὰ.

Ἐκπεπόμενα τῶν κλιτῶν μερῶν τοῦ λόγου εἰσι: τὸ γένος *le genre*, ὁ ἀριθμὸς *le nombre* καὶ ἡ πτώσις *le cas*.

Γένη οἱ Γάλλοι ἔχουσι δύο· *masculin* ἀρσενικόν, *feminin* θηλυκόν· ἀριθμοὺς δύο, *singulier* ἐνικός, *pluriel* πληθυντικός· πτώσεις ἕξ, *nominatif*, *genitif*, *datif*, *accusatif*, *vocatif*, *ablatif*.

Ἐκάστη τῶν πτώσεων τούτων ἀνταποκρίνεται πρὸς μίαν τῶν πτώσεων τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, ἢ δὲ ἀφαιρετικῆ μεταφράζεται διὰ γενικῆς μετὰ τῆς προθέσεως παρά, ὡς du livre παρά τοῦ βιβλίου (κοιν.) ἀπὸ τὸ βιβλίον, de l'homme παρά τοῦ ἀνθρώπου καὶ (κοιν.) ἀπὸ τὸν ἀνθρώπον, de la femme παρά τῆς γυναίκος, des femmes παρά τῶν γυναικῶν, κλπ.

ΘΕΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.

ΠΕΡΙ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΜΕΡΩΝ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ.

Τὰ φωνήεντα τῆς Γαλλικῆς γλώσσης. Τὰ μακρὰ καὶ τὰ βραχέα. — Τὰ δέκα ἐννέα σύμφωνα. — Τὸ φωνῆεν e εἶναι ἀφώνον, ἀνοικτὸν καὶ κλειστὸν. — Αἱ συλλαβαὶ καὶ αἱ δίφθογγοι. — Εἰς τὰς λέξεις ἀγγουστοί, ἀόριστος, Ἄραρις, αἰστρος καὶ πρίποσις τὸ φωνῆεν a εἶναι ἀφώνον. — Τὸ φωνῆεν e πρὸ τῶν συμφώνων (devant les consonnes) n καὶ m προφέρεται ὡς a. — Τὸ φωνῆεν o εἰς τὰς λέξεις ταῶς καὶ ἐλάφιον εἶναι ἀφώνον. — Τὰ μέρη τοῦ λόγου εἰσὶ δέκα. — Διαίρονται (on les divise) εἰς (en) κλιτὰ καὶ ἀκλιτὰ. — Κλιτὰ εἰσιν (sont) ἕξ, ἀκλιτὰ τέσσαρα. — Τὸ ἄρθρον, ἢ ἀντωνυμία, τὸ οὐσιαστικόν, τὸ ἐπίθετον, τὸ ῥῆμα, ἢ πρόθεσις, τὸ ἐπιρρόνημα, τὸ ἐπιρρόημα, ἢ μετοχὴ καὶ ὁ σύνδεσμος. — Τὰ παρεπόμενα τῶν (des) κλιτῶν μερῶν τοῦ (du) λόγου εἰσὶ: Γένος, ἀριθμὸς καὶ πτώσις. — Τὰ γένη εἰσὶ δύο, ἀρσενικὸν καὶ θηλυκόν. — Αἱ πτώσεις εἰσὶν ἕξ, ὀνομαστικὴ, γενικὴ, δοτικὴ, αἰτιατικὴ, κλητικὴ καὶ ἀφαιρετικὴ. — Οἱ ἀριθμοὶ εἰσὶ δύο, ἐνικός καὶ πληθυντικός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

CHAPITRE TROISIEME.

ΠΕΡΙ ΑΡΘΡΟΥ.

DE L'ARTICLE.

Τὸ ἄρθρον τῆς Γαλλικῆς γλώσσης εἶναι le ὁ, la ἡ, les οἱ, αἱ. Προτάσσεται δὲ τῶν κοινῶν οὐσιαστικῶν ὅταν ταῦτα ἐμφαίνωσι γένος, εἶδος, ἢ ἄτομον ἰδιαιτέρον.

Τὸ ἄρθρον ὑπόκειται εἰς δύο εἶδη μεταβαλῶν τὴν ἐκβλήψιν l' élision, καὶ τὴν συναίρεσιν la contraction.

L' élision, συνίσταται εἰς τὴν ἀφαίρεσιν τῶν γραμμάτων a, e, ἀντὶ τῶν ὁμοίων τίθεται ἢ ἀπὸστροφος (') πρὸ τῶν φωνηέντων ἢ πρὸ τοῦ h ἀφώνου ὡς, l' amitié ἢ φιλία, l' ami ὁ φίλος, l' homme ὁ ἄνθρωπος, κλπ.

La contraction, συνίσταται εἰς τὴν ἔνωσιν τοῦ ἄρθρου le, les, μετὰ μιᾶς τῶν προθέσεων à, de, ὅθεν κατὰ συναίρεσιν λέγομεν, au pain

τῶ ἄρτου, aux fruits τοῖς κερποῖς, du pain τοῦ ἄρτου, des fruits τῶν κερπῶν.

La contraction, οὐδέποτε εἰς τὴν ἐνικὸν ἀριθμὸν λαμβάνει χώραν πρὸ φωνήεντος ἢ ἡ ἀρώσου· ὡς, à l'éclat τῆ λαμβάνει, a l'honneur τῆ τιμῆ, à l'ami τῶ φίλω, κλπ.

Τὸ ἄβηρον τοῦ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ des, aux, οὐδέποτε ἀσυναίρετον ἀπαντάται.

ΚΑΙΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥ. — DÉCLINAISON DE L'ARTICLE.

Singulier.

Pluriel.

Πρὸ συμπ. ἢ ἡ	δασέως.	Πρὸ φων. ἢ ἡ	ἀρώσου.	Πρὸ συμπ. καὶ πρὸ φων.	
Nominatif	le ἀρσ. la θηλ.	l' ἀρσ. l' θηλ.		les ἀρσ. καὶ θηλ.	
Génitif	du, » de la »	de l', » de l' »		des » »	
Datif	au, » à la »	à l', » à l' »		aux » »	
Accusatif	le, » la »	l', » l' »		les » »	
Ablatif	du, » de la »	de l', » de l' »		des » »	
Vocatif	ὁ » ὀ »	ὀ » ὀ »		ὀ » »	

ΚΑΙΣΙΣ ΑΡΣΕΝΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

DÉCLINAISON DE NOMS MASCULINS.

Singulier.

Nominatif	le livre,	le héros,	l' ami,	l' homme,
Génitif	du » ,	du » ,	de l' » ,	de l' » ,
Datif	au » ,	au » ,	à l' » ,	à l' » ,
Accusatif	le » ,	le » ,	l' » ,	l' » ,
Ablatif	du » ,	du » ,	de l' » ,	de l' » ,
Vocatif	ὀ » ,	ὀ » ,	ὀ » ,	ὀ » ,

Pluriel.

Nominatif	les livres,	les héros,	les amis	les hommes.
Génitif	des » ,	des » ,	des » ,	des » .
Datif	aux » ,	aux » ,	aux » ,	aux » .
Accusatif	les » ,	les » ,	les » ,	les » ,
Ablatif	des » ,	des » ,	des » ,	des » .
Vocatif	ὀ » ,	ὀ » ,	ὀ » ,	ὀ » .

ΚΑΙΣΙΣ ΘΗΛΥΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

DÉCLINAISON DE NOMS FÉMININS.

Singulier.

Nom.	la femme,	la harpe.	l' ame,	l' honnêteté.
Gén.	de la » ,	de la » ,	de l' » ,	de l' » .

Dat.	à la femme	à la harpe,	à l'ame,	à l'honnêteté.
Acc.	la » ,	la » ,	l' » ,	l' »
Abl.	de la » ,	de la » ,	de l' » ,	de l' »
Voc.	ô » ,	ô » ,	ô » ,	ô »

Pluriel.

Nom.	les femmes.	les harpes,	les ames,	les honnêtetés.
Gén.	des » ,	des » ,	des » ,	des »
Dat.	aux » ,	aux » ,	aux » ,	aux »
Acc.	les » ,	les » ,	les » ,	les »
Abl.	des » ,	des » ,	des » ,	des »
Voc.	ô » ,	ô » ,	ô » ,	ô »

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

CHAPITRE QUATRIÈME.

Περὶ σχηματισμοῦ τοῦ πληθυντικοῦ εἰς τὰ
τὰ οὐσιαστικά καὶ τὰ ἐπίθετα.

De la formation du pluriel aux substan-
tifs et aux adjectifs.

Ὁ πληθυντικὸς σχηματίζεται, εἰς τὰ οὐσιαστικά καὶ τὰ ἐπίθετα, προσθέσει τοῦ s εἰς τὸν ἐνικόν ὡς, l'homme ὁ ἄνθρωπος, les hommes οἱ ἄνθρωποι, la vertu ἡ ἀρετὴ, les vertus αἱ ἀρεταί, κλπ. Ἐξαιροῦνται.

Τὰ λήγοντα εἰς s, x, z, ἅτινα δὲν μεταβάλλουσι τὴν λήγουσαν τοῦ ἐνικοῦ, ὡς le héros ὁ ἥρωας, πληθ. les héros, la voix ἡ φωνή, πληθ. les voix, le nez ἡ ῥίς, πληθ. les nez.

Τὰ λήγοντα εἰς eau, au, eu, σχηματίζουσι τὸν πληθυντικὸν προσλήψει τοῦ x, ὡς l'état τοῦ μάγγανου, πληθ. les états, le tableau ἡ εἰκὼν, πληθ. les tableaux, le cheveu ἡ θριξ, πληθ. les cheveux.

Πλὴν τοῦ οὐσιαστικοῦ landau ἄμαξα, καὶ τοῦ ἐπιθέτου bleu κυανοῦς, ἅτινα σχηματίζουσι τὸν πληθ. κατὰ τὸν ἀρχικὸν κανόνα, ὡς les landaus, les bleus.

Τὰ λήγοντα εἰς ou σχηματίζουσι τὸν πληθ. ἐν γένει κατὰ τὸν ἀρχικὸν κανόνα, ὡς le clou τὸ καρφίον, les clous, le fou ὁ τρελλός, les fous κλπ. Πλὴν τῶν οὐσιαστικῶν bijou κόσμημα, caillou γάλιξ, chou κρόμβη, genou γόνυ, hibou γλαυξ, pou φτεῖρ καὶ joujou ἄθλημα, ἅτινα σχηματίζουσι τὸν πληθυντικὸν τῶν προσλαμβάνοντα x, ὡς les bijoux, les cailloux, les choux κλπ.

Τὰ λήγοντα εἰς ai σχηματίζουσι τὸν πληθυντικὸν τῶν τρέποντα τὴν κατάληξιν ταύτην εἰς aux, ὡς cheval ἵππος, πληθ. chevaux, ho-

pital νοσοκομείον, hopitaux κλπ. Πλὴν τῶν οὐσιαστικῶν bal χορός, carnaval ἀπόκριω, régal εὐωχία, chacal θῆς, pal σκόλωψ, serval γαλῆ ἀγρία, nopal ἰνδοσουκῆ, cal τύλος, cantal εἶδος τυροῦ, καὶ τῶν ἐπιθέτων amical φιλικός, glacial παγετώδης, matinal πρωϊνός, nasal ἔρριμος, naval ναυτικός, pascal τοῦ Πάσχα, théâtral θεατρικός, ἅτινα σχηματίζουν τὸν πληθυντικὸν τῶν κατὰ τὸν ἀρχικὸν καλόνα, ὡς les bals, les chacals, les fatals, les théâtraux κλπ.

Τὰ λήγοντα εἰς ail σχηματίζουν τὸν πληθυντ. κατὰ τὸν ἀρχικὸν καλόνα, ὡς le gouvernail τὸ πηδάλιον, πληθ. les gouvernails, le portail ὁ πυλῶν, πληθ. les portails, κλπ. Πλὴν τῶν οὐσιαστικῶν bail ἐκμίσθωσις, émail σμάλτος, corail κοράλιον, soupirail ἀναπνευστήριον, vantail θυροφύλλον, travail ἐργασία, ἅτινα σχηματίζουν τὸν πληθ. τρέποντα τὴν κατάληξιν ail εἰς aux, ὡς les coraux, les travaux, les soupiraux κλπ. Τὸ οὐσιαστικὸν ail σκόροδον, κάμνει εἰς τὸν πληθ. aulx, τὰ δὲ οὐσιαστικά bétail θρέμματα καὶ hercaill μάνδρα, δὲν ἔχουσι πληθυντικὸν τὸ οὐσιαστικὸν bestiaux ζῶα, θρέμματα, ἀπ' ἐναντίας δὲν ἔχει ἐνικὸν, καὶ εἶναι συνώνυμον τοῦ bétail.

Τρία οὐσιαστικά τῆς γαλλικῆς γλώσσης ciel οὐρανός, œil ὀφθαλμός καὶ aieul πάππος, πρόγονος, ἔχουσι δύο πληθ. les ciels καὶ les cieux, les œils καὶ les yeux, les aïeuls καὶ les aïeux. Μεταχειριζόμεθα les ciels ἵνα σημάνωμεν τοὺς χειροποιήτους οὐρανοὺς ἢ τὸ κλίμα, ὡς ciels-de-lit οὐρανός κλίνης, l'Italie est sous un de plus beaux ciels de l'Europe, ἡ Ἰταλία κεῖται ὑπὸ τὸ θερπνότερον κλίμα τῆς Εὐρώπης καὶ cieux ὑπὸ τὴν κυρίαν σημασίαν, ὡς les cieux annoncent la gloire de Dieu, οἱ Οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ. Μεταχειριζόμεθα œils μεταφορικῶς, ὡς œils-de-bœuf φεγγίται, œils-de-chat λίθος πολύτιμος, œils-de-boue θυρίς στρογγύλη κλπ. καὶ yeux ἵνα σημάνωμεν τὸ ὄργανον τῆς ὁράσεως, ὡς j' ai mal aux yeux ἀλγῶ τοὺς ὀφθαλμούς. Μεταχειριζόμεθα aïeuls ἵνα ἐνοήσωμεν τοὺς πάππους, καὶ aïeux ἵνα σημάνωμεν τοὺς προγόνους, ὡς j' ai mes aïeux ἔχω τοὺς πάππους μου, les aïeux des Grecs οἱ πρόγονοι τῶν Ἑλλήνων.

Τὰ λήγοντα εἰς ent ἢ ant σχηματίζουν τὸν πληθ. εἴτε τροπῇ τοῦ t ἢ s εἴτε προσλήψει τοῦ τελικοῦ s' ὡς l'enfant τὸ παιδίον πληθ. les enfans καὶ les enfans, le prudent ὁ συνετός, πληθ. les prudents καὶ les prudens κτλ. Πλὴν τῶν μονοσυλλάβων ἅτινα φυλάττουσι πάντοτε τὸ t τοῦ ἐνικῶ ὡς la dent ὁ ὀδὸς πληθ. les dents, le lent ὁ βραδύς πληθ. les lents κλπ. — Τὸ ἐπίθετον tout ἅπας σχηματίζει ἐπίσης πληθ. τροπῇ τοῦ t εἰς s, ὡς tous.

Τὰ κύρια ὀνόματα προσλαμβάνουσι σημεῖον πληθυντικῶ καὶ κλίνονται ἐνάρθως μόνον ὅταν ἐκλαμβάνονται ὡς οὐσιαστικά, les Homères οἱ ἔξοχοι ποιηταί, les Socrates οἱ ἔξοχοι φιλόσοφοι κλ. Ὡς κύρια ὀνόματα δὲν ἔχουσι πληθυντικὸν ἀριθμὸν καὶ κλίνονται ἀνάρθως, ὡς Socrate, de Socrate, ὁ Σωκράτης τοῦ Σωκράτους, Homère, d' Homère, ὁ Ὅμηρος τοῦ Ὄμηρου, mes deux cousins s'appellent

Constantin, οί δύο μου εξάδελφοί καλοῦνται Κωνσταντῖνος καὶ οὐχὶ Κορνιλιῶναι, les deux Corneille sont nés à . . . Οἱ δύο Κορνιλιῶναι καὶ οὐχὶ Κορνιλιῶναι, ἐγεννήθησαν εἰς, . . . κλ.

Πολλὰ οὐσιαστικά τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἔχουσι μόνον ἐνικὸν ἀριθμὸν, ἀλλὰ δὲ πάλιν μόνον πληθυντικόν. Τὰ μὴ ἔχοντα πληθ. εἰσὶ: α'. Τὰ ὀνόματα τῶν μετάλλων, ὡς l'or, ὁ χρυσοῦς, l'argent ὁ ἀργυρος κλπ. μόνον τὸ οὐσιαστικὸν fer σιδήρος ἔχει πληθ. les fers ὑπὸ τὴν σημασίαν τὰ δεσμά. β'. Τὰ οὐσιαστικά, la faim ἡ πείνα, la soif ἡ δίψα, le sommeil ὁ ὕπνος, la santé ἡ υἰγεία, la jeunesse ἡ νεότης, καὶ εἴτι προσόμοιον. γ'. Τὰ ὀνόματα τῶν ἀρετῶν καὶ κακιῶν, ὡς la bonté ἡ ἀγαθότης, la foi ἡ πίστις, la méchanceté ἡ κακία, la rage ἡ λύσσα κλπ. δ'. Τὰ ἀπαρέμματα οὐσιαστικῶς ἐκλαυθανόμενα, ὡς le manger τὸ τρώγειν, le boire τὸ πίνειν κλπ. (Τὰ μὴ ἔχοντα δὲ ἐνικὸν ἀριθμὸν εἰσὶ: les accordailles οἱ ἀρραβῶνες, les ancêtres οἱ πρόγονοί, les archives τὰ ἀρχεῖα, les armoiries τὰ οἰκίσματα, les broussailles οἱ ἀκανθαί, les ciseaux ἡ ψαλίς, les épousailles τὰ νυμφεῖα, les matines ὁ ὄρθρος, (ἐκκλ.), les mœurs τὰ ἔθη, le mouchettes ἡ κροψάλις, les nones οἱ νῶναι, (παρὰ τοῖς ἀρχ. Ῥωμ. οἱ προῖναι ὄραι), les pleurs τὰ δάκρυα, les ténèbres τὸ σκοτός, ἡ σκοτεία, le vèpres ὁ ἔσπερινός, les fiançailles οἱ ἀρραβῶνες, les annales τὰ χρονικά, les funérailles ἡ κηδεία, les obsèques ἡ ἐκφορά, καὶ εἴτι ἄλλο.

ΘΕΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΠΕΡΙ ΑΡΘΡΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΠΑΘ. ΑΡΙΘΜΟΥ

Τὸ βιβλίον τοῦ ἀδελφοῦ. — Ἡ μήτηρ τῆς ἀδελφῆς. — Τοῦ βιβλίου τὸ κάλυμμα. — Ἡ σελίς τοῦ βιβλίου τοῦ πατρὸς. — Εἰς τὸ βιβλίον τοῦ ἐξαδέλφου. — Τὸ βιβλίον τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τὰ βιβλία τοῦ μαθητοῦ. — Ὁ ἄρτος καὶ τὸ ἄλας. — Ἐγὼ (j'ai) τὸ σαπῶνιον, τὴν ζάκχαριν, τὸ χαρτίον, τὴν τράπεζαν καὶ τὸ βιβλίον. — Ἐχεις τὸ κρέας, τὸ ὑπόδημα, τὸ ξίφος, τὸ ὕδωρ, τὸ ὠρολόγιον καὶ τὴν γραμματικὴν. — Ἐχει τὰ σανδάλια, τοὺς πῖλους, τοὺς σκύλους, τὰ τουφέκια καὶ τὰς περικνημίδας. — Ἐγὼ ῥίνα, ἔχομεν ῥίνα. — Ἐχει εἰκόνα, ἔχει εἰκόνας. — Ἐχομεν τρίχας, ἔχουσι κυανᾶ φορέματα. — Εἶχον γλαύκας, λάχανα, κομήματα καὶ γάλικας. — Οἱ τρελλοί, τὰ καρφία, οἱ λαίμοι, οἱ μογλοί. — Εἶχον ἵππους, εἶχες ἵππους, εἶχε νοσοκομεῖα, εἶχομεν χοροὺς, εὐωχίας καὶ γεύματα φιλικά. — Ἐγὼ πηδάλια, εἶχετε κοράλια, εἶχον ἐργασίας. — Ἐγὼ θρέμματα εἰς τὴν μάνδραν. — Ἐγὼ ὀφθαλμοὺς καὶ πάππους. — Οἱ οὐρανοὶ εἰσὶ κυανοί. — Οἱ Ὀμηροὶ καὶ οἱ Σωκράτεις, εἰσὶ ἀπάμοι (sont rares). — Ἡ κηδεία ἡ ἑκφορά. — Ἡ ψαλίς τῆς μητρὸς. — Ἡ κροψάλις τῆς ἀδελφῆς. — Ἡ σκοτεία ἦτο μεγάλη, (était grande). — Ὁ ἔσπερινός ἤρχισεν (ont commencé).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

CHAPITRE CINQUIÈME.

ΠΕΡΙ ΓΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΝ.

DU GENRE DES SUBSTANTIFS.

Ὀνόματα ἀρσενικοῦ γένους εἰσὶ:

Α'. Τὰ ἀνήκοντα εἰς ἄρσεν γένος, ὡς l'homme ὁ ἀνὴρ, le cheval ὁ ἵππος, le bœuf ὁ βούς κλπ.

Β'. Τὰ λήγοντα εἰς ment, ὡς le mouvement ἡ κίνησις, le moment τὸ μνημεῖον κλπ. Πλὴν τοῦ la jument ἡ ἵππος.

Γ'. Τὰ ὀνόματα τῶν βασιλείων, ἐπικρατειῶν, ἐπαρχιῶν, τὰ μὴ λήγοντα εἰς e ἀρσενον, ὡς le Portugal ἡ Πορτογαλλία, le Piémont τὸ Πεδεμόντιον, le Milanais, le Dauphiné κλπ. πλὴν τῶν εἰς τὸν πλῆθ. ἀπαντωμένων, ὡς les Alpes αἱ Ἄλπεις κλπ.

Δ'. Τὰ τῶν μηνῶν, ἡμερῶν καὶ ὥρῶν τοῦ ἔτους, ὡς le lundi ἡ δευτέρα, le mardi ἡ τρίτη, le Mai ὁ Μάιος, le Juin ὁ Ἰούνιος, le printemps ἡ ἀνοιξίς, l'hiver ὁ χειμῶν, l'été τὸ θέρος, l'automne τὸ φθινόπωρον (ἀμφ. τῶν γεν.)

Ε'. Τὰ λήγοντα εἰς σύμφωνον, ὡς le pont ἡ γέφυρα, le combat ἡ μάχη, le jour ἡ ἡμέρα κλπ. Πλὴν τῶν εἰς ion ἐξ ὧν ἐξαιρεῖται τὸ le bastion προμαχῶν, καὶ τῶν εἰς son, ὡς καί τινων εἰς eur οἷον la douleur ὁ πόνος, la chaleur ἡ θερμότης, la fleur τὸ ἄνθος, la liqueur τὸ ὑγρὸν καὶ τῶν ἀκολούθων.

la faim	ἡ πείνα,	la cour	ἡ αὐλή,	la mer	ἡ θάλασσα,
la fin	τὸ τέλος,	la dent	ὁ ὀδόντος,	la part	τὸ μέρος,
la main	ἡ χεὶρ,	la chaux	ἡ ἀσβέστης,	la faux	τὸ δρέπανον
la chair	ἡ σὰρξ,	P amidon	τὸ ἄμυλον,	la nef	ὁ νάρθηξ (ναοῦ),
la clef	ἡ κλεις,	la forêt	τὸ δάσος,	la paix	ἡ εἰρήνη,
la fois	ἡ φορά,	la soif	ἡ δίψα,	la predrix	ἡ πέριξις,
la voix	ἡ φωνή,	la croix	ὁ σταυρὸς,	la noix	τὸ κάριον,
la poix	ἡ πίσσα,	la toux	ὁ βήξ,	la nuit	ἡ νύξ,
la boisson	τὸ ποτὸν,	la cuisson	ἡ ὄπτησις,	la façon	ὁ τρόπος,
la leçon	τὸ μάθημα,	la moisson	τὸ θέρισμα,	la rançon	τὰ λύτρα,
la cuiller	τὸ κοχλιάριον.				

Σ'. Τὰ τῶν μετάλλων καὶ τὰ τῶν χρωμάτων, ὡς le bleu ὁ κυανοῦς, le cuivre ὁ χαλκός, κλπ.

Ζ'. Τὰ λήγοντα εἰς age ὡς le fromage ὁ τυρὸς, l'âge ἡ ἡλικία, l'orage ἡ καταιγίς, κλπ.

Η'. Τὰ τῶν δένδρων καὶ φυτῶν, πλὴν τῶν l'yeuse ἡ πῆνος, la vigne ἡ ἀμπελος, l'épine ἡ ἀκανθα, la ronce ἡ βέτας, la bourdaine ἡ βάρνος, καὶ εἴτι ἄλλο.

Θ'. Τὰ λήγοντα εἰς fice, ὡς le bénéfice τὸ κέρδος, l'artifice τὸ τέχνασμα, κλπ.

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

Γ'. Τὰ τῶν ποταμῶν, ὡς le Danube ὁ Δούναβις, le Rhône ὁ Ροδανός, κλπ. Πλὴν τοῦ la Loire ὁ Λείγηρ, la Seine ὁ Σηκουάνας, la Meurthe καὶ τινὰ ἄλλα ὀνόματα ποταμῶν τῆς Γαλλίας.

ΙΑ'. Τὰ λήγοντα εἰς τὰ φωνήεντα e, i, o, u, ὡς le parti ἡ φατρία, le trou ἡ τρύπα, le numéro ὁ ἀριθμὸς, le degré ὁ βαθμὸς. Ἐξαιροῦνται ἐκ τῶν εἰς e, la moitié τὸ ἕμισυ, l'amitié ἡ φιλία, l'inimitié ἡ ἐχθρα, la pitié τὸ ἔλεος, καὶ τὰ εἰς té, ὡς la fierté ἡ ἔπαρσις, la parenté ἡ συγγένεια κλπ. Πλὴν τῶν l'été τὸ θέρος, le comité ἡ ἐπιτροπή, le côté τὸ πλευρὸν, le pâté ὁ πλακοῦς, le thé τὸ τείον, le traité ἡ συνθήκη καὶ τὰ ἐκ τῆς ἐννοίας ἀρσενικὰ ὡς le député ὁ βουλευτὴς κλπ. Ἐκ τῶν εἰς i, la formi ὁ μύρμηξ, la merci ἡ χάρις. Ἐκ τῶν εἰς u, la glu ὁ ἰξός, la tribu ἡ φυλὴ, la bru ἡ νύμφη.

ΙΒ'. Τὰ τῶν γλωσσῶν, ὡς le Français ἡ Γαλλικὴ, le Grec ἡ Ἑλληνικὴ κλπ. καὶ τὰ τῶν γραμμάτων τοῦ ἀλφαβήτου, οἷον un a, un b, un c κλπ. Πλὴν τῶν f, h, l, m, n, r, s, ἅτινα εἶναι γένους θηλυκοῦ.

Θηλυκὰ δὲ εἶναι.

Α'. Τὰ λήγοντα εἰς e ἄφρωνον καὶ ἔχοντα πρὸ αὐτοῦ ἄλλο φωνῆεν, πλὴν τῶν le caducée τὸ κηρύκειον, le mausolée τὸ μαυσωλεῖον, le trophée τὸ τρόπαιον, le lycée τὸ λύκειον, le musée τὸ μουσεῖον, le bygmée ὁ πυγμαῖος, l'apogée τὸ ἀπόγειον, le péricée τὸ περίγειον, le génie ἡ μεγαλοφυΐα, l'incendie ἡ πυρκαϊά, le parapluie τὸ ἀλεξιβρόχιον, le foie τὸ ἥπαρ, l'amphibie τὸ ἀμφίβιον, le Tyrtée ὁ Τυρταῖος.

Β'. Τὰ εἰς ion ὡς la réflexion ἡ σκέψις, πλὴν τῶν le billion τὸ δισεκατομμύριον, l'embryon τὸ ἔμβρυον, le million τὸ ἑκατομμύριον, le pion ὁ πεσσός, καὶ τῶν ἀνηκόντων ἐκ τῆς ἐννοίας εἰς ἄρρεν γένος, ὡς le centurion ὁ ἑκατόνταρχος, le lion ὁ λέων, κλπ.

Γ'. Τὰ εἰς son ὡς la cloison ὁ διάτοιχος κλπ. πλὴν τῶν le bison ὁ βόνασσος, le blason τὸ παράσημον, le diapason διάστασις φωνῆς, l'oison τὸ χηνάριον, le poison τὸ δηλητήριον, le tison τὸ δαυλί.

Σημ. Πολλὰ ὀνόματα ζῶων εἰσὶ γένους κοινοῦ, ὡς le renard ἡ ἀλώπηξ, le corbeau ὁ κόραξ, le rossignol ἡ ἀηδὼν, l'iron-delle ἡ χελιδὼν, la mouche ἡ μύια. Προκειμένου νὰ προσδιορισθῇ τῶν τοιούτων ὀνομάτων τὸ γένος λέγομεν le renard mâle ἢ le renard femelle. κλπ.

Οἱ ἀνωτέρω κανόνες καίπερ μὴ περιλαμβάνοντες πάντα τὰ οὐσιαστικά τῆς Γαλλικῆς γλώσσης, δύνανται ὅμως νὰ ἄρῳσι τὰς μεγαλειτέρας δυσκολίας, ἡ δὲ περὶ τὴν γλῶσσαν τριβὴ καὶ τὰ λεξικά ἀναπληροῦσι τὰ λοιπὰ.

ΘΕΜΑ ΤΡΙΤΟΝ.

ΠΕΡΙ ΓΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΝ.

Ἔχεις (as - tu?) γάσπην; — Ἐγὼ γάρπην καὶ μελάνην. — Ἐχει Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

(a - t - il) ἄρτον, οἶνον καὶ τραπέζας; — Αἱ γυναῖκες εἰσὶ καλαί. — Τὰ παιδιά ἔχουσι τράπεζαν, χάρτιν καὶ μελάνην. — Ἐχεις χρήματα; — Ἐχει γάλα; — Ἡ γαλακτοπώλις ἔχει (a - t - elle) χρυσόν; — Ὁ πτωχὸς ἔχει ὑποκάμισον. — Ὁ ἀδελφὸς τοῦ ζωγράφου ἔχει ἀρετὰς. — Τὸ μνημεῖον τοῦ ἱερέως. — Ἡ ἵππος τοῦ φίλου. — Τὸ Πεδεμόντιον καὶ ἡ Δανιμαρκία. — Ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Τουρκία. — Τὴν δευτέραν, τὴν τρίτην, τὴν παρασκευὴν καὶ τὸ σάββατον. — Ἡ αἰοῖς, τὸ φθινόπωρον, ὁ χειμὼν καὶ τὸ θέρος. — Ἡ μάχη εἶναι ἀποφασιστική. — Ὁ μῦς εἶναι χοιρῶδες. — Τὸ λευκόν, τὸ μέλαν καὶ τὸ ἐρυθρὸν φάρμακον. — Ὁ τυρὸς εἶναι καλὸς. — Ἡ ἀπιδιὰ, ἡ μιλαῖα ἢ ἄμπελος καὶ ἡ βράμνος. — Ὁ πρῶτος καὶ ἑδευτέρος ταχυδρόμος. — Τὸ πλοῖον, ὁ πῖλος καὶ τὸ ὕδωρ. — Ὁ Δούναξ, ὁ Λεῖγερ καὶ ὁ Σηκουάνας. — Ὁ Τυρταῖος ἦτο μέγας ποιητής. — Ὁ Φωκίων ἦτον ἀγαθός. — Ἡ συγγένεια τῆς νόμου μετὰ τῆς πενήθης. — Ὁ πλακοῦς εἶναι καλός. — Ἡ ἔπαρσις εἶναι ἀξιοκατάκριτος, — Τὸ πλευρόν ἦτο γὰρ. — Ἡ ἄμπελος καὶ ἡ βράτος. — Τὸ μουσεῖον καὶ τὸ λύκειον. — Ἡ ἔπαρ, ἡ φορὰ καὶ ἡ πίστις. — Ὁ ἔχθρος καὶ τὸ δλητήριον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ.

CHAPITRE SIXIÈME.

PÉRI ΕΠΙΘΕΤΟΥ.

DE L' ADJECTIF.

Α'. ΠΕΡΙ ΣΥΓΚΡΙΤΙΚῶΝ ΚΑΙ ΥΠΕΡΘΕΤΙΚῶΝ.

DES COMPARATIFS ET DES SUPERLATIFS.

Τὰ ἐπιθέτα ἐκφράζουσι τὰς ποιότητες ἢ ἀπλῶς, ἢ μετὰ συγκρίσεως, ἢ ἀπολύτως εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν. Ὡς ἐκ τούτου τρεῖς βαθμοὶ degrés, ὁ θετικὸς le positif, ὁ συγκριτικὸς le comparatif καὶ ὁ ὑπερθετικὸς le superlatif.

Ἐπάρουσι τρεῖς εἴδη συγκριτικῶν, α'. Συγκριτικὸν ἰσότητος comparatif d' égalité, ὅπερ σχηματίζεται τιθεμένου τοῦ aussi ἢ τοῦ autant πρὸ τοῦ ἐπιθέτου ὡς aussi éloquent τοσούτον εὐχρηστικός, admiré autant qu' estimé τοσούτον θαυμαστός ὅσον καὶ τιμώμενος. β'. Συγκριτικὸν μειώσεως comparatif d' inferiorité, τιθεμένου πρὸ τοῦ ἐπιθέτου τοῦ moins, ὡς la mort est moins funeste que . . . ὁ θάνατος εἶναι ἥττον ὀλέθριος τῶν . . . γ'. Συγκριτικὸν ὑπεροχῆς comparatif de supériorité, τιθεμένου τοῦ plus πρὸ τοῦ ἐπιθέτου, ὡς la vertu est plus utile que . . . ἡ ἀρετὴ εἶναι ὠφελιμωτέρα τῆς . . .

Τρεῖς μόνον ἐπιθέτα τῆς γαλλικῆς γλώσσης ἐκφράζουσι καθ' ἑαυτὰ τὸν βαθμὸν τῆς ὑπεροχῆς καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ plus. Ταῦτά εἰσι meilleur καλλίτερος, pire χείρων, moindre ἐλάσσων συγκριτικὰ τῶν ἐπιθέτων bon, petit καὶ plusieurs ἀγαθός, μικρός καὶ κακός.

Τὰ ἐπίθετα ταῦτα ἔχουσι καὶ ὀμάλων συγκριτικὸν plus bon, plus mauvais καὶ plus petit. Καὶ τὰ μὲν συγκριτικὰ plus bon καὶ plus mauvais εὐχρηστα μόνον εἰς τὴν οἰκιακὴν ὀμιλίαν, τὸ δὲ συγκριτικὸν plus petit εἰς τὰ καταμετρήσεως ἐπιδικαστικά· ὡς cette table est plus petite que l'autre, αὕτη ἡ τράπεζα εἶναι ἐλάσσων ἐκείνης.

Τὸ ὑπερθετικὸν le superlatif ἐκφράζει τὴν ποιότητα φερομένην εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν. Εἰσὶ δύο εἴδη ὑπερθετικῶν τὸ ἀπόλυτον absolu, ὅπερ σχηματίζομεν προτάττοντες εἰς τὸ ἐπίθετον ὑπερθετικὸν τι ἐπίρρημα ὡς fort λίαν, extrêmement ἀπολύτως, très λίαν ὅπερ καὶ εὐχρηστότερον κλπ. καὶ τὸ σχετικὸν relatif, ὅπερ σχηματίζομεν προτάττοντες εἰς τὰ συγκριτικὰ τὸ ἄρθρον ἢ τὰ κλιτικὰ ἐπίθετα ὡς l'amour propre est le plus grand de tous les flatteurs, ἡ φιλαυτία εἶναι ὁ μέγιστος τῶν καλάκων. Mon plus grand désir ἡ μεγίστη τῶν ἐπιθυμιῶν μου, κλπ.

Υπάρχουσι τινὰ ἐκφράζοντα τὸν ὑπερθετικὸν βαθμὸν καθ' ἑαυτὰ, εἰσὶ δὲ εἰλημμένα ἐκ τῆς λατινικῆς ὡς eminentissime ὑψιστος, nobilissime εὐγενέστατος, grandissime μέγιστος, καὶ τινὰ ἄλλα, δύνανται ὅμως νὰ σχηματισθῶσι καὶ κανονικῶς ὡς très-éminent, très-noble, très-grand.

Ἡ γαλλικὴ γλῶσσα περιέχει καὶ τινὰ ὑποκοριστικὰ λέγοντα εἰς etc καὶ εἰς otte, ὡς joliette εὐμορφούλα, branquette μελαγχροινούλα, vieillotte γεροντούτσικη καὶ τινὰ ἄλλα εὐχρηστα μόνον εἰς τὴν οἰκιακὴν ὀμιλίαν.

Τὸ ἐπίθετον καίπερ μὴ ἔχον καθ' ἑαυτὸ μήτε γένος, μήτε ἀριθμὸν, μεταβάλλεται ἡμῶς ἵνα δείξῃ κόλλιον τὴν εἰς τὸ οὐσιαστικὸν ἀναφοράν του, ὡς homme prudent ἀνὴρ σώφρων, femme prudente γυνὴ σώφρων, hommes prudents ἄνδρες σώφρονες, περι ὧν εἰς τὸ συντακτ.

ΘΕΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

ΠΕΡΙ ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΥΠΕΡΘΕΤΙΚΩΝ.

Ὁ οἶνος εἶναι (est il) καλός; — Εἶναι ἥττον ἄκρατος. — Εἶναι δυνατότερος. — Ὁ χρυσὸς εἶναι στιλπνότερος τοῦ μαυροῦ. — Ἔχει ἵππον μικρότερον; — ἔχω καλῆτερον. — Λί ἀδελφοὶ τοῦ δικηγόρου εἰσὶν ὠραιώτατοι. — Ὁ ἄθλος οὗτος εἶναι ἀσχημότερος. — Τὰ ὑποκάμισά μου εἰσὶν ἀσχημότερα. — Οἱ πτωχοὶ εἰσὶν ἐναρετώτεροι τῶν πλουσίων. — Ὁ πατὴρ εἶναι τοσοῦτον ὑψηλὸς ὅσον ὁ υἱός. — Ὁ ἀδελφός μου εἶναι μικρότερος σοῦ. — Ἡ λῶη μου εἶναι μικροτέρα τῆς ἰδικῆς σου. — Τὸ πῦρ εἶναι στιλπνότερον τοῦ κατόπτρου. — Ἔχει μικροτέραν εἰκόνα τῆς ἐμῆς. — Ὁ κῶν εἶναι ὁ πισθέτερος τῶν φίλων. — Ὁ φίλος μου εἶναι πιστότατος καὶ ἐναρετώτατος. — Εἶναι στιλπνότερος. — Ὁ πιστότατος τῶν φίλων. — Ὁ μέγιστος τῶν ἐχθρῶν. — Ὁ εὐγενέστατος δούξ. — Ὁ ὑψιστος ἡγεμών. — Ὁ σεβασμιότατος ἱεράρχης. — Ἡ κόρη μου εἶναι εὐμορφούλα. — Ἡ γυνὴ μου εἶναι μελαγχροινούτσικη.

Β'. ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΘΗΛΥΚΟΥ.

DE LA FORMATION DU FÉMININ.

Κ α ν ὠ ν γ ε ν ι κ ὸ ς. Πᾶν ἐπίθετον ἄρσενικὸν προσλαμβάνει ἐν ε ἄφωνον πρὸς σχηματισμὸν τοῦ θηλυκοῦ, ὡς *sensé* συνετός θηλ. *sensée*, *vrai* ἀληθής θηλ. *vraie*, *grand* μέγας, θηλ. *grande*, *petit* μικρός, θηλ. *petite* κλπ.

Ἐξαιρέσεις.

Πᾶν ἐπίθετον καταλήγον εἰς τὸ ἄρσενικὸν εἰς ε ἄφωνον, εἶναι γένους κοινού, ὡς *l' honnête* ὁ τίμιος, θηλ. *l' honnête*, *le fidèle* ὁ πιστός, θηλ. *la fidèle* κλπ. Πλὴν τῶν διγενῶν οὐσιαστικῶν *maître* κύριος, *prêtre* ἱερεὺς, *prince* ἡγεμὼν, *traître* προδότης, *hôte* ξενοδόχος, *tigre* τίγρις, *prophète* προφήτης, *nègre* αἰθίοψ, ἅτινα σχηματίζουσι θηλ. προσλήπει τῆς καταλήξεως *se*, ὡς *maitresse*, *traîtresse*, *prophétesse*, *tigresse* κλπ.

Τὰ λήγοντα εἰς τὸ ἄρσενικὸν εἰς *er* τρέπουσι εἰς τὸ θηλυκὸν τὸ *e* τῆς παραληγοῦσας εἰς ἑ βαρύτονον ὡς, *amer* πικρός, θηλ. *amère*, *fier* ὑπερήφανος, θηλ. *fière* κλπ.

Τὰ λήγοντα εἰς τὸ ἄρσενικὸν εἰς *f*, σχηματίζουσι τὸ θηλυκὸν τῶν τρέποντα τὸ *f* εἰς *v* καὶ προσλαμβάνοντα τὸ *e* ἄφωνον, ὡς *vif* ζωνής, θηλ. *vive*, *pensif* σκεπτικός, θηλ. *pensive*, κλπ.

Τὰ λήγοντα εἰς *x* σχηματίζουσι τὸ θηλυκὸν τῶν τρέποντα τὸ *x* εἰς *s* καὶ προσλαμβάνοντα τὸ *e* ἄφωνον, ὡς *heureux* εὐτυχής, θηλ. *heureuse*, *jaloux* ζηλότυπος, θηλ. *jalouse* κλπ. Ἐξαιροῦνται τὸ *doux* γλυκὺς, *faux* ψευδής, *roux* πυρρός, *préfix* ὠρισμένος, *vieux* γέρον, ἅτινα σχηματίζουσι τὸ θηλυκὸν τῶν ἀνωμάλως, ὡς *douce* γλυκεῖα, *rousse* πυρρὰ, *préfixe* ὠρισμένη, *fausse* ψευδής, *vieille* γράϊα.

Τὰ ἐπίθετα *beau* ὠραίος, *nouveau* καινός, *fou* τρελλός, *mou* μαλακός, *vieux* γέρον, πρὸ οὐσιαστικοῦ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχίζοντος τρέπονται εἰς *bel*, *nouvel*, *fol*, *mol*, *vieil*, σχηματίζουσι δὲ θηλυκὸν ἐκ τῶν πρὸ φωνήεντος ἀπαντωμένων, διπλασιάζοντα τὸ τελικὸν σύμφωνον καὶ προσλαμβάνοντα *e* ἄφωνον ὡς *belle*, *folle*, *molle*, *vieille*.

Διπλασιάζουσι ἐπίσης τὸ τελικὸν σύμφωνον τὰ ἄρσενικὰ τὰ λήγοντα εἰς *ei*, *eil*, *et*, *ien*, *on* καὶ τὰ μονοσύλλαβα εἰς *as*, καὶ *os*, ὡς *tel* τοιοῦτος, θηλ. *telle*, *pareil* ὅμοιος, θηλ. *pareille*, *muet* ἄφωνος, θηλ. *muette*, *ancien* ἀρχαῖος, θηλ. *ancienne*, *bon* ἀγαθός, θηλ. *bonne*, *gras* παχὺς, θηλ. *grasse*, *gros* χονδρός, θηλ. *grosse*, κλπ. Σὺν τούτοις καὶ τὰ *paysan* χωρικός, θηλ. *paysanne*, *épais* πυκνός, θηλ. *épaisse*, *expres* ῥητός, θηλ. *expresse*, *profès* ἐρκωτός, θηλ. *professe*, *gentil* χαίρεις, θηλ. *gentille*, *nul* οὐδείς, θηλ. *nulle*, *bellot* εὐμορφοῦτσικος, θηλ. *bellote*, *sot* ἀνόητος, θηλ. *sotte*, *vieillot* γερόντιον, θηλ. *vieillotte*.

Ἐκ τῶν ληγόντων εἰς *ei* δὲν διπλασιάζουσι τὸ *t*, ἀλλὰ σχηματίζουσι τὸ θηλυκὸν τῶν διὰ τοῦ *e* ἄφωνον, τὰ ἐξῆς: *Complet* ἐντελής,

concret πικτός, discret ἐχέμυθος, secret μυστικός, inquiet ἀνήσυχος, και replet εὐτραφής, ὡν τὸ θηλ. complet, concrète discrete, secrète, inquiète, replete.

Τὰ λήγοντα εἰς gu, σχηματίζουσι τὸ θηλυκὸν των προσλήψει τοῦ ἔ ὡς aigu ὄξυς, θηλ. aiguë, ambigu ἀμφίβολος, θηλ. ambiguë κλπ.

Τὰ λήγοντα εἰς eur σχηματίζουσι τὸ θηλυκὸν των τρέποντα τὴν κατάληξιν ταύτην εἰς euse, ὡς danseur χορευτής, θηλ. danseuse, voyageur ταξιδιώτης, θηλ. voyageuse κλπ. Ἐκ τούτων τὰ πρὸ τῆς καταλήξεως eur ἔχοντα l, σχηματίζουσι, τὸ θηλυκὸν των τροπῆ τῆς καταλήξεως leur εἰς trice, ἐὰν παράγονται ἐκ τῆς λατινικῆς, και εἰς teuse ἐὰν παράγονται ἐκ γαλλικοῦ ῥήματος, ὡς protecteur προστατής, θηλ. protectrice, menteur ψεύστης, θηλ. menteuse, διότι τὸ μὲν πρῶτον γίνεται ἐκ τοῦ λατινικοῦ, τὸ δὲ δεύτερον, ἐκ γαλλικοῦ ῥήματος. Ἐν τούτοις τὰ ἀκόλουθα, exécuteur ἐκτελεστής, inspecteur ἐπόπτης, inventeur εφευρέτης, persécuteur καταδιώκτης, σχηματίζουσι θηλυκὸν εἰς trice καίπερ παραγόμενα ἐκ γαλλικοῦ ῥήματος.

(Ὁμαθητὴς ἀποστηθίζει τανῶν τὸν κανόνα τοῦτον ἵνα χρησιμοποιήσῃ αὐτὸν ὅταν φθάσῃ εἰς κατάστασιν νὰ γνωρίζῃ ποῖα ἐκ τῶν εἰς leur γίνονται ἐκ γαλλικοῦ ῥήματος και ποῖα οὐ).

Τὰ λήγοντα εἰς τὸ ἀρσενικὸν εἰς erieur σχηματίζουσι τὸ θηλυκὸν των κατὰ τὸν ἀρχικὸν κανόνα δηλ. προσλήψει τοῦ e ἀφώνου ὡς supérieur ὑπέρτερος, θηλ. supérieure, inférieur ὑποδεέστερος, θηλ. inférieure κλπ. Σὺν τούτοις και τὸ majeur ἐνῆλικος, θηλ. majeure mineur ἀνῆλιξ, θηλ. mineure, meilleur καλῆτερος, θηλ. meilleure.

Ambassadeur πρέσβυς, empereur αὐτοκράτωρ, gouverneur διοικητής, serviteur ὑπηρετής, σχηματίζουσι τὸ θηλυκὸν των κατ' ἴδιον κανόνα ὡς ambassadrice, impératrice, gouvernante, servante.

Τὰ ἀκόλουθα ἐκ τῶν εἰς eur, vengeur ἐκδικητής, péheur ἀμαρτωλός, bâilleur ἐκμισθωτής, demandeur αἰτητής, défendeur ἐναγόμενος, chasseur κυνηγός, enchanteur γόης, vendeur πωλητής, devineur μάντις, ἔχουσι διπλὸν θηλ. pécheuse και pécheresse, bâilleuse και bâilleresse, demandeuse και demanderesse, défendeuse και défenderesse, chasseuse και chacheresse, enchanteuse και enchanteresse, vendeuse και venderesse, devineuse και devineresse. Τὸ δὲ vengeur κάμνει μόνον veugeresse.

Τὰ ἐπίθετα long μακρὸς, jumeau δίδυμος, oblong ἐπιμηκής, bénin χρηστός, malin πονηρός, κακεντρεχής, coi ἥρεμος, favori εὐνοούμενος, frais δροσερός, absous ἀθῶος, compagnon σύντροφος, tiers τρίτος, σχηματίζουσι θηλ. κατ' ἴδιον κανόνα ὡς longue, jumelle, oblongue, bénigne, maligne, favorite, coite, tierce, fraîche, absoute, compagne.

Ἐκ τῶν ληρόντων εἰς e τρία μὲν, τὸ blanc λευκός, sec ξηρός, franc ἐλεύθερος, σχηματίζουσι θηλυκὸν προσλήψει τῆς καταλήξεως se, ὡς blanche, sèche, franche τρία ἄλλα, τὸ Turc Ταρκοῦς

public δημόσιος, caduc υπέρχρος, τροπή τοῦ e εἰς que, ὡς Turque, publique, caduque, τὸ δὲ Grec Ἑλλην, προσλήψει τῆς καταλήξεως que, ὡς Grecque.

Τὰ ἐπίθετα ἅτινα ἐκφράζουσιν ἐπιτήδευμά τι, ἐξαιρέτως ἐνεργούμενον ὑπὸ ἀνδρῶν δὲν ἔχουσιν ἴδιον θηλυκόν, ὡς auteur συγγραφεὺς, professeur διδάσκαλος, docteur διδάκτωρ, κλπ. Ἐπίσης δὲν ἔχουσιν ἴδιον θηλ. τὰ ἐξῆς: témoin μάρτυς, prognon μαλωτής, chatain καστανόχρους, fat ματαιόφρων, dispos εὐδιάθετος, acquilin γρουπός.

ΘΕΜΑ ΠΕΜΠΤΟΝ.

ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΘΗΛΥΚΟΥ.

Ἔγω ὕδωρ καθαρόν. — Ὁ καλὸς ἀρτοποιὸς ἔχει μεγάλα ἐνδύματα. — Ἐχει ἐξ αὐτῶν (il en a) μικρά, ὠραία, ἄσχημα. — Ὁ ῥάπτης ἔχει μεγάλας τραπεζάς. — Ἡ ἀδελφὴ τοῦ δικηγόρου εἶναι ὠραία. — Τὰ πύρα εἶναι μεγάλα. — Ἡ θυγάτηρ τοῦ ζωγράφου εἶναι π μία καὶ ἐνάρετος. — Εἶναι πτωχὴ. — Αὐταὶ α γυναῖκες εἰσὶ πλούσιαι. — Ὁ ῥάπτης τῶν δικηγόρων εἶναι καλός. — Ἐχομεν μεγάλον χάρτιν. — Ἐχεις ὠραίους ἵππους. — Αἱ καλαὶ γυναῖκες. — Ἡ καλὴ γαλακτοπῶλις. — Ἡ ζωγρά γυνή. — Ἡ εὐτυχὴς γυνή. — Ἐχει μακρὰν τράπεζαν. — Εἶχον καλὰ ὑποκάμισα. — Αἱ Ἑλληνίδες ἔχουσιν ὠραίους ὀφθαλμούς. — Αἱ ἐνάρετοι γυναῖκες. — Ἡ ἀληθὴς φίλη. — Ἡ ὑπερήφανος γυνή. — Ἡ ψευδὴς εἰδησις. — Εἰς γέρον ἀνὴρ καὶ μία γραῖα γυνή. — Ὠραῖον βιβλίον, ὠραῖον φρέμα, ὠραία γυνή. — Τρελλὸς ἀνὴρ, τρελλὸς χωρικός, τρελλὴ γυνή. — Χονδρὸς ἀνὴρ, χονδρὴ γυνή. — Ἀγαθὸς χωρικός, ἀγαθὴ χωρική. — Οὐδεὶς ἀνὴρ, οὐδεμία γυνή. — Ἀνὴρ ἤσυχος, γυναῖκες ἀνήσυχαι. — Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι κόλαξ. — Αὕτη ἡ γυνή εἶναι κόλαξ. — Ἡ ἀδελφὴ μου εἶναι καλητέρα. — Ἡ αὐτοκράτειρα τῶν Γάλλων. — Εἰς Ὀθωμανὸς καὶ μία Ὀθωμανίς. — Εἰς μόνος ἄνθρωπος ἦτο μάρτυς. — Μία μόνη γυνή ἦτο μάρτυς. — Ἡ γυνή αὕτη εἶναι δικηγόρος, ἱατρός, φιλόλογος, διδάσκαλος. — Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι μαλωτής.

Γ'. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΩΝ ΕΠΙΘΕΤΩΝ.

DES ADJECTIFS NUMÉRAUX.

Τὰ ἀριθμητικὰ ἐπίθετα ὑποδιαίρουσιν εἰς cardinaux ἀπόλυτα, ordinaux τακτικά, collectifs ἀθροιστικά ἢ περιληπτικά, partitifs ἢ distributifs κλασματικά, augmentatifs αὐξητικά καὶ progressifs ἢ de quantité ποσοτικά.

Ἄ π ό λ υ τ α εἰ σ ἰ ν ι :

Un εἷς, ἓν, une μίξ,	Quatre τέσσαρα,
Deux δύο,	Cinq πέντε,
Trois τρία,	Six ἕξ,

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

Sept	ἑπτὰ,	Quatorze	δεκατέσσαρα,
Huit	ὀκτώ,	Quinze	δεκαπέντε,
Neuf	ἐννέα,	Seize	δεκαἕξ,
Dix	δέκα,	Dix sept	δεκαεπτὰ,
Onze	ἑνδεκά,	Dix huit	δεκαοκτώ,
Douze	δώδεκα,	Dix neuf	δεκαεννέα,
Treize	δεκατρία,	Vingt	εἴκοσι. <i>Vingt. εἴκοσι</i>

Τὰ μετὰ ταῦτα ὁμαλῶς.

Trente	τριακόνα,
Quarante	τεσσαράκοντα,
Cinquante	πεντήκοντα,
Soixante	ἑξήκοντα,
Soixante-dix	καὶ septante (ἀπρηχ.) ἑβδομήκοντα,
Soixante-onze	ἑβδομήκοντα ἕν,
Soixante-douze	ἑβδομήκοντα δύο,
Soixante-treize	ἑβδομήκοντα τρία,
Soixante-quatorze	ἑβδομήκοντα τέσσαρα,
Soixante-quinze	ἑβδομήκοντα πέντε,
Soixante-seize	ἑβδομήκοντα ἕξ,
Soixante-dix-sept	ἑβδομήκοντα ἑπτὰ,
Soixante-dix-huit	ἑβδομήκοντα ὀκτώ,
Soixante-dix-neuf	ἑβδομήκοντα ἐννέα,
Quatre-vingt	καὶ octante (ἀπρηχ.) ὀγδοήκοντα,
Quatre-vingt-dix	καὶ nonante (ἀπρηχ.) ἑννεήκοντα,
Quatre-vingt-onze	ἑννεήκοντα ἕν,
Quatre-vingt-douze	ἑννεήκοντα δύο,
Quatre-vingt-treize	ἑννεήκοντα τρία,
Quatre-vingt-quatorze	ἑννεήκοντα τέσσαρα,
Quatre-vingt-quinze	ἑννεήκοντα πέντε,
Quatre-vingt-seize	ἑννεήκοντα ἕξ,
Quatre-vingt-dix-sept	ἑννεήκοντα ἑπτὰ,
Quatre-vingt-dix-huit	ἑννεήκοντα ὀκτώ,
Quatre-vingt-dix-neuf	ἑννεήκοντα ἐννέα,
Cent	ἑκατὸν,
Deux cents	διακόσια,
Trois cents	τριακόσια κλπ.
Mille	χίλια,
Mille cent	καὶ onze cents χίλια ἑκατὸν,
Mille deux cents	καὶ douze cents χίλια διακόσια,
Mille trois cents	καὶ treize cents χίλια τριακόσια,
Mille quatre cents	καὶ quatorze cents χίλια τετρακόσια,
Mille cinq cents	καὶ quinze cents χίλια πεντακόσια,
Mille six cents	καὶ seize cents χίλια ἑξακόσια,

Mille sept cents και dix-sept cents χίλια ἑπτακόσια,
 Mille huit cents και dix-huit cents χίλια ὀκτακόσια,
 Mille neuf cents και dix-neuf cents χίλια ἑνεακόσια,
 Deux mille δύο χιλιάδες,
 Trois mille τρεῖς χιλιάδες κλπ.
 Million ἑκατομμύριον.

Τὰ τελικὰ σύμφωνα τῶν ἐπιθέτων cinq, six, sept, huit, neuf, dix, προσφέρονται ὅταν τὰ ἐπίθετα ταῦτα ἦναι εἰλημμένα καθ' ἑαυτὰ, ἢ ὅταν ἀκολουθῇ λέξις ἀρχομένη ἀπὸ φωνήεντος ἢ ἡ ἀφώνου, εἶναι δὲ ἀφωνα ὅταν ἀκολουθῇ λέξις ἀρχομένη ἀπὸ συμφώνου ἢ ἡ δασείας.

Τὸ λατινικὸν x τῶν deux, six και dix πρὸ φωνήεντος προσφ. ὡς ζ, ὡς σ δὲ ὅταν ταῦτα ἦναι εἰλημμένα καθ' ἑαυτὰ ὡς six hommes ἐξ ἄνθρωποι. Nous sommes vingt six εἴκοσι εἴκοσι ἐξ, deux amis δύο φίλοι κλπ.

Τὸ λατινικὸν f τοῦ neuf, προσφέρεται ὡς θ πρὸ φωνήεντος ἢ ἡ ἀφώνου, ὡς neuf enfants ἑπτὰ παιδιὰ, neuf heures ἑννέα ὥρα κλπ.

Τὰ ἀρχικὰ ἀριθμητικὰ εἰσι γένους κοινῆς, πλὴν τοῦ un σχηματίζοντος θήλ. une.

Ἐξαιρουμένων τῶν τακτικῶν ἐπιθέτων premier πρῶτος και second δεύτερος, πάντα τὰ ἄλλα σχηματίζονται προσλήψει τῆς καταλήξεως ième εἰς τὰ ἀρχικὰ, πλὴν τοῦ neuf τακτικῶν neuvième, τοῦ cinq, cinquième, τοῦ quatre, quatrième και τοῦ une, unième.

Τὸ τακτικὸν unième μεταχειρίζομεθα μετὰ τὰς δεκάδας ὡς vingt unième, trente unième κλπ. τὸ δὲ premier μόνον. Ἐπὶ τῶν συνθέτων τακτικῶν μόνος ὁ τελευταῖος ἀριθμὸς λαμβάνει τὴν κατάληξιν ième ὡς le cent - vingt - cinquième ὁ ἑκατοστὸς εἰκοστὸς πέμπτος, κλπ.

Μεταξὺ τῶν ἀριθμητικῶν ὑπάρχουσι και τινὰ οὐσιαστικῆν ἔχοντα σημασίαν, ταῦτά εἰσιν: α. Τὰ ἀθροιστικά ὅσον une dizaine δεκάς, une douzaine δωδεκάς, une vingtaine εἰκάς, une centaine ἑκατοντάς, un millier χιλιάς, un million ἑκατομμύριον, un milliard δυσεκατομμύριον, κλπ. β. Τὰ κλασματικά ὡς un demi τὸ ἡμισυ, un tiers τὸ τρίτον, un quart τὸ τέταρτον, un cinquième τὸ πέμπτον, un sixième τὸ ἕκτον και τὰ ἄλλα, ἅτινα σχηματίζονται ὡς τὰ τακτικά. γ. Τὰ ποσοτικά ὡς le double τὸ διπλοῦν, le triple τὸ τριπλοῦν, le quadruple τὸ τετραπλοῦν, le quintuple τὸ πενταπλοῦν, le centuple τὸ ἑκατονταπλοῦν. Διὰ τὰ ἄλλα ποσοτικά ἐπεκράτησεν ὁ τύπος six fois autant, sept fois autant και οὕτως ἐφεξῆς.

Ἐνίοτε μεταχειρίζομεθα οὐσιαστικῶς και αὐτὰ τὰ ἀπόλυτα ἀριθμητικά, ὡς nous partimes le douze ἀνεγορήσαμεν τὴν δωδεκάτην τοῦ μηνός, le huit, le neuf, le dix de cœur, de pique, de trèfle κλπ. τὸ ὀκτώ, τὸ ἑννέα, τὸ δέκα κοῦπα, μπαστούνι, σπαθί, (ἐπὶ χαρτοπαιγνίου).

Τὰ ποσότητος ἐπιφράγματα, ἀπαξ, δις, τρις κλ. ἐκφράζομεν γαλλιστὶ διὰ

τῶν ἀπολύτων ἀριθμητικῶν καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ fois φορά' ὡς un^o fois, dix fois κλπ. τὰ πλεῖστα τῶν ἐπιρρήματων τούτων ἐκφράζουσιν ἀκριβῶς τὸν ἀγγελλόμενον ἀριθμὸν καὶ τὸ ποσότητος, ὡς dix fois, vingt fois, cent fois, mille fois κλπ.

Μεταχειρίζομεθα τὰ ἀπόλυτα ἀριθμητικά ἀντὶ τῶν τακτικῶν, α'. Ἐπὶ ὥρων καὶ ἔτων, ὡς εἶναι ἕκτη ὥρα il est six heures, τὸ ἔτος χιλιοστὸν διακοσιοστὸν l'an mil huit cent κλπ. β'. Ἐπὶ ἡμερημνίας, ὡς ἡ δευτέρα Μαΐου le deux Mai, ἡ τρίτη Ἰουνίου le trois Juin, ἡ τετάρτη Ἀπριλίου le quatre Avril κλπ. Λέγομεν ὅμως πάντοτε le premier Mai, le premier Juin, le premier Mars κλπ. γ'. Ἐπὶ ἡγεμόνων, παπῶν, πατριαρχῶν κλπ. ὡς Λουδοβίκος δωδέκατος Louis douze, Πίος ἔννατος Pie neuf, Γρηγόριος ἑβδομος Grégoire sept κλπ. λέγομεν ὅμως Napoléon premier, Georges premier κλπ. ἀδιαφόρως δὲ Λουδοβίκος, Κάρολος κλπ, δεύτερος Louis, Charles etc, deux, deuxième ἢ second.

Σημ. Τὸ deuxième διαφέρει τοῦ second καθ' ὅτι τὸ μὲν πρῶτον ἐκφράζει πάντοτε σειράν, τὸ δὲ δεύτερον καὶ καὶ καὶ οὐχί. Ὀμιλοῦντες λ. γ. περὶ συγγραμματος ἐκ πολλῶν τόμων συγκεκριμένου λέγομεν: voici le deuxième ἢ le second tome ἰδοὺ ὁ δεύτερος τόμος, περὶ δὲ συγγραμματος συγκεκριμένου ἐκ δύο μόνων τόμων ἢ περὶ οἰκίας συγκεκριμένης ἐκ δύο μόνων ὀροσῶν ἢ καὶ περὶ παντὸς ἄλλου πράγματος συγκεκριμένου ἐκ δύο μόνων, λέγομεν: voici le second tome, j habite au second étage κατοικῶ τὸ δεύτερον πάτωμα, voici mon second habit ἰδοὺ τὸ δεύτερον φόρεμά μου κλπ. Τὸ ἀριθμητικὸν ἐπίθετον second οὐδέποτε τίθεται μετὰ τὰς δεκάδας τῶν ἀρχικῶν, μὴ λέγε λοιπόν: vingt-second, trente-second κλπ, ἀλλὰ vingt - deuxième, trente-deuxième κλπ.

Ἐξ ὅλων τῶν ἀπολύτων ἀριθμητικῶν ἐπιθέτων μόνον τὰ ἐπίθετα un, vingt καὶ cent προσλαμβάνουσι τὸ σημεῖον τοῦ πληθ. δηλ. τὸ s. Τὸ μὲν un μόνον εἰς τὰς φράσεις les uns les autres αἰ μὲν αἰ δὲ, les unes les autres αἰ μὲν αἰ δὲ, καὶ quelques uns τινές' τὰ δὲ vingt καὶ cent ὅταν ἄλλο ἀριθμητικὸν προηγούμενον πολλαπλασιάζῃ αὐτὰ, ὡς quatre vingts, deux cents κλπ. οὐχί ὅμως καὶ ὅταν ἀκολουθῇ ἕτερον ἀριθμητικὸν, ὡς quatre vingt dix, quatre vingt huit, deux cent-onze κλπ. ἢ ὅταν ἀναφέρονται εἰς οὐσιαστικὸν ἀριθμὸν ἐνικῶ εἴτε ἐκπεφρασμένου εἴτε ὑπενοουμένου, ὡς σελὶς ὀγδοηκοστὴ page quatre vingt, παράγραφος διακοσιοστὴ paragraphe deux cent, τὸ ἔτος χιλιοστὸν ἑπτακοσιοστὸν l'an mil sept cent κλπ.

Λέγομεν μετὰ τοῦ συνδέσμου et καὶ, vingt et un, trente et un, quarante et un κλπ. μέχρι τοῦ soixante et un. Οὐδέποτε ὅμως soixante et onze κλπ, ἢ vingt et deux κλπ, ἀλλ' ἄνευ συνδέσμου.

Ἡ φράσις τοῦ Λαφονταίνου à vingt et trois karats, παραβιάζει τὸν κανόνα τούτου.

Ἐν τῷ γραπτῷ λόγῳ τὰ ταυτικά γράφονται διὰ χαρακτήρων τοῦ ἀλφαβήτου ὡς ἐφεξῆς:

Un I, deux II, trois III quatre IV, cinq V, six VI, sept VII, huit VIII, neuf IX, dix X, onze XI, douze XII, treize XIII, quatorze XIV, quinze XV, seize XVI, dix-sept XVII, dix-huit XVIII, dix-neuf XIX, vingt XX, trente XXX, quarante XL, cinquante L, soixante LX, soixante-dix LXX, quatre-vingts LXXX, quatre-vingt-dix XC, cent C, cinq-cents D, mille M.

ΘΕΜΑ ΕΚΤΟΝ.

ΠΕΡΙ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΩΝ ΕΠΙΘΕΤΩΝ.

Ἡ βασίλισσα ἔχει μίαν ἀδελφήν. — Ἐγὼ δύο ἀδελφὰς καὶ τέσσαρας ἀδελφοὺς. — Πόσους φίλους ἔχεις; — Ἐγὼ ἓνα φίλον καὶ τρεῖς φίλας. — Ἐγὼ εἴκοσι ἀπιάδια. — Ἐχει ὀγδοήκοντα δραχμὰς. — Ἐχομεν ὀγδοήκοντα τρεῖς ἵππους. — Ἐγετε ἑκατὸν νοτοπούλια. — Ἐγούσι διακόσια κονδύλια. — Ἐχον διακοσίους ὀκτὼ στρατιώτας. — Χίλια στάδια (mille). — Τί ὄρα εἶναι; — Εἶναι δέκα, εἶναι ἑνδεκα, εἶναι δώδεκα. — Εἶναι μεσημβρία, εἶναι μεσονύκτιον. — Ἐγες ἐξ ὀδοκάδας ὑποκαμίσεων. — Πόσα βιβλία εἶχε; — Ἐχομεν χίλια διακόσια, χίλια τριακόσια. — Ἐγὼ τὸν πρῶτον, τὸν δεύτερον, τὸν τρίτον, τὸν δέκατον μέρος τοῦ Ὀμήρου. — Ἐχομεν μίαν μεγάλην τράπεζαν καὶ ἓν ὄραϊον κάτοπτρον. — Ἐχομεν εἴκοσι ἓνα φίλους. — Ἐγετε ἑβδομήκοντα ἓνα στρατιώτας. — Πόσας τοῦ μηνὸς ἔχομεν; (Le combien du mois avons-nous?) — Ἐχομεν δέκα, εἴκοσι, τριάκοντα. — Τὴν εἰκοστὴν Μαΐου τοῦ χιλιεστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ. — Λαουδοβίκος πρῶτος. — Κάρολος δέκατος. — Γεώργιος πρῶτος, δεύτερος, τρίτος. — Ὁ βασιλεὺς πόσους στρατιώτας ἔχει; — Ἐχει χίλιους ὀκτακοσίους τριάκοντα δύο. — Ἡ παρατήρησις αὕτη (cette observation) εὐρίσκειται εἰς τὴν τριακοστὴν σελίδα. — Σελὶς τριακοστή. — Παράγραφος ὀγδοοκοστῆς. — Ὀγδοήκοντα μία γυναῖκες. — Πρῶτος στρατιώτης. — Εἰκοστὸς δεύτερος στρατιώτης. — Δεκάς φίλων. — ἑκατοντάς φίλων. — Ἐν δυσσεκατομμύριον φράγμα. — Τὸ διπλοῦν τοῦ φραγτοῦ. — Τὸ τρίτον τοῦ ἀρτοῦ καὶ τὸ τέταρτον τοῦ οἴνου. — Τὸ πενταπλοῦν τοῦ ὕδατος. — Τὸ ἑξαπλοῦν τοῦ οἴνου τούτου. — Ἦλθον (je suis venu) ἀπ᾿ ἧς, δις, τρεῖς, τετράκις, χιλιάνκις. — Τὸ ἑπτὰ κόμπα, τὸ ἐξ ἡνέρι, τὸ ὀκτὼ σπαθὶ καὶ τὸ δέκα μπαστοῦνι. — Τιμές. — Οἱ μὲν, οἱ δέ. — Εἰκοσιοκτὼ ἄνδρες καὶ τριάκοντα δύο γυναῖκες. — Ὁ διακοσιοστὸς πρῶτος. — Ὁ ἑκατοστὸς τριακοστὸς ἑνάτος. — Ἐχομεν σήμερον ὀκτὼ Ἰουλίου, (c' est aujourd' hui le huit Juillet.) — Ἀὔριον ἔχομεν δέκα Ἰανουαρίου. — Εἰς τὰς τρεῖς, εἰς τὰς πέντε, εἰς τὰς δέκα (λέγο μετὰ τοῦ οὐρανοσκοποῦ heure). — Δυὰς φίλων (un couple de . . .) — Δυὰς προβάτων (une couple de . . .). — Δυὰς συζύγων. — Μία

δεκάς, μία δωδεκάς, μία εικάς. — Δύο ἡμισυ μῆλα. — Δύο ὄρας
καὶ ἡμίσειαν. — Τὸ ἡμισυ. — Εἶναι ἕξ ὄραι καὶ ἡμίσεια.

Δ'. ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΚΩΝ ΕΠΙΘΕΤΩΝ.

DES ADJECTIFS PRONOMINAUX.

Καλοῦμεν ἀντωνυμικά ἐπίθετα τὰς λέξεις αἵτινες συνοδεύουσι πάν-
τοτε οὐσιαστικὸν καὶ προσδιορίζουσι τὴν σημασίαν αὐτοῦ.

Εἰσὶ δὲ ταῦτα:

A.) Ἐπίθετα δεικτικὰ.

Adjectifs démonstratifs.

Ce διὰ τὸ ἀρσενικὸν πρὸ συμφώνου ἢ ἡ δασέος, ὡς ce livre τοῦτο
τὸ βιβλίον, ce héros οὗτος ὁ ἥρωας.

Cet διὰ τὸ ἀρσενικὸν πρὸ φωνήεντος ἢ ἡ ἀφώνου, ὡς cet homme
οὗτος ὁ ἄνθρωπος, cet ami οὗτος ὁ φίλος.

Cette διὰ τὸ θηλυκὸν, ὡς cette amie αὕτη ἡ φίλη, cette femme
αὕτη ἡ γυνή, cette heure αὕτη ἡ ὥρα κλπ.

Ces διὰ τὸν πληθυντικὸν ἀμφότερων τῶν γενῶν, ὡς ces amis οὗτοι
οἱ φίλοι, ces hommes οὗτοι οἱ ἄνθρωποι, ces femmes αὗται αἱ γυ-
ναῖκες, ces heures αὗται αἱ ὄραι κλπ.

Μετὰ τὰ οὐσιαστικά τὰ συνοδευόμενα ὑπὸ τῶν δεικτικῶν ἐπιθέτων,
θέτομεν τὸ μόριον ci ἵνα σημάνωμεν τὰ πλησίον καίμενα καὶ là ἵνα δει-
ξοῦμεν τὰ πόρρω ἡμῶν, ὡς cet homme-ci οὗτος ὁ ἄνθρωπος, cet
homme-là ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος, cette femme-ci αὕτη ἡ γυνή, ces
femmes-là ἐκεῖναι αἱ γυναῖκες κλπ.

B.) Κτητικὰ ἐπίθετα.

Adjectifs possessifs.

Ταῦτά εἰσι.

Διὰ μὲν τὸ ἀρσενικὸν mon, ton, son, διὰ δὲ τὸ θηλυκὸν ma, ta,
sa, ἐπὶ ἑνὸς κτήτορος καὶ ἑνὸς κτήματος, ὡς mon père ὁ πατήρ μου,
ta mère ἡ μήτηρ σου, sa sœur ἡ ἀδελφή του καὶ ἡ ἀδελφή της.

Δι' ἀμφότερα τὰ γένη mes, tes, ses ἐπὶ ἑνὸς κτήτορος καὶ πολλῶν
κτημάτων, ὡς mes livres τὰ βιβλία μου, tes livres τὰ βιβλία σου,
ses sœurs αἱ ἀδελφαί του, καὶ αἱ ἀδελφαί της.

Δι' ἀμφότερα τὰ γένη notre, votre, leur, ἐπὶ πολλῶν κτητόρων
καὶ ἑνὸς κτήματος, ὡς notre mère ἡ μήτηρ μας, votre père ὁ πα-
τήρ σας, leur sœur ἡ ἀδελφή των.

Δι' ἀμφότερα τὰ γένη nos, vos, leurs ἐπὶ πολλῶν κτητόρων καὶ
πολλῶν κτημάτων, ὡς nos cousines αἱ ἐξάδελφαί μας, vos sœurs αἱ
ἀδελφαί σας, leurs frères οἱ ἀδελφοί των.

Χάριν εὐφωνίας μεταχειρίζομεθα τὰ ἀρσενικά mon, ton, son ἀντὶ τῶν θηλυκῶν ma, ta, sa, πρὸ τῶν θηλυκῶν ὀνομάτων τῶν ἀρχιζόντων ἀπὸ φωνήεντος ἢ ἡ ἀφώνου, ὡς mon ame ἢ ψυχὴ μου, ton amie ἢ φίλη σου, son humeur ἢ διάθεσις σου.

Τὰ δευκτικά ἐπίθετα τίθενται πρὸ ὀριστικῶν ἀνάρθρων.

Γ'. Ἐπίθετα ἀόριστα.

Adjectifs indéfinis.

Ταῦτά εἰσι.

Chaque ἕκαστος, ἑκάστη, ἄνευ πληθυντικῶ.

Tout θηλ. toute, πληθ. tous, toutes, ἅπας.

Tel θηλ. telle, πληθ. tels, telles, τοιοῦτος.

Nul θηλ. nulle, πληθ. nuls, nulles, οὐδεὶς.

Quelque γεν. κοινῶ, πληθ. quelques, τίς.

Quel θηλ. quelle, πληθ. quels, quelles, πῶς.

Aucun θηλ. aucune, πληθ. aucuns, aucunes, μηδεὶς.

Plusieurs κοιν. γεν. ἄνευ ἐνικοῦ, πολλοί.

Quelconque γεν. κοιν. πληθ. quelconques, ὁποιοσδήποτε,

Même κοιν. γεν. πληθ. mêmes, αὐτός.

Autre γεν. κοιν. πληθ. autres, ἄλλος.

Certain θηλ. certaine, πληθ. certains, certaines, κάποιος.

Σημ. Ἐπίθετα καὶ τὸ ἀριθμητικὸν ἐπίθετον un θηλ. une, ἄνευ πληθυντικῶ, ἐκλαμβάνεται ὡς ἐπίθετον ἀόριστον, ὡς un homme ἄνθρωπος τις, une femme γυνή τις, un avocat de Paris, δικηγόρος τις τῶν Παρισίων κλπ.

ΘΕΜΑ ΕΒΔΟΜΟΝ.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΚΩΝ ΕΠΙΘΕΤΩΝ.

Ἔχετε τὸ βιβλίον τοῦτο; — Ὁχι, κύριε, δὲν τὸ ἔχω. — Κυρία, ἔχετε ταύτην τὴν γραμματικὴν; — Ἔχετε τὴν βιβλίδον μου; — Ἔχετε ταύτην τὴν βιβλίδον; — Ἔχω τὴν βιβλίδον του. — Ἔχεις τὴν (celle) τοῦ φίλου σου; — Ἔχει τὸν ἄρτον μου; — Ἔχει τὸν τοῦ ἄρτοποιοῦ. — Ἔχετε ταύτας τὰς δακτυλίθρας; — Ἔχετε τὸ ἀργυροῦν σειρήτιόν μου; — Ἔχεις τοῦτο τὸ χρυσοῦν κομμάτιον ἢ ἐκεῖνο; — Ἔχετε τὸ φόρεμα τοῦ ἀδελφοῦ μου; — Ἔχον τὰ χρήματα τῶν φίλων σας. — Ἔχει τοῦτο τὸ ὀρολόγιον; — Ἔχει τὸ τῆς ἀδελφῆς μας. — Ἔχετε ταῦτα τὰ κονδύλια τοῦ ἀδελφοῦ σας; — Ἔχουσι τοῦτο τὸ κονδύλιον τῆς μητρὸς των; — Ὁ πατήρ μου ἔχει τοῦτο τὸ ἔριουχον; — Ἡ μήτηρ σου καὶ ὁ πατήρ σου. — Ὁ ἀδελφός του καὶ ἡ ἀδελφή του ἔχουσι ταῦτα τὰ σαπόνια καὶ ἐκεῖνο τὸ παλαιὸν ζύλον. — Οἱ ἀδελφοί σου καὶ αἱ ἀδελφαί σου ἔχουσι τοῦτο τὸ χαρτίον; — Οἱ ἀδελφοί μου καὶ αἱ ἀδελφαί σου εἶχον τὴν ταινίαν μου. — Αἱ ἀδελφαί του καὶ οἱ ἀδελφοί του ἔχουσι ταῦτα τὰ περόνια; — Τὰ βιβλία μας καὶ τὰ

χαρτί σου. — Ἡ ψυχὴ μου καὶ ἡ ψυχὴ σου. — Ἡ σπάθη σου καὶ ἡ σπάθη μου. — Αἱ γραμματικαὶ μας καὶ αἱ γραμματικαὶ των. — Ἐκαστος ἀρτοποιὸς ἔχει μολυβδοκόνδυλα. — Πᾶς στυποτόμος ἔχει θύσαν. — Πάντες οἱ παῖδες ἔχουσι κονδύλια. — Πᾶσαι αἱ γυναῖκες εἰσὶν ὠραῖαι. — Τοιοῦτος ἔμπορος. — Τοιαῦτα γυνή. — Οὐδὲν μέλι. — Οὐδεμία ταῖνια. — Οὐδεὶς οἶνος. — Ἔχετε τινα δακτυλίθραν; — ἔχομεν τινα καρφία. — Ποῖος ἄνθρωπος ἔχει τὸ σιδερεὺν καρφίον; — Ποία γυνή εἶναι ὠραία; — Κανείς γείτων, κανὲν ἀπόδυστρον, καμμία γυνή. — Πολλοὶ ἄνθρωποι ἔχουσι καρφία. — Πολλαὶ γυναῖκες εἰσὶν ὠραῖαι. — Ὁ αὐτὸς ἀνὴρ, ἡ αὐτὴ γυνή, αἱ αὐταὶ ῥάβδοι. — Ἄλλος φίλος, ἄλλη φίλη. — Ἄνθρωπός τις ἀγαθός, γυνή τις ἀγαθή. — Ἐνας κάποιος Γεώργιος. — Ἐνας κάποιος Κωνσταντῖνος. — Εἰς ζωγράφος τῶν Παρισίων. — Μία ἡθοποιὸς εἰς Ἀγγλίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

CHAPITRE SEPTIÈME.

PÉRI ΤΩΝ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ,

DES PRONOMS.

Ἄντωνυμίας καλοῦμεν τὰς λέξεις ἃς μεταχειρίζομεθα ἀντὶ τοῦ ὀυσιστικοῦ.

Αἱ ἄντωνυμίαι εἰσὶν ἑπτὰ εἰδῶν.

- Προσωπικαὶ personnels,
 Ἀυτοπαθεῖς réfléchis,
 Κτητικαὶ démonstratifs,
 Ἀναφορικαὶ relatifs,
 Ἐρωτηματικαὶ interrogatifs,
 Ἀόριστοι indéfinis.

Α'. ΠΡΟΣΩΠΙΚΑΙ. = PERSONNELS.

Τοῦ ἁ. προσώπου. = De la première personne.
 Singulier.

Nominatif	je	ἡ	μοί,	ἐγώ,	
Génitif	de	moi,			
Datif	à	moi,	μοί,	ἡ	me,
Accusatif		moi,	ἡ	me,	
Ablatif	de	moi,			
Vocatif	ὦ	moi,			

Pluriel.

N.	nous,	ἡμεῖς,		
G.	de	nous,		
D.	à	nous,	ἡ	nous,
A.	nous,			

Abl. de nous,
V. ὁ nous,

Τὸ β'. προσώπου. = De la seconde personne.

Singulier.

N. tu, ἡ τοί, σύ,
G. de τοί,
D. à τοί, τοί, ἡ te,
A. τοί, ἡ τ',
Abl. de τοί,
V. ὁ τοί,

Pluriel.

N. Vous, ὑμεῖς,
G. de vous,
D. à vous, ἡ vous,
A. vous,
Abl. de vous,
V. ὁ vous.

Τὸ γ'. προσώπου. = De la troisième personne.

Masculin Singulier.

N. Il, ἡ lui, αὐτός,
G. de lui,
D. à lui, ἡ lui,
A. lui, ἡ le,
Abl. de lui,
V. ὁ lui,

Masculin pluriel.

N. Ils ἡ eux, αὐτοί,
G. d' eux,
D. à eux, ἡ leur,
A. eux, ἡ les,
Abl. d' eux,
V. ὁ eux.

Féminin Singulier,

N. elle, αὐτή,
G. d' elle,
D. à elle, ἡ lui,
A. elle, ἡ la,
Abl. d' elle,
O. ὁ elle,

N.	elles,	αὐται,
G.	d'elles,	
D.	à elles	ἢ leur,
A.	elles,	
Abl.	d'elles,	
V.	ò elles,	

Παρατηρήσεις.

Τὰς ὀνομαστικὰς je, tu, il, ils, μεταχειρίζομεθα ὡς ὑποκείμενα τῶν ῥημάτων, τὰς δὲ moi, toi, lui, eux, καθ' ἑαυτὰς.

Τὰς δοτικὰς à moi, à toi, à lui, à elle, à nous, à vous, à eux, à elles, μεταχειρίζομεθα καθ' ἑαυτὰς, τὰς δὲ δοτικὰς moi, toi, lui, nous, vous, leur, μετὰ τὰς προστακτικὰς τῶν ῥημάτων, καὶ τὰς δοτικὰς me, te, lui, nous, vous, leur, πρὸ τῶν ῥημάτων τῶν λοιπῶν ἐγκλίσεων.

Τὰς αἰτιατικὰς moi, toi, lui, eux, elle, elles, μεταχειρίζομεθα καθ' ἑαυτὰς, τὰς δ' αἰτιατικὰς me, te, le, la, les, συνημμένας ῥήματι.

Ὅσαι ἐκ τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν συνάπτονται πάντοτε ῥήματι λέγονται pronoms personnels conjoints, αἱ δὲ ἐκφερόμεναι ἀπολύτως pronoms personnels absolus.

ΘΕΜΑ ΟΓΔΩΘΟΝ.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΩΝ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

Τί δίδεις (que donnes-tu ?) εἰς τὸ παιδίον τοῦ ἐμπόρου; — Τῷ δίδω οἰκίσκον τινὰ (une maisonnette). — Ἡ μήτηρ σου δίδει χρήματα τοῖς πτωχοῖς; — Τοῖς δίδει. — Λί ἀδελφαί σου ἔχουσι βιβλία; — Ἔχουσι. — Τίς θὰ τῷ δώσῃ μικρὸν οἶκον; — Τίς ὀμιλεῖ περὶ ἐμοῦ; — Ὁ πιλοποῖός ὀμιλεῖ περὶ σοῦ. — Τίνι ἔδωκα τὰ δύο κακὰ σιαδία; — Τὰ ἔδωκας εἰς τὸν γέροντα στρατιώτην. — Δίδετε (donnez-vous ?) χρήματα εἰς τοὺς πτωχοὺς τῆς πόλεως; — Τοῖς δίδω χρήματα. — Εἰς τίνα; — Εἰς ἐμέ; — Εἰς ἐκείνον, εἰς ἐκείνην ἢ εἰς ὑμᾶς; — Πότε τοῖς δίδετε χρήματα; — Πᾶσαν ἡμέραν. — Ἔδιδες (donnais-tu ?) χρήματα; — Ναι, κύριε, ἔδιδον. — Ἔδιδες τὴν ἐπιστολήν εἰς ἐμέ, εἰς ἡμᾶς, εἰς ὑμᾶς, εἰς σέ, εἰς αὐτόν, εἰς αὐτὴν, εἰς αὐτούς, εἰς αὐτὴν, ἢ εἰς αὐτήν; — Μὲ ἀγαπᾶς; — Τίνα ἀγαπᾶς; (qui aimes tu ?) — Σέ, ὑμᾶς, αὐτήν, αὐτὰς, αὐτόν, αὐτούς. — ὦ σύ! ὦ ὑμεῖς! ἐλθετε (venez). — Σὰς εὐχαριστῶ (je vous remercie). — Μοὶ δίδετε τὰ ἑκατὸν κονδύλια; — Σοὶ τὰ δίδομεν. — Μὰς δίδεις τὴν τρίτην παλαιὰν οἰκίαν; — Ὁ ἐξάδελφος τοῦ πιλοποιοῦ μᾶς δίδει τὴν οἰκίαν. — Τί σοὶ δίδει; — Ταῖς δίδομεν καλὰ ὑποκάμισα.

Β'. ΑΥΤΟΝΑΘΕΙΣ. = RÉFLÉCHIS.

N.	soi ,	ἑαυτός,
G.	de soi,	
D.	à soi,	ἢ se,
A.	soi,	ἢ se,
Ab.	de soi,	

Γένους καὶ ἀριθμοῦ κοινῶ, λέγεται ἐπὶ πραγμάτων ἀντὶ τῆς lui, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπὶ προσώπων. ("Ὁρα συντακτικόν).

Γ'. ΚΤΗΤΙΚΑΙ. = POSSESSIFS.

Ἄρσενικόν, masculin.

Singular.			Pluriel.		
N.	le mien,	ὁ ἐμός.	les miens,		
G.	du »	,	des »	,	
D.	au »	,	aux »	,	
Ac.	le »	,	les »	,	
Abl.	du »	,	des »	,	
Voc.	ô »	,	ô »	,	

Féminin. — Θηλυκόν.

Singular.			Pluriel.		
N.	la mienne,	ἡ ἐμή.	les miennes,		
G.	de la »	,	des »	,	
D.	à la »	,	aux »	,	
Ac.	la »	,	les »	,	
Abl.	de la »	,	des »	,	
Voc.	ô »	,	ô »	,	

Οὕτω κλίνονται καὶ αἱ ἀκόλουθοι.

Le tien	ὁ σός.	La tienne	ἡ σή.
Le sien	ὁ ἰδικός του ἢ ὁ ἰδικός της.	La sienne	ἡ ἰδική του ἢ ἡ ἰδική της.
Le nôtre	ὁ ἡμέτερος.	La nôtre	ἡ ἡμετέρα.
Le vôtre	ὁ ὑμέτερος.	La vôtre	ἡ ὑμετέρα.
Le leur	ὁ σφέτερος.	La leur	ἡ σφετέρα.

ΘΕΜΑ ΕΝΝΑΤΟΝ.

ΠΕΡΙ ΚΤΗΤΙΚΩΝ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

Ἡ πόλις σας εἶναι μεγάλη, ἀλλ' ἡ ἰδική μας εἶναι μικρά. — Οἱ ὀφθαλμοί σου εἶναι ὄρατοι, οἱ ἰδικοί της εἶναι ἀσχημοί. Τῆ ἀδελφῆ σου, ἢ τῆ ἰδικῆ μου. — Οἱ γονεῖς μας καὶ οἱ ἰδικοί σας εἶναι ἀκόμη ἀρρώστοι. — Θέλεις (veux-tu?) τὰ ἀνθημου ἢ τὰ ἰδικά της; Θέλω (je veux) τὰ ἰδικά σου καὶ τὰ ἰδικά του. — Θέλεις ὕδωρ διὰ (pour)

τοὺς ἵππους σου καὶ τοὺς ἰδικούς μας; — Δός μοι τὸ κάτοπτρόν σου καὶ τὸ ἰδικόν της. — Λάβε (prends) τὸ μαχαίριόν σου καὶ ὄχι τὸ ἰδικόν μου. — Ἔχεις βράπταν; — Ἔχω τὸν ἰδικόν σας. — Ὁ κῆπός μας καὶ ὁ ἰδικός της εἰσὶν ὡραῖοι. — Ἔχεις βιβλίον; — Ἔχω τὰ ἰδικά σας. — Ὁ κῆπός σου καὶ ὁ ἰδικός του. — Τὸ βιβλίον μας καὶ τὸ ἰδικόν σας. — Τὸ βιβλίον των καὶ τὸ ἰδικόν μας. — Τὰ βιβλία σας καὶ τὰ ἰδικά των. — Οἱ φίλοι μου καὶ οἱ ἰδικοί σας. — Ὁ ἀδελφός σου, ὁ ἀδελφός των καὶ ὁ ἰδικός μου. — Ὁ πατήρ μας καὶ ὁ ἰδικός των. — Ὁ πατήρ σας καὶ ὁ ἰδικός μας. — Ἡ ἀδελφή των καὶ ἡ ἰδική μας. — Αἱ οἰκίαι μας καὶ αἱ ἰδικαί των. — Ὁ ἰδικός σου διαφέρει (diffère) τοῦ ἰδικοῦ μου. — Τί θὰ δώσω (que donnerai-je?) εἰς τὸν υἱόν σας;

Δ'. ΔΕΙΚΤΙΚΑΙ. — DÉMONSTRATIFS.

Τὸ δεικτικὸν ἐπίθετον *ce*, περὶ οὗ εἶπομεν, (σελ. 36) συντιθέμενον μετὰ τῶν τριτοπροσώπων προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν *lui, eux, elle, elles*, παράγει τὰς δεικτικὰς ἀντωνυμίας *celui* οὗτος, *ceux* οὗτοι, *celle* αὕτη, *celles* αὗται.

Αἱ δεικτικαὶ ἀντωνυμίαι ἀκολουθοῦνται πάντοτε ὑπὸ τῆς ἀναφορικῆς *qui* ὅστις ὡς *celui qui, ceux qui, celle qui, celles qui*, ἢ ὑπὸ τῶν μορίων *ci* καὶ *là*, τοῦ μὲν ἵνα δείξωμεν τὰ πλησίον κείμενα τοῦ δὲ ἵνα σημάνωμεν τὰ πόρρω. Ὅς *celui-ci* οὗτος, *celui-là* ἐκεῖνος, *ceux-ci* οὗτοι, *ceux-là* ἐκεῖνοι, *celle-ci* αὕτη, *celle-là* ἐκείνη, *celles-ci* αὗται, *celles-là* ἐκείναι. (βλεπ. συντακτ.)

Τὸ δεικτικὸν ἐπίθετον *ce* ἀκολουθοῦμενον ὑπὸ τῶν μορίων *ci* καὶ *là* εἶναι ἀντωνυμία δεικτικῆ, γένους ἀρσενικοῦ καὶ ἀριθμοῦ ἐνικοῦ ὡς *ceci* τοῦτο, *cela* ἐκεῖνο.

Ε'. ΑΝΑΦΟΡΙΚΑΙ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΑΙ.

RELATIFS ET INTERROGATIFS.

Q u i.

N. qui ὅστις, οἷτινες, ἦτις, αἷτινες, ὅ,τι, ἅτινα.

G. de qui ἡ dont,

D. à qui,

Ac. qui ἢ que,

Abl. de qui.

dont

Τὴν γενικὴν *dont* μεταχειρίζομεθα εὐθὺς μετὰ τὸ οὐσιαστικὸν εἰς θ' ἀναφέρεται καὶ τὴν *de qui* ἐὰν ἀποχωρίζηται ἀπ' αὐτοῦ. (Ὅρα συντακτ.)

Τὴν αἰτιατικὴν *qui* ἀντὶ τῆς *que* μεταχειρίζομεθα ὅσάκις ἐλλείπει τὸ προηγούμενον ὡς *dites-moi qui vous aimez*, ἀντὶ τοῦ *dites moi celui ἢ celle ἢ ceux ἢ celles que vous aimez*. (Ὅρα συντ.)

Lequel ἄρσ. Laquelle θηλ.

Masculin singulier Féminin singulier.

N. Lequel ὁ ἐπόιος, Laquelle ἡ ἐπόια,

G. duquel, de » ,

D. auquel, à » ,

Ac. lequel, » ,

Abl. duquel, de » ,

Masculin pluriel. Féminin pluriel.

N. lesquels, lesquelles,

G. desquels, desquelles,

D. auxquels, auxquelles,

Ac. lesquels, lesquelles,

Abl. desquels, desquelles.

Σημ. Τὸ ἄρθρον τῆς ἀντωνυμίας ταύτης προφέρεται ὡς ἐάν ᾗτο γογγυμένον ἐν διαστάσει.

Quoi τί.

N. quoi τί.

G. de quoi,

D. à quoi,

Ac. quoi ἢ que,

Ab. de quoi.

Ἡ ἀντωνυμία αὕτη λέγεται ἐν γένει κατ' ἀναφορὰν πρὸς τὰς λέξεις voilà, voici, quelque chose, rien, ὡς voilà de quoi manger, ἰδοὺ τι νὰ φάγῃς; voici de quoi je parlais, ἰδοὺ περὶ τίνος ὠμίλων je n' avais rien sur quoi . . . Ἄν εἶχον τίποτε ἐφ' οὗ . . . (βλέπ. συντακτ.)

Λέγεται καὶ ἀπολύτως

Ὅς, Τὰ ἔμαθες; — Τί; — Avez-vous appris ce qui se dit? — Quoi?

Ὅμιλοῦσι πολὺ. — Περὶ τίνος; — On parle beaucoup. — De quoi ἢ sur quoi?

Εἰς τί σκέπτεται; — A quoi pense-t-il?

Σημ. Μετὰ τῶν ἀναφορικῶν ἀντωνυμιῶν τάττουσι καὶ τὰς τρεῖς μονοσυλλάβους οὐ, ἐν, γ. (βλέπ. συντακτ.)

Ἡ οὐ εἶναι γένους καὶ ἀριθμοῦ κοινοῦ, λέγεται δὲ μόνον ἐπὶ πραγμάτων, περὶ χρόνου καὶ τόπου ὡς le temps où nous vivons, ὁ χρόνος ἐν ᾧ ζῶμεν. — Le pays où nous sommes, ὁ τόπος ἐν ᾧ εἴμεθα.

Χάριν κομψότητος ἐπιτρέπεται ἡ χρῆσις τῆς οὐ ἀντὶ τῶν dans lequel, par lequel, duquel, dans lesquels, par lesquels, desquels καὶ τῶν θηλ. αὐτῶν ὡς la rue où nous avons passé, ἀντὶ τοῦ: la rue de laquelle nous avons passé, κλπ.

ΠΕΡΙ ΔΕΙΚΤΙΚΩΝ, ΑΝΑΦΟΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΩΝ
ΑΝΤΩΝΥΜΩΝ.

Γνωρίζεις (connais-tu?) ταῦτα τὰ παιδιὰ; — Τὰ γνωρίζω. — Καὶ ἐκεῖνα; — Οὗτος ὁ μαθητὴς καὶ ἐκεῖνος. — Αὐτὴ καὶ ἐκείνη. — Τοῦτο καὶ ἐκεῖνο. — Αὐτὴ ἡ γυνὴ καὶ ἐκεῖνη. — Πῶς ὀνομάζεται (comment appelle-t-ou?) τοῦτο; — Καὶ ἐκεῖνο; — Ποῖαν ὑπηρετήριαν ἔχεις ταύτην ἢ ἐκείνην; — Τίνος εἶναι τοῦτο τὸ παιδίον; — Ποῖον, ἐκεῖνο; — Ναι. — Εἶναι τὸ τοῦ ἀδελφοῦ μου. — Οἱ στρατιῶται οἵτινες ἔχουσι τουφέκια. — Ἐκεῖνος ὅστις ἦλθεν (est venu). — Ἡ γυνὴ ἣτις μοὶ ἔδωκε τοῦτο. — Τί κάμνεις; — Τίνα ζητεῖς; — Τί θέλεις; — Ὁ νέος ὄντινα ἐνδύεις (tu habilles). — Ἡ τράπεζα ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔχω τὸ σιαδίδιον μου. — Ὁ κῆπος εἰς (dans) τὸν ὅποιον ἔχω τὸν ἵππον μου. — Εἰς τίνα κῆπον ἔχεις τὸν ἵππον σου; — Ὁ νέος περὶ οὗ σοὶ ὁμιλῶ (je te parle). — Ἡ γυνὴ περὶ ἧς σοὶ ὁμιλῶ. — Τί (ἀνθρώπῳ) ὁμιλεῖς; (Parles-tu?). — Τί (γυναικὶ) ὁμιλεῖς; — Τίς εἰσθε; — Τίνα βλέπεις; — Περὶ τίνος (ἀνθρώπου) ὁμιλεῖς; — Περὶ τίνος (πράγματος) ὁμιλεῖς; — Τίς ἐξ ὑμῶν; (l'entre vous?) — Τίνα τούτων τῶν ἵππων; — Ἐπὶ τίνος τραπέζης; — Ὅποιος ἄνθρωπος, ὁποῖα γυνή; — Περὶ τίνος (ἀνθρώπου) περὶ τίνος (πράγματος) ὁμιλεῖς; — (parles-tu?). — Ἡ γυνὴ ἣτις. — Ὁ ἀνὴρ ὅστις. — Οἱ ἄνθρωποι οἵτινες, αἱ γυναῖκες, αἵτινες. — Τὸ βιβλίον περὶ οὗ ὁμιλῶ (je parle). — Αἱ οἰκίαι ἃς βλέπεις. — Ποῖον βιβλίον; — Τὸ ἰδικόν μου. — Ποῖον; — Καὶ τὰ δύο (tous les deux). — Ὁ κῆπος εἰς τὸν ὅποιον. — Ὁ αἰὼν καθ' ὄν. — Ἐχω ἐκ τούτων. — Τοῦτο ὁμοιάζει (ressemble) ἐκείνῳ.

Γ'. ΑΟΡΙΣΤΟΙ. — INDE'FINIS.

Τὰ ἀόριστα ἀντωνυμικὰ ἐπίθετα ὅταν δὲν συνοδεύωσιν οὐσιαστικὸν θεωροῦνται ὡς ἀόριστοι ἀντωνυμικαί. Μετ' αὐτῶν κατατάσσονται καὶ αἱ ἀκόλουθοι:

Οἱ τίς, γένους κοινῷ, συνοδεύει δὲ πάντοτε τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον ῥήματος, ὡς *on dit* λέγουσιν, *on annonce* ἀγγέλλουσι κλπ.

Quelqu'un κῆπος, θηλ. *quelqu'une*, πληθ. *quelques uns*, *quelques unes*.

Quiconque οἷς δῆποτα, γεν. κοιν. ἄνευ πληθ. ἀριθμοῦ.

Chacun ἕκαστος, θηλ. *chacune*, ἄνευ πληθ. ἀριθμοῦ.

Autrui ἄλλος, γεν. κοιν. ἄνευ πληθ. ἀριθμοῦ.

Personne οὐδεὶς, γεν. ἀρσ. λέγεται δι' ἀμφότερα τὰ γένη, ἄνευ κληθ. ἀριθμοῦ.

ΘΕΜΑ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ.

ΠΕΡΙ ΔΟΡΙΣΤΩΝ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

Οὐδείς ἦλθε, (n'est venu) οὐδεμία ἦλθε. — Οὐδείς ἀπῆλθεν, οὐδεμία ἀπῆλθεν (n'est parti). — Τίς ἐσχίσε (a déchire) τὸ φρέμα μου; — Ὅστις δῆποτε τὸ ἐσχίσε. — Ἐκαστος ἔχει βιβλία. — Ἐκάστη ἔχει ἄνθη. — Κάποιος εἶναι ἄρρωστος. Κάποια εἶναι ἄρρωστη. — Οἷος δῆποτε ἔχει βιβλία. — Οἷα δῆποτε ἔχει ἄνθη καὶ φρέματα. — Δός μοι (donne-moi) τὸ κάτοπτρόν σου. — Ποῖον; — Ἡ πόλις σας εἶναι μεγάλη. — Μὴ ἐπέμβαινε εἰς ὑποθέσεις (ne te mêle pas des affaires) ἄλλου. — Λέγουσιν ὅτι (que) ἡ βασίλισσα ἐρχεται (vient). — Ἀγγέλλουσιν ὅτι . . . — Ὅστις τὸ πιστεύει, ἀπατάται (le croit, se trompe). — Δύο γραμμῶν οἰώδηποτε . . . — Ἐκαστος δι' ἑαυτὸν (pour soi), ὁ Θεὸς δι' ὅλους (Dieu pour tous). — Ὁ κῆπός σας καὶ ὁ ἰδικός μου. — Πῶς ὀνομάζεται τοῦτο; — Μοὶ δίδεις τὴν τρίτην οἰκίαν; — Σ' εὐχαριστῶ. — Ἐκαστος ἀρτοποιὸς ἔχει μολυβδοκόνδυλα. — Ἐκάστη γυνὴ ἔχει βιβλία καὶ χαρτία. — Οὐδεμία γυνή, οὐδείς ἄνθρωπος. — Ὁ ἐξάδελφος τοῦ πιλοποιοῦ σας. — Ποῖον ἀπόβυστρον ἔχετε; — Ποία γυνὴ εἶναι ὠραία; — Ἡ ἀδελφὴ σας πόσας θελόνας ἔχει; — Ἐχει πέντε, δέκα, δεκαεξί, εἴκοσι, ἑκατόν. — Τινὲς ἐκπληροῦσι (remplissent) τὸ καθήκόν των; (leur devoir?).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΙ.

CHAPITRE HUITIÈME.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΟΣ.

DU VERBE.

Παραπέμμενα τοῦ ῥήματος εἰσιν.

Ἄριθμός nombre, πρόσωπον personne, ἐγκλίσις mode, χρόνος temps, φωνὴ ἢ διάθεσις voix, συζυγία conjugaison.

Οἱ ἀριθμοὶ εἰσι δύο: singulier καὶ pluriel. Τὰ πρόσωπα τρία, première, seconde, troisième. Αἱ ἐγκλίσεις πέντε: Ὀριστικὴ indicatif, ὑποθετικὴ conditionnel, προστακτικὴ impératif, ὑποτακτικὴ subjunctif, ἀπαρέμφατος infinitif.

Οἱ χρόνοι εἰσιν ἑκτώ.

Ἐνεστώσ present, ὡς ἐν τῇ ἑλληνικῇ.

Παρατατικὸς imparfait, ὡς ἐν τῇ ἑλληνικῇ.

Ἄοριστος á. préterit défini, παριστᾶ πράξιν γενομένην κατὰ μίαν τῶν ἀπείρων στιγμῶν τοῦ παρελθόντος, ἀσχετῶς ὁμῶς πρὸς τὴν στιγμὴν τοῦ λόγου. Ὡς ἔγραφα χθές, προχθές, πέρσι, τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα, τὸν λήξαντα μῆνα κτλ. J'écrivis hier, avant hier, l'année passée, la semaine passée, le mois dernier, etc.

Παροκείμενος *prétérit indéfini*, παριστᾶ πράξιν γενομένην, ἄ. Κατὰ τὸ παρελθόν, σχετικῶς ὅμως πρὸς τὴν στιγμὴν τοῦ λόγου, ὡς ἔγραψα σήμερον, αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, αὐτὸν τὸν μῆνα, ἔφετος κτλ. *J' ai écrit aujourd'hui, cette semaine, ce mois-ci, cette année* etc. *β'*. Παριστᾶ πράξιν λαβοῦσαν χώραν ἐπὶ ὅλως ἀορίστου ἐποχῆς, ὡς *J' ai écrit à mes parents* ἔγραψα εἰς τοὺς γονεῖς μου. *γ'*. Παριστᾶ πράξιν λαβοῦσαν χώραν κατὰ μίαν τῶν ἀπείρων στιγμῶν τοῦ παρελθόντος ἀσχετῶς πρὸς τὴν στιγμὴν τοῦ λόγου. Λέγε λοιπὸν ἀδιαφόρως: *J' écrivis* ἢ *J' ai écrit hier, avant hier, l'année passée, la semaine passée, le mois d'ernier*, etc.

Ἀόριστος *β'*. *prétérit antérieur*, παριστᾶ πράξιν παρελθοῦσαν, προγενεστέραν ἄλλης πράξεως ἐπίσης παρελθοῦσης, ὡς *quand j' eus parlé* ἢ *dès que j' eus parlé*, *il s'en alla* ἄμα εἶπον, ἢ μόλις εἶπον, ἀπῆλθε.

ὑπερσυντελικὸς *plus-que-parfait*, ἔχει τι κοινὸν μετὰ τοῦ *prétérit antérieur* ὁμοίᾳ ὁμοίᾳ, τὸ τί ἔγινε πρὸ ἄλλου τινός, ὡς *J' avais fini* quand il est venu εἶχον τελειώσει ὅτε ἦλθεν.

Σημ. Ὁ ὑπερσυντελικὸς χρήζει προσδιορισμοῦ ὃ δὲ *prétérit antérieur* προσδιορίζει ἀπ' ἑαυτοῦ τὴν ἐποχὴν. Ὡς *J' avais écrit* cette lettre hier εἶχον γράψει τὴν ἐπιστολὴν ταύτην χθές, quand j' eus reçu mon argent je me suis allé, ἀφοῦ ἔλαβον τὰ χρήματά μου ἀπῆλθον. Ὅθεν πᾶσα φράσις ἐν ἣ τίθεται ὃ *prétérit antérieur* σύγκριται ἐκ δύο κώλων, τὸ μὲν ἐκφέρεται διὰ τοῦ *prétérit antérieur* τὸ δὲ διὰ τοῦ *prétérit défini* ἢ διὰ τοῦ *prétérit indéfini*. Συντάσσεται δὲ ὃ *prétérit antérieur* μετὰ τῶν λέξεων *quand* ὅτε, *lorsque* ἀφοῦ, *après que* ἀφοῦ, *aussitôt que* ἄμα, *dès que* ἄμα, *à peine* μόλις, καὶ τῶν ὁμοίων.

Μέλλον *futur* ὡς καὶ ἐν τῇ ἑλληνικῇ.

Μέλλον *β'*. *futur passé* παριστᾶ πράξιν μέλλουσαν μὲν, τελεσθησομένην ὅμως πρὸ ἄλλης μελλούσης. Ὡς *je serai parti* demain, dans deux jours, dans un mois, quand vous finirez, quand vous arriverez κλπ. Ὅθ' ἔγω ἀναχωρήσει πρὸ τῆς αὔριου, πρὸ δύο ἡμερῶν, πρὸ ἑνὸς μηνός, πρὶν τελειώσετε, πρὶν φθάσετε, κλπ. Προσδιορίζει ἐπίσης καὶ τὴν ἐποχὴν μετὰ τὴν ὁποῖαν θέλει γίνεαι ἡ ἐνέργεια, ἡ πράξις, ἢ ἡ κατάστασις ὡς *quand je serai arrivé* vous partirez ὅταν φθάσω ὃ' ἀναχωρήσετε, κλπ. Κατὰ τὴν σύνταξιν δὲ ταύτην ὃ *futur passé* συνοδεύεται ὑπὸ τῶν λέξεων *quand* ὅταν, *lorsque* ὅτε, *après que* ἀφοῦ, *dès que* ἄμα, *à peine* μόλις καὶ ὑπὸ τῶν ὁμοίων.

Οἱ χρόνοι διαιροῦνται εἰς ἀρχικούς καὶ παραγώγους *primitifs et dérivés*. Οἱ *dérivés* διαιροῦνται εἰς ἀπλοῦς καὶ συνθέτους *simples et composés*.

Αἱ διαθέσεις εἰσὶ τέσσαρες, ἐνεργητικὴ *active*, παθητικὴ *passive*, οὐδέτερη *neutre* καὶ αὐτοπαθὴς *réfléchie*, ἢ *pronominale*.

Αἱ συζυγίαι εἰσὶ τέσσαρες, διακρινόμεναι ἐκ τῆς καταλήξεως τοῦ ἐνε-

στώτος τῆς ἀπαρεμφάτου. Ἡ πρώτη λέγει εἰς *er* ὡς *aimer* ἀγαπᾶν, ἡ δευτέρα εἰς *ir* ὡς *finir* λήγειν, ἡ τρίτη εἰς *oir* ὡς *recevoir* λαμβάνειν καὶ ἡ τετάρτη εἰς *re* ὡς *rendre* ἀποδίδειν.

Τὰ ῥήματά εἰσι ὁμαλὰ *réguliers* ἢ ἀνόμαλα *irréguliers*. Μεταξὺ τῶν τελευταίων κατατάσσονται καὶ τὰ ἑλλειπῆ *défectifs*.

Τὰ πρόσωπα τῶν ῥημάτων συνοδεύονται ὑπὸ τῶν ἀντωνυμιῶν *je, tu, il, elle, nous, vous, ils, elles* ἐφ' ὧσον τὸ ῥῆμα δὲν ἔχει ὑποκείμενον. ("Ὁρα συντακτ.)

Ἡ γαλλικὴ γλῶσσα ἔχει δύο ῥήματα βοηθητικὰ *auxiliaires* ἅτινα χρησιμεύουσι πρὸς σχηματισμὸν πάντων τῶν ἄλλων ῥημάτων. Ταῦτα εἰσὶ τὸ *AVOIR* ἔχειν καὶ *ÊTRE* εἶναι.

Καὶ τὸ μὲν *AVOIR* βοηθεῖ τοὺς συνθέτους χρόνους τῶν ἐνεργητικῶν καὶ τινῶν οὐδετέρων, τοὺς τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τοὺς τοῦ ὑπαρκτικοῦ *substantif ÊTRE*.

Τὸ δὲ *ÊTRE* βοηθεῖ, α'. Τὰ παθητικὰ καθ' ὅλους τοὺς χρόνους. β'. Τὰ ἀντωνυμικὰ καὶ τινὰ τῶν οὐδετέρων κατὰ τοὺς συνθέτους.

Ὁ ἐνεστώς τῶν βοηθητικῶν ῥημάτων σχηματίζει τὸν ἀόριστον καὶ ὁ παρατατικὸς τὸν ὑπερσυντελικὸν τῆς οἰκείας ἐγκλίσεως, ὁ *prétérit défini* βοηθεῖ τὸν *prétérit antérieur* καὶ ὁ *futur* τὸν *futur passé*.

Κατὰ δὲ τὰ παθητικὰ ῥήματα, ἕκαστος χρόνος τοῦ *ÊTRE* βοηθεῖ τὸν ἀντιστοιχοῦντα χρόνον τοῦ παθητικῆς σχηματιζομένου ῥήματος προσλήψει τῆς παθητικῆς μετοχῆς.

Ἡ συζυγία τῶν βοηθητικῶν, προτάσσεται πάντων τῶν ἄλλων ῥημάτων ἐπειδὴ, ὡς εἴρηται, δι' αὐτῶν σχηματίζονται αἱ τέσσαρες συζυγίαι.

ΘΕΜΑ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΟΣ.

Τὰ παρεπόμενα τοῦ ῥήματος. — Οἱ ἀριθμοὶ εἰσὶ (*son!*) δύο. — Τὰ πρόσωπα εἰσὶ δύο. — Αἱ ἐγκλίσεις εἰσὶ πέντε. — Αἱ φωναὶ εἰσὶ ἐνεργητικὴ, παθητικὴ, οὐδετέρα, καὶ μέση. — Τὰ ὀνόματα τῶν ἐγκλίσεων εἰσὶ: ὀριστικὴ, προστακτικὴ, ὑποτακτικὴ, ὑποθετικὴ, καὶ ἀπαρεμφάτος. — Οἱ Γάλλοι ἔχουσι εὐακτικὴν; — "Ὀχι. — Τὰ ὀνόματα τῶν χρόνων εἰσὶ: ἐνεστώς, παρατατικὸς, ἀόριστος, παρακείμενος, ὑπερσυντελικὸς, παρωχημένος πρότερος ἢ ἀόριστος β', μέλλων καὶ μέλλων παρωχημένος ἢ μέλλων β'. — Αἱ συζυγίαι εἰσὶ τέσσαρες. — Εἰς τί λήγουσιν; — Λήγουσιν (*elles finissent*), ἡ πρώτη εἰς (*en*) *er* ἢ δευτέρα εἰς *ir*, ἢ τρίτη εἰς *oir*, καὶ ἡ τετάρτη εἰς *re*. — Τὰ ῥήματά εἰσι ὁμαλὰ, ἀνόμαλα, καὶ ἑλλειπῆ. — Πόσα βοηθητικὰ ἔχουσι οἱ Γάλλοι; — Δύο, τὸ *EXEIN* καὶ *EINAI*.

Σημ. Κρίνομεν περιττὸν νὰ ὑποδείξωμεν τὰς καταλήξεις τῶν χρόνων τῶν τεσσάρων συζυγιῶν, μέλλοντες νὰ δώσωμεν παράδειγμα δι' ἑκάστην αὐτῶν.

Σχηματισμός του βοηθητικού ρήματος avoir εχειν.

Conjugaison du verbe auxiliaire AVOIR.

Indicatif

Présent

Έν. j' ai εχω
tu as
il a ή elle a

Πλ. nous avons
vous avez
ils ont ή elles ont.

Imparfait.

Έν. j' avais ειχον
tu avais
il avait ή elle avait

Πλ. nous avions
vous aviez
ils avaient ή elles avaient.

Prétérit défini.

Έν. j' eus εσχον (τότε)
tu eus
il eut ή elle eut

Πλ. nous eumes
vous eûtes
ils eurent ή elles eurent.

Prétérit indéfini.

Έν. j' ai eu εσχον (τόρα ή άρτίως)
tu as eu
il a eu ή elle a eu

Πλ. nous avons eu
vous avez eu
ils ont eu ή elles ont eu.

Prétérit antérieur.

Έν. j' eus eu άφού εσχον
tu eus eu
il eut eu ή elle eut eu.

Πλ. nous eumes eu
vous eûtes eu
ils eurent eu ή elles eurent eu.

Plus-que-parfait.

Έν. j' avais eu ειχον λάθει
tu avais eu
il avait eu ή elle avait eu

Πλ. nous avions eu
vous aviez eu
ils avaient eu ή elles avaient eu.

Futur.

Έν. j' aurai θα εχω
tu auras
il aura ή elle aura

Πλ. nous aurons
vous aurez
ils auront ή elles auront.

Futur passé.

Έν. j' aurai eu θα εχω λάθει
tu auras eu
il aura eu ή elle aura eu

Πλ. nous aurons eu
vous aurez eu
ils auront eu ή elles auront eu.

Conditionnel.

Présent ή futur. (1)

Έν. j' aurais ήθελον εχει (τόρα)
tu aurais
il aurait ή elle aurait

Πλ. nous aurions
vous auriez
ils auraient ή elles auraient.

(1) Ο conditionnel présent εμφανίζει προξιν μέλλουσαν ή ενεστώσαν εξακρωμένην εξ ύποθέσεως. (Όρα συντακτ.).

Passé. (1)

Ἐν. j'aurais eu ἤθελον ἔχει (τότε)
tu aurais eu
il aurait eu ἢ elle aurait eu

Πλ. que nous eussions
que vous eussiez
qu'ils eussent ἢ qu'elles eus-
sent.

Πλ. nous aurions eu

Prétérit.

vous auriez eu
ils auraient eu ἢ elles au-
raient eu.

Ἐν. que j' aie eu νὰ εἶχον
que tu aies eu
qu' il ait eu ἢ qu'elle ait eu

On dit aussi.

Ἐν. j' eusse eu ἤθελον ἔχει (τότε)
tu eusses eu
il eût eu ἢ elle eût eu

Πλ. que nous ayons eu
que vous ayez eu
qu' ils aient eu ἢ qu' elles
aient eu.

Πλ. nous eussions eu

Plus-que-parfait.

vous eussiez eu
ils eussent eu ἢ elles eus-
sent eu.

Ἐν. que j' eusse eu νὰ εἶχον λάθει
que tu eusses eu
qu' il eût eu ἢ qu' elle eût eu

Impératif. (2)

(Δὲν ἔχει ἄ. πρόσωπον ἐνικόν,
οὐδὲ γ'. ἀμφοτέρων τῶν ἀριθμῶν).

Ἐν. aie ἔχε
Πλ. ayons ἔχομεν
ayez ἔχετε.

Πλ. que nous eussions eu
que vous eussiez eu
qu' ils eussent eu ἢ qu' elles
eussent eu.

Infinitif.

Présent et Futur.

Ἐν. Πλ. avoir νὰ ἔχω, νὰ ἔχῃς κλπ.

Subjonctif.
Présent ἢ Futur.

Ἐν. que j' aie νὰ ἔχω (μετὰ ἐνε-
σῶτα ἢ μέλλοντα τῆς ὀριστικῆς),
que tu aies

Πλ. avoir eu νὰ εἶχον ἢ ἀρσῶ
ἔσχον, κλπ.

qu' il ait ἢ qu' elle ait

Participe.

Πλ. que nous ayons
que vous ayez
qu'ils aient ἢ qu'elles aient.

Présent et Futur.

Ἐν. Πλ. ayant ἔχων, ἔχουσα.

Imparfait.

Ἐν. que j' eusse νὰ ἔχω (μετὰ πα-
ρωχ. τῆς ὀριστικῆς).
que tu eusses
qu' il eût ἢ qu' elle eût

Passé.

Ἐν. Πλ. ayant eu σχῶν κλπ.

Passif.

Ἐν. eu, eue ληφθεῖς, ληφθεῖσα.
Πλ. Eus, eues.

Σημ. Τὸ ῥῆμα Avoir μὴ συνοθεῖον παθητικὴν μετοχὴν ἄλλου ῥῆ-
ματος, εἶναι ἐνεργητικόν, ὡς j' avais une maison etc, εἶχον αἰκίαν κλπ.

(1) Ὁ conditionnel passé ἐκφράζει πράξιν ἐν τῷ παρελθόντι, ἐξαρ-
τωμένην ἐξ ὑποθέσεως.

(2) Ἡ impératif ἔχει ἓνα μόνον χρόνον ἵνα ἐκφράσῃ πάσας τὰς ἐ-
πιχάς. — Τὰ τρίτα πρόσωπα τῆς προστακτικῆς ἐκφράζονται διὰ τῶν
τρίτων τῆς ὑποτακτικῆς.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΒΟΗΘΗΤΙΚΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ ÊTRE ΕΙΝΑΙ.

CONJUGAISON DU VERBE AUXILIAIRE ÊTRE.

Indicatif.

Présent.

Ev. je suis εἰμι
tu es
il est ἢ elle est
nous sommes
vous êtes
ils sont ἢ elles sont.

Imparfait.

j' étais ἦμην
tu étais
il était ou elle était
nous étions
vous étiez
ils étaient ἢ elles étaient.

Prétérit défini.

je fus ὑπῆρξα (τότε)
tu fus
il fut ou elle fut
nous fûmes
vous fûtes

il furent ou elles furent.

Prétérit indéfini.

j' ai été ὑπῆρξα (τότε ἢ ἀο-
ρίστως)
tu as été
il a été ou elle a été
nous avons été
vous avez été
ils ont été ou elles ont été.

Prétérit antérieur.

J' eus été ἀφου ὑπῆρξα
tu eus été
il eut été ou elle eut été
nous eûmes été
vous eûtes été
ils eurent été ou elles
eurent été.

Plus-que-parfait.

j' avais été εἶχον ὑπέρξει
tu avais été

il avait été ou elle avait été

nous avions été

vous aviez été

ils avaient été ou elles avaient été.

Futur.

je serai ἔσομαι
tu seras
il sera ou elle sera

nous serons

vous serez

ils seront ou elles seront.

Futur passé.

j' aurai été θά ἔχω ὑπέρξει
tu auras été

il aura été ou elle aura été

nous aurons été

vous aurez été

ils auront été ou elles auront été.

Conditionnel.

Présent et Futur.

(Βλέπ. τὸ ῥῆμα avoir).

je serais ἦθελον εἶσθαι (τότε)
tu serais

il serait ou elle serait

nous serions

vous seriez

ils seraient ou elles seraient.

Passé.

(Βλέπ. τὸ ῥῆμα avoir).

j' aurais été ἦθελον εἶσθαι (τότε)
tu aurais été

il aurait été ou elle aurait été

nous aurions été

vous auriez été

ils auraient été ou elles auraient été.

On dit aussi.

j' eusse été ἦθελον εἶσθαι (τότε)
tu eusses été

il eût été ou elle eût été
 nous eussions été
 vous eussiez été
 ils eussent été ou elles eussent
 été

Impératif.

(Βλέπε τὸ ῥῆμα avoir).

sois εἶσο
 soyons ἐσμεν
 soyez ἔστε.

Subjonctif.

Présent ἢ Futur.

que je sois νὰ ἦμαι (μετὰ ἐνεσῶτα
 ἢ μελλ. τῆς ὀριστικῆς).

que tu sois

qu' il soit ou qu' elle soit

que nous soyons

que vous soyez

qu' ils soient ou qu'elles soient.

Imparfait.

que je fusse νὰ ἦμαι (μετὰ παρωγ.
 τῆς ὀριστικ.)

que tu fusses

qu' il fût ou qu' elle fût

que nous fussions

que vous fussiez

qu' ils fussent ou qu'elles fussent.

Prétérit.

que j' aie été νὰ ἔχω υπάρξει

que tu aies été

qu' il ait été ou qu' elle ait été

que nous ayons été

que vous ayez été

qu' ils aient été ou qu' elles
 aient été.

Plus-que-parfait.

que j' eusse été νὰ εἶχον υπάρξει

que tu eusses été

qu' il eût été ou qu' elle eût été

Πλ. que nous eussions été

que vous eussiez été

qu' ils eussent été ἢ qu' elles
 eussent été.

Infinitif,

Présent καὶ Futur.

être, νὰ ἦμαι κλπ.

Prétérit.

avoir été νὰ ἔχω υπάρξει καὶ
 ἄρσιν υπήρξα.

Participe.

Présent καὶ Futur.

étant ὄν κλπ.

Passé.

ayant été υπάρξας κλπ.

Passif.

été δι' ἀμφότ. τὰ γένη καὶ ἀφο-
 τέρως τοὺς ἀριθμούς.

Σημ. Τὸ ῥῆμα être μὴ συνοδεῖται παλιπ. μετοχῆν ἄλλου ῥήματος
 εἶναι ὑπαρκτικὸν substantif, ὡς je suis, je serai heureux etc.
 εἶμαι, ἔσομαι εὐτυχῆς κλπ.

Σ Χ Η Μ Α Τ Ι Σ Μ Ο Σ

Τῶν ἐνεργητικῶν ῥημάτων τῶν τεσσάρων συζυγιῶν.

Conjugaison des verbes actifs des quatre conjugaisons.

Σημ. Ἐκαστον ῥῆμα ἔχει δύο συστατικά, τὴν ῥίζαν le radical καὶ
 τὴν κατάληξιν la terminaison, ὡς aimer, finir, recevoir, rendre
 aim, fin, rec, ren, εἰσι ρίζαι, er, ir, evoir, dre κατάληξεις. Ἐπιπέ-
 τῶν τῶν τεσσάρων ῥημάτων σχηματίζονται, μεταβολῆ τῆς ῥίζης, πάντα
 τὰ ὀμαλά ῥήματα τῆς γαλλικῆς γλώσσης.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

PREMIÈRE CONJUGAISON.

Aimer = 'Αγαπᾶν.

Indicatif.

Présent.

j' aime ἀγαπῶ

tu aimes

il aime ou elle aime

nous aimons

vous aimez

ils aiment ou elles aiment.

Imparfait.

j' aimais ἠγάπων

tu aimais

il aimait ou elle aimait

nous aimions

vous aimiez

ils aimaient ou elles aimaient.

Prétérit défini.

j' aimai ἠγάπησα (τότε)

tu aimas

il aima ou elle aima

nous aimâmes

vous aimâtes

ils aimèrent ou elles aimèrent.

Prétérit indéfini.

j' ai aimé ἠγάπησα (τόρα ἢ ἀορίστως)

tu as aimé

il a aimé ou elle a aimé

nous avons aimé

vous avez aimé

ils ont aimé ou elles ont aimé.

Prétérit antérieur.

j' eus aimé ἀφ' ἠγάπησα

tu eus aimé

il eut aimé ou elle eut aimé

nous eûmes aimé

vous eûtes aimé

ils eurent aimé ou elles eurent aimé.

Plus-que-parfait.

j' avais aimé εἶχον ἀγαπήσει

tu avais aimé

il avait aimé ou elle avait aimé

nous avions aimé

vous aviez aimé

ils avaient aimé ou elles avaient aimé.

Futur

j' aimerai ἀγαπήσω

tu aimeras

il aimera ou elle aimera

nous aimerons

vous aimerez

ils aimeront ou elles aimeront.

Futur passé.

j' aurai aimé θά ἔχω ἀγαπήσει

tu auras aimé

il aura aimé ou elle aura aimé

nous aurons aimé

vous aurez aimé

ils auront aimé ou elles auront aimé.

Conditionnel.

Présent et futur.

(Βλέπ. τὸ ἔξιμα avoir).

j' aimerais ἤθελον ἀγαπήσει (τόρα)

tu aimerais

il aimerait ou elle aimerait

nous aimerions

vous aimeriez

ils aimeraient ou elles aimeraient.

Passé.

(Βλέπ. τὸ ἔξιμα avoir)

j' aurais aimé (ἤθελον ἀγαπήσει

τότε)

tu aurais aimé

il aurait aimé ou elle aurait aimé

nous aurions aimé

vous auriez aimé

ils auraient aimé ou elles auraient aimé.

On dit aussi.

j'eusse aimé *ἤθελον ἀγαπήσει(τότε)*

tu eusses aimé

il eût aimé ou elle eût aimé

nous eussions aimé

vous eussiez aimé

ils eussent aimé ou elles eussent aimé.

Impératif.

(βλέπ. τὸ ἔργον avoir).

aime *ἀγάπα*aimons *ἀγαπῶμεν*aimez *ἀγαπάτε.*

Subjonctif.

Présent καὶ Futur.

que j' aime *νὰ ἀγαπῶ (μετὰ μέλ. ἢ ἐνεστ. ὄριστικ.)*

que tu aimes

qu' il aime ou qu' elle aime

que nous aimions

que vous aimiez

qu' ils aiment ou qu' elles aiment.

Imparfait.

que j'aimasse *νὰ ἀγαπῶ (μετὰ πάροχου ὄριστικῆς).*

que tu aimasses

qu' il aimât ou qu' elle aimât

que nous aimassions

que vous aimassiez

qu' ils aimassent ou qu' elles aimassent.

Prétérit.

que j' aie aimé *νὰ ἔχω ἀγαπήσει*

que tu aies aimé

qu' il ait aimé ou qu' elle ait aimé

que nous ayons aimé

que vous ayez aimé

qu' ils aient aimé ou qu' elles aient aimé.

Plus-que-parfait.

que j'eusse aimé *νὰ εἶχον ἀγαπήσει*

que tu eusses aimé

qu' il eût aimé ou qu' elle eût aimé

que nous eussions aimé

que vous eussiez aimé

qu' ils eussent aimé ou qu' elles eussent aimé.

Infinitif.

Présent καὶ Futur.

aimer *νὰ ἀγαπῶ, νὰ ἀγαπῆς, κλπ.*

Prétérit.

avoir aimé *ἔσθ' ἠγάπησα, κλπ.*

Participe.

Présent καὶ Futur.

Aimant.

Passé.

ayant aimé *ἀγαπήσας, γεν. κοιν.*

Passif.

aimé *ἀρ. aimée θλ. ἀγαπηθείς κλπ.*

ΘΕΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Ἐπὶ τῶν ῥημάτων Ἄναι, Ἐἶναι καὶ Ἀἶναι.

Ἔχω κόνα καὶ ἵππον. — Ἔχομεν πατέρα καὶ μητέρα. — Εἶγες ἀδελφὸν καὶ ἀδελφὴν. — Εἶχομεν οἰκίαν καὶ κῆπον. — Ἔσθον κοινὸν καὶ μαχαίριον. — Ἔσθες χθὲς ἐπιστολάς. — Ἔσχομεν σήμερον εἰδήσεις. — Εἶχον λάθει ἄνθι. — Εἶχε λάθει κοινὸν. — Εἶχον λάθει (ἐκείνοι) χρῆματα. — Θὰ ἔχω βιβλία. — Θὰ ἔχομεν κἀνίστρα. — Θὰ ἔχω λάθει αὐριον ἐπιστολάς. — Θὰ ἔχετε λάθει τὸ ἑσπέρας χρῆματα.

— Ἐάν ὁ ταχυδρόμος ἔφθανε τώρα θά εἶχον ἐπιστολάς. — Ἐάν ἔφθανε χθές θά εἶχον εἰδήσεις. — Ἔχε ὑπομονήν. — Θέλω (je veux) νά ἔχῃς ὑπομονήν. — Ἦθελε νά ἔχωμεν οἶκον. — Ἀμφιβάλλω ὅτι ἔλαβε χρήματα. — Ἐπεθύμουν (je voudrais) νά εἶχε λάθει ἐπιστολάς. — Θέλω νά ἔχω βιβλία. — Ἀφοῦ ἔσχον χρήματα ἠγόρασα (j' ai acheté) βιβλία. — Ἔχουσα ἀδελφὴν καὶ ἀδελφόν. — Σχῶν ἐξ ἀδελφον καὶ ἐξ ἀδελφῆν. — Εἶμαι, εἶσαι, εἶναι ὀκνηρός. — Εἶπτε εὐτυχεῖς. — Ἦμην δυστυχής. — Ἦτο πένης. — Ἦταν πένητες. — Ὑπὴρξάμεν ὀφρῆταινοί. — Ὑπὴρξατε πέρυσι πληγωμένοι. — Ἔσομαι ἔτοιμος. — Ἔσομεθα γέροντες. — Εἶχον ὑπάρξει πλούσιος. — Ἀφοῦ ὑπὴρξατε θάρσαροι. — Ἦθελον εἶσθαι πλούσιος (τόρα) ἐάν... — Ἦθελον εἶσθαι εὐτυχής (τότε) ἐάν... — Ἔσμεν χρηστοί. — Ἔστε δίκαιοι. — Ἔτο σώφρων. — Νά ἦμαι ἄφρονος. — Νά ἦναι μικρά. — Ἐπεθύμουν νά ἦμαι, νά ἦμεμεθα, νά ἦσθε πλούσιοι. — Νά ἔχωμεν ὑπάρξει μεγάλοι. — Νά εἶχετε ὑπάρξει ἰσχυροί. — Θέλω νά ἦμαι μέγας. — Ὡι καλός. — Οὔσα πιστή. — Ὑπὴρξας ἀθῶος. — Ἀγαπῶ τοὺς σπουδαίους. — Ἠγάπων τοὺς εὐθύμους. — Ἠγάπησα τοὺς ἀξίους. — Ἠγαπήσαμεν ἄλλοτε τὰς διασπιδάσεις. — Ἠγαπήσαμεν τώρα τὰ γράμματα. — Ἀφοῦ ἠγαπήσαμεν τοὺς προσεκτικούς. — Εἶχεν ἀγαπήσει τὸν υἱὸν τῆς. — Θά ἀγαπήσω τὴν σπουδὴν. — Θά ἔχω ἀγαπήσει τὴν σπουδὴν πρὸ τῆς παρελεύσεως τοῦ χρόνου, (avant que le temps soit passé). — Ἦθέλωμεν ἀγαπήσει (τόρα) ἐάν... — Ἦθέλωμεν ἀγαπήσει (τότε) ἐάν... — Ἀγάπα τὸν Θεόν. — Πρέπει ((il faut) νά ἀγαπᾷς τοὺς γονεῖς σου. — Ἔπρεπε (il fallait) νά ἀγαπᾷς τὴν σπουδὴν. — Δὲν πιστεύω (je ne crois pas) νά ἠγάπησε τὰ γράμματα. — Θέλω νά ἀγαπῶ τὸν Θεόν. — Ἀγαπῶν τὸν πατέρα του. — Ἀγαπήσασα τὴν μητέρα τῆς. — Κόρη ἀγαπωμένη ὑπὸ τῶν γονέων τῆς (de ses parents).

Παρατηρήσεις ἐπί τινων ῥημάτων τῆς ἀ. συζυγίας.

Observations sur certains verbes de la première conjugaison.

Τὰ ῥήματα τὰ λήγοντα εἰς ger, τερῶσι τὸ e τῆς ληγούσης τῆς ἀπαρμεμάτου πρὸ τῶν φωνέντων a καὶ o, ἵνα διατηρήσῃ τὴν φωνὴν τοῦ j, ὡς partager μερίζω, nous partageons, juger δικάζω, il jugea.

Τὰ λήγοντα εἰς cer λαμβάνουσι τὴν ὑπόστιξιν cédille ὑπὸ τὸ c πρὸ τῶν αὐτῶν γραμμάτων, ἵνα διατηρήσῃ τὴν φωνὴν τοῦ s. Ὡς placer θέτω, nous plaçons, il plaça κλπ.

Τὰ ῥήματα τὰ ἔχοντα τὸ e τῆς παραληγούσης τῆς ἀπαρμεμάτου ἀ-

φρονον (e) ἢ κλειστόν (é), τρέπουσιν αὐτὸ εἰς βαρύτερον (è) πρὸ συλλαβῆς γραφομένης δι' e ἀφώνου. Ὡς *considérer* παρατηρῶ, *je considère, je considèrerai* κλπ. *Mener* ὁδηγῶ, *que je mène, je mènerais* κλπ. Ἐξαιροῦνται τοῦ κανόνος τούτου τὰ εἰς *éger* λήγοντα, ἅτινα φυλάττουσι καθ' ὅλην αὐτῶν τὴν συζυγίαν τὸ é κλειστόν ὡς *assiéger* πολιορκῶ, *j' assiége, j' assiégerai, que j' assiége* κλπ.

Τὰ λήγοντα εἰς τὴν ἀπαρεμφάτον εἰς *eler* ἢ *eter*, διπλασιάζουσι τὰ σύμφωνα *l* καὶ *t* πρὸ e ἀφώνου. Ὡς *appeler* καλῶ, *j' appelle, j' appellerai* κλπ. *Jeter* ῥίπτω, *que je jette, je jetterais* κλπ. Αὐτὴ ἡ παρατήρησις δὲν ἀφορᾷ τὰ ῥήματα τὰ ἔχοντα ὀξύτονον τὴν παραλήγουσαν τῆς ἀπαρεμφάτου. Ταῦτα τρέπουσι τὸ é ὀξύτονον εἰς è βαρύτερον, κατὰ τὸν προηγούμενον κανόνα, χωρὶς νὰ διπλασιάζουσι τὰ σύμφωνα *l* καὶ *t*. Εἰσὶ δὲ ταῦτα τὰ ἀκόλουθα:

Recéler ὑποκρύπτω (κλοπιμαῖα),

Revéler ἀποκαλύπτω,

Décréter ψηφίζω,

Empiéter σρετερίζομαι,

Interpréter διερμηνεύω,

Inquiéter ἀνισυχῶ,

Repéter ἐπαναλαμβάνω,

Vegéter βλαστάνω.

Σημ. Τινὲς δὲν διπλασιάζουσι τὰ σύμφωνα *l* καὶ *t* καὶ εἰς τὰ ῥήματα:

Acheter ἀγοράζω,

Bourreler βασανίζω,

Geler πήγνυμι,

Harceler παροξύνω,

Peler φλοιῶ,

ἅτινα ἔχουσι τὸ e τῆς παραλήγουσας ἄτονον, ἀλλ' ὁ κανὼν οὗτος ἀποφύσσεται ἀπὸ πολλοὺς γραμματικοὺς ὡς ὅλως περιττός, ὑπάγουσι δὲ τὰ ῥήματα ταῦτα εἰς τὸν προηγούμενον κανόνα ὡς *j' achette, je bourrellerai, je gellerais, je harcellerai, que je pelle* κλπ.

Τὰ λήγοντα εἰς τὴν ἐνεστώσαν μετοχὴν εἰς *yant*, λαμβάνουσι παρὰ τῷ *y* ἐν *i* εἰς τὸ *á*. καὶ *é*. πληθ. πρόσωπον τοῦ παρατακτικοῦ τῆς ὀριστικῆς καὶ τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὑποτακτικῆς. Ὡς *payer* πληρώνω, μετοχ. *payant*, παρατ. *nous payions, vous payiez*, ἐνεσ. τῆς ὑποτακτικῆς *que nous payions, que vous payiez* κλπ. Τὰ δὲ λήγοντα εἰς τὴν ἐνεστώσαν μετοχὴν εἰς *iant* γράφονται μὲ δύο *i* εἰς τὰ αὐτὰ πρόσωπα τῶν αὐτῶν χρόνων. Ὡς *prier* παρακαλῶ, με-

τογῆ priant, παρατ. nous priions, vous priiez, ένες. τῆς ύποτακτ. que nous priions, que vous priiez.

Σημ. Ὁ άνωτέρω κανών άφορᾷ καί τά ρήματα τῶν άλλων συζυγιῶν, τῶν όποίων ἡ ένεργητική μετοχῆ έχει μίαν τῶν δύο άνωτέρω καταλήξεων ὡς rire γελῶ, μετοχ. riant, παρατ. έρις. nous riions, vous riez, ένες. τῆς ύποτακτ. que nous riions, que vous riez. Voir βλέπω, ένεστῶς τῆς μετοχ. voyant, παρατ. τῆς έρις. nous voyions, vous voyiez, ένεστῶς τῆς ύποτακτ. que nous voyions, que vous voyiez, κλπ.

Ἐπίσης τά ρήματα τά λήγοντα εἰς τόν ένεστῶτα τῆς μετοχῆς εἰς yant, τρέπουν τὸ y εἰς i πρὸ e άρώνου. Ὡς envoyer ένες. μετοχ. envoyant, j'envoie, que j'envoie, κλπ. Voir ένες. τῆς μετοχῆς voyant, que je voie κλπ.

Σημ. Τινές δέν τρέπουν τὸ y τῶν ρημάτων payer πληρώνω, essayer δοκιμάζω, grasseyer τραυλίζω, λόγω εύφωνίας, άλλ' ἡ εξαίρεσις αὕτη δέν εἶναι ύποχρεωτική.

Τά λήγοντα εἰς τὴν άπαρέμφατον εἰς éer, εἰς τὴν παθ. θηλ. μετοχ. γράφονται μὲ τρία e. Ὡς créer δημιουργῶ, παθητ. μετοχ. créée δημιουργηθεῖσα κλπ.

ΘΜΕΑ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Ἐπὶ τῶν παρατηρήσεων τῆς ά. συζυγίας.

Μερίζω τὰ χρήματά μου. — Μερίζομεν τὰ βιβλία μας. — Ἐμέρισα τὰ χειρόγραφα μου. — Μερίζων τὰ κονδυλία του. — Μερίζουσα τὰ φορέματα. — Θέτω σημείωσιν. — Ἔθετον τὴν χειρά μου. — Ἐθέσαμεν τὴν κεφαλὴν μας. — Παρατηρῶ (considérer) τὸν φίλον σας. — Παρατήρουν τὴν ἀδελφὴν σας. — Θὰ παρατηρήσω τὸν ἀδελφόν σας. — Ἐπολιόρουν (assiéger) τὴν πόλιν. — Πολιορκήσατε τὸ φρούριον. — Καλῶ (appeler) τὸν ἀδελφόν σου. — Ἐκάλεσα τὴν μητέρα σου. — Θὰ σὲ καλέσω. — Κάλεσέ τον. — Θέλω νὰ ρίψης ἄχυρα. — Ἦθελον νὰ ρίψης κριθήν. — Τί ύποκρύπτετε; — Ἐψήφισαν νόμον. — Ἐπανέλαβον τὸ μάθημά των. — Ἀγοράζων καρπούς. — Θὰ αγοράσω μῆλα. — Φλοῖζω τὰ μῆλα. — Ἐπληρόνημεν τὰ χρῆματά μας. — Πρέπει νὰ πληρώσητε. — Δέν πρέπει νὰ γελάτε. — Πρέπει νὰ τὸν παρακαλέσητε. — Θὰ πληρώσω. — Ἐδοκίμαζον τὸν χρυσόν. — Ἐδοκίμασμεν τὸ κονδυλίόν μας. — Ὁ πατήρ μου έτραυλίζε. — Ὁ άνθρωπος εκείνος τραυλίζει. — Δημιουργηθεῖς ύπὸ τοῦ Θεοῦ. — Δημιουργηθεῖσα ύπὸ τοῦ Πλάστου.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ.

SECONDE CONJUGAISON.

Finir. — Τελειόνομαι.

	Indicatif.	nous avons fini
	Présent.	vous aviez fini
Je finis τελειώνω		ils avaient fini ou elles avaient
tu finis		fini.
Il finit ou elle finit		Futur.
nous finissons		je finirai ἢ τελειώσω
vous finissez		tu finiras
ils finissent ou elles finissent.		il finira ou elle finira
	Imparfait.	nous finirons
je finissais ἐτελείονον		vous finirez
tu finissais		ils finiront ou elles finiront.
il finissait ou elle finissait		Futur passé.
nous finissions		j' aurai fini ἢ εἶχον τελειώσει
vous finissiez		tu auras fini
ils finissaient ou elles finissaient.		il aura fini ou elle aura fini
	Prétérit défini.	nous aurons fini
je finis ἐτελείωσα (τότε)		vous aurez fini
tu finis		ils auront fini ou elles auront
il finit ou elle finit		fini.
nous finîmes		Conditionnel.
vous finîtes		Présent καὶ Futur.
ils finirent ou elles finirent,		(βλέπε τὸ ῥήμα avoir).
	Prétérit indéfini.	je finirais ἤθελον τελειώσει (τόρρα)
j' ai fini ἐτελείωσα (τόρρα ἢ ἀορίστως)		tu finirais
tu as fini		il finirait ou elle finirait
il a fini ou elle a fini		nous finirions
nous avons fini		vous finiriez
vous avez fini		ils finiraient ou elles finiraient.
ils ont fini ou elles ont fini.		Passé.
	Prétérit antérieur.	(βλέπ. τὸ ῥήμα avoir).
j' eus fini ἀφ' οὗ ἐτελείωσα		j'aurais fini ἤθελον τελειώσει (τότε)
tu eus fini		tu aurais fini
il eut fini ou elle eut fini		il aurait fini ou elle aurait fini
nous eûmes fini		nous aurions fini
vous eûtes fini		vous auriez fini
ils eurent fini ou elles eurent fini.		ils auraient fini ou elles au-
	Plus-que-parfait.	raient fini.
j' avais fini εἶχον τελειώσει		On dit aussi.
tu avais fini		j'eusse fini ἤθελον τελειώσει (τότε)
il avait fini ou elle avait fini		tu eusses fini

il eût fini ou elle eût fini
 nous eussions fini
 vous eussiez fini
 ils eussent fini ou elles eussent
 fini.

Impératif.

(βλέπ. τὸ ῥήμα avoir).

finis τελειώσον
 finissons τελειώσωμεν
 finissez τελειώσατε.

Subjonctif.

Présent και Futur.

que je finisse νὰ τελειώνω (μετὰ
 ἔσοτ. ἢ μέλλ. ἄριστικῆς).

que tu finisses
 qu' il finisse ou qu' elle finisse

que nous finissions

que vous finissiez

qu' ils finissent ou qu' elles fi-
 nissent'.

Imparfait.

que je finisse νὰ τελειώνω (μετὰ
 παρωχ. ἄριστικῆς).

que tu finisses

qu' il finit ou qu' elle finit

que nous finissions

que vous finissiez

qu' ils finissent ou qu' elles fi-
 nissent.

Prétérit.

que j' aie fini νὰ ἔχω τελειώσει

que tu aies fini

qu' il ait fini ou qu' elle ait fini

que nous ayons fini

que vous ayez fini

qu' ils aient fini ou qu' elles
 aient fini.

Plus-que-parfait.

que j' eusse fini νὰ εἶχον τελειώσει

que tu eusses fini

qu' il eût fini ou qu' elle eût fini

que nous eussions fini

que vous eussiez fini

qu' ils eussent fini ou qu' elles
 eussent fini.

Infinitif.

Présent και Futur.

finir νὰ τελειώνω κλπ.

Prétérit.

avoir fini νὰ εἶχον τελειώσει ἢ ἄ-
 ρου ἔτελειώσα κλπ.

Participe.

Présent και Futur.

finissant τελειόνων κλπ.

Passé.

ayant fini τελειώσας κλπ.

Passif.

fini ἄρσ. finie θηλ. τελειωθείς κλπ.

Παρατηρήσεις ἐπὶ τινῶν ῥημάτων τῆς Β'. συζυγίας.

Observations sur certains verbes de la seconde conjugaison.

Τὸ ῥήμα bénir εὐλογεῖν, ἔχει δύο παθητ. μετοχ. bénie bénie και
 bénit bénite. Αὕτη μὲν λέγεται περὶ πράγματος καθιερωμένου διὰ θεο-
 σκευτικῆς τελετῆς, ὡς pain-bénit ἀντίδορον, eau bénite ἀγίασμα, κλπ.
 ἐκείνη δὲ εἰς ὅλας τὰς ἄλλας σημασίας τοῦ ῥήματος.

Τὸ ῥήμα haïr μισεῖν, λαμβάνει ἐπὶ τοῦ ἰ' δικηρετικὸν σημεῖον καθ' ὅ-
 λον αὐτοῦ τὸν σχηματισμὸν, πλὴν τῶν τριῶν ἐνικῶν προσώπων τοῦ ἐνεσ-
 τῶτος τῆς ἄριστικῆς je hais, tu hais, il hait και τοῦ ἑ' ἐνικοῦ
 προσώπου τῆς προστακτικῆς hais. Εἰς τὰ δύο πλ.θ. πρόσωπα τοῦ
 prétérit défini, nous haïmes, vous haïtes, και εἰς τὸ γ'. ἐνικὸν
 πρόσωπον τοῦ παρατατικοῦ τῆς ὑποτακτικῆς qu' il haït δὲν τίθεται
 περισπωμένη.

Τὸ ῥήμα fleurir ἀναθεῖν, ἔχει δύο ἐνεστώτας μετοχ. fleurissant

καὶ fleurissant καὶ δύο τρίτα ἐνῶν τῷ παρατατικῷ τῆς δραστηῆς il fleurissait καὶ il fleurissait. Γράφωμεν διὰ τοῦ μίξικου fleurir εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἀκμαΐζει καὶ διὰ τοῦ μίξικου fleurir εἰς τὰς ἄλλας σημασίας τοῦ ῥήματος.

ΘΕΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ ΗΜΗΤΕΡΟΝ.

Ἐπὶ τοῦ ῥήματος finir καὶ τῶν παρατηρήσεων
τῆς β. συζυγίας.

Τελειῶνω μετὰ (dans) μίαν ὥραν. — Ἐτελειώσωμεν τὸ μάθημά μας. — Ἐτελειώσαν (αὐτὰ) τὸ ἔργον τας. — Ἐτελειώσασμεν χθές. — Ἄφ' ὅτου (quand) ἐτελειώσασα γλῆρας (tu es venue). — Ἐγγίσαμεν τελειώσει τὸ μάθημά μας. — Πότε θὰ τελειώσουν; — Ὃθ' ἔχομεν τελειώσει πρὶν ἐλθετε (avant que vous veniez). — Ἦθελον τελειώσει (τότε). — Ἦθελον τελειώσαι (αὐτὰ) (τότε). — Τελειώσον τὸ ἔργον σου. — Τελειώσατε τὸ μάθημά σας. — Ἦρέπει νὰ τελειώσῃς ἀπόψε (ce soir). — Ἐπρεπε νὰ τελειώσῃτε. — Ἐπρεπε νὰ εἴχατε τελειώσει. — Ἀρκεθῶς ἂν ἐτελειώσαν. — Τελειῶνον ἀπὸ χροῦ (il paraît). — Τελειώσας ἔφαγε (il a mangé). — Προθεσμία τελειώσασα=λήξασα. — Τὸ ὄνειρόν τοῦτο εἶναι ἡμισημένιον. — Αὐτὸς κηλοχημέιος. — Σημασία εὐλογηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἱερέως. — Μισὸ τοῦς κικῶς. — Μισὸ τοῦς ἀσιθεῖς. — Ἐμίσησα τὴν κακίαν. — Ἦρέπει νὰ μισῇς τὴν κακίαν. — Ὃθ' οὐ μισήσω. — Τὸν μισεῖς. — Μὲ μισεῖ. — Αἱ ἐπιστῆμαι ἡγαζῶν τότε. — Τὰ δένδρα μας ἤθουν. — Ἡ Ἰταλία ἀκμαΐζουσα. — Τὰ δένδρα ἀνθίζοντα

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

TROISIÈME CONJUGAISON.

Recevoir = Δέχεσθαι.

Indicatif.	vous receviez
Présent.	ils recevaient ou elles recevaient.
je reçois δέχομαι ἢ λαμβάνω.	
tu reçois	Prétérit défini.
il reçoit ou elle reçoit	je reçus ἐδέχθην (τότε).
nous recevons	tu reçus
vous recevez	il reçut ou elle reçut
ils reçoivent ou elles reçoivent.	nous reçûmes
Imparfait.	vous reçûtes
je recevais ἐδεχόμην.	ils reçurent ou elles reçurent.
tu recevais	
il recevait ou elle recevait	Prétérit indéfini.
nous recevions	j' ai reçu ἐδέχθην (τότε ἢ ἀορίστ).

tu as reçu
 il a reçu ou elle a reçu
 nous avons reçu
 vous avez reçu
 ils ont reçu ou elles ont reçu,
 Prétérit antérieur,
 j' eus reçu ἀρῶ εἰδέχθη
 tu eus reçu
 il eut reçu ou elle eut reçu
 nous eûmes reçu
 vous eûtes reçu
 ils eurent reçu ou elles eurent
 reçu.

Plus-que-parfait,
 j' avais reçu εἶχον λάβει
 tu avais reçu
 il avait reçu ou elle avait reçu
 nous avions reçu
 vous aviez reçu
 ils avaient reçu ou elles avaient
 reçu.

Futur.
 je recevrai θέλω λάβει
 tu recevras
 il recevra ou elle recevra
 nous recevrons
 vous recevrez
 ils recevront ou elles recevront.

Futur passé.
 j' aurai reçu θά ἔχω λάβει
 tu auras reçu
 il aura reçu ou elle aura reçu
 nous aurons reçu
 vous aurez reçu
 ils auront reçu ou elles auront
 reçu.

Conditionnel.
 Présent και Futur.
 (Βλέπ. τὸ ῥῆμα αἰοῦν).
 je recevrais ἤθελον λάβει (τώρα)
 tu recevrais
 il recevrait ou elle recevrait
 nous recevriions
 vous recevriez

ils recevraient ou elles rece-
 vraient.

Passé.
 (Βλέπ. τὸ ῥῆμα αἰοῦν).
 j' aurais reçu ἤθελον λάβει (τότε)
 tu aurais reçu
 il aurait reçu ou elle aurait
 reçu
 nous aurions reçu
 vous auriez reçu
 ils auraient reçu ou elles au-
 raient reçu.

On dit aussi.
 j' eusse reçu ἤθελον λάβει (τότε)
 tu eusses reçu
 il eût reçu ou elle eût reçu
 nous eussions reçu
 vous eussiez reçu
 ils eussent reçu ou elles eus-
 sent reçu.

Impératif.
 (Βλέπ. τὸ ῥῆμα αἰοῦν).
 reçois λάμβανε
 recevons ἄς λάβωμεν
 recevez λάβετε.

Subjonctif.
 Présent και Futur.
 que je reçoive νά λαμβάνω (μετά
 ἐπιστά ή μέλλ. ἔριστικ.)
 que tu reçoives
 qu' il reçoive ou qu' elle reçoive
 que nous recevions
 que vous receviez
 qu' ils reçoivent ou qu' elles
 reçoivent.

Imparfait.
 que je reçusse νά λαμβάνω (μετά
 παρωχ. ἔριστικῆς).
 que tu reçusses
 qu' il reçût ou qu' elle reçût
 que nous reçussions
 que vous reçussiez
 qu' ils reçussent ou qu' elles
 reçussent.

Prétérit.	qu' ils eussent reçu ou qu' elles eussent reçu.
que j' aie reçu <i>να έχω λάβει</i>	Infinitif.
que tu aies reçu	Présent και Futur.
qu' il ait reçu ou qu' elle ait reçu	recevoir <i>να λαβάνω κλπ.</i>
que nous ayons reçu	Prétérit.
que vous ayez reçu	avoir reçu <i>ἀφοῦ ἔλαβον, ἢ να εἶχον λάβει.</i>
qu' ils aient reçu ou qu' elles aient reçu.	Participe.
Plus-que-parfait.	Présent και Futur.
que j' eusse reçu <i>να εἶχον λάβει</i>	recevant <i>λαμβάνων κλπ.</i>
que tu eusses reçu	Passé.
qu' il eût reçu ou qu' elle eût reçu	ayant reçu, <i>λάβων κλπ.</i>
que nous eussions reçu	Passif.
que vous eussiez reçu	reçu, reçues, <i>λαβείς κλπ.</i>

Παρατηρήσεις ἐπὶ τινῶν ῥημάτων τῆς Γ'. συζυγίας.

Observations sur certains verbes de la troisième conjugaison.

Μεταξὺ τῶν ῥημάτων τῆς συζυγίας ταύτης, μόνα τὰ λέγοντα εἰς τὴν ἀπαρέμφοτον εἰς enoir, σχηματίζονται ὡς τὸ recevoir, πάντα τ' ἄλλα εἰσὶν ἀνόμαλα.

Τὰ δύο ἐμαλὰ ῥήματα devoir εἰσελεῖν καὶ redevoir εἰσελεῖν ἐκ νέου, περισπῶνται εἰς τὸν ἀρσενικὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν τῆς παθητικῆς μετοχῆς, dû καὶ redû.

TETARTH SYZYFIA.

QUATRIÈME CONJUGAISON.

Rendre = Ἐποδίδειν.

Indicatif.	vous rendiez
Présent.	ils rendaient ou elles rendaient.
je rends <i>ἀποδίδω</i>	Prétérit défini.
tu rends	je rendis <i>ἀπέδωσα (τότε)</i>
il rend ou elle rend	tu rendis
nous rendons	il rendit ou elle rendit
vous rendez	nous rendîmes
ils rendent ou elles rendent.	vous rendîtes
Imparfait.	ils rendirent ou elles rendirent.
je rendais <i>ἀπέδιδον</i>	prétérit indéfini.
tu rendais	j' ai rendu <i>ἀπέδωσα (τόρα ἢ ἀορίστως).</i>
il rendait ou elle rendait	tu as rendu
nous rendions	

il a rendu ou elle a rendu

nous avons rendu

vous avez rendu

ils ont rendu ou elles ont rendu.

Prétérit antérieur.

j' eus rendu ἀφ' οὗ ἀπέδωσα

tu eus rendu

il eut rendu ou elle eut rendu

nous eûmes rendu

vous eûtes rendu

ils eurent rendu ou elles eurent rendu.

Plus-que-parfait.

j' avais rendu εἶχον ἀποδώσει

tu avais rendu

il avait rendu ou elle avait rendu

nous avions rendu

vous aviez rendu

ils avaient rendu ou elles avaient rendu.

Futur.

je rendrai θέλω ἀποδώσει

tu rendras

il rendra ou elle rendra

nous rendrons

vous rendrez

ils rendront ou elles rendront.

Futur passé.

j' aurai rendu θά εἶχω ἀποδώσει

tu auras rendu

il aura rendu ou elle aura rendu

nous aurons rendu

vous aurez rendu

ils auront rendu ou elles auront rendu.

Conditionnel.

Présent καὶ Futur.

(Βλέπ. τὸ ἔημα avoir).

je rendrais θέλον ἀποδώσει (τόρα)

tu rendrais

il rendrait

nous rendrions

vous rendriez

ils rendraient ou elles rendraient.

Prétérit.

(Βλέπ. τὸ ἔημα avoir).

j' aurais rendu θέλον ἀποδώσει

(τότε).

tu aurais rendu

il aurait rendu ou elle aurait rendu

nous aurions rendu

vous auriez rendu

ils auraient rendu ou elles auraient rendu.

On dit aussi.

j' eusse rendu θέλον ἀποδώσει

(τότε)

tu eusses rendu

il eût rendu ou elle eût rendu

nous eussions rendu

vous eussiez rendu

ils eussent rendu ou elles eussent rendu.

Impératif.

(Βλέπ. τὸ ἔημα avoir).

rends ἀπόδος

rendons ἀποδώσωμεν

rendez ἀποδώσατε.

Subjonctif.

Présent καὶ Futur.

que je rende νά ἀποδίδω (μετὰ

ἐπιστώτα ἢ μέλλ. ἔρριστα).

que tu rendes

qu' il rende ou qu' elle rende

que nous rendions

que vous rendiez

qu' ils rendent ou qu' elles

rendent.

Imparfait.

que je rendisse νά ἀποδίδω (μετὰ

παρωγ. ἔρριστα).

que tu rendisses

qu' il rendit ou qu' elle rendit

que nous rendissions

que vous rendissiez
qu' ils rendissent ou qu' elles
rendissent.

Prétérit.

que j' aie rendu νὰ ἔχω ἀποδώσει
que tu aies rendu
qu' il ait rendu ou qu' elle ait
rendu

que nous ayons rendu
que vous ayez rendu
qu' ils aient rendu ou qu' elles
aient rendu.

Plus-que-parfait.

que j' eusse rendu νὰ εἶχον ἀπο-
δώσει

que tu eusses rendu

qu' il eût rendu ou qu' elle eût rendu, rendue ἀποδοθείς κλπ.
rendu

que nous eussions rendu
que vous eussiez rendu
qu' ils eussent rendu ou qu'
elles eussent rendu.

Infinitif.

Présent και Futur.

rendre νὰ ἀποδίδω κλπ.

Prétérit.

avoir rendu νὰ εἶχον ἀποδώσει ἢ
ἀποδεδώσα.

Participe.

Présent.

rendant ἀποδίδων.

Passé.

ayant rendu ἀποδώσας κλπ.

Passif.

Παρατηρήσεις ἐπὶ τινῶν ῥημάτων τῆς δ'. συζυγίας.
Observations sur certains verbes de la quatrième conjugaison.

Μεταξὺ τῶν ῥημάτων τῆς συζυγίας ταύτης τῶν ληγόντων εἰς dre, ὑπάρχουσι τινὰ τὰ ὅποια εἰς τὰ τρία ἑνικά πρόσωπα τοῦ ἐνεστώτος τῆς θριστικῆς μεταβάλλουσι τὰ ληκτικά ds, ds, d τοῦ τύπου εἰς s, s, t. Ταῦτά εἰσι τὰ λήγοντα εἰς τὸν ἐνεστώτα τῆς ἀπαρεμφράτου εἰς i n d r e και s o u d r e, ὡς craindre φοβοῦμαι, je crains, tu crains, il craint, absoudre ἀθῶ, j' absous, tu absous, il absout κλπ.

ΘΕΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΚΤΟΝ.

Ἐπὶ τῶν ῥημάτων recevoir και rendre και ἐπὶ τῶν
παρατηρήσεων τῆς γ' και δ'. συζυγίας.

Λαμβάνω χρήματα και εἰδήσεις. — Ἐλαμβάνομεν ἐμπορεύματα. —
Ἐλαβον προχθές ἐπιστολήν. — Ἐλαβον σήμερον μίαν ἀγγελίαν. —
Ἀπὸ εἰς ἔλαβον τὰ βιβλία μου ἀπῆλθον. — Εἶχε (αὐτὴ) λάβει τὰς ἐπιστο-
λάς της. — Θέλομεν λάβει ἐφημερίδας. — Θὰ ἔχω λάβει ἐπιστολάς πρὸ τῆς
αὔριου. — Θὰ ἔχετε λάβει χρήματα πρὸ τῆς ἀφίξεώς μας. — Ἄν εἶχον
λάβει χρήματα θὰ ἐπλήρονα. — Ἦθελον λάβει χρήματα ἂν μοὶ ἐπιμ-
πες. — Δέχθητι τὰς εὐχαριστίας μου. — Δέχθητε τοὺς χαμετισμούς μου.
— Θέλω νὰ δέχσασαι ὅτι σοὶ δίδωσι. — Ἦθελον νὰ δεχθῆ. — Ἦθελον
νὰ εἶχε δεχθῆ. — Λαβὼν χρήματα μοὶ ἔδωκε. — Ἀποδίδω τὸ βιβλίον
σου. — Ἀπέδιδον τὰ χρήματα. — Ἀπεδώσαμεν τὴν γραμματικὴν. —

Ἐπεδώσατε προχθὲς τὴν ἐπίσκεψιν. — Ἄρου ἀπέδωσα τὸ βιβλίον ἐξήλθον (je suis sorti). — Εἶχτε ἀποδώσει τὸ ὄρολόγιον. — Θὰ ἀποδώσουν τὰ χρέματα. — Θὰ ἔγω ἀποδώσει τὰ χρέματα πρὸ τῆς ἐπανόδου σας (avant votre arrivée). — Θὰ ἀποδώσωμεν ἐάν. . . — Ἐάν εἶχμεν χρέματα θὰ ἀπεδίδομεν τὸ γρέος μας. — Ἀπόδος τὸ βιβλίον μου. — Πρέπει ν' ἀποδώσῃς τὰ χρέματά μου. — Ἐπράπε νὰ τὰ ἀποδώσῃς. — Ἀμειβάλλω ἀν τ' ἀπέδωκε. — Ἐπεθύμουν νὰ τὰ εἶχεν ἀποδώσει. — Ἀποδίδων χάριτας. — Ἀποδώσασα τὴν γραμματικὴν μου. — Βιβλίον ἀποδοθέν. — Φοβεύμαι τοὺς κακοὺς. — Ἄθω ὅ τοὺς ὑποδίκους. — Μισθοὶ ὀφειλόμενοι.

ΠΕΡΙ ΠΑΘΗΤΙΚΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.
ΠΕΡΙ ΠΑΘΗΤΙΚΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

DES VERBES PASSIFS.

Σημ. Οἱ Γάλλοι τὰ παθητικὰ ῥήματα σχηματίζουσι διὰ τοῦ βοηθητικοῦ être κατὰ πάντας τοὺς χρόνους αὐτοῦ καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς τοῦ ῥήματος τὸ ὅποιον θέλουσι νὰ σχηματίσωσι παθητικῶς. (Βλέπ. σελ. 47).

Σχηματισμὸς τοῦ παθητικοῦ ῥήματος ΑΓΑΠΙΑΣΘΑΙ.

Conjugaison du verbe passif ÊTRE AIMÉ.

Indicatif.

Présent.

je suis aimé, e ἀγαπῶμαι
tu es aimé, e
il ou elle est aimé, e
nous sommes aimés, ées
vous êtes aimés, ées
ils ou elles sont aimés, ées.

Imparfait.

j' étais aimé, e ἀγαπώμην
tu étais aimé, e
il ou elle était aimé, e
nous étions aimés, ées
vous étiez aimés, ées
ils ou elles étaient aimés, ées.

Prétérit défini.

je fus aimé, e ἀγαπήθην (τότε)
tu fus aimé, e
il ou elle fut aimé, e
nous fûmes aimés, ées
vous fûtes aimés, ées
ils ou elles furent aimés, ées.

Prétérit indéfini.

j' ai été aimé, e ἠγαπήθην (νῦν ἢ ἀορίστως).

tu as été aimé, e
il ou elle a été aimé, e
nous avons été aimés, ées
vous avez été aimés, ées
ils ou elles ont été aimés, ées.

Prétérit antérieur.

j' eus été aimé, e ἀρου ἠγαπήθην
tu eus été aimé, e
il ou elle eut été aimé, e
nous eûmes été aimés, ées
vous eûtes été aimés, ées
ils ou elles eurent été aimés, ées.

Plus-que-parfait.

j' avais été aimé, e εἶχον ἀγαπήθῃ
tu avais été aimé, e
il ou elle avait été aimé, e
nous avions été aimés, ées

vous aviez été aimés, ées
ils ou elles avaient été aimés, ées.

Futur.

je serai aimé, e *θα αγαπηθῶ*
tu seras aimé, e
il ou elle sera aimé, e
nous serons aimés, ées
vous serez aimés, ées
ils ou elles seront aimés, ées.

Futur passé.

j'aurai été aimé, e *θα ἔχω αγαπηθῆ*
tu auras été aimé, e
il ou elle aura été aimé, e
nous aurons été aimés, ées
vous aurez été aimés, ées
ils ou elles auront été aimés, ées.

Conditionnel.

Présent και Futur.

je serai aimé, e *ἤθελον αγαπηθῆ*
(*τώρα*)

tu serais aimé, e
il ou elle serait aimé, e
nous serions aimés, ées
vous seriez aimés, ées
ils ou elles seraient aimés, ées.

Passé.

j'aurais été aimé, e *ἤθελον αγα-*
πηθῆ (τότε)
tu aurais été aimé, e
il ou elle aurait été aimé, e
nous aurions été aimés, ées
vous auriez été aimés, ées
ils ou elles auraient été aimés, ées.

On dit aussi.

j'eusse été aimé, e *ἤθελον αγα-*
πηθῆ (τότε)
tu eusses été aimé, e
il ou elle eût été aimé, e
nous eussions été aimés, ées
vous eussiez été aimés, ées
ils ou elles eussent été aimés, ées.

Impératif.

sois aimé, e *αγαπήθητι*
soyons aimés, ées *αγαπηθῶμεν*

soyez aimés, ées *αγαπηθητε.*

Subjonctif.

Présent και Futur.

que je sois aimé, e *νά αγαπῶμαι*
(*μετά ἔνεστ. ἢ μέλλ. ὄριστ.*)
que tu sois aimé, e
qu' il ou qu' elle soit aimé, e
que nous soyons aimés, ées
que vous soyez aimés, ées
qu' ils ou qu' elles soient aimés,
ées.

Imparfait.

que je fusse aimé, e *νά αγαπῶμαι*
(*μετά παρωχ. ὄριστι.*)
que tu fusses aimé, e
qu' il ou qu' elle fût aimé, e
que nous fussions aimés, ées
que vous fussiez aimés, ées
qu' ils ou qu' elles fussent ai-
més, ées.

Prétérit.

que j' aie été aimé, e *νά ἔχω*
αγαπηθῆ
que tu aies été aimé, e
qu' il ou qu' elle ait été aimé, e
que nous ayons été aimés, ées
que vous ayez été aimés, ées
qu' ils ou qu' elles aient été ai-
més, ées.

Plus-que-parfait.

que j' eusse été aimé, e *νά εἶχον*
αγαπηθῆ
que tu eusses été aimé, e
qu' il ou qu' elle eût été aimé, e
que nous eussions été aimés, ées
que vous eussiez été aimés, ées
qu' ils ou qu' elles eussent été
aimés, ées.

Infinitif.

Présent και Futur.

être aimé, e *νά αγαπῶμαι κλπ.*

Prétérit.

avoir été aimé, e *ἀποῦ ἡγαπήθην*

Participe.

Passé.

Présent et Futur.

étant aimé, e αγαπόμενος κλπ. ayant été aimé, e αγαπηθείς κλπ

ΘΕΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

Ἐπὶ τῶν παθητικῶν ῥημάτων.

Ἀγαπῶμαι ὑπὸ (de) τῶν γονέων μου. — Ἀγαπᾶται ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς σου. — Ἠγαπώμην ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου. — Ἠγαπώμεθα ὑπὸ τῶν φίλων μας. — Ἠγαπήθης ὑπὸ τοῦ διδασκάλου σου. — Ἠγαπήθητε τότε ὑπὸ τῶν καλῶν. — Ἀφ' οὗ ἠγαπήθην ὑπὸ τῆς ἐξαδέλφου μου. — Εἶχον ἀγαπήθῃ ὑπὸ τοῦ ἐξαδέλφου μου. — Θέλω ἀγαπήθῃ ὑπὸ τῆς οικογενείας μου. — Θέλει ἀγαπήθῃ ὑπὸ πάντων (de tout le monde). — Θέλω ἀγαπήθῃ πρὶν ἢ ἀναχωρήσω. — ἠθελον ἀγαπήθῃ σήμερον ὑπὸ τῶν γονέων μου. — ἠθελον ἀγαπήθῃ ἄλλοτε ὑπὸ τῶν συγγενῶν μου. — Ἀγαπήθητι ὑπὸ τοῦ φίλου σου. — Ἄς ἀγαπηθῶμεν ὑπὸ τῶν καλῶν. — Πρέπει νὰ ἀγαπήθῃ ἢ νὰ ἀγαπῶμαι ὑπὸ τῶν γονέων μου καὶ ὑπὸ τῶν διδασκάλων μου. — Ἐπρεπε νὰ ἀγαπᾶσαι ὑπὸ τῶν συμμαθητῶν σου. — ἠθελον νὰ εἶχες ἀγαπήθῃ ὑπὸ τῆς μητρός μου. — Θέλω νὰ ἀγαπῶμαι ὑπὸ πάντων. — Ἀφ' οὗ (après) ἠγαπήθην ὑπὸ τῶν διδασκάλων μου ἐμελέτησα καλλίτερον (j' ai mieux étudié). — Ὁ υἱὸς οὗτος ἀγαπόμενος ὑπὸ πάντων, λατρεύεται (il est adoré) ὑπὸ τῶν γονέων του. — Ἡ ἀδελφή μου ἀγαπηθεῖσα ὑπὸ τῆς μητρός μου. — Παιδίον ἀγαπήθην ὑπὸ πάντων.

ΠΕΡΙ ΟΥΔΕΤΕΡΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

DES VERBES NEUTRES.

Σημ. Ὅσα ἐκ τῶν οὐδετέρων ῥημάτων βοηθοῦνται κατὰ τοὺς συνθέτους αὐτῶν χρόνους ὑπὸ τοῦ avoir, σχηματίζονται ὡς τὰ ἐνεργητικά, ὅσα δὲ ὑπὸ τοῦ être, ὡς ἐφεξῆς:

Σχηματισμὸς τοῦ οὐδετέρου ῥήματος TOMBER πίπτειν.

Conjugaison du verbe neutre TOMBER.

Indicatif.	Imparfait.
Présent.	je tombais ἔπιπτον
je tombe πίπτω	tu tombais
tu tombes	il tombait ou elle tombait
il tombe ou elle tombe	nous tombions
nous tombons	vous tombiez
vous tombez	ils tombaient ou elles tombaient,
ils tombent ou elles tombent.	

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Prétérit défini.

je tombai ἔπεσα (τότε)
tu tombas
il tomba ou elle tomba
nous tombâmes
vous tombâtes
ils tombèrent ou elles tombèrent.

Prétérit indéfini.

je suis tombé, e ἔπεσα (νῦν ἢ
ἀορίστως)
tu es tombé, e
il est tombé ou elle est tombé, e
nous sommes tombés, ées
vous êtes tombés, ées
ils sont tombés ou elles sont
tombées.

Prétérit antérieur.

je fus tombé, e ἀφ' ἔπεσα
tu fus tombé, e
il fut tombé ou elle fut tombée
nous fûmes tombés, ées
vous fûtes tombés, ées
ils furent tombés ou elles furent
tombées.

Plus-que-parfait.

j' étais tombé, e εἶχον πέσει
tu étais tombé, e
il était tombé ou elle était
tombée
nous étions tombés, ées
vous étiez tombés, ées
ils étaient tombés ou elles
étaient tombées.

Futur.

je tomberai θά πέσω
tu tomberas
il tombera ou elle tombera
nous tomberons
vous tomberez
ils tomberont ou elles tomberont.

Futur passé.

je serai tombé, e θά ἔχω πέσει
tu seras tombé, e

il sera tombé ou elle sera tombée
nous serons tombés, ées
vous serez tombés, ées
ils seront tombés ou elles se-
ront tombées.

Conditionnel.

Présent και Futur.

je tomberais ἤθελον πέσει
tu tomberais
il tomberait ou elle tomberait
nous tomberions
vous tomberiez
ils tomberaient ou elles tombe-
raient.

Passé.

je serais tombé, e ἤθελον πέσει
tu serais tombé, e
il serait tombé ou elle serait
tombée
nous serions tombés, ées
vous seriez tombés, ées
ils seraient tombés, ou elles
seraient tombées.

On dit aussi.

je fusse tombé, e ἤθελον πέσει
tu fusses tombé, e
il fût tombé ou elle fût tombée
nous fussions tombés, ées
vous fussiez tombés, ées
ils fussent tombés ou elles fus-
sent tombées.

Impératif.

tombe πίπτε
tombons ἄς πέσωμεν
tombez πέσατε.

Subjonctif.

Présent και Futur.

que je tombe νά πίπτω (μετά
ἐνεσ. ἢ μέλλ. ὀριστικῆς)
que tu tombes
qu' il tombe ou qu' elle tombe
que nous tombions
que vous tombiez

qu' ils tombent ou qu' elles tombent.

Imparfait.

que je tombasse *να πίπτω (μετά παραφρ. έριστ.)*

que tu tombasses

qu' il tombât ou qu' elle tombât

que nous tombassions

que vous tombassiez

qu' ils tombassent ou qu' elles tombassent.

Prétérit.

que je sois tombé, e *να έχω πέσει*

que tu sois tombé, e

qu' il soit tombé ou qu' elle soit tombée

que nous soyons tombés, ées

que vous soyez tombés, ées

qu' ils soient tombés, ou qu' elles soient tombées.

Plus-que-parfait.

que je fusse tombé, e *να είχον πέσει*

que tu fusses tombé, e

qu' il fût tombé ou qu' elle fût tombée

que nous fussions tombés, ées

que vous fussiez tombés, ées

qu' ils fussent tombés, ou qu' elles fussent tombées.

Infinitif.

Présent και Futur.

tomber *να πίπτω κλπ.*

Prétérit.

être tombé, e *αφού έπεσα ή να είχον πέσει κλπ.*

Participe.

Présent και Futur.

tombant *πίπτων, κλπ.*

Passé.

étant tombé, e *πεσών κλπ.*

Παρατηρήσεις επί των ουδέτερων ρημάτων.

Observations sur les verbes neutres.

Ἐξ ὧν τῶν ουδέτερων ρημάτων τῶν ἐκφραζόντων ἐνέργειαν μόνα τὰ ἐξῆς βοηθοῦνται ὑπὸ τοῦ être: aller πορεύεσθαι, arriver φθάνειν, choir καταπίπτειν, decéder τελευταῖν, mourir θνήσκειν, naître γεννᾶσθαι, tomber πίπτειν, venir έρχεσθαι, καὶ τὰ ἐκ τοῦ ρήματος τούτου σύνθετα devenir ἀποβαίνειν, parvenir παραγίνεσθαι, revenir ἐπανέρχεσθαι, re-devenir γίνεσθαι αὐθις, disconvenir διαφωνεῖν, survenir ἐπέρχεσθαι.

Τὰ ουδέτερα ρήματα accourir σπεύδειν, disparaître ἀφανίζεσθαι, croître αὐξάνειν, cesser παύειν, monter ἀναβαίνειν, descendre καταβαίνειν, entrer εισέρχεσθαι, sortir εξέρχεσθαι, passer διέρχεσθαι, partir ἀπέρχεσθαι, grandir αὐξέσθαι, déchoir ἐκπίπτειν, échoir λαγχανεῖν, empirer χειροτερεῖν, vieillir γηράσκειν, βοηθοῦνται ὑπὸ τοῦ avoir ἐάν ἐκφράζωσιν ἐνέργειαν, καὶ ὑπὸ τοῦ être ὅταν ἐμφανίωσι κατάστασιν, ὡς hier j' ai passé sous votre maison γθές διήλθον κάτωθεν τῆς οἰκίας σας. La chaleur est passée ὁ καύσων παρήλθε. L' acteur a disparu derrière le théâtre ὁ ἠθοποιός ἐκρύθη εἰς τὰ μύχια τῆς σκηνῆς. Elle est disparue depuis l' incursion des Turcs ἠφανίσθη ἀπὸ τῆς εισβολῆς τῶν Τούρκων, κλπ.

Ὅσα τῶν ουδέτερων ρημάτων ἔχουσιν ἀντικείμενον θεωροῦνται ὡς ἐνεργητικὰ καὶ σχηματίζονται πάντοτε βοηθεῖα τοῦ avoir, ὡς il a monté, il a descendu l' escalier, ἀνέβη, κατέβη τὴν κλίμακα. J' ai passé la nuit sans dormir, διήλθον τὴν νύκτα ἄπνοος κλπ.

Τινὰ τῶν οὐδετέρων ῥημάτων ἀλλάσσοντα βοηθητικὸν ἀλλάσσουσι καὶ σημασίαν, ταῦτά εἰσι:

Τὸ convenir, ὑπὸ τὴν σημασίαν τοῦ ἀρμόζειν σχηματίζεται διὰ τοῦ avoir, ὑπὸ δὲ τὴν σημασίαν τοῦ μένειν σύμφωνος διὰ τοῦ être, ὡς cette maison m' a convenu et je suis convenu du prix ὁ οἶκος αὐτός μοι ἐφάνη ἀρμόδιος καὶ συνεφώνησα περὶ τῆς ἀξίας αὐτοῦ.

Τὸ demeurer σχηματίζεται διὰ τοῦ être ὑπὸ τὴν σημασίαν τοῦ μένειν διαρκῶς καὶ διὰ τοῦ avoir ὅταν σημαίῃ μένειν προσωρινῶς, ὡς deux cents hommes sont demeurés sur le champ de bataille διακόσιοι ἄνδρες ἔμειναν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης J' ai demeuré en mil huit cent soixante à Patras ἔμεινα κατὰ τὸ 1860 εἰς Πάτρας κλπ.

Τὸ expirer βοηθεῖται ὑπὸ τοῦ être ὅταν λέγεται περὶ ἀψύχων καὶ ὑπὸ τοῦ avoir ἐπὶ προσώπων, ὡς la trêve est expirée ἡ ἀνακωχὴ ἐληξεν. Le blessé a expiré ὁ πληγείς ἀπέθανε, κλπ.

ΘΕΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ ΟΓΔΩΟΝ.

Ἐπὶ τῶν παρατηρήσεων τῶν οὐδετέρων ῥημάτων.

Ποῦ (où) πορεύεσθε ; — Ἐπορεύθην εἰς τὴν ἐκκλησίαν. — Ἀπέθανε πρὸ (il y a) δέκα ἡμερῶν. — Εἶχον πέσει καθ' ὄδον (en chemin). — Ἐγενήθημεν εἰς Πάτρας. — Ἐπανήλθον γῆρας τὸ ἑσπέρας. — Χθὲς διήλθον κάτωθεν τοῦ οἴκου τούτου. — Ὁ καύσων δὲν παρήλθον εἰσέτι. — Οἱ φρονεῖς ἐκρύβησαν εἰς τὰ περίξ (aux environs). — Ἀνέβημεν τὴν κλίμακα. — Διήλθωμεν τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ἐξοχὴν. — Κατέβην τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας ταύτης. — Συνεφωνήσαμεν (convenir) νὰ ὑπάγωμεν (d' aller) εἰς τὴν οἰκίαν σας. — Ἡ συμφωνία αὕτη μοι ἤρесе. — Πεντακόσιοι ἄνθρωποι ἔμειναν ὑπὸ τὰς καταπεσούσας οἰκίας. — Ἐμείναμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο ἐπὶ τινὰς ἡμέρας. — Ἡ προθυμία πότε ἐξέπνευσε ; — Ὁ φίλος μου ἐξέπνευσε εἰς (dans) τὰς ἀγκάλας μου.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΚΩΝ ἢ ΑΥΤΟΠΑΘΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

DES VERBES PRONOMINAUX OU RÉFLÉCHIS.

Τὰ αὐτοπαθῆ ῥήματα σχηματίζονται προτασσομένων τῶν ἀντωνυμιῶν me, te, se, nous, vous, se τῶν ἀντιστοιχοῦντων προσώπων τῶν ῥημάτων. Βοηθοῦνται δὲ πάντοτε ὑπὸ τοῦ être.

Αἱ ἀντωνυμίαι me, te, se, nous, vous, se εἰσὶν ἄλλοτε μὲν αἰτιατικῆς πτώσεως καὶ ἄλλοτε δοτικῆς, ὡς je me lave νίπτομαι = νίπτω ἑμαυτὸν, tu te rends justice ἀποδίδεις δικαιοσύνην ἑαυτῷ, κλπ.

Ὁ Ἕλληνας μαθητὴς δύναται εὐχερῶς νὰ διακρίνη αὐτὰς, μεταφράζων τὸ αὐτοπαθὲς ῥήμα οὐχὶ διὰ τοῦ μέσου τύπου τῆς Ἑλλ. γλώσσης, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἐνεργητικοῦ μετ' ἀντικειμένου, ὡς je me peigne κτενίζομαι δηλ. κτενίζω ἑαυτὸν κλπ.

Τὰ ἐνεργητικὰ ῥήματα δύνανται νὰ σχηματισθῶσι καὶ αὐτοπαθῶς, ἐκ δὲ τῶν αὐδετέρων μόνον τὸ mourir εἰς τὴν οἰκιακὴν ἐπιπέδον ὡς je me meurs κλπ. καὶ τὰ aller ὑπάγειν, dormir κοιμᾶσθαι, passer διέρχεσθαι, προτασσομένης τῆς προθέσεως en, ὡς je m' en vais ἀπέρχομαι, je m' endormirai θ' ἀποκοιμηθῶ, je m' en passais δὲν εἶχον χρεῖαν, καὶ οὕτως ἐρεξῆς καθ' ὅλους τοὺς χρόνους.

Σημειωτέον ὅτι τὸ dormir γράφεται μιᾷ λέξει μετὰ τῆς en.

Σχηματισμὸς τοῦ ἀντωνυμικοῦ ῥήματος SE LAVER.
Conjugaison du verbe pronominal SE LAVER.

Indicatif.	nous nous sommes lavés, ées
Présent.	vous vous êtes lavés, ées
je me lave νίπτω ἑμαυτὸν ἢ ἑμαυτὴν	ils se sont lavés ou elles se sont lavées.
tu te laves	
il se lave ou elle se lave	Prétérit antérieur.
nous nous lavons	je me fus lavé, e ἀφῶ ἐνίφθην
vous vous lavez	tu te fus lavé, e
ils se lavent ou elles se lavent.	il se fut lavé ou elle se fut lavée
Imparfait.	nous nous fûmes lavés, ées
je me lavais ἐνιπτόμην	vous vous fûtes lavés, ées
tu te lavais	ils se furent lavés ou elles se furent lavées.
il se lavait ou elle se lavait	Plus-que-parfait.
nous nous lavions	je m' étais lavé, e εἶχον νιφθῆ
vous vous laviez	tu t' étais lavé, e
ils se lavaient ou elles se lavaient.	il s' était lavé ou elle s' était lavée
Prétérit défini.	nous nous étions lavés, ées
je me lavai ἐνίφθην (τότε)	vous vous étiez lavés, ées
tu te lavas	ils s' étaient lavés ou elles s' étaient lavées.
il se lava ou elle se lava	Futur.
nous nous lavâmes	je me laverai θὰ νίψω ἑμαυτὸν
vous vous lavâtes	ἢ ἑμαυτὴν
ils se lavèrent ou elles se lavèrent.	tu te laveras
Prétérit indéfini.	il se lavera ou elle se lavera
je me suis lavé, e (ἐνίφθην νῦν, ἢ ἀορίστως)	nous nous laverons
tu t' es lavé, e	vous vous laverez
il s' est lavé ou elle s' est lavée	

ils se laveront ou elles se laveront.

Futur passé.

je me serai lavé, e eὐά ἔχω νιφθῆ
tu te seras lavé, e
il se sera lavé ou elle se sera lavée
nous nous serons lavés, ées
vous vous serez lavés, ées
ils se seront lavés ou elles se seront lavées.

Conditionnel.

Présent καὶ Futur.

je me laverais ἤθελον νίψει ἑμαυτὸν
ἢ ἑμαυτήν (τότε)
tu te laverais
il se laverait ou elle se laverait
nous nous laverions
vous vous laveriez
ils se laveraient ou elles se laveraient.

Passé.

je me serais lavé, e ἤθελον νιφθῆ
(τότε)
tu te serais lavé, e
il se serait lavé ou elle se serait lavée
nous nous serions lavés, ées
vous vous seriez lavés, ées
ils se seraient lavés ou elles se seraient lavées.

On dit aussi.

je me fusse lavé, e ἤθελον νιφθῆ
(τότε)

tu te fusses lavé, e
il se fût lavé ou elle se fût lavée
nous nous fussions lavés, ées
vous vous fussiez lavés, ées
ils se fussent lavés ou elles se fussent lavées.

Impératif.

lave-toi νίψον ἑαυτὸν ἢ ἑαυτήν
lavons-nous ἄς νιφθῶμεν
lavez-vous νίψθητε.

Subjonctif.

Présent καὶ Futur.

que je me lave νά νίπτω ἑμαυτὸν
ἢ ἑμαυτήν (μετὰ ἐνεσ. ἢ μέλ.).
que tu te laves
qu' il se lave ou qu' elle se lave
que nous nous lavions
que vous vous laviez
qu' ils se lavent ou qu' elles se lavent.

Imparfait.

que je me lavasse νά νίπτω ἑμαυτὸν
ἢ ἑμαυτήν (μετὰ παροχ. ὀριτ.)
que tu te lavasses
qu' il se lavât ou qu' elle se lavât
que nous nous lavassions
que vous vous lavassiez
qu' ils se lavassent ou qu' elles se lavassent.

Prétérit.

que je me sois lavé, e νά ἔχω
νιφθῆ
que tu te sois lavé, e
qu' il se soit lavé ou qu' elle se soit lavée
que nous nous soyons lavés, ées
que vous vous soyez lavés, ées
qu' ils se soient lavés ou qu' elles se soient lavées.

Plus-que-parfait.

que je me fusse lavé, e νά εἶχον
νιφθῆ
que tu te fusses lavé, e
qu' il se fût lavé ou qu' elle se fût lavée
que nous nous fussions lavés, ées
que vous vous fussiez lavés, ées
qu' ils se fussent lavés ou qu' elles se fussent lavées.

Infinitif.	Participe.
Présent και Futur.	Présent και Futur.
se laver να νίπτω ἑμαυτὸν ἢ ἑμαν- τήν, κλπ.	se lavant νιπτόμενος κλπ.
Prétérit.	Passé.
s' être lavé, e να ἔχω νιφθῆ, ἢ ἀφοῦ ἐνίφθην κλπ.	s' étant lavé, e νιφθείς, νιφθείσα

ΘΕΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ.

Ἐπὶ τῶν αὐτοπαθῶν ῥημάτων.

Νίπτομαι καθεκάστην πρωίαν (tous les matins). — Ἐνιπτόμενην ὅταν ἦλθες. — Ἐνίφθην εἰς τὴν οἰκίαν. — Ἐνίφθητε χθές. — Ἀφοῦ (après que) ἐνίφθην — Εἶχον νιφθῆ ὅταν ἦλθες. — Θέλω νιφθῆ αὔριον. — Θέλω νιφθῆ πρὶν ἢ ἔλθης. — Ἦθελον νιφθῆ τώρα εἰάν εἶχον ὕδωρ. — Ἦθελον νιφθῆ χθές εἰάν εἶχον καιρὸν. — Νίφθητι καλῶς. — Νίφθητε με καθαρὸν ὕδωρ. — Πρέπει νὰ νιπτόμεθα καθ' ἑκάστην πρωίαν. — Ἐπεθύμουν νὰ νίπτησθε συνεχέστερον. — Ἐπιθυμῶ νὰ νίπτησθε συνεχέστερον. — Ἐπεθύμουν νὰ νιπτόμεθα δις τῆς ἡμέρας (deux fois par jour). — Θέλω νὰ νιφθῶ. — Παῖς νιπτόμενος. — Γυνὴ νιφθείσα. — Ἐνίφθην χθές. — Ἐνίφθητε σήμερον. — Ἐνίφθησαν τὴν πρωίαν. — Ὅθὰ νιφθῆτε σήμερον. — Ἐνίπτετο ὁ πατήρ σας. — Ἐνίφθη ἡ μήτηρ σας. — Ἦθελον νιφθῆ εἰάν εἶχον σαπῶνιον. — Νίφθητι πρὶν ἐξέλθης.

ΠΕΡΙ ΑΠΡΟΣΩΠΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

DES VERBES IMPERSONNELS.

Verbes unipersonnels ἢ impersonnels καλοῦνται ὅσα δὲν κλίνονται εἰμὴ κατὰ τὸ τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον, ὅσον il faut πρέπει, il pleuvait ἔβρεχε κλπ.

Διακροῦνται εἰς κυρίως ἀπρόσωπα impersonnels essentiels καὶ εἰς ἀπρόσωπως εὐλημμένα impersonnels accidentels.

Conjugaison du verbe impersonnel FALLOIR.

Indicatif.	Plus-que-parfait.
Présent.	il avait fallu ἀφοῦ ἐδέησε.
il faut πρέπει ἢ δεῖ.	Futur.
Imparfait.	il faudra θὰ πρέπει.
il fallait ἔπρεπε.	Futur passé.
Prétérit défini.	il aura fallu θὰ πρέπει.
il fallut ἐδέησε (νῦν ἢ ἀορίστως).	Conditionnel.
Prétérit antérieur.	Présent και Futur.
il eut fallu ἀφοῦ ἐδέησε.	il faudrait ἤθελε πρέπει (τότε).

Passé.	Plus-que-parfait.
il aurait fallu ήθελε πρέπει (τότε) είν . . .	qu' il eût fallu ως έπρεπε (μετά παροχ.)
On dit aussi.	Infinitif.
il eût fallu ήθελε πρέπει (τότε) είν.	Présent και Futur.
Impératif.	falloir πρέπει.
Αέν έχει.	Prétérit.
Subjunctif.	avoir fallu αφού έπρεπε.
Présent και Futur.	Participe.
qu' il faille ως πρέπει (μετά ενοςωτα ή μέλλοντα).	Présent και Futur.
Imparfait.	Αέν έχει.
qu' il fallût ως πρέπει (μετά παροχ.).	ayant fallu αφού έπρεπε.
Prétérit.	Passif.
qu' il ait fallu ως έπρεπε (μετά ενος. ή μέλλοντα).	fallu.

Παρατηρήσεις επί των τριτοπροσώπων ρημάτων.
 Observations sur les verbes impersonnels.

Ούτω σχηματίζονται τὰ πλείστα τῶν ἀπροσώπων ρημάτων κατὰ τὴν συζυγίαν εἰς ἣν ἀνήκουσιν. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ ἄλλα ἅτινα βοηθοῦνται ὑπὸ τοῦ être, ὡς il est résulté προέκυψεν, il est arrivé συνέβη, κλπ.
 Τὸ ρῆμα falloir σχηματιζόμενον ἀποπαθῶς προτάζει τοῦ eu σημαίνει ἀπαδεῖ, ἐλλείπει, ὡς il s'en faut, il s'en est fallu, κλπ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΩΣ ΣΧΗΜΑΤΙΖΟΜΕΝΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

DES VERBES CONJUGUÉS INTERROGATIVEMENT.

Τὰ ρήματα τῆς Γαλλικῆς γλώσσης σχηματίζονται ἐρωτηματικῶς μεταθέσει τῆς ἀντωνυμίας, εἰς μὲν τοὺς ἀπλοῦς χρόνους, μετὰ τὸ ρῆμα, εἰς δὲ τοὺς συνθέτους μετὰ τὸ βοηθητικόν.

Ῥήματα σχηματιζόμενα ἐρωτηματικῶς.

Verbes conjugués interrogativement.

Indicatif.

Présent.

Aimé-je?	finis-je?	reçois-je	est - ce que je rends?
aimes-tu?	finis-tu?	reçois-tu?	rends-tu?
aime-t-il ou ai- me-t-elle?	finit-il ou finit- elle?	reçoit-il ou re- çoit-elle?	rend-il ou rend- elle?

aimons-nous?	finissons-nous?	recevons-nous?	rendons-nous?
aimez-vous?	finissez-vous?	recevez-vous?	rendez-vous?
aiment-ils ou ai- ment-elles?	finissent-ils ou finissent-elles?	reçoivent-ils ou reçoivent-elles?	rendent-ils ou rendent-elles?

Imparfait.

aimais-je?	finissais-je?	recevais-je?	rendais-je?
aimais-tu?	finissais-tu?	recevais-tu?	rendais-tu?
aimait-il ou ai- mait-elle?	finissait-il ou finissait-elle?	recevait-il ou recevait-elle?	rendait-il ou rendait-elle?
aimions-nous?	finissions-nous?	recevions-nous?	rendions-nous?
aimiez vous?	finissiez-vous?	receviez-vous?	rendiez-vous?
aimaient-ils ou aimaient-elles?	finissaient-ils ou finissaient-elles?	recevaient-ils ou » elles?	rendaient-ils ou » elles?

Prétérit défini.

aimai-je	finis-je?	reçus-je?	rendis-je?
aimas-tu?	finis-tu?	reçus-tu?	rendis-tu?
aima-t-il ou ai- ma-t-elle?	finit-il ou finit-elle?	reçut-il ou reçut-elle?	rendit-il ou rendit-elle?
aimâmes-nous?	finîmes-nous?	reçûmes-nous?	rendîmes-nous?
aimâtes-vous?	finîtes-vous?	reçûtes-vous?	rendîtes-vous?
aimèrent-ils ou aimèrent-elles?	finirent-ils ou finirent-elles?	reçurent-ils ou reçurent-elles?	rendirent-ils ou rendirent-elles?

Prétérit indéfini.

ai-je aimé?	fini?	reçu?	rendu?
as-tu aimé?	fini?	reçu?	rendu?
a-t-il aimé ou a- t-elle aimé?	fini?	reçu?	rendu?
avons-nous aimé?	fini?	reçu?	rendu?
avez-vous aimé?	fini?	reçu?	rendu?
ont-ils aimé ou ont-elles aimé?	fini?	reçu?	rendu?

Prétérit antérieur.

eus-je	} aimé?	fini?	reçu?	rendu?
eus-tu				
eut-il ou				
eut-elle				

eûmes-nous	}	aimé?	fini?	reçu?	rendu?
eûtes-vous					
eurent-ils ou					
eurent-elles					

Plus-que-parfait.

avais-je	}	aimé?	fini?	reçu?	rendu?
avais-tu					
avait-il ou a-					
-vait-elle					
avions-nous					
aviez-vous					
avaient-ils ou					
avaient-elles					

Futur.

aimerai-je?	finirai-je?	recevrai-je?	rendrai-je?
aimeras-tu?	finiras-tu?	recevras-tu?	rendras-tu?
aimera-t-il ou	finira-t-il ou fi-	recevra-t-il ou	rendra-t-il ou
aimera-t-elle?	nira-t-elle?	recevra-t-elle?	rendra-t-elle?
aimerons-nous?	finirons-nous?	recevrons-nous?	rendrons-nous?
aimerez-vous?	finirez-vous?	recevrez-vous?	rendrez-vous?
aimeront-ils ou	finiront-ils ou	recevront-ils ou	rendront-ils ou
aimeront-elles?	finiront-elles?	recevront-elles?	rendront-elles?

Futur passé.

aurai-je	}	aimé?	fini?	reçu?	rendu?
auras-tu					
aura-t-il ou					
aura-t-elle					
aurons-nous					
aurez-vous					
auront-ils ou					
auront-elles?					

Conditionnel.

Présent zzi Futur.

aimerais-je?	finirais-je?	recevrais-je?	rendrais-je?
aimerais-tu?	finirais-tu	recevrais-tu?	rendrais-tu?
aimerait-il ou	finirait-il ou	recevrait-il ou	rendrait-il ou
aimerait-elle?	finirait-elle?	recevrait-elle?	rendrait-elle?
aimerions-nous?	finirions-nous?	recevriions-nous?	rendrions-nous?
aimeriez-vous?	finiriez-vous?	recevriez-vous?	rendriez-vous?
aimeraient-ils	finiraient-ils ou	recevraient-ils ou	rendraient-ils
ou aimeraient-	finiraient-elles?	recevraient-elles?	ou rendraient-
elles?			elles?

Passé.

aurais-je?	}	aimé?	fini?	reçu?	rendu?
aurais-tu?					
aurait-il ou au- rait-elle					
aurions nous					
auriez-vous					
auraient-ils ou auraient-elles					

On dit aussi.

eussé je	}	aimé?	fini?	reçu?	rendu?
eusses-tu					
eût-il ou eût-elle					
eussions-nous					
eussiez-vous					
eussent-ils ou eussent-elles					

Οἱ λοιποὶ χρόνοι δὲν ἐκφέρονται ἐρωτηματικῶς.

Π α ρ α τ η ρ ῆ σ ε ι ς ἐ π ῖ τ ῶ ν ἐ ρ ω τ η μ α τ ι κ ῶ ν ῤ η μ ά τ ω ν.

Observations sur les verbes interrogatifs.

Όταν τὸ ἄ. ἐνικὸν πρόσωπον λήγῃ εἰς ε ἄφρωνον, εἰς τὰ ἐρωτηματικῶς σχηματιζόμενα ῤήματα, τρέπεται εἰς ε κλεισόν.

Όταν τὸ πρῶτον ἐνικὸν πρόσωπον ᾔηαι μονοσύλλαβον καὶ λήγῃ εἰς δύο ἢ πλείονα σύμφωνά, ἡ ἐρωτηματικὴ μορφή δὲν εἶναι εὐχερής. Μὴ λέγε λοιπὸν rends-je? sors-je? ἀλλὰ est-ce que je rends? est-ce que je sors? etc.

Όταν τὸ τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον λήγῃ εἰς φωνῆεν, παρεντίθεται ἐν τ εὐφωνικόν, μεταξὺ τοῦ ῤήματος καὶ τῆς ἀντωνυμίας: ὡς aime-t-il? aime-t-elle? termina-t-on? κλπ.

Καθ' ὅσον τὴν συζυγίαν τῶν ἐρωτηματικῶν ῤημάτων θέτομεν ἐνωτικὸν σημεῖον μεταξὺ τοῦ ῤήματος καὶ τοῦ ὑποκειμένου. (Βλέπ. τὰς συζυγίας).

THEMA ΕΙΚΟΣΤΟΝ.

Ἐ π ῖ τ ῶ ν ἐ ρ ω τ η μ α τ ι κ ῶ ν ῤ η μ ά τ ω ν.

Ἔχω ἄρτον; — Ἔχεις κρέας καὶ οἶνον; — Ἔχουσι μῆλα καὶ ἀπίδια; — Ἔχει κεράσια; — Ἔχετε παρulas; — Ἔχον (ἐκεῖνοι) ἀμύγδαλα; — Ἔσχον σμέουρα; — Ἔσχουμεν φρούλας καὶ σῦκα; — Ἔσχετε χθὲς ἐπιστολάς; — Ἔχες ἀγαπήσει τοὺς γονεῖς σου; — Ἔχετε ἀγαπήσει τὴν σπου-

δὴν; — Θὰ τὸν ἀγαπήσετε ἐὰν τὸν ἴδῃτε; — Τελειώνει τὸ μάθημά σου; — Πότε θὰ τελειώσεις τὴν ἐργασίαν σου; — Ἐτελείωσε τὴν μελέτην σου; — Ἄρα ἔτελείωσεν ἡλθε; — Εἶσαι εὐχαριστημένος; — Εἶναι ἐπιδοξίος, γενναῖος καὶ εὐτυχής; — Ἦσο ἐμπροσθημένος; — Ἦτο κακικῶς; — Ἦσαν πέναντες; — Ἦπῃζα εὐπειθής; — Ἦπῃζαμεν ὀργισμένοι; — Ἦπῃζατε κατεληγμένοι; — Θὰ εἶσαι ἔτοιμος; — Θὰ εἶμεθα γερούμενοι; — Θὰ εἶμεθα παράτολμοι ἐὰν ἀντάπη; (s' il nous contredit)? — Ἦθελον εἶσθαι ἀνοφελαί; — Ἦθέλατε εἶσθαι ἔνοχοι; — Ἄποδίδεις τὰ βιβλία; — Ἄπέδιδε τὰ χρήματα; — Ἄπεδώκατε τὴν γραμματικὴν; — Ἄπέδωσαν γῆς τὸν χρυσόν; — Θὰ ἀποδώσει τὰ χρήματα; — Θὰ ἀποδώσω χρήματα ἐὰν; . . . — Ἦθελε τὰ ἀποδώσει ἐὰν; . . . — Τί ἐλάθετε; — Λαμβάνεις εἰδήσεις; — Ἐλάβε χρήματα; — Χθὲς ἐλάθετε ἐπιστολάς; — Πότε θὰ λάβεις ἐμπορεύματα; — Θὰ ἔχετε λάθει πρὸ τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος; — Ἄρα ἔλαβεις χρήματα θὰ μοὶ δώσεις; (m' en donneras-tu)?

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΡΝΗΤΙΚΩΣ ΚΑΙΝΟΜΕΝΩΝ ΠΗΜΑΤΩΝ.

DES VERBES CONJUGUÉS NÉGATIVEMENT.

Τὰ ῥήματα τῆς Γαλλικῆς γλώσσης σχηματίζονται ἀρνητικῶς, παρενθέσει τῶν ἀρνητικῶν μορίων ne καὶ pas, κατὰ μὲν τοὺς ἀπλοῦς χρόνους πρὸ τοῦ ῥήματος καὶ μετὰ τὸ ῥήμα, (πλὴν τοῦ ἐνεστώτος τῆς ἀπαρεμφάτου πρὸ τοῦ ὁποίου τίθενται ἀμφότερα τὰ μέρη), κατὰ δὲ τοὺς συνθέτους, πρὸ τοῦ βοηθητικοῦ καὶ μετ' αὐτὸ, ὡς ἐφεξῆς:

Σχηματισμὸς τοῦ ῥήματος PUNIR τιμωρεῖν, ἀρνητικῶς.

Conjugaison du verbe PUNIR négativement.

(Σχηματίζεται ἐπὶ τοῦ ῥήματος finir).

Indicatif.	Futur.
Présent	Je ne punirai pas.
Je ne punis pas.	Futur passé.
Imparfait.	Je n'aurai pas puni.
Je ne punissais pas.	Conditionnel.
Prétérit défini.	Présent et Futur.
Je ne punis pas.	Je ne punirais pas.
Prétérit indéfini.	Prétérit.
Je n'ai pas puni.	Je n'aurais pas puni.
Prétérit antérieur.	On dit aussi.
Je n'eus pas puni.	Je n'eusse pas puni.
Plus-que-parfait.	
Je n'avais pas puni.	

	Impératif.	Infinitif.
ne punis pas		Présent και Futur.
ne punissons pas		ne pas punir.
ne punissez pas.		Prétérit.
	Subjonctif.	n' avoir pas puni.
	Présent και Futur.	Participe.
que je ne punisse pas.		Présent και Futur.
	Imparfait.	ne punissant pas.
que je ne punisse pas.		Prétérit.
	Passé.	n' ayant pas puni.
que je n' aie pas puni.		Passif.
	Plus-que-parfait.	puni, ο τιμωρηθείς κλπ.
que je n' eusse pas puni.		

Περὶ τῶν ἐρωτηματικῶς καὶ ἀρνητικῶς
κλινομένων ῥημάτων.

Des verbes conjugués négativement et interrogativement.

APERCEVOIR ΠΑΡΑΤΗΡΕΙΝ.

	Indicatif présent.
n' aperçois-je pas?	Δὲν παρατηρῶ;
	Imparfait.
n' apercevais-je pas?	Δὲν παρατήρουν;
	Prétérit défini.
N' aperçus-je pas?	Δὲν παρατήρησας; (τότε).
	Prétérit indéfini.
n' ai-je pas aperçu?	Δὲν παρατήρησας; (ὄν ἢ ἀορίστως.)
	Prétérit antérieur.
N' eus-je pas aperçu?	Δὲν εἶχον παρατηρήσει;
	Plus-que-parfait.
n' avais-je pas aperçu?	Δὲν εἶχον παρατηρήσει;
	Futur.
n' apercevrai-je pas?	Δὲν θὰ παρατηρήσω;
	Futur passé.
n' aurai-je pas aperçu?	Δὲν θὰ ἔχω παρατηρήσει;
	Conditionnel.
	Présent et Futur.
n' apercevrais-je pas?	Δὲν ἤθελον παρατηρήσει εἰς; . .
	Prétérit.
n' aurais-je pas aperçu?	Δὲν θὰ εἶχον παρατηρήσει εἰς; . .
	On dit aussi.
n' eussé-je pas aperçu?	Δὲν θὰ εἶχον παρατηρήσει εἰς; . .

Σημ. Οἱ λοιποὶ χρόνοι δὲν ἐκφέρονται ἐρωτηματικῶς, ὡς ἤδη εἶπομεν προηγουμένως (σελ. 76).

ΘΕΜΑ ΕΙΚΟΣΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ.

Ἐπὶ τῶν ἀρνητικῶς καὶ ἐρωτηματικῶς
κλινομένων ῥημάτων.

Τί παρατηρεῖτε; — Δὲν παρατηρῶ τίποτε. — Ἐτιμωρήσατε τὸν ἀδελφόν σας; — Δὲν παρατηρήσατε τὴν παραγῆν του; — Δὲν τὴν παρατήρησα. — Διατί θὰ τὸν τιμωρήσεις; — Δὲν θὰ τὸν τιμωρήσω πρὸς χάριν σου. — Ἐτιμωρήσατε χθὲς τοὺς μαθητὰς σας; — Δὲν τὸν εἶχετε τιμωρήσει μετὰ τῶν ἄλλων; — Ἄφου παρατηρήσατε ἤλλα; — Δὲν εἶχετε παρατηρήσει ἀκόμη τὸ λάθος σας; — Δὲν θὰ παρατηρήσατε ἐν ἔρχεται; — Μὴ τιμωρήσατε τὴν ἀδελφὴν μου. — Δὲν τὴν τιμωρῶ. — Διατί τὸν ἐτιμώρεις συνεχῶς; — Δὲν ἐτιμώρησα οὐδένα. — Χθὲς δὲν ἐτιμωρήσατε τὸν ἐξάδελφόν μου; — Δὲν τὸν εἶχον τιμωρήσει διὰ τὸ σφάλμα τοῦτο. — Θὰ τὸν τιμωρήσετε; — Μὴ τιμώρει τοὺς ἐπιμελεῖς. — Πρέπει νὰ τιμωρῆς τοὺς ἀνάκτους. — Ἐπρεπε νὰ τὸν τιμωρήσητε. — Θέλω νὰ μὴ τιμωρῶ. — Μὴ τιμωρήσας τὸν ἀδελφόν του τὸν ἐβλαψε. — Μὴ τιμωρῶν τοὺς κακοὺς τοὺς προτρέπεις εἰς τὴν κακίαν. — Δὲν παρετήρουν ἀπὸ τὸ παράθυρον; — Δὲν παρατηρήσατε σήμερον τοὺς τρόπους του; — Δὲν θὰ παρατηρήσετε εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο;

Περὶ τῶν ῥημάτων ΥΠΑΓΕΙΝ καὶ ΕΡΧΕΣΘΑΙ.

De verbes ALLER et VENIR.

Ἴνα δηλώσωμεν τὸ μετ' ὀλίγον μέλλον ἢ τὸ πρὸ μικροῦ παρελθόν ὑπάρχει συνθέσστατος ἰδιωτισμὸς, σχηματιζόμενος διὰ τοῦ ἐνεστώτος καὶ τοῦ παρατ. τῆς ἑριστικῆς τῶν ῥημάτων aller καὶ venir, ἀκολουθουμένων τοῦ μὲν ἀ. ὑπὸ ἀπαρεμφάτου ἀπροθέτου, τοῦ δὲ δευτέρου ὑπὸ ἀπαρεμφάτου μετὰ τῆς προθέσεως de, ὡς

ALLER.

Ἐνεστώς. je vais venir
tu vas voir
il va ἢ elle va manger
nous allons sortir
vous allez partir
ils vont ἢ elles vont
mourir.

μετ' ὀλίγον ἔρχομαι
μετ' ὀλίγον θὰ ἴδεις
μετ' ὀλίγον θὰ σάγει
μετ' ὀλίγον θὰ ἐξέλθωμεν
μετ' ὀλίγον ἀναχωρεῖτε
ἐπιθανάτως ἔχουσι.

Παρατ. j' allais commencer
tu allais écrire
il allait ἢ elle allait
parler

ἤρχιζον μετ' ὀλίγον
ἐμελλες νὰ γράψης
ἤτοιμάζετο νὰ ὀμιλήσῃ

nous allions écrire
vous alliez venir
ils allaient ἢ elles al-
laient dire.

ἐμέλλομεν μετ' ὀλίγον νὰ γράψωμεν
ἐμέλλετε » » νὰ ἐλθῆτε
ἐμελλον » » νὰ εἴπωσιν

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

VENIR

Ἐνεστώς.	je viens de recevoir	πρὸ ὀλίγου ἔλαβον
	tu viens de punir	» » ἐτιμώρησας
	il vient & elle vient de ternir	» » ἡμύρυσσε
	nous venons de guérir	» » ἰατρούσαμεν
	vous venez d'ense- velir	» » ἐνεταφιάσατε
	ils viennent & elles vi- ennent d'adoucir.	» » ἡδύναν.
Παραπαι.	je venais d'entendre	» » εἶχον ἀκούσει
	tu venais de vendre	» » εἶχες πωλήσει
	il venait & elle ve- nait de répondre	» » εἶχεν ἀπαντήσει
	nous venions de dé- fendre	» » εἶχομεν ἀπαγορεύσει
	vous veniez de con- fendre	» » εἶχeste καταισχύσει
	ils venaient & elles venaient de tordre.	» » εἶχον κλώσει.

ΘΕΜΑ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ἐπὶ τῶν ῥημάτων ΥΠΑΓΕΙΝ καὶ ΕΡΧΕΣΘΑΙ.

Πήγαινε εἰς τὸ σχολεῖον. — Ἀμέσως πηγαίνω. — Δειπνοῦμεν μετ' ὀλίγον. — Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι ἐπιθάνατος (θνήσκει μετ' ὀλίγον). — Τώρα θὰ μάθεις πράγματα δυσάρεστα. — Ἀμέσως ἀναχωρῶ. — Ἀμέσως ἔρχεται. — Ἀμέσως θὰ φάγει. — Μετ' ὀλίγον θὰ ὑπάγεις. — Μετ' ὀλίγον ἐρχόμεθα. — Μετ' ὀλίγον ἔρχεσθε. — Μετ' ὀλίγον ἐπήγαινε. — Μετ' ὀλίγον ἐδείπνα. — Μετ' ὀλίγον ἐγράφομεν. — Μετ' ὀλίγον ἐξήρχετο τῆς οἰκίας του. — Μετ' ὀλίγον ἐτρώγετε. — Μετ' ὀλίγον ἀν-
χώρου. — Πρὸ μικροῦ ἔλαβον ἐπιστολάς. — Πρὸ μικροῦ ἔγραψεν εἰς τοὺς γονεῖς του. — Πρὸ μικροῦ ἐκόμισα καρπούς, οἶνον καὶ ἄρτον. — Πρὸ μικροῦ ἔδωκε φάρμακον εἰς τὸν ἀσθενῆ. — Πρὸ μικροῦ ἐγράψαμεν τὰς εἰδήσεις ταύτας. — Πρὸ μικροῦ ἐλέγετε ὅτι ἔχετε φίλους. — Πρὸ μικροῦ ἔγραψαν τρεῖς ἐπιστολάς. — Πρὸ ὀλίγου ἤκουσα. — Ἄμα ἐξήλθες τῆς οἰκίας. — Ἄμα ἤλθεν εἰς τὸ σχολεῖον. — Ἄμα ἐγράφατε. — Ἄμα ἐφθάσαμεν ἀπὸ τῆν ἐξοχῆν. — Πρὸ μικροῦ ἐξήλθετε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ σας καὶ τῆς μητρὸς σας. — Πρὸ μικροῦ ἔφεραν τὰς ὠραίας ταύτας εἰδήσεις.

ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ.

DE LA FORMATION DES TEMPS.

Ἐπομεν (σελ. 46) ὅτι οἱ χρόνοι διαίρουνται εἰς ἀρχικούς καὶ εἰς παραγώγους, προσθέτομεν ἤδη ὅτι ἀρχικοὶ primitifs εἰσὶν οἱ χρησιμεύοντες πρὸς σχηματισμὸν τῶν παραγώγων. Εἰσὶ δὲ πέντε:

Le présent de l'infinitif	Ὁ ἐνεσῶς τῆς ἀπαρεμράτου
Le participe présent	Ὁ ἐνεσῶς τῆς μετοχῆς
Le participe passif	Ὁ ἀόριστος τῆς μετοχῆς
Le présent de l'indicatif	Ὁ ἐνεσῶς τῆς ὀριστικῆς
Le passé défini	Ὁ ἀόριστος ᾶ.

Ὁ infinitif présent σχηματίζει δύο χρόνους: Le futur καὶ Le conditionnel présent τροπῇ τοῦ r, re καὶ οἱr εἰς rai ἢ rais. Ὡς aimer, j'aimerai, j'aimerais; finir, je finirai, je finirais; recevoir, je recevrai, je recevrais; rendre, je rendrai, je rendrais.

Le participe présent σχηματίζει τρεῖς χρόνους: ᾶ.) τὰ τρία πληθυντικὰ πρόσωπα τοῦ présent de l'indicatif τροπῇ τῆς καταλήξεως aut εἰς ons, εἰς ez καὶ εἰς ent, ὡς donnant, nous donnons, vous donnez, ils donnent; finissant, nous finissons, vous finissez, ils finissent; rendant, nous rendons, vous rendez, ils rendent.

Ἐξαιροῦνται τὰ ῥήματα τῆς τρίτης συζυγίας τὰ ὅποια εἰς τὸ τρίτον πληθυντ. πρόσωπον τοῦ ἐνεσῶτος τῆς ὀριστικῆς μεταβάλλουσι τὴν κατάληξιν evant εἰς oivent, ὡς recevant, nous recevons, vous recevez, ils reçoivent.

β.) Τὸν παρατατικὸν τῆς ὀριστικῆς, μεταβολῇ τῆς καταλήξεως ant εἰς ais, ὡς donnant, je donnais; finissant, je finissais; recevant, je recevais; rendant, je rendais.

γ.) Τὸν ἐνεσῶτα τῆς ὑποτακτικῆς, μεταβολῇ τῆς καταλήξεως ant εἰς e ἄφωνον, ὡς aimant, que j'aime; finissant, que je finisse; rendant, que je rende.

Ἐξαιροῦνται τὰ ῥήματα τῆς τρίτης συζυγίας, ἅτινα τρέπουσι τὴν κατάληξιν evant εἰς oive, ὡς apercevant, que j'aperçois, κλπ.

Le participe passif σχηματίζει πάντας τοὺς συνθέτους χρόνους τῆ βοηθείας τῶν ῥημάτων avoir ἢ être. Ὡς, j'ai aimé, j'eus fini, j'avais reçu, j'aurai rendu, je suis aimé, je fus puni, j'avais été aperçu, je serai pendu κλπ.

La présent de l'indicatif, σχηματίζει l'impératif, αφαιρέσει τῶν ὑποκειμενικῶν ἀντωνυμιῶν je, nous, vous, ὡς je donne, donne; nous finissons, finissons; vous rendez, rendez; vous recevez, recevez κλπ.

Le passé défini σχηματίζει τὸν imparfait du subjonctif, τροπῇ τῆς καταλήξεως ai eis asse διὰ τὴν πρώτην συζυγίαν, καὶ προσλήψει τῆς συλλαβῆς se διὰ τὰς τρεῖς ἄλλας. Ὡς j'aimai, que j'aimasse; je finis, que je finisse; je reçus, que je reçusse; je rendis, que je rendisse κλπ.

ΠΕΡΙ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

DES VERBES IRRÉGULIERS.

Υπάρχουσι δύο εἰδῶν ἀνώμαλα ῥήματα, ἐκεῖνα ἅτινα διαφέρουσι τῶν τύπων κατὰ μόνον τοὺς πέντε ἀρχικούς χρόνους, καὶ ἐκεῖνα ἅτινα σχηματίζουσι ἀνώμαλως τοὺς τε ἀρχικούς καὶ τοὺς παραγώγους ἢ τινὰς ἐξ αὐτῶν.

Ἐλλείποντος χρόνου τινὸς πρωτοτύπου, ἐλλείπουσι καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ παράγωγοι.

Δίδωμεν παρακατιόντες πάντας τοὺς χρόνους ἐκείνους, αἵτινες σχηματίζονται παρὰ τοὺς τύπους.

Première conjugaison.

Ἡ πρώτη συζυγία ἥτις ἐμπεριέχει τὰ 4/5 τῶν γαλλικῶν ῥημάτων, δύο μόνον ἀνώμαλα ῥήματα ἔχει:

Aller (ὑπάγειν). Prés. de l'ind. je vais καὶ je vas, tu vas, il va, nous allons, vous allez, ils vont. Fut. j'irai. Conditionnel prés. j'irais. Imp. va, allons, allez. Subj. prés. que j'aïlle. Infia. prés. aller. Partic. prés. allant. Passif. allé. Prétérit défini. j'allai.

Οἱ λοιποὶ χρόνοι σχηματίζονται ἐκ τῶν πρωτοτύπων, κατὰ τοὺς περὶ σχηματισμοῦ τῶν χρόνων δοθέντας κανόνας. Βοηθεῖται ὑπὸ τοῦ être.

Envoyer (πέμπειν). Εἶναι ἀνώμαλον μόνον κατὰ τὸν μέλλοντα j'enverrai.

SECONDE CONJUGAISON.

ῥήματα ἀνόμαλα μόνον κατὰ τοὺς πρωτοτόπους χρόνους.

Verbes dont les temps primitifs seuls sont irréguliers.

Inf. prés.	Part. prés.	Part. pas.	Ind. prés.	prét. déf.	
Bouillir	bouillant	bouilli	je bous	je bouillis.	ζέειν
couvrir	couvrant	couvert	je couvre	je couvris.	καλύπτειν
dormir	dormant	dormi	je dors	je dormis.	κοιμάσθαι
fuir	fuyant	fini	je fuis	je fuis.	φεύγειν
mentir	mentant	menti	je mens	je mentis.	ψεύδεσθε
offrir	offrant	offert	offre	offris.	προσφέρειν
ouvrir	ouvrant	ouvert	ouvre	ouvris.	ἀνοίγειν
partir	partant	parti	je pars	je partis.	ἀναχωρῶ εἰν
se repentir	se repentant	repenti	je me re- pens	je me repen- tis.	μετανοεῖν
sentir	sentant	senti	je sens	je sentis.	αἰσθάνεσθαι
servir	servant	servi	je sers	je servis.	ὑπηρετεῖν
sortir	sortant	sorti	je sors	je sortis.	ἔξερχεσθαι
souffrir	souffrant	souffert	je souffre	je souffris.	ὑποφέρειν
tressaillir	tressaillant	tressailli	je tressaille	jetressaillis.	ἀνασκιρτᾷ
vêtir	vêtant	vêtu	je vêts	je vêtis.	ἐνδύειν

PHMATA ANOMALA KAI KATA TINAS TON PARAGWON.

VERBES IRRÉGULIERS ET DANS QUELQUES TEMPS DÉRIVÉS.

(Ο Conditionnel présent εἶναι πάντοτε ὁμοιος
τῷ μέλλοντι προσλήφει τοῦ s).

Acquérir, acquérant, acquis, j'acquiers, j'acquis. (Ἀποκτῶν.)
Prs. de l'ind. J'acquiers, tu acquiers, il acquiert, nous
acquérons, vous acquérez, ils acquièrent. Imparf. J'acqué-
rais, tu acquérais, il acquérait κλπ. Fut. J'acquerrai. Imp.
Acquiers, acquérons, acquérez. Subj. prés. Que j'acquière.
Assaillir, assaillant, assailli, nous assaillons, j'assaillis. (Ε-
φορμῶν.) 5.

Courir, courant, couru, je cours, je courus. (τρέχειν.)
Futur. Je courrai.

(1) Οἱ σύνθετοι χρόνοι διὰ τοῦ βοηθητικοῦ εἶναι.

(2) Πάντοτε αὐτοπαθῶς.

(3) Οἱ σύνθετοι χρόνοι διὰ τοῦ βοηθητικοῦ εἶναι.

(4) Ὁ μέλλον κάμνει καὶ ἀνωμόλως, je tressaillerai.

(5) Ὁ ἐπικός τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς εἶναι σχεδὸν ἔχρηστος.

Cueillir, cueillant, cueilli, je cueille, je cueillis. (Δρέπειν).
Futur, je cueillerai.

Faillir, faillant, failli, je faux, je faillis. (Σφάλλειν).
Futur. Je faillirai, και je faudrai ὀλίγον εὐχρηστος.

Féris. Εὐχρηστος εἰς μόνην τὴν φράσιν sans coup féris, ἀμαχητί.

Gésir. Εὐχρηστος μόνον κατὰ τοὺς χρόνους: Il gît, nous gisons, vous gisez, il gisent. Imparf. je gisais κλπ. Particip. prés. Gisant. (Κεῖσθαι).

Issir. Εὐχρηστος μόνον εἰς τὴν παθητικὴν μετοχὴν issu, καταγόμενος, και κατὰ τοὺς συνθέτους χρόνους, ὅτινες βοηθοῦνται ὑπὸ τοῦ être.

Mourir, mourant, mort, je meurs, je mourus. (Θνήσκειν).

Futur. Je mourrai. Subjonct. prés. Que je meure, que tu meures, qu' il meure, que nous mourions, que vous mouriez, qu' ils meurent. (1).

Ouir. Εὐχρηστος μόνον εἰς τὴν φράσιν: j' ai oui dire ἤκουσα νὰ λέγωσι, και τὰς ἀναλόγους.

Quérir. Εὐχρηστος μόνον εἰς τὴν ἀπαρέμφατον μετὰ τῶν χρόνων τῶν ῥημάτων aller, envoyer και venir. Je vais quérir ὑπάγω νὰ ζητήσω. J' envoiais quérir ἐπεμπον νὰ ζητήσω. Je viendrai quérir θὰ ἔλθω νὰ ζητήσω, κλπ.

Saillir. Ἐχρηστος σχεδόν. Λέγουσι μᾶλλον Faire saillie. (Ἐξέχειν). Καθ' ὅλους τοὺς χρόνους τοῦ ῥήματος faire.

Tenir, tenant, tenu, je tiens, je tins. (Κρατεῖν).

Prés. de l' ind. je tiens, tu tiens, il tient, nous tenons, vous tenez, ils tiennent. Fut. je tiendrai. Subj. prés. que je tienne, que tu tiennes, qu' il tienne, que nous tenions, que vous teniez, qu' ils tiennent.

Venir, venant, venu, je viens, je vins. (Ἐρχεσθαι). Ind. prés. je viens, tu viens, il vient, nous venons, vous venez, ils viennent. Fut. je viendrai. Subj. prés. que je vienne, que tu viennes, qu' il vienne, que nous venions, que vous veniez, qu' ils viennent. (2).

TROISIÈME CONJUGAISON.

Appareoir, εὐχρηστος μόνον κατὰ τὸ 3ον ἐνικόν τοῦ ἐνεστώτος τῆς δευτικῆς, il appert φαίνεται, ἐπὶ δημοσίων ἐγγράφων.

S'asseoir, s'assayant, assis, je m'assieds, je m'assis. (Καθεζεσθαι). Ind. présent. Je m'assieds, tu t'assieds, ils s'assied,

(1) Βοηθεῖται ὑπὸ τοῦ être.

(2) Βοηθεῖται ὑπὸ τοῦ être.

nous nous asseyons, vous vous asseyez, ils s'assoient, και je m'assois, tu t'assois, il s'assoit, nous nous assoyons, vous vous assoyez, ils s'assoient. Imparf. Je m'asseyais και Je m'assoiais. Fut. Je m'assiérai ή je m'asseyerai ή je m'assoirai. Prés. du subj. que je m'assaie ή que je m'assoie. Imp. Subj. que je m'assisse.

Choir (πίπτειν) εὐχρηστον μόνον κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον.

Déchoir, déchéant, déchu, je déchois, je déchus. (Εκπίπτειν). Ind. prs. Je déchois, tu déchois, il déchait, nous déchoyons, vous déchoyez, ils déchoint. Imp. Je déchoyais. Fut. Je décherrai. Subj. prés. Que je déchois. (Βοηθεῖται ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν βοηθητικῶν.)

Échoir, échéant, échu, j'échois, εἶπον ἐνικόν il échoit ή il échet. j'échus. (Λαγχάνειν). Fut. J'écherrai. (Βοηθεῖται ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν βοηθητικῶν.)

Falloir, fallu, il faut, il fallut. (Πρέπει.) Fut. Il faudra. Cond. Il faudrait. Subj. prés. Qu' il faille, ἂν και δὲν ἔχη ἐνεστώτα τῆς μετοχῆς.

Mouvoir, mouvant, mû, je meus, je mus. (Κινεῖν.)

Ind. prés. Je meus, tu meus, il meut, nous mouvons, vous mouvez, il meuvent. Fut. Je mouvrai. Subj. prés. Que je meuve.

Pleuvoir, pleuvant, plu, il pleut, il plut. (Βρέχειν ἐξ οὐρανοῦ.) Μεταφορικῶς ἐκλαμβανόμενον ἔχει και τὰ τρίτα πληθυντικὰ πρόσωπα. Ὡς Les coups de fusil pleuvaient en cet endroit οἱ τυροβολισμοὶ ἦσαν συνεχέστατοι ἐκεῖ. Les honneurs pleuvent chez lui αἱ τιμαὶ τὸν περιστοιχοῦσι κλπ.

Pouvoir, pourvoyant, pourvu, je pourvois, je pourvus. (Προμηθεύειν) Fut. Je pourvoirai.

Pouvoir, pouvant, pu, je peux και je puis, j' pus. (Δύνασθαι.)

Ind. prés. Je peux ή je puis, tu peux, il peut, nous pouvons, vous pouvez, ils peuvent. Fut. Je pourrai. Subj. prés. Que je puisse.

Prévaloir, prévalant, prévalu, je prévaux, je prévalus (Υπερισχύειν). Prés. de l'Ind. je prévaux, tu prévaux, il prévaut, nous prévalons, vous prévalez, il prévalent. Fut. je prévaudrai.

Promouvoir. (Προβιάζειν.) Εὐχρηστον μόνον εἰς τὴν παθητικὴν μετοχὴν promu προβιάσθεις, και κατὰ τοὺς συνθέτους χρόνους οἷτινες βοηθοῦνται ὑπὸ τοῦ être.

Ravoir εὐχρηστον κατὰ τοὺς ἄλλους χρόνους. (Ἀνακτᾶσθαι)

Savoir, sachant, su, je sais, je sus. (Ἦξεύρειν.) Ind. prés. je sais, tu sais, il sait, nous savons, vous savez, ils savent. Fut. je saurai. Imp. Sache, sachons, sachez.

Seoir, séant, sis. Σπανίως ἀντὶ τοῦ s' assoir. Ὡς, allez vous seoir ἔπαγε νὰ καθήσῃς = ξεφορτόνου με. Sièds-toi καθήσῃς. Ἡ μετοχὴ séant συνεδριάζων, εὐχρηστος εἰς τὴν φράσιν: Le tribunal séant, συνεδριάζοντος τοῦ δικαστηρίου. Ἡ μετοχὴ sis, sise, κείμενος, ἐν γράσει ἐπὶ κτημάτων, ὡς jardin sis κήπος κείμενος, maison sise οἰκία κειμένη, κλπ.

Seoir εὐχρηστονόμενον κατὰ τὸ Βονένικόν τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς, il sied ἀρμόζει. Σπανίως καὶ εἰς τὰ ἀκόλουθα 3α πρόσωπα, ils sièent ἀρμόζουσι, il seyait ἤρμοζε, ils seyaient ἤρμοζαν, il siéra θὰ ἀρμόζει, ils siéront θὰ ἀρμόσουσι, il siérait θὰ ἀρμόζει ἐὰν . . . ils siéraient θὰ ἤρμοζεν ἐὰν . . . qu' il siée ἀς ἀρμόζη, qu' ils sièent ἀς ἀρμόζωσι.

Surseoir, sursoyant, sursis, je sursois, je sursis. (Ἀναβάλλειν.) Fut. je surseoirai.

Valoir, valant, valu, je vau, je valu. (Ἀξίζειν). Σχηματίζεται καθ' ὅλα ὡς τὸ prévaloir, ἐξαιρουμένου τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὑποτακτ. ὅστις σχηματίζεται ἀνωμάλως ὡς que je vaille, que tu vailles, qu' il vaille, que nous valions, que vous valiez qu' ils vaillent.

Voir, voyant, vu, je vois, je vis. (Βλέπειν.) Futur. je verrai τὸ ἐκ τοῦ voir σύνθετον prévoir προβλέπειν, σχηματίζει μέλλοντα je prévoirai.

Vouloir, voulant, voulu, je veux, je voulus. (Βούλεσθαι). Prés. de l' Ind. je veux, tu veux, il veut, nous voulons, vous voulez, ils veulent. Futur. je voudrai. Impér. veux καὶ veuille, voulons καὶ veuillons, voulez καὶ veuillez. Subj. prés. que je veuille, que tu veuilles, qu' il veuille, que nous voulions, que vous vouliez, qu' ils veuillent.

QUATRIÈME CONJUGAISON.

Verbes dont les temps primitifs seuls sont irréguliers.

Ῥήματα ὧν μόνοι οἱ πρωτότυποι εἰσὶν ἀνώμαλοι.

Infin. prés.	Part. prés.	Part. pas.	Ind. prés.	Prét. déf.	
Absoudre	absolvant	absous θ. absoute	j' absous	ἀθωώνει
Battre	battant	battu	je bats	je battis	τύπτειν
Circoncire	circoncisant	circoncis	je circoncis	je circoncis	περιτέμνει
Conclure	concluant	conclu	je conclus	je conclus	συμπεραίν.
Confire	confisant	confit	je confis	je confis	ζακχαρόν.
Connaître	connaissant	connu	je connais	je connus	γινώσκειν
Coudre	cousant	cousu	je couds	je cousis	βάπτειν
croire	croyant	cru	je crois	je crus	πιστεύω

Infin. prés.	Part. prés.	Part. pas.	Ind. Prés.	Prét. déf.	
Croître	croissant	crû	je crois	je crus ⁽¹⁾	αὐξάνειν
Ecrire	écrivant	écrit	j' écris	j' écrivis	γράφειν
Exclure	excluant	exclu	j' exclus	j' exclus	ἀποκλείειν
Lire	lisant	lu	je lis	je lus	ἀναγιγνώσκω.
Luire	luisant	lui	je luis	λάμπειν
Maudire	maudissant	maudit	je maudis	je maudis	καταραδοῦμαι
Mettre	mettant	mis	je mets	je mis	βάλλειν
Moudre	moulant	moulu	je mouds	je mouls	ἀλλεῖν
Naitre	naissant	né	je nais	je naquis ⁽²⁾	γεννᾶσθαι
Nuire	nuisant	nui	je nuis	je nuisis	βλάπτειν
Paitre	paissant	je pais	έδασκειν
Paraître	paraissant	paru	je parais	je parus	φαίνεσθαι
Plaire	plaisant	plu	je plais	je plus	ἀρέσκειν
Repaitre	οἰμιον τῷ paitre	ἔχει	ὁμῶς: je me repus	je me repus	γυδοῦμαι
Résoudre	résolvant	résolu	je résous	je résolus	ἀποφασίζω
Rire	riant	ri	je ris	je ris	γελᾶν
Rompre	compant	rompu	je romps	je rompis	θραύειν
Suffire	suffisant	suffi	je suffis	je suffis	ἱπαρκεῖν
Suivre	suisant	suivi	je suis	je suivis	ἀκολουθεῖν
Taire (se)	taisant	tu	je tais	je tus	σιωπᾶν, ἱππο- βάλλειν σιωπ.
Traire	trayant	trait	je traie	ἀμύλλειν
Vivre	vivant	vécu	je vis	je vécus	ζειν.

Τὰ ῥήματα τῆς τετάρτης συζυγίας τὰ λήγοντα εἰς indre, σχηματίζουσι τοὺς πρωτοτύπους χρόνους ὡς ἐφεξῆς:

Plaindre, plaignant, plaint, je plains, je plaignis. (Παραπονεῖσθαι).

Peindre, peignant, peint, je peins, je peignis. (Ζωγραφίζω).

Joindre, joignant, joint, je joins, je joignis. (Ἔνωειν).

²Ἐκ τῶν ληγόντων εἰς indre τὸ peindre δὲν εἶναι εὐχρηστον εἰμὴ μόνον ἐπὶ τῆς ἀπαρεμφάτου. (Ἀνατέλλειν).

Τὰ ῥήματα τὰ λήγοντα εἰς uire σχηματίζουσι τοὺς πρωτοτύπους αὐτῶν χρόνους ὡς ἐφεξῆς:

Cond-uire, Cond-uisant, Cond-uit, je cond-uis, je cond-uisis. (Ὁδηγεῖν).

²Ἐκ τούτων τὸ luire λάμπειν, καὶ nuire βλάπτειν, σχηματίζουσι τὴν παθητικὴν αὐτῶν μετοχὴν ἀνευ τελικοῦ t, ὡς nui, lui.

(1) Δὲν λαμβάνει περισπωμένην ἐπὶ τοῦ u πρὸ δύο ss καὶ εἰς τὴν θηλ. παθητικὴν μετοχὴν crue.

(2) Βοηθεῖται ὑπὸ τοῦ être.

Ῥήματα ἀνόμαλα καὶ κατὰ τινὰς παραγώγους
 Verbes irréguliers et dans quelques temps
 dérivés

Boire, buvant, bu, je bois, je bus. (Πίνειν).

Indic. prés. je bois, tu bois, il boit, nous buvons, vous buvez, ils boivent. Sub. prés. que je boive, que tu boives, qu' il boive, que nous buvions, que vous buviez, qu' ils boivent.

Braire. Ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ τῶν ἐξῆς: il brait ὀγκᾶται (ὁ ὄνος), ils braient, il braira, ils brairont, il brairait, ils brairaient.

Bruire, bruyant, il bruit. (Θορυβεῖν), δὲν ἔχει ἄλλους χρόνους πρωτοτύπους.

Imparf. de l'indic. il bruyait, ils bruyaient.

Clore, clos, je clos. (Κλείειν).

Ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ τῶν ἐξῆς: je clos, tu clos, il clot, πληθ. ils closent.

Futur. je clorai, καὶ ἐπὶ πάντων τῶν συνθέτων.

Dire, disant, dit, je dis, je dis. (Λέγειν).

Indic. prés. je dis, tu dis, il dit, nous disons, vous dites, ils disent. Τὰ σύνθετα dédire ἀναρεῖν, contredire ἀντιλέγειν, interdire ἀπαγορεύειν, médire κακολογεῖν, prédire προλέγειν, εἰς τὸ β'. πληθ. πρόσωπον τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς εἰσὶν ὀμαλά, ὡς vous dé-disez, vous contredisez, vous médisez, κλπ.

Éclore, éclos, il écloit. (Ἀνοίγειν).

Ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ τῶν ἐξῆς: ils éclosent, il éclosa, ils éclosent, il éclosait, ils éclosaient, qu' il éclosa, qu' ils éclosent, καὶ ἐπὶ πάντων τῶν συνθέτων. Διὰ τοῦ βοηθητικοῦ être.

Faire, faisant, fait, je fais, je fis. (Κάμνειν). (1).

Prés. de l' Ind. je fais, tu fais, il fait, nous faisons, vous faites, ils font. Futur. je ferai. Subj. prés. que je fasse.

Frيره, faisant frيره, frit. je fris. (Τηγανίζειν).

Ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ τῶν ἐξῆς: je fris, tu fris, il frit. Futur. je frirai, καὶ ἐπὶ τῶν συνθέτων τοὺς ἄλλους χρόνους σχηματίζομεν διὰ τῶν ἀντιστοιχούντων χρόνων τοῦ ῥήματος faire καὶ τοῦ ἐνεστώτος τῆς ἀπαρεμφάτου frيره.

Prendre, prenant, pris, je prends, je pris. (Λαμβάνειν).

Ind. prés. Je prends, tu prends, il prend, nous prenons, vous prenez, ils prennent.

(1) Ἡ δίφθογος ai εἰς τὴν ἐνεστώσαν μετοχὴν faisant καὶ εἰς τὸν παρατατικὸν je faisais, ὡς καὶ εἰς τοὺς αὐτοὺς χρόνους τῶν ἐκ τοῦ faire συνθέτων ῥημάτων, δὲν προσφέρεται. Ἐπίσης εἶναι ἀφρωνος καὶ εἰς τὰς παραγώγους λέξεις, ὡς bienfaisant, bienfaisance etc.

Vainere, vaincant, vaincu, je vaines, je vainquis. (Νικᾶν).

Indic. prés. je vaines, tu vaines, il vaine, nous vainquons, vous vainquez, il vainquent.

Σημ. Τὰ σύνθετα ἐκ τῶν ἀνωμάλων φημάτων σχηματίζονται ὡς καὶ τὰ ἀπλά. Ἐσημειώσαμεν τὰς ὀλίγας ἐξαιρέσεις εἰς σελ. 84—88.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ

CHAPITRE NEUVIÈME.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΧΗΣ.

DU PARTICIPE.

Υπάρχουσι δύο εἰδῶν μετοχαί, ἡ ἐνεργητικὴ le participe présent καὶ ἡ παθητικὴ le participe passif.

Le participe présent εἶναι πάντοτε ἀμετάβλητος καὶ λήγει ἀνεξαίρετως εἰς *ant*, ὡς γυνὴ ἀναγινώσκουσα *une femme lisant*, ἄνδρες ἀναγινώσκοντες *des hommes lisant* κλπ.

Le participe passif κλίνεται ὡς καὶ τὰ ἐπίθετα, ὡς ἐπιστολὴ ἀναγνωσθεῖσα *une lettre lue*, γυναῖκες σεβαζόμεναι *des femmes respectées* κλπ. (βλέπ. συντακτικόν).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ.

CHAPITRE DIXIÈME.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΚΑΙΤΩΝ ΜΕΡΩΝ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ.

DES PARTIES DU DISCOURS INVARIABLES.

Περὶ ἐπιρρήματος. = De l'adverbe.

Τὰ ἐπιρρήματα διαιροῦνται:

Εἰς ποιότητος *de manière*, ὡς *sagement* ὁρονόμως κλπ.

Εἰς χρονικά *de temps*, ὡς *demain* αὔριον, *hier* χθές, κλπ.

Εἰς τοπικά *de lieu*, ὡς *ici* ἐδῶ, *là* ἐκεῖ, *où* ποῦ κλπ.

Εἰς τακτικά *d'ordre* ἢ *de rang*, ὡς *premièrement* πρῶτον, κλπ.

Εἰς ποσότητος *de quantité*, ὡς *peu* ὀλίγον, *davantage* περισσώτερον κλπ.

Εἰς συγκριτικά *de comparaison*, ὡς *plus* μᾶλλον, *mieux* καλλίτερον, *moins* ἥττον κλπ.

Εἰς καταφατικά καὶ ἀποφατικά *d'affirmation* et *de négation*, ὡς *oui* ναί, *non* ὄχι, κλπ.

* Ἄθροισμα λέξεων ἐπιρρηματικῶς ἐκλαμβανομένων καλεῖται ἐπιρρηματικὴ ἐκφρασίς *locution adverbiale*, ὡς *sur-le-champ* πάραυτα, *long-temps* ἐπὶ μακρὸν χρόνον κλπ.

Τινὰ ἐπίθετα λαμβάνονται ἐπιρρηματικῶς, καὶ τότε μένουσιν ἀμετάβλητα ὡς *haut* ἀντὶ *hautement*, *dur* ἀντὶ *durement* κλπ. (βλέπ. συντ.)

Τὰ ἐπιρρήματα σχηματίζονται παρὰ Γάλλοις προσλήψει τῆς καταλήξεως ment εἰς τὸ θηλ. ἐπιθέτον ὡς grand μέγας, grande, grandement; haut ὑψηλός, haute, hautement etc.

Ἐξαιρέσεις.

Ἐάν τὸ ἀρσενικὸν ἐπιθέτον λήγῃ εἰς φωνήεν, τὸ ἐπίρρημα σχηματίζεται προσθέσει τῆς καταλήξεως ment εἰς τὸ ἀρσενικόν, ὡς joli ὄμοιος, joliment; sensé φρόνιμος, sensément κλπ.

Τὰ ἐπίθετα traitre προδότης, καὶ impuni ἀτιμώρητος, σχηματίζουσι τὸ ἐπίρρημά των ἀνωμάλως impunément, traitreusement.

Λήγοντος τοῦ ἀρσενικοῦ ἐπιθέτου εἰς ant ἢ ent τὸ ἐπίρρημα σχηματίζεται προπῆ τῆς καταλήξεως ταύτης εἰς amment ἢ εἰς emment, ὡς constant σταθερός, constamment, patient ὑπομονητικός, patiemment. Ἐξαίρεσι τῶν lentement βραδέως, présentement νῦν, véhémentement σφοδρῶς, καίπερ τοῦ ἐπιθέτου εἰσὲν λήγοντος, lent, présent, véhément.

Τὸ ἐπιθέτον gentil χαίρει, ἔχει ἐπίρρημα gentiment. Τὰ ἐπίθετα aveugle τυφλός, commode πρόσφορος, conforme σύμφωνος, énorme παυμεγέθης, incommode δύσχρηστος, opiniâtre ἐπίμονος, uniforme ὁμοιόμορφος, σχηματίζουσι τὸ ἐπίρρημα τρέποντα τὸ e ἄφωνον τοῦ ἐπιθέτου εἰς é κλειστόν. Σὺν τούτοις καὶ τὰ ἐπίθετα commun κοινός, commune, communément; confus συγκεχυμένος, confuse, confusément; diffus συγκεχυμένος, diffuse, diffusément; exprès ἔρητος, expresse, expressément; importun ἀγληρὸς, importunément, obscur σκοτεινός, obscure, obscurément, précis ἀκριβής, précise, précisément; profond βαθύς, profonde, profondément.

Τὰ συγκρητικὰ τῶν ἐπιρρημάτων σχηματίζονται προτασσομένων τῶν μορίων plus ἐπὶ ὑπεροχῆς, moins ἐπὶ μειώσεως καὶ aussi ἐπὶ ἰσότητος. Πλὴν τῶν mieux καλλίτερον, moins ὀλιγώτερον, pis χεῖρον, ἀντὶ plus bien, plus petitement, plus mal. (βλέπ. σελ. 27).

Κατὰ λογὸς τῶν εὐχρηστοτέρων ἐπιρρημάτων.

Liste des adverbés les plus usités.

Ailleurs ἀλλαγῶ, alentour κύκλῳ, alors τότε, assez ἀρκούντως, aujourd'hui σήμερον, auparavant πρότερον, auprès πλησίον, aussi ὁμοίως, aussitôt πάραυτα, autant τόσον, autrefois ἄλλοτε, autrement ἄλλως, beaucoup πολλά ἢ πολὺ, bien καλῶς καὶ πολλά ἢ πολὺ, bientôt μετ' οὐ πολὺ, combien πόσον, davantage περισσώτερον, dedans ἔσω, dehors ἔξω, déjà ἤδη, demain αὔριον, désormais ἀπὸ τοῦ νῦν, dessous κάτω, dessus ἄνω, dorénavant τοῦ λοιποῦ, encore ἀκόμα, enfin τέλος, ensemble ὁμοῦ, ensuite ἔπειτα, fort λίαν, guère ποσῶς, hier χθές, ici ἐδῶ, jadis ἄλλοτε, là ἐκεῖ, loin πόρρω, maintenant νῦν, même μάλιστα, mieux κάλλιον, moins ἥττον, ne μη, οὐ ποῦ ἢ ὅπου, partout πανταχοῦ, pas παντελῶς, peu ὀλίγον, plus πλέον, plutôt μᾶλλον, presque σχεδόν, quelque

ὅσον, souvent συχνάκις, tant τοσοῦτον, tantôt ἄδη, tard ἀργά, toujours πάντοτε, tout ὅλος, très λίαν, trop μάλλα, volontiers προθύμως, γ' ἐκεῖ.

Κατάλογος τῶν εὐχρηστοτέρων ἐπιρρήματικῶν ἐκφράσεων.

Liste des locutions adverbiales les plus usitées.

Ἄ jamais ἐς ἀεί, à la fin ἐπὶ τέλους, à présent τῶρα, longtemps ἐπὶ πολὺ, sans cesse ἀκαταπαύστως, à dessein ἐπί σκοπῶ, en général ἐν γένει, en arrière ὀπίσθεν, au hasard κατὰ τύχην, de nouveau ἐκ νέου, tour à tour ἀλληλοδιαδόχως, tout-à-coup αἰφνης κλπ.

ΘΕΜΑ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ἐπὶ τῶν ἐπιρρήματων.

Βίδατέ ποτε παρομοίαν ἀναισχυντίαν; — Δὲν ἐπανεῖδον πλέον τὸν ἀδελφόν μου ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀπῆλθε τῆς οἰκίας ἐκείνης. — Οὐδέποτε ἐλάλησα περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης εἰς τὸν πατέρα σου. — Σήμερον θά φθάσει ὁ ἀδελφός μου, καὶ αὔριον ἀφύκτως θά ἔλθωμεν εἰς τὴν οἰκίαν σας. — Πόσον ἐπωλήθη ἡ οἰκία αὕτη; — Ποῦ θέλετε νὰ ἐδηγήσητε τὸν ἀδελφόν μου; — Ὅπου ἀγαπάτε, ὅπου εὐαρεστεῖσθε. — Πότε θά ἐπανέλθῃ ὁ ἀδελφός σας; — Ὅταν τελειώσῃ τὰς ὑποθέσεις του. — Διὰ τί δὲν λαμβάνετε μέρος εἰς τὴν διάλογον; — Διὰ τί δὲν τῷ ἀπέδωκες τὸν χαιρετισμὸν του; — Ὁ πατήρ σας εἶναι πόσον καλὸς ὥστε πάντες τὸν ἀγαποῦσι. — Ἀνέλαβε πρὸ πολλοῦ τὰς ἐργασίας του. — Ἦναι ἀπὸ πολλοῦ ὑπουργός τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοτικῆς Ἐκπαιδεύσεως. — Εἰσεχωρήσαμεν πολὺ εἰς τὸ δάσος. — Ἡ Ῥώμη ἦτο ποτε κοσμοκράτωρ. — Ἐγραψα ἀμέσως τῷ πατρί σας περὶ τῆς σπουδαίας ταύτης ὑποθέσεως. — Ὁ πατήρ σας εἶναι μέγα; — Ὅχι, ἐξῆλθεν ἀλλὰ θά ἐπιστρέψῃ ἐντὸς ἡμέρας. — Μιτὰ ταῦτα, τὰ πράγματα ἀνεπιτόχθησαν μετὰ μεγάλης ταχύτητος. — Οἱ ἄλλοι οὐκ ἠγάλλοντο ἄλλοτε εἰς σπουδαιότερα πράγματα. — Ὁ φίλος σας δὲν ἐνερανίσθη ἔντοτε ἐπὶ τῆς θριασκευτικῆς σιγῆς. — Οὐδέποτε ἐρώησα γυναῖκα τόσον ὀραίαν ὅσον εἶναι αὕτη. — Οὐδέποτε βασιλεὺς ἐλατρώθη περισσότερο ἀπὸ τὸν λαὸν του. — Τέλος συμμερίζουσι τὴν γνώμην μου; — Ἦδον ταχύτερον τοῦ συνήθους. — Ἀποκρίθητι λοιπὸν εἰς τὴν ἐρώτησίν μου. — Ἦν Ἀουδίνω ὅπου ὁ πληθυσμὸς εἶναι πόσον μέγας. — Ἡ κυρία αὕτη εἶναι λίαν ἀξίεστος. — Διέθεσε κάλλιστα τὰ κτήματά του. — Σήμερον εἶναι ἐλαγώτερον κακὸς ἢ γῆρας. — Ὁμίλει λίαν συγκεχυμένως. — Διέπραξεν ἀτυχεωρετὶ τὰ μεγαλειότερα σφάλματα. — Ὑπερτετὶ πιστῶς τὸν κόρον του. — Ἀλλαγῶν μάλιστα ἀγάλλονται ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῶν οἰκείων των. — Ἡ οἰκοδόσποινα μᾶς ὑπεδέχθη λίαν χαριέντως. — Ἔβηκε βραδέως πρὸς τὴν οἰκίαν του. — Ὁμίλει σφοδρῶς ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄.
CHAPITRE ONZIÈME.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΣ.

DE LA PRÉPOSITION.

Αἱ πρόθεσις διακροῦνται:

Εἰς τόπου de lieu, ὡς chez παρά μτ. δοτ. κλπ.

Εἰς χρόνου de temps, ὡς durant κατὰ μετ. αἰτ. κλπ.

Εἰς αἰτίας de cause, ὡς attendu ἐπειδὴ κλπ.

Εἰς δειξέως d'indication, ὡς voici ἰδοῦ κλπ.

Κατὰ λόγος τῶν εὐχρηστοτέρων προθέσεων.

Liste des prépositions les plus usitées.

Ἄ εἰς, après μετὰ, attendu διὰ, avant πρό, avec μετὰ, chez παρά, contre κατὰ, dans ἐν, de ἐκ, depuis ἀπό, derrière ὀπισθεν, dès ἄμα, devant πρό, durant κατὰ, en ἐν, entre μεταξύ, envers πρός, hormis ἐκτός, hors ἐκτός, malgré καίτοι, moyennant διὰ, nonobstant καίπερ, outre ἐκτός, par διὰ, pendant ἐπί, pour διὰ, sans ἐκτός, sauf ἐκτός, selon κατὰ, sous ὑπό, suivant κατὰ, sur ἐπί, touchant ὅσον διὰ, vers πρός, vis-a-vis κατέναντι.

Σημ. Ἡ πρόθεσις en ἔχει πάντοτε ἀντικείμενον, ἢ δ' ἀντωνυμία eu, οὐδέποτε ἔχει τοιοῦτον. Καὶ ἡ μὲν πρόθεσις σημαίνει ὅτι καὶ ἡ ἑλληνικὴ πρόθ. ἐν, ἢ δὲ ἀντωνυμία: περὶ αὐτοῦ, περὶ αὐτῆς, περὶ αὐτῶν κλπ. ὡς en France ἐν Γαλλίᾳ. J' en ai ἔχω εἰς αὐτῶν κλπ.

Ἐθροισμα λέξεων ἀποτελουσῶν ἔννοιαν προθέσεως, καλεῖται locution prépositive ἔκφρασις προθετικῆ.

Τοιοῦταί εἰσι:

Ἄ Ἐγὼ εἰς ὡς πρός, en faveur de ὑπὲρ, à la réserve de πλὴν, quant à ὡς πρός, jusqu' à ἢ jusques à μέχρις ὅτου κλπ.

Αἱ πρόθεσις συντάσσονται ἐν γένει μετὰ αἰτιατικῆς πλὴν τῶν: près, proche, auprès, hors, αἵτινες συντάσσονται μετὰ γεν. καὶ τῶν: quant, conformément, αἵτινες συντάσσονται μετὰ δοτικῆς.

Αἱ locutions prépositives συντάσσονται μετὰ γενικῆς πλὴν τῶν: par rapport, eu égard, αἵτινες συντάσσονται μετὰ δοτικῆς.

ΘΕΜΑ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Περὶ προθέσεως.

Προσφέρειν εἰς τὸν Θεόν. — Ὅμιλῶ εἰς τινὰ περὶ τῶν ὑποθέσεων μου.
— Σὲ ἐπερίμενα εἰς τὴν οἰκίαν μου. — Μετὰ τὴν μάχην ἤρξαντο τὸν ἐνταξιασμὸν τῶν νεκρῶν. — Ἀσχολοῦμαι προθύμως περὶ τινὰ ὑπόθεσιν. —
Διὰ τὰ ἐπαναστατικὰ κινήματα. — Πρὶν ἀναχωρήσῃ εἰς Ἀμερικὴν.

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ το Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

Ἦρὼν ἀποφασίσαιτε νὰ κάμωτε τὸ ταξίδιον τοῦτο. — Ἀπογορίζειν τὴν ψυχὴν ἀπὸ (d' avec) τοῦ σώματος. — Περὶ ἡμῶν ἢ ὑπόθεσις αὐτὴ δὲν ἔβλεπε συμβῆ οὕτω πως. — Νόμος περὶ ἀπογραφῆς (ἀπορῶν τὴν ἀπογραφὴν). — Ἐν ἐκάστη πόλει. — Πρὸς (dans) τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ τὸν ὠφελέσῃ. — Ἀπὸ Βιέννης μέχρι Παρισίων. — Ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης. — Ἐπέθη ὕπισθεν τῶν ἄλλων. — Ἄμα τῇ ἡμέρᾳ. — Ἄμα τὸν διέκρινα. — Τὸ ὑποκάτω τῆς λυχνίας. — Ἐγὼ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. — Κατὰ τὸν ὕπνον του (διαρκούντος τοῦ ὕπνου του). — Ἕναι ἐν φυλακῇ. — Διατηρεῖται ἐν τῇ φυλακῇ. — Μίγνυ χάσμα ὑφίσταται μεταξύ ὑμῶν καὶ ἡμῶν. — Ἔσο ἐράσιμος πρὸς ὅλον τὸν κόσμον. — Τοῦτο συνέβη περὶ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν. — Ὁ ποταμὸς οὗτος δὲν αὐξάνει μ' ὅλα (malgré) τὰ πανταχόθεν συρρέοντα ὕδατα. — Δὲν ὑπάρχει τίς μεταξύ ὑμῶν δυνάμενος (qui puisse) νὰ με βοηθήσῃ. — Ἐπὶ δέκα ἔτη πολεμήσατε. — Ἐπιμώρησε τὸν πατέρα διὰ τὸ ἀμάχημα τοῦ υἱοῦ του. — Ἐχομεν ὀλοὺς τοὺς τιμίους ἀνθρώπους ὑπὲρ ἡμῶν. — Ἦλθεν ἄνευ ὄπλου. — Ὅλα ἐνεργήσω κατὰ τὰς περιστάσεις. — Ἐντὸς ὀλίγου ἔρχεται καὶ ὁ ἀδελφός μου. Ἔθεσα τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἐπὶ τῆς τραπέζης. — Διηυθύνθημεν πρὸς τὸν νόον τοῦ θεοῦ τὸν ὅποιον λατρεύουσιν ἐκεῖ. — Διὰ τινος (συνεργεία) κοπτεροῦ ἐργαλείου. — Ἐπέτυχεν ἐκεῖνου τὸ ὅποιον ἐπεθύμει διὰ πολλῶν (à force de) χρημάτων. — Πράττω τι ἐπὶ σκοπῷ ὠφελείας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄.

CHAPITRE DOUZIÈME.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ.

DE LA CONJONCTION.

Κατάλογος τῶν εὐχρηστοτέρων συνδέσμων.

Liste des conjonctions les plus usitées.

Ainsi οὕτω, car διότι, cependant ὁμως, comme ὡς, donc λοιπὸν, enfin τέλος, et καί, lorsque ὅταν, mais ἀλλὰ, néanmoins ἐν τούτοις, ni μήτε, or λοιπὸν, pourtant ὁμως, quand ὅτε, quoique μοιολόντι, si ἂν, sinon εἰδ' οὐ.

* Ἀθροισμα λέξεων αποτελουσῶν ἔννοιαν συνδέσμου, καλεῖται locution conjonctive ἑκφρασις συνδεσμική. Τοιαῦται ἑκφράσεις εἰσὶν: Au reste ἄλλως τε, au surplus ὁμως, par conséquent ἐπομένως, ainsi que οὕτω, tandis que ἐνῶ, à moins que ἐκτός ἂν κλπ.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

CHAPITRE TREIZIÈME.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΦΩΝΗΜΑΤΩΝ.

DE L' INTERJECTION.

Ελχρηστότερα εἰσιν:

Ha! Δι' ἐκπλήξιν. Fi! Δι' ἀποστροφῆν. Ah! Διὰ πόνον.
Paix! Chat! Διὰ σιωπῆν. Oh! Διὰ θαυμασμόν. Hola! Διὰ
κλῆσιν. Eh bien! Δι' ἐρώτησιν.

Ἐθροισμα λέξεων ἀποτελουσῶν ἑνωικὴν ἐπιφωνήματος, καλεῖται Jo-
cutiou interjective ἐπιφωνηματικὴ ἔκφρασις, ὡς Grand Dieu! Με-
γάλε Θεέ! Juste Ciel! Δίκαιε Οὐρανέ! κλπ.

ΘΕΜΑ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΗΕΜΗΤΟΝ.

Περὶ συνδέσμων καὶ ἐπιφωνημάτων.

Οἱ στρατιῶται καὶ οἱ ἀξιωματικοί. — Ὁ χαλκός, τὸ μέγαρον καὶ ὁ
χρυσός. — Ὅθεν ἐδέχθη προθύμως τὴν φιλικὴν ὑμῶν πρόσκλησιν. —
Ἦλθε προσέτι καὶ ὁ ἀδελφός σου. — Ὑπερτασθῆναι τοὺς ἄλλους, τόσον
δι' αὐτοὺς ὅσον καὶ δι' ἡμᾶς. — Τόσον χειρότερα. — Τόσον καλῆτερα.
— Ἐνόμισα ὅτι ἦτον εἰς τὸ δοματίον σου, διότι τί ἐζήτη κατ' αὐτὴν
τὴν ὥραν ἐκτός τῆς οἰκίας σου; — Δικτὶ ἐπράξατε ταῦτα; — Διότι ἤ-
μην ὑποχρεωμένος νὰ τὸ πράξω. — Ἐπειδὴ ἦσαν διαρκεῖς ἐθεώρουν
τὰ ἀγαθὰ τῶν ἄλλων οὐχὶ μὲ ἐπίφορον βλέμμα. — Ἐάν ἔλθῃ ὁ
ἴδιος θὰ μᾶς φέρῃ καὶ τὰ ὅποια τῷ παραγγέλλομεν βιβλία. — Πότε
θὰ ὑπάγῃ; — Ἦθελε τὸ κάμει καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἠθέλητε το ἐ-
πιθυμῆσαι. — Ἦθθι εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γεωργίου τὸν γνωρίζετε λοιπόν;
— Δύνασθε λοιπόν νὰ μᾶς δώσατε πληροφορίαι περὶ αὐτοῦ; — Ὡμί-
λησεν οὕτω. — Μοὶ δοῦλατε περὶ ταῦτου, ἀλλ' οὐχὶ πολλὰ σαρῆς. —
Δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν ἴδω διόλου, ἂν καὶ ὑπῆγα πολλὰκις εἰς τὴν οἰ-
κίαν σου. — Πρέπει νὰ σπουδάξῃ τις ὅταν ἦναι νέος. — Πρέπει νὰ
ἐπιμελῆται τὴν ὑγείαν του ὅταν ἦναι υγείης. — Δίκαιε Οὐρανέ! τί ἐπά-
θαμεν. — Μίγιστα Θεέ! βοήθησον ἡμᾶς. — Ἄ! πόσον ἀγάλλομαι
βλέπων σε. — Ἄ! τί ἐπάθαμεν εἰς τὴν περίστασιν ταύτην. — ὦ! ἰδοὺ
ὁ πατήρ σου ἔρχεται. — Χώ! Χώ! τί γέλοισ ἡκτισμός. — Οὐαί!
εἰς τὸν ὅστις ἐπιχειρήσει τὸ τοιοῦτον. — ὦ! ἔλθετε πρὸς με. — Ἐ!
Γεώργιε, ἐλησημόνησαι τὰ βιβλία σου. — Ἄγα! Μὴ προφάρες τοιοῦ-
τας λέξεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.
CHAPITRE QUATORZIÈME.

ΠΕΡΙ ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑΣ.

DE L' ORTHOGRAPHE.

Ἐκ τῆς γραφῆς τῶν παραγώγων λέξεων, ἐμφαίνονται τὰ τελικὰ σύμφωνα τῶν πρωτοτύπων, ὡς sanglant αἱμοσταγῆς, sang αἷμα, draperie ἐπιουργεῖον, drag ἐπιδοχόν κλπ.

Ὁ κινδὸν οὗτος ὑπάρχει εἰς τινὰς ἐξαίρεσεις ὡς θέλει διδάξει ἡ πείρα καὶ ἡ ἀνάγνωσις.

Αἱ παράγωγοι λέξεις φυλάττουσι τὴν αὐτὴν μὲ τὰς πρωτοτύπους ὀρθογραφίαν, ὡς innocent ἀθώος, innocence ἀθωότης, abondant ἀφθονός, abondance ἀφθονία κλπ.

Ἡ κατάληξις ire καταλήγει εἰς τὸν ἐνεστώτα τῆς ἀπαρεμφ. τὰ ῥήματα ὧν ἡ ἐνεστώσα μετοχὴ λήγει εἰς vant ἢ εἰς isant, ὡς lire ἀναγινώσκω, lisant; écrire γράφω, écrivant, κλπ. Ἡ δὲ ir καταλήγει τὸν ἐνεστώτα τῆς ἀπαρεμφάτου πάντων τῶν ἄλλων ῥημάτων τῶν ἐχόντων τὴν φωνὴν ταύτην, ὡς finir τελειῶω, finissant; courir τρέχω, courant κλπ.

Ἐξαιροῦνται τὰ ῥήματα bruire βορυβῶ, maudire καταρῶμαι, rire γελῶ, sourire μειδιῶ, ἅτινα καταλήγουσιν εἰς ire καίπερ τῆς ἐνεστώσης μετοχῆς μὴ λήγουσις μήτε εἰς isant μήτε εἰς vant; σὺν τούτοις καὶ τὸ frire τηγνίζειν, ὅπερ δὲν ἔχει ἐνεστώσαν μετοχὴν.

Ἡ κατάληξις oir καταλήγει τὸν ἐνεστώτα τῆς ἀπαρεμφάτου πάντων τῶν ῥημάτων τῶν ἐχόντων τὴν φωνὴν ταύτην. Ἐξαιροῦνται τὰ ῥήματα croire πιστεύω, καὶ boire πίνειν, ἅτινα ἔχουσι μετὰ τὴν κατάληξιν ταύτην e ἄφωνα. Ὡς τὰ δύο ταῦτα ῥήματα γράφονται καὶ πάντα τὰ οὐσιαστικά τὰ ἔχοντα εἰς τὴν λήγουσαν τὴν φωνὴν ταύτην, πλὴν τῶν: espoir ἐλπίς, dortoir κοιτῶν, soir ἑσπέρα, καὶ τοῦ ἐπιθέτου noir μέλας.

Τὰ ῥήματα τὰ λήγοντα εἰς quer διατηροῦσι τὸ q καὶ ὄλην τὴν συζυγίαν αὐτῶν. Εἰς τὰ οὐσιαστικά ὅμως καὶ τὰ ἐπίθετα, τὸ qu τρέπεται εἰς c, ὡς fabrication κατασκευή, vacant χηρεύων κλπ. Ἐξαιροῦνται αἱ λέξεις attaquable εὐπρόσβλητος, immanquable ἀνελλιπής, remarquable ἀξιωματικῶτος.

Σημ. Εἶναι σχεδὸν ματαιοπονία νὰ κανονίσῃ τις τὰ λοιπὰ περὶ ὀρθογραφίας, ἕνεκεν τῶν πολυαριθμῶν ἐξαίρεσεων. Ἡ πείρα μόνη καὶ τὰ λεξικά δύνανται νὰ διδάξωσιν αὐτά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

CHAPITRE QUINZIÈME.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΣΤΡΟΦΟΥ.

DE L' APOSTROPHE.

Ἡ ἀπόστροφος τίθεται ἀντὶ τῶν πρὸ φωνήεντος ἢ ἡ ἀφώνου ἐκθλι-
φθέντων φωνήεντων a, e, i

Τὸ φωνῆεν a ἐκθλίβεται εἰς τὸ ἄρθρον la καὶ εἰς τὴν ἀναφορικὴν ἢ
προσωπικὴν ἀντωνυμίαν la, ὡς l' ame ἢ ψυχὴ, l' heure ἢ ὥρα, je
l' aime τὴν ἀγαπῶ, je l' honorais τὴν ἐτίμων, κλπ.

Τὸ a τῆς ἀντωνυμίας la δὲν ἐκθλίβεται ὅταν αὐτὴ εὐρίσκηται μετὰ
τὴν προστακτικὴν, ὡς aime-la autant que je l' aime ἀγάπα τὴν ὡς
τὴν ἀγαπῶ κλπ.

Τὸ φωνῆεν e ἐκθλίβεται εἰς τὰς λέξεις je, me, te, se, de, que,
ce, le, ne, ὡς j' aime, je m' habille, tu t' habilles, il s' arme,
qu' il se donne etc.

Τὸ e τῶν ἀντωνυμιῶν je, ce, le, δὲν ἐκθλίβεται ὅταν αὐτὴ τίθεν-
ται μετὰ τὸ ῥῆμα, ὡς donne-le à Antoine δός το τῷ Ἀντωνίῳ. Ve-
nez, dis-je, à votre père ἔλθε, εἶπον, τῷ πατρί σας, κλπ.

Τὸ φωνῆεν e τῶν λέξεων lorsque ὅτε, puisque ἀφοῦ, quoique
μολονότι, ἐκθλίβεται μόνον πρὸ τῶν ἀντωνυμιῶν il, ils, elle, elles, ou,
καὶ πρὸ τοῦ ἀριθμητικοῦ un, une.

Ἐκθλίβεται ἐπίσης εἰς τὴν λέξιν quelque μόνον πρὸ τῶν λέξεων un,
une, autre, ὡς quelqu' un, quelqu' une, quelqu' autre.

Ἐκθλίβεται εἰς τὴν πρόθεσιν entre καὶ εἰς τὸ ἐπίρρημα presque ἐν
συνθέσει, ὡς s' entr' aider βοηθεῖσθαι ἀμοιβαίως, presqu' ile χερ-
σόνησος κλπ.

Ἐπίσης ἐκθλίβεται τὸ φωνῆεν e τοῦ θηλ. ἐπιθέτου grande, πρὸ τῶν
θηλ. οὐσιαστικῶν τῶν ἀρχομένων ἀπὸ m, p, r, s.

Τὸ φωνῆεν i ἐκθλίβεται μόνον εἰς τὸν σύνδεσμον si πρὸ τῶν ἀντωνυ-
μιῶν il, ils, ὡς s' il est là ἀν ἦναι ἐκεῖ, s' ils viennent ἀν ἔλθωσιν κλπ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΚΤΟΝ.

CHAPITRE SEIZIÈME.

ΠΕΡΙ ΤΟΝΩΝ.

DES ACCENTS.

Τόνοι εἶναι τρεῖς, ὀξεῖα (') accent aigu, βαρεῖα (") accent grave,
περισπωμένη (ˆ) accent circonflexe.

Ἡ ὀξεῖα τίθεται ἐπὶ τοῦ é ὅταν εὐρίσκηται ἐν τέλει συλλαβῆς, ὡς
âtre due ἑκτασίς, vérité ἀλήθεια κλπ.

Ὅταν ὁμως τὸ e δὲν εἶναι τελευταῖον στοιχείον τῆς συλλαβῆς, τότε

δὲν τίθεται ἐπ' αὐτοῦ τόνος, ὡς *rocher* βράχος, *reste* λείψανον, *nez* ρίς, *cette* αὐτή, *nouvelle* νέα, *circoflexe* κλπ.

Ἡ βαρεῖα τίθεται ἐπὶ τοῦ τελικοῦ ε μίαις συλλαβῆς, ὅταν ἡ συλλαβὴ αὐτὴ ἀκολουθῆται ὑπὸ ἐτέρας γραφομένης δι' ε ἀφώνου, ὡς *père* πατήρ, *je considère* παρατηρῶ κλπ.

Πρὸ τοῦ *g* τίθεται ὄξεϊα, ὡς *je protège* προστατεύω, *siège* πολιορκία, κλπ· πρὸ δὲ τοῦ *t* περισπωμένη ὅταν τὸ ε ἦναι ἀνοικτὸν, ὡς *fort* δάσος, *prêt* δάνειον, κλπ, καὶ οὐδεὶς τόνος ὅταν τὸ ε ἦναι κλειστὸν, ὡς *et* καὶ, *valet* ὑπηρετὴς, κλπ.

Τὸ ε τῶν λέξεων *harpisme* βάρπτισμα, *arène* ἄμμος, *pèche* ἀλιεία, *guère* σφίλι, *evêque* ἐπίσκοπος, *tête* κεφαλὴ, *sève* χυμὸς, γράφεται μετὰ περισπωμένης.

Ἐπίσης τίθεται βαρεῖα πρὸ τοῦ *s* κατὰ τὴν λήγουσαν συλλαβὴν, ὡς *procès* δίκη, *succès* ἐπιτυχία, *excès* ὑπερβολὴ κλπ.

Ἡ βαρεῖα τίθεται ἐπίσης ὡς σημεῖον διακριτικὸν ἐπὶ τῶν προθέσεων *à* δὲς ἅμα, εἰς, καὶ τῶν ἐπιφημάτων *là* ἐκεῖ, οὐ ὅπου, ἵνα μὴ συγχέωνται μετὰ τῶν *a* ἔχει, *des* τῶν, *là* ἧ, καὶ *ou* ἧ.

Ἡ περισπωμένη τίθεται ἐπὶ τῶν μακρῶν φωνηέντων, ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν ῥημάτων εἰς *autre* πρὸ τοῦ *t*, ὡς *connaître* γνωρίζειν, *je connaîtrai* κλπ· ἐπὶ τῶν οὐσιαστικῶν καὶ τῶν ἐπιθέτων εἰς *ème* ὡς *blasphème* βλασφημία κλπ· πλὴν τῶν τακτικῶν ἀριθμ. ὡς *deuxième* δεύτερος, *troisième* τρίτος κλπ, καὶ τῶν οὐσιαστικῶν *problème*, *système*, *thème*, *trirème* τριῆρης καὶ *roème* ποίημα, ὅπερ γράφουσι καὶ *roème*.

Ἐπὶ τοῦ *á* καὶ *é* πληθυντικοῦ προσώπου τοῦ *prétérit défini*, *nous fûmes*, *vous fûtes*, *vous allâtes* κλπ, καὶ ἐπὶ τοῦ τρίτου ἐνικοῦ τοῦ παρατατικοῦ τῆς ὑποτακτικῆς *qu' il reçût*, *qu' il prît* κλπ.

Ἡ περισπωμένη τίθεται καὶ ἐπὶ τῶν λέξεων *mur* ὄριμος καὶ *sur* ἀσφαλῆς, πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῶν λέξεων *mur* τοῖχος, *sur* ἐπὶ (πρόθεσις), *sur* ὄξυς.

Αἱ παθητικαὶ μετοχαὶ τῶν ῥημάτων *devoir*, *croître*, *taire*, λαμβάνουσι περισπωμένην, πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῶν λέξεων *du* τοῦ, *eu* πιστευθεὶς, *tu* σὺ (ἀντωνυμ.).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

CHAPITRE DIX SEPTIÈME.

ΠΕΡΙ ΣΤΙΞΕΩΣ.

DE LA PONCTUATION.

Τὸ ἐνωτικὸν σημεῖον, *le trait d' union*, δεικνύει τὴν ὑπάρχουσαν ἄμεσον σχέσιν μεταξύ δύο ἢ περισσοτέρων λέξεων, ὡς *ai-je?* ἔχω; κλπ.

Τὸ κόμμα, *la virgule* (,).

Ἡ ἄνω στιγμὴ, *le point et virgule* (;).

Αἱ δύο στιγμαὶ, *les deux points* (:), τίθενται ἵνα ἀποχωρίσωσι τὴν κυρίαν πρότασιν ἀπὸ τοῦ ἀναφερομένου λόγου ὡς *ayant* *tu* *voire* *frère*: *venez* *lui* *dis-je*, κλπ.

Ἡ στιγμὴ, le point (·).

Τὰ ἀποσιωπητικὰ, les points suspensifs (. . . .).

Τὸ ἐρωτηματικόν, le point d'interrogation (?).

Τὸ ἐπιφωνηματικόν, le point d'exclamation (!).

Τὸ διαιρετικόν, le tréma (ϊ, ῆ κλπ.).

Τὰ εἰσαγωγικά, les guillemets (« »).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΟΓΔΩΟΝ.

CHAPITRE DIX HUITIÈME.

EXERCICE SUR LE GENRE DES SUBSTANTIFS.

Ἡ ὁ μαθητὴς θὰ ὑποδείξει τὸ γένος τῶν ἀκολουθῶν οὐσιαστικῶν, μεταχειριζόμενος διὰ μὲν τὰ ἀρσενικά τὸ ἄρθρον *le* καὶ διὰ τὰ θηλ. τὸ ἄρθρον *la*.

Homme, femme, garçon, fille, serpent, couleuvre, lion, loup, lionne, louve, sanglier, laic, tailleur, couturière, autruche, coq, pigeon, poule, tourterelle, berger, bergère, cheval, jument, âne, ânon, ânesse, hirondelle, moineau, roi, princesse, princesse, reine, mulet, mule, muletier, agriculteur, paysanne, oiseau, renard, mouche, araignée, ouvrier, ouvrière, mouton, brebis, frère, sœur, oncle, tante, rossignol, perdrix, valet, servante, officier, soldat, vivandière, rat, souris, bœuf, vache, héros, héroïne, chien, chat, cousin, cousine, maçon, charpentier, tigre, fauvette, parrain, marraine, médecin, ami, mâle, femelle, écolier, écolière, parent, parente, cultivateur, meunier, fermière, meunière, cerf, biche, paon, alouette, commerçant, cordonnier, épicière, papillon, poison, chenille, enfant, nourrice, baleine, linotte, Dieu, divinité, voyageur, perroquet, régiment, troupe, chameau, chèvre, capitaine, compagnie, quadrupède, reptile, marchand, écrivain, neveu, nièce, démon, oie, grive, taureau, génisse.

Exercice sur le genre et le nombre des adjectifs.

(Τὰ ἐν τῷ ἀκολουθῶν κειμένῳ ἐπίθετα, νὰ συμφωνήσωσι κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν, μὲ τὰ οὐσιαστικά πρὸς ἃ ἀναφέρονται).

Il y a des lois fondamentales qu'on ne peut changer sans péril, mais toutes ne sont pas perpétuelles, inaltérables. Une âme froide et légère ne tient ordinairement à rien. La beauté est fugitive. Les hommes sages sont prévoyants. La terre natale a des charmes pour tous les cœurs sensibles. La vie entière d'un homme ne lui suffit pas pour faire une étude complète de l'histoire générale. Il n'est pas d'origine si basse ni si vile que les grands talents et les hautes vertus ne puissent faire oublier. Une figure

spirituel et douce est une recommandation personnel. Les peuples méridional sont fort carnassier en comparaison des peuples septentrional. La joie la plus doux ne va pas sans tristesse. Les vieux romanciers ont rendu presque fabuleux l'histoire de la chevalerie. Les lapins privé ne se nourrissant que de choux, ont la chair mou et peu délicat. Malheur à ceux qui ont méconnu les pur lumières du Christianisme, et que de faux clartés ont égarés.

L'histoire ancien est aussi intéressant que l'histoire moderne. Les personnes doué d'une imagination capricieux et fou sont rarement heureux. Le cultivateur redoute les effets de la lune roux. Une âme noble est toujours sincère et franc, toutes les vérités qui lui sont connues, elle les rend public quand elle juge qu'elles sont bon et utile. Les âmes bas sont haineux et vindicatif. La vieillesse est pensif, craintif, et attentif à tout ce qui peut menacer son existence fugitif. Les connaissances de l'homme sont superficiel ou imparfait. La nuit paraît long à la douleur qui veille. Une fermeté doux ressemble à une barre de fer recouvert de veleurs. Heureux celui qui est irréprochable dans sa vie privé et dans sa vie public. L'adversité, qui paraît si cruel, est souvent une heureux école. Si les repas des Spartiates étaient frugal, c'était plutôt par vertu que par nécessité. La cire blanc n'est pas aussi mou que la cire jaune. Une pensée fou peut nous pousser à une détermination plus fou encore. La montagne et la plaine sont couverts d'herbes frais et d'excellent et gras pâturages. La vieillesse caduc est souvent à charge à elle-même. Aucune fleur n'est aussi joli qu'une rose frais et vermeille. Il y a peu de personnes assez exempt de préjugés pour discerner les vrai biens des maux réel. Des manières poli et prévenant rendent les bon raisons meilleur et font passer les mauvais.

La félicité public est le résultat d'une bon administration. Faites de l'Évangile votre lecture favori. La guerre civil est le règne du crime. L'affabilité grimacier n'est qu'une gaze léger étendue sur une âme faux. Les jeunes gens vif, turbulent et emporté ne songent qu'à se satisfaire. Tout ce qui passe les bornes ne peut avoir une long durée. Les personnes doué d'une sensibilité excessif sont sujet à de grand chagrins. Nous nous faisons des joies artificiel, et nous n'aspirons qu'après de voluptés trompeur. Les terres sec et sablonneux donnent les meilleur fruits. Une épigramme doit être terminée par

une pensée fin et malin. De beau dehors couvrent souvent des inclinations bas et honteux. Les mortels naissent égal, c'est la vertu et le mérite qui les rendent différent. Le proverbe: tel père tel fils, tel mère tel fille, n'est pas d'une vérité général et absolu. La chèvre est vif, capricieux et vagabond. Le pain est le meilleur de tous les aliments végétal. La sot vanité semble être une passion inquiet de se faire valoir par les moindre choses. L'humilité est la preuve la plus vrai des vertus chrétien. Les physionomies sont souvent trompeur, celles qui semblent les plus franc cachent parfois une âme faux et dangereux.

Le monde s'est échappé des mains créateur de Dieu. Toute personne qui se montre discret se fait aimer, on fuit celle qu'on sait indiscret. La philosophie païen a érigé en vertu certain vices grossier. Une estime mutuel est le fondement d'une long amitié. Cette fée parut sous les traits d'une petite femme, vicillot, vif et aimable. Les mauvais inclinations sont dans l'âme comme les mauvais grains dans la terre. La raison du plus fort est souvent la meilleur. Les gens de vertu moyen ou douteux sont souvent plus sévère que les autres. On ne connaît les bon sources que dans la sécheresse, et les bon amis, que dans l'adversité. La gaité règne plutôt dans les repas frugal que dans les festins somptueux. Le temps et la patience sont indispensable à l'homme qui veut faire de grande choses. Celui qui a porté atteinte à la tranquillité et à la félicité public ne doit pas s'attendre à une vie doux et heureux. Dans les peines léger on aime à épancher son cœur; quand elles sont vif et excessif, on aime à les tenir secret. A une sot question on fait souvent une sot réponse. La chétif pécore s'enfla si fort, qu'elle creva. L'opinion public ne se trompe jamais dans ses jugements. La conscience, témoin de nos fautes, sait toujours nous les rappeler.

Exercice sur la conjugaison des verbes actifs.

(Ὁ μαθητὴς θὰ μεταχειρισθῆ, ἀντὶ τοῦ ἐνεστώτος τῆς ἀπαιρημέτου, τὸν δι' ἀρχαίων γραμμάτων ὑποδεικνυόμενον χρόνον).

Futur: (je) donner, (nous) unir, (tu) apercevoir, (vous) vendre, (il) contempler, (ils) punir, (nous) recevoir, (vous) attendre, (je) remplir, (tu) estimer, (il) entendre, (nous) répandre, (vous) blanchir, (ils) fendre.

Passé défini. (nous) jouer, (ils) concevoir, (vous) punir, (je) défendre, (il) entendre, (tu) noircir.

Conditionnel présent. (ils) noner, (vous) porter, (vous) fournir, (il) attendre, (tu) louer, (je) avertir.

Imparfait du subjonctif. (vous) marcher, (nous) désirer, (tu) concevoir, (je) défendre, (il) vieillir, (ils) chanter.

Imparfait de l'indic. (je) daigner, (tu) finir, (il) tendre, (nous) louer, (vous) recevoir, (ils) confondre.

Plus-que-parf. du subj. (nous) charmer, (vous) choisir, (je) chanter, (il) répondre, (tu) remplir, (ils) concevoir.

Plus-que-parf. de l'indic. (ils) marquer, (vous) applaudir, (nous) apercevoir, (je) répandre, (il) chérir, (tu) frapper.

Présent du subj. (je) fouler, (nous) grandir, (tu) devoir, (vous) vendre, (il) suer, (ils) recevoir.

Passé indéfini. (vous) ternir, (tu) tendre, (nous) nommer, (je) devoir, (il) jouer, (ils) confondre.

Exercice sur les observations de certains verbes de la première conjugaison.

(Ο μαθητής θά διορθώσει τὰ σφάλματα τοῦ κατωτέρω κειμένου, συμφώνως μὲ τούς ὁποίους ἐπιθέματα κινεῖται, μετὰ τὸν τύπον τῆς ἁ. συζυγίας).

Nous alléguons nos maux en les racontant. Les ennemis ravageaient ces belles provinces. Ne protégeons que ceux qui le méritent. Ève mangea du fruit défendu, et engagea Adam à en manger à son tour. En changeant de pays, nous changeons, sans nous en apercevoir, d'humeur et d'habitudes. La lune perca tout à coup l'obscurité dans laquelle nous étions plongés. Quand Démosthène prononçait une harangue, ses gestes n'exerçaient pas moins d'empire que ses paroles. Efforçons-nous de mériter l'estime des honnêtes gens. Traçons sur le sable les services que nous rendons, et sur l'airain ceux que nous recevons. Ne rejetez sur personne les torts que vous avez eus. Souvent la gloire s'achète au prix du bonheur et le plaisir s'achète au prix de la santé. Le bonheur chancelle, lorsqu'il ne s'appuie que sur la fortune. Les nuages s'amoncellèrent au-dessus de nos têtes, et les étoiles étincellèrent de tous les points de l'horizon. Le changement renouvelle la vie. Tout est nivellé dans le champ de l'éternité. On double son bonheur en le partageant avec un ami. Ne forcez pas notre talent. La mort nivèle tous les rangs. La plupart des hommes projettent toute leur vie, sans jouir jamais du fruit de leurs projets. Que d'hommes végètent comme les plantes! Le ciel serait injuste s'il exauçait tous nos vœux. Nous ne sommes jamais aussi aisément trompés que quand

nous songons à tromper les autres. N' appelons pas grand celui qui n' est pas maître de lui-même.

On ne celle pas à Dieu les actions qu' on celle au monde. Celui qui réveille les secrets qu' on lui a confiés mérite qu' on réveille les siens. Les gens de mérite vivent, les autres hommes végètent sur la terre. La mer empiette de jour en jour sur une partie de la terre. Vous niez aujourd'hui ce que vous certifiez hier. Si nous sacrifions nos ressentiments, nous serions plus heureux. Il est impossible que nous n' expions pas nos fautes. Il est rare que nous n' apprécions pas ce que tout le monde estime. Nous cotoyons cette île depuis deux jours, nous essayons vainement d' y trouver un point où nous pussions aborder. Il ne suffit pas que nous nettoiyons notre corps, il faut que nous purifions notre âme. Vos domestiques vous serviraient mieux, si vous les rudoyez moins. Nous pardonnons difficilement à ceux qui nous ennuyent. Vous essayerez de tous les plaisirs, et vous verrez que le plus durable est une occupation qui plaise. Qui paye ses dettes s' enrichit. Le travail vient à bout de tout, et supplé à tout. Vous vous récréerez plus par la vue d' un malheureux que vous aurez obligé, que vous ne vous récréeriez par la vue des meubles somptueux que vous pourriez acheter.

Exercice sur certains verbes de la seconde, de la troisième et de la quatrième conjugaison.

(Ὁ μαθητὴς θὰ διορθώσει τὰ σφάλματα τοῦ κατωτέρου κειμένου, κατὰ τοὺς ὁποίους ἐδιδάχθη κανόνας μετὰ τοὺς τύπους τῆς δ', γ' καὶ δ' συζυγίας).

Tous ces rameaux sont béni. Béni soient ceux qui voient dans les malheureux autant de frères. Ces drapeaux ont été béni par le pape. La postérité de Jacob a été béni de Dieu. Je hais ceux qui n' aiment qu' eux-mêmes. Si nous sommes animés de sentiments chrétiens, nous hairons le péché, mais nous ne hairons pas le pécheur. Pourquoi hair, il est si doux d' aimer? Les beaux-arts fleurissaient en Italie sous les Médicis. Les lilas florissaient à peine quand les hirondelles ont apparu. La poésie était fleurissante et honorée sous Louis XIV. Ces champs qui étaient florissants il y a peu de jours, maintenant sont desséchés et flétris. Ayons toujours pour les vieillards le respect qui leur est dû. Cette bonne mère a payé la somme dûe par son fils. Il a eu pour le malheur tous les égards qui lui sont dûs. Celui qui craint les reproches de sa conscience, ne craint pas les reproches des hommes. Un

homme sage ne répont que de lui-même. L'égotisme dissoud les liens de la société. Il est difficile d'apprendre ce que l'on ne comprend pas. L'homme qui entend les lois mérite un châtement. Ce que la loi défent, le respect humain le défent aussi.

Exercices sur la conjugaison des verbes passifs.

(Ο μαθητής θά μεταχειρισθῆ ἀντὶ τοῦ ἐνεστώτος τῆς ἀπαρεμφάτου, τὸν δι' ἀραιῶν γραμμάτων ὑποδεικνυόμενον χρόνον).

Imparf. de l'indic. (je) être trompé, (tu) être puni, (il) être reçu, (nous) être attendu, (vous) être trompé, (ils) être puni.

Imparf. du Subj. (je) être estimé, (nous) être chéri, (tu) être entendu, (vous) être grondé, (il) être lu, (ils) être rendu.

Prés. de l'indic. (je) être aperçu, (il) être flatté, (nous) être averti, (ils) être vendu, (tu) être invité, (vous) être applaudi.

Présent du subj. (il) être déchu, (tu) être banni, (je) être congédié, (ils) être honoré, (vous) être saisi, (nous) être entendu.

Futur. (nous) être uni, (vous) être aperçu, (il) être vendu, (tu) être frappé, (ils) être fini, (je) être puni.

Condit. prés. (il) être abandonné, (nous) être noirci, (tu) être attendu, (je) être loué, (vous) être réuni, (ils) être déchu.

Impératif. être flatté, être chéri, être reçu, être nourri, (à toutes les personnes du temps.)

Plus-que-parf. de l'ind. (je) être récompensé, (tu) être guéri, (il) être regretté, (nous) être aperçu, (vous) être attendu, (ils) être défendu.

Plus-que-parf. du subjunct. (je) être imploré, (nous) être choisi, (tu) être déchu, (il) être vendu, (nous) être écouté, (ils) être terni.

Exercice sur la conjugaison des verbes neutres.

(Ο μαθητής θά μεταχειρισθῆ ἀντὶ τοῦ ἐνεστώτος τῆς ἀπαρεμφάτου, τὸν δι' ἀραιῶν γραμμάτων ὑποδεικνυόμενον χρόνον)

Passé défini. (je) régner, (tu) languir, (il) réussir, (nous) tomber, (vous) gémir, (ils) marcher.

Passé indéf. (je) succomber, (tu) décéder, (il) grandir, (nous) succéder, (vous) tomber, (ils) vieillir.

Prés. de l'ind. (nous) languir, (je) régner, (vous) gémir, (tu) tomber, (il) vieillir, (il) succomber.

Plus-que-parf. de l'ind. (il) régner, (tu) arriver, (je) frémir, (il) venir, (vous) succéder, (nous) venir.

Prés. du subj. (je) succomber, (nous) languir, (tu) tomber, (vous) réussir, (il) décéder, (ils) frémir.

Plus-que-parf. du Subj. (ils) partir, (vous) régner, (nous) aller, (il) sortir, (tu) succéder, (je) décéder.

Futur. (nous) succomber, (vous) frémir, (il) arriver, (je) vieillir, (il) croupir, (tu) réussir.

Futur antérieur. (je) tomber, (tu) languir, (il) arriver, (nous) sourire, (ils) aller, (vous) frémir.

Imparf. du subj. (nous) réussir, (je) succomber, (il) frémir, (vous) pleurer, (tu) jouir, (ils) tomber.

Passé du subj. (il) régner, (nous) arriver, (ils) vieillir, (vous) décéder, (je) végéter, (ils) partir.

Imparf. de l'ind. (je) succomber, (tu) frémir, (il) arriver, (nous) languir, (vous) tomber, (ils) réussir.

Exercice sur la conjugaison des verbes pronominaux.

(Ὁ μαθητὴς θὰ μεταχειρισθῆ ἀντὶ τοῦ ἐνεστώτος τῆς ἀπαρσιμότητος, τὸν δι' ἀραιῶν γραμμάτων ὑποδεικνύμενον χρόνον).

Futur. (je) se frapper, (tu) se punir, (il) s'apercevoir, (nous) se rendre, (vous) se tromper, (ils) se réjouir.

Condit. passé. (nous) se regarder, (vous) s'avertir, (il) se voir, (tu) se comprendre, (je) s'emparer, (ils) se flétrir.

Condit. prés. (je) se méfier, (nous) s'unir, (tu) s'apercevoir, (vous) s'entendre, (il) se frapper, (ils) se chérir.

Futur antérieur. (je) s'adresser, (tu) se réunir, (il) se voir, (nous) s'attendre, (vous) se fâcher, (ils) s'emparer.

Plus-que-parf. de l'indic. (il) se douter, (tu) se punir (je) se rendre, (vous) s'apercevoir, (nous) s'ennuyer, (il) se décevoir.

Plus-que-parf. du subj. (je) se comprendre, (vous) se tromper, (tu) se remplir, (nous) s'entendre, (il) se nourrir, (ils) se percevoir.

Prés. de l'indic. (je) se nommer, (tu) se noircir, (ils) s'apercevoir, (nous) se blesser, (vous) s'attendre, (ils) se ternir.

Prés. du subj. (nous) se garer, (je) se réjouir, (vous) s'attendre, (tu) s'apercevoir, (il) s'estimer, (ils) s'enrichir.

Passé indéf. (ils) s'attendrir, (vous) se rendre, (nous) se recevoir (il) s'enorgueillir, (tu) se réjouir, (je) se blâmer.

Passé du subj. (je) se tromper, (tu) s'apercevoir, (il) se plier, (nous) s'étendre, (vous) se voir, (ils) se ternir.

Passé défini. (nous) se flatter, (je) se réunir, (il) se rendre, (vous) se recevoir, (ils) se tromper, (tu) se punir.

Imparf. du subj. (il) s'écrier, (tu) se nourrir, (je) se frapper, (ils) s'attendre, (vous) se réjouir, (nous) s'apercevoir.

Imparf. de l'indic. (tu) se flétrir, (ils) s'ennuyer, (nous) se punir, (vous) se flatter, (ils) s'emparer, (je) s'enrichir.

Impératif. s'avancer, se haïr, s'apercevoir, se confondre.

Passé antérieur. (tu) s'égarer, (ils) s'attendrir, (vous) s'apercevoir, (je) se joindre, (ils) se punir, (nous) se craindre.

Exercice sur la conjugaison des verbes unipersonnels.

(Ὁ μαθητὴς θὰ μεταχειρισθῆ ἀντὶ τοῦ ἐνεστώτος τῆς ἀπαρεμφάτου, τὸν δι' ἀραιῶν γραμμάτων ὑποδεικνύμενον χρόνον).

Imparfait du subjonctif et imparfait de l'indicatif. tonner, convenir que, falloir, dépendre que.

Futur antérieur et passé du subjonctif. résulter, falloir, venter, tonner, importer que.

Conditionnel présent et présent du subjonctif. résulter, falloir, venter, tonner.

Conditionnel passé et plus-que-parfait du subjonctif. pleuvoir, importer que, neiger, convenir que.

Passé indéfini et plus-que-parfait de l'indicatif. falloir, résulter, tonner, dépendre que.

Futur simple et présent de l'indic. survenir, neiger, pleuvoir, importer que.

Imparfait de l'indicatif et passé antérieur. tonner, falloir, résulter, survenir.

Exercice sur les verbes réguliers.

(Ὁ μαθητὴς θὰ μεταχειρισθῆ ἀντὶ τοῦ ἐνεστώτος τῆς ἀπαρεμφάτου, τὸν ἐν παρρησίᾳ ὑποδεικνύμενον χρόνον).

J'étudier (prés. ind.) mes leçons. Je remplir (prés. ind.) mes devoirs exactement. Aimer (impér. 2 pers. sing.) tes semblables, et tu être aimé (fut.). Tu recevoir (prés. ind.) de bons conseils et tu ne les suivre (prés. ind.) pas. Le maître chérir (prés. ind.) les élèves studieux et les favoriser (prés. ind.). Nous travailler (prés. ind.) à vous rendre meilleurs. Il est rare que nous n'aimer (prés. subj.) pas ceux que nous estimer (prés. ind.). Prodiger (impér. 2 pers. plur.) les bienfaits, vous ne réussir (prés. fut.) pas à changer le cœur de l'ingrat. Les enfants sacrifier (prés. ind.) l'avenir au présent. Les cieux pu-

blier (prés. ind.) la gloire de Dieu. Je plaindre (prés. ind.) les malheureux. Mériter (impér. 2 pers. plur.) par votre repentir que Dieu vous pardonner (prés. ind.) les fautes dont vous se rendre (pass. indéf.) coupable. Travailler (impér. 2 pers. sing.) et tu être (fut.) heureux. Les hommes oublier (prés. ind.) moins les services qu'ils rendre (prés. ind.) que ceux qu'ils recevoir (prés. ind.): J'attendre (prés. ind.) que tu être (prés. subj.) ici pour t'ouvrir mon cœur. L'homme de bien compatir (prés. ind.) aux peines de ses semblables. Les hommes vertueux mériter (pass. indéf.) notre estime et notre admiration. Nous remarquer (prés. ind.) les défauts des autres, et nous n'apercevoir (prés. ind.) pas les nôtres. Les vertus élever (prés. ind.) l'homme, les vices le dégrader (prés. ind.) Dieu bénir (prés. ind.) l'homme bienfaisant.

Exercice sur les verbes irréguliers.

(Ὁ μαθητὴς θὰ μεταχειρισθῆ ἀντὶ τοῦ ἐνεργῆτος τῆς ἀπαρεμφάτου, τὸν ἐν παρῆνθεσι ὑποδεικνυόμενον χρόνον.)

Vous être (fut.) heureux, si vous rendre (prés. ind.) service à vos amis. Les étoiles briller (imparf. ind.) d'un vif éclat. Vieillards nous admirer (prés. ind.) les ouvrages que nous décrier (prés. ind.) pendant notre jeunesse. Les ressorts qui mouvoir (prés. ind.) cette machine ont besoin d'être réparés. Dieu se venger (pass. déf.) par le déluge de l'oubli des hommes. L'envie haïr (prés. ind.) ceux qu'elle est obligée de louer. Ce que tu donner (prés. ind.) à un ami, tu le mettre (prés. ind.) à l'abri des caprices du sort. Vous le contredire (prés. ind.) toujours, lui qui n'aimer (prés. ind.) pas les contradictions. Les avares amonceler (prés. ind.) des trésors qui ne leur servir (prés. ind.) de rien. Tu ne pouvoir (prés. ind.) te maîtriser toi-même, et tu vouloir (prés. ind.) être maître des autres. Il faudra que tu moudre (prés. ind.) le café que j'acheter (fut.).

On jouir (prés. ind.) paisiblement tu bien qu'on acquérir (prés. ind.) sans reproche. Tu recueillir (prés. ind.) dans ta vieillesse le fruit de ta bonne conduite. Les hommes qui entreprendre (prés. ind.) beaucoup de choses ne venir (prés. ind.) à bout que d'un petit nombre. Faire (impér. 2 pers. plur.) en sorte de n'être pas obligé de dire: Je valoir (prés. ind.) moins que je ne valoir (imparf. ind.). Ne confier (impér. 2 pers. sing.) tes secrets qu'à un ami discret. Confire (impér.

2 pers. sing.) des fruits dans le sucre. Je craindre (prés. ind.) Dieu, et après Dieu je craindre (prés. ind.) celui qui ne le craindre (prés. ind.) pas. Quiconque projeter (prés. ind.) le crime est déjà coupable. Le cocotier loge, vêtir (prés. ind.), nourrir (prés. ind.) et abreuve l'habitant de l'Asie. Heureux celui qui pouvoir (prés. ind.) se dire: Je valoir (prés. ind.) mieux que beaucoup d'autres.

Vous ne fuir (fut. antér.) jamais, car vous défaire (prés. ind.) toujours ce que vous faire (passé indéf.). Vous nous prédire (prés. ind.) toujours des événements funestes. Il est rare que les hommes valoir (prés. ind.) leur réputation. Faire (impér. 2 pers.) du bien et vous être béni, (fut.) de Dieu et des hommes. En haïr (part. prés.) le vice on se fortifier (prés. ind.) dans l'amour de la vertu. Ce que l'on comprendre (prés. ind.) le moins, c'est le prix du temps. Vous avoir (fut.) toujours pour les vieillards le respect qui leur est dû. Avant d'entrer dans cette maison, il faut que vous la débayer (prés. subj.), que vous la balayer (prés. subj.) et que vous la nettoyer (prés. subj.) de la cave au grenier.

Avec de la bonté vous acquérir (prés. fut.) et conserver (prés. fut.) des amis. Celui qui répond, payer (prés. ind.). Nous allonger (prés. ind.) la chaîne de notre vie, et nous en diminuer (prés. ind.) les anneaux. Ne forcer (impér. 1 pers. plur.) pas notre talent, nous ne faire (prés. cond.) rien avec grâce. Le repentir est la seule chose qui nous absoudre (prés. subj.) aux yeux de Dieu. En rappeler (part. prés.) les hommes à la vertu, nous les rappeler (prés. fut.) au bonheur. Vous courir (prés. ind.) à votre perte en agissant ainsi. Donner (imp. 2 pers. sing.) toute ton attention à ce que tu fais.

On augmente son bonheur en le partager (part. prés.) avec ses amis. Il faut que vous simplifier (prés. subj.) vos règles, que vous les appuyer (prés. subj.) d'exemples si vous vouloir (prés. ind.) qu'on les comprendre (prés. subj.). Ce que je vouloir (prés. ind.) n'est pas toujours ce que je pouvoir (prés. ind.). Celui qui tressaillir (prés. ind.) maintenant ne tressaillir (prés. fut.) peut-être pas demain. Il suffit que nous le vouloir (prés. subj.) pour réussir dans bien des choses. Les bonnes lectures nous distraire (prés. ind.) en nous instruisant. Quand on haïr (prés. ind.) une fois, on veut haïr toujours. Le poil du chameau servir (prés. ind.) aux Arabes à faire des étoffes dont ils se vêtir (prés. ind.).

Je m'assois (prés. fut.) sous cet ombrage pour respirer le
 Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

frais. Tel projeter (prés. ind.) sans cesse qui ne jouir (prés. ind.) d'aucune des choses qu'il projeter (imparf. ind.). Il faut que tu recoudre (prés. ind.) ta robe. Corriger (impér. 1 pers. pl.)-nous de nos défauts pendant que nous sommes jeunes. Le travail venir (prés. ind.) à bout de tout et suppléer (prés. ind.) à tout. Les drapeaux être béni (passé ind.) par l'Église. La postérité de Jacob être béni (passé indéf.) de Dieu. Les glai-
ves étinceler (prés. ind.).

Vouloir (prés. ind.) -tu jouir des richesses que tu posséder (prés. ind.) -partager (impér.) -les avec les malheureux. Nous mourir (fut.) tous, telle est la loi de la nature. Il ne faut pas que l'homme se prévaloir (prés. subj.) de sa raison, qui l'abandonne si souvent. Votre ami déchoir (prés. fut.) dans l'estime des honnêtes gens. Vos meilleurs amis cesser (prés. fut.) de vous aimer, car vous médire (prés. ind.) toujours d'eux, et les contrefaire (prés. ind.) sans cesse. Il est certain que les richesses ne valoir (prés. ind.) pas la peine que les hommes se donner (prés. ind.) pour les acquérir. J'étais heureux quand je m'asseoir (imparf. de l'ind.) au milieu de mes enfants. Le débordement des rivières ravager (passé déf.) ces riches contrées. La religion défendre (prés. ind.) que nous envier (prés. subj.) la prospérité de nos semblables, et que nous employer (prés. subj.) toutes sortes de moyens pour acquérir des richesses. Efforcer (impér. 1 pers. pl.)-nous de sortir de ces déserts, ou résoudre (impér. 1 pers. pl.)-nous à n'en sortir jamais. Vous ne pouvoir (prés. fut.) pas faire de progrès, si vous n'employer (prés. ind.) pas mieux votre temps. Ceux qui passer (prés. ind.) pour généreux acquérir (prés. ind.) souvent cette réputation à bon marché. La religion défendre (prés. ind.) que nous envier (prés. subj.) le bien des autres. Les plus grandes fortunes chanceler (prés. ind.) et disparaître (prés. ind.). Nous effacer (prés. ind.) bien des torts par un mot de repentir. Tôt ou tard un secret partagé se révéler (prés. ind.). L'homme ne créer (prés. fut.) jamais rien de parfait. Nous ne payer (prés. ind.) les bienfaits que par une vive reconnaissance.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Α' ΜΕΡΟΥΣ

ἤ 204

ΤΟΥ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟΥ.

SECONDE PARTIE.

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟΝ.

CHAPITRE PREMIER.

De la syntaxe de l'article défini.

1 Μεταχειρίζομεθα τὰ ἄρθρα le, la, les πρὸ παντός οὐσιαστικοῦ τοῦ ὁποίου ἢ ἔνοια ἢ ἡ σημασία εἶναι ὀρισμένη προσδιορίζει δηλ. ἄτομον, γένος, ἢ εἶδος ἰδίου, ὡς le père de Philippe. L'homme dont vous m'avez parlé etc.

2 Ὅταν ὅμως τὸ οὐσιαστικὸν δὲν ἐμφάνη ὅτε πρόσωπον, ὅτε πρᾶγμα ὀρισμένον, τότε τὸ ἄρθρον παραλείπεται, ὡς honte et orgueil aux scélérats. Il a pleuré de joie etc.

3 Ἐπίσης γλαφυρότατος γάρων, παραλείπεται τὸ ἄρθρον α.) ἐπὶ τῶν ἐπαριθμήσεων, ὡς vieillards, femmes, enfants, tout fut massacré. Père, mère, enfants furent sortis etc. ἀντὶ τῶν ἐνάρθρων les femmes les vieillards, le père etc. ὅπερ λίαν σχολιοσπενές. β.) ἐπὶ παροιμιῶν καὶ ἀπορρηγμάτων, ὡς témérité n'est pas prudence. Contentement passe richesse etc.

4 Τὸ ἄρθρον ἐπαναλαμβάνεται πρὸ δύο ἢ πολλῶν ἐπιθέτων, ὅταν τὰ ἐπιθέτα ταῦτα ἀναφέρονται εἰς δύο ἢ πλείονα οὐσιαστικά ἐκπερασμένα ἢ ὑπεννοούμενα, ὡς le vieux, le brave et le jeune soldat. Ἢ φράσις εἶναι ἐλλειπτική, ὑπεννοοῦνται δηλ. τρεῖς στρατιῶται, ὧν ὁ εἰς εἶναι γέρον, ὁ ἕτερος γενναῖος καὶ ὁ τρίτος νέος. Ὅταν ὅμως τὰ δύο ἢ πλείονα ταῦτα ἐπιθέτα ἀναφέρονται εἰς ἓν μόνον οὐσιαστικόν, ἓν μόνον ἄρθρον ἄρκει. Λέγε λοιπόν: le jeune et brave soldat, ἐὰν ὁμιλῆς περὶ ἐνὸς στρατιώτου, ἅμα τε νέου καὶ γενναίου.

5 Τὸ ἄρθρον δὲν προτάσσεται τοῦ ἐπιθέτου tout ἀλλὰ παρατίθεται, ὡς toute la ville etc. Ἐπίσης τὸ ἄρθρον δὲν προτάσσεται τῶν κτητικῶν, τῶν δεικτικῶν καὶ τῶν ἀορίστων ἐπιθέτων, ὡς ma mère ἢ μήτηρ μου, mes frères οἱ ἀδελφοί μου, cet homme ὁστος ὁ ἄνθρωπος, nul ami οὐδεὶς φίλος, κλπ. καὶ τῶν προσηγορικῶν Monsieur, Madame, Mesdames, Mesdemoiselles etc. Ἐὰν ὅμως εὐθὺς μετὰ τὰ προσηγορικά ταῦτα ἀκολουθῇ οὐσιαστικὸν πρὸ τοῦ ὁποίου δὲν ὑπάρχει κτητικὸν ἐπίθετον, τίθεται τὸ ἄρθρον, ὡς monsieur le prince, madame la comtesse etc.

6 Ὁ πλῆθ. τοῦ monsieur messieurs εἶναι εὐχρηστος καὶ ἐνάρθρως ἀντὶ τοῦ hommes ἐλαχισθάνομενος, ὡς les messieurs en question sont venus.

7 Πρὸ τῶν ἐπιρρημάτων plus, mieux, moins, μεταχειρίζομεθα ἄρ-

θρον σύμφωνον πρὸς τὸ γένος καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἐν τῇ προτάσει, ἢ τοῦ ὑπενωουμένου οὐσιαστικοῦ, ἵνα ἐκφράσωμεν τὴν σύγκρισιν, ὡς de toutes ces dames votre sœur est la plus belle (dame ὑπενωουμένου). Ἐξ ἐνακτίας μεταχειρίζομεθα τὸ ἄρθρον le οἷου δήποτε ἀριθμοῦ καὶ γένους καὶ ἂν ᾖναι τὸ οὐσιαστικόν, ἵνα ἐκφράσωμεν τὸν υπερθετικὸν βαθμὸν ἀνευ οὐδεμιᾶς ιδέας συγκρίσεως πρὸς ἄλλα ἀντικείμενα, ὡς votre mère ne pleure pas lors même qu'elle est la plus affligée.

8 Σημ. Εἰς τὴν πρώτην φράσιν τὸ ἄρθρον συμφωνεῖ μετὰ τοῦ ὑπακουμένου οὐσιαστικοῦ dame, εἰς δὲ τὴν δευτέραν ἀπαρτίζει μετὰ τὸ ἐπιφώνημα plus, ἐκφρασκὴν ἐπιφώνηματικὴν, τροποποιούσαν τὸ ἐπιθέτου affligée.

9 Ἀν τίθεται οὐδὲν ἄρθρον ἀ.) πρὸ τῶν κυρίων ὀνομάτων, ἐκτὸς ὅταν ταῦτα μεταπίπτωσιν εἰς προσηγορικὴν σημασίαν, ὡς la nature ne produit plus des Homères, δηλ. de grands poètes comme Homère κλπ.

10 Σημ. Ὅταν τὰ κύρια ὀνόματα ἀναφέρονται εἰς ἀψυγα, ἐπίσης μένουσιν ἀνεθρονα, ὡς rue Bonaparte, Café Voltaire etc. ἐξαιροῦνται τὰ ἐξῆς: Église de la Madeleine, la frégate le Napoléon, le Vauban etc. le journal le Figaro, le Diogène, etc. καὶ εἴτι ἄλλο παρόμοιον. β.) Πρὸ τοῦ ὀνόματος Dieu, ἐκτὸς ὅταν ὀρίζεται διὰ συμπληρώματος, ὡς le Dieu des bonnes gens. γ.) Πρὸ τοῦ ὀνόματος Jésus καὶ τοῦ συνθέτου Jésus-Christ, λέγε ὅμως ἐνάθρονα le Christe. δ.) Πρὸ τῶν ὀνομάτων τῶν πόλεων καὶ τῶν χωρίων, ἐξαιροῦσι τῶν la Mecque, la Rochel, le Pirée καὶ εἴτι ἄλλο. ε.) Πρὸ τῶν ὀνομάτων τῶν μηνῶν, καὶ τῶν ἡμερῶν τῆς ἑβδομάδος ἐπὶ τῆς ἀριθμήσεως αὐτῶν, ὡς le cinq Février, le dix Mars, je viendrai Jeudi, Vendredi, Samedi, Dimanche κλπ.

11 Ὅταν ὅμως δὲν ὀμιλοῦμεν περὶ τῆς ἡμέρας ἐν ἣ εὐρισκόμεθα, ἢ δὲν προσδιορίζομεν τὴν τῆς παρουσίας, τῆς παρελθούσης ἢ τῆς μελλούσης ἑβδομάδος, λέγομεν ἐνάθρονα, ὡς le mardi est un jour néfaste ἢ τρίτη εἶναι ἡμέρα ἀποραίας.

12 Ἐπίσης παραλείπεται τὸ ἄρθρον πρὸ τοῦ ἐπιθέτου saint, ὡς saint Georges, saint Denis etc. λέγομεν δὲ ἐνάθρονα la saint Georges, la saint Denis, ὑπακούοντες τὸ οὐσιαστικὸν fête.

13 Ἐν γένει δ' ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τοῦ ὀριστικοῦ ἄρθρου le, la, les (βλέπ. καὶ τεχνολογία.), ἢ παρ' ἡμῖν χρῆσις αὐτοῦ εὐκολοῦναι τὴν τοῦ γαλλικοῦ. Ἐξοικειοῦται δ' ὁ μαθητὴς ταῖς κυριωτέρας ἰδιοτροπίαις τῆς γαλλικῆς γλώσσης, ὡς πρὸς τὸ ἄρθρον ταῦτο, διὰ μόνης τῆς πείρας καὶ τῆς ἀναγνώσεως τῶν δοξίμων συγγραφέων.

14 Οἱ Γάλλοι π. γ. λέγουσι:

Je vous souhaite le bon jour, la bonne nuit, le bon soir,

Je suis venu le premier, le second, le dernier, etc.

Je n'ai pas le sou.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Cela sent le muse, le brûlé, etc.

Ἐνῶ ἡμεῖς λέγομεν:

Σὰς εὐχόμεαι καλὴν νύκτα, κλπ.

Ἦλθον πρότερος, δεύτερος, κλπ.

Δὲν ἔχω ἄδελφόν.

Τούτο μυρίζει μύσχον, καλὴν κλπ.

DE L'ARTICLE INDÉFINI.

45 Οἱ Γάλλοι διὰ νὰ ἐκφράσωσιν ἀορίστος ἐν οὐσιαστικὸν ἀριθμοῦ ἐνικοῦ μὴ ὑποκειμένον εἰς μερισμὸν, κάμνουσι γράψαν τοῦ ἀριθμητικοῦ ἢ ἀρσ. une θηλ. ὅπερ τότε καλοῦσιν article indéfini, ὡς un homme est venu. Une femme est pas-ée κλπ. τοῦδ' ὅπερ ἡμεῖς ἐκφράζομεν ἀνάρθρωτος.

DE L'ARTICLE PARTITIF.

46 Διὰ νὰ σημάνωσι δὲ μέρος τοῦ ὅλου ἢ πρόσωπά τινα ἐκ πολλῶν, μεταχειρίζονται τὸ μεριστικὸν ἄρθρον du, de la, des, ὅπερ εἰς τὴν γλῶσσάν μας ἐκφράζομεν ἐπίσης ἀνάρθρωτος, ὡς j'ai du pain, de la viande, des amis, des tables, ἔχω ἄρτον, κρέας, φίλους, τραπέζας κλπ.

47 Ἐξαιρέσεις. Ἀντὶ τοῦ μεριστικοῦ ἄρθρου μεταχειρίζομεθα μόνον τὴν πρόθεσιν de:

α.) Ὅταν πρὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ ὑπάρχῃ ἐπίθετον, ὡς j'ai de bon pain, d'excellente viande, de sincères amis, de solides tables etc Ἐνίοτε ὅμως τὸ προτασσόμενον ἐπίθετον ἐνοῦται κατ' ἐνοίαν διὰ πρόπου ἀχωρίστου μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ, τότε μεταχειρίζομεθα τὸ ἄρθρον, ὡς des petits-pois, des petits-maitres, des petits-fils, des petites-filles etc.

β.) Ὅταν τὸ οὐσιαστικὸν ᾖ ἢ συντακτικῆ ἐπιρρήματος ποσοτικοῦ ἢ λέξεως ἀθροιστικῆς, ὡς beaucoup d'hommes, une foule d'enfants, une multitude de peuple etc Ὅταν ὅμως ἀκολουθῇ παρεμπύπτουσα πρότασις προσδιορίζουσα τὸ οὐσιαστικὸν, μεταχειρίζομεθα τὸ ἄρθρον, ὡς un grand nombre des personnes que j'ai vues. Beaucoup des hommes qui sont venus. Une foule des enfants que j'ai envoyés etc. Ἐπίσης μεταχειρίζομεθα τὸ ἄρθρον καὶ μετὰ τὸ ἐπιρρήμα bien καὶ τῆς ἀθροιστικῆς λέξεως la plupart, καίπερ μὴ προσδιοριζομένου τοῦ οὐσιαστικοῦ ὑπὸ παρεμπύπτουσης προτάσεως, ὡς la plupart des hommes, des femmes, des enfants. Bien des nations, des amis, des pays etc.

γ.) Ὅταν τὸ οὐσιαστικὸν εἶναι συντακτικῆ ῥήματος ἐνεργητικοῦ, ἀρνητικῶς εἰλημμένου, ὡς je ne vous ferai pas de reproches. Je n'ai pas vu d'hommes. Je n'ai pas de pain etc. Ὅταν ὅμως ἀκολουθῇ ἐπίθετον προσδιοριστικὸν ἢ πρότασις παρεμπύπτουσα ἐπεξηγηματικῆ, μεταχειρίζομεθα τὸ ἄρθρον, ὡς je ne vous ferai pas des

reproches frivoles. Je n'ai pas vu des hommes qui vissent ici. Je n'ai pas du pain blanc etc.

ΘΕΜΑ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΕΚΤΟΝ.

De l'article indéfini, de l'article défini
et de l'article partitif.

Ἔχετε τὰ ὠραῖα ποτήριά μου καὶ τοὺς ὠραίους ἵππους τῶν Ἀγγλων; — Δὲν ἔχομεν μήτε ποτήρια μήτε ἵππους. — Ἠγοράσατε ἀπὸ τὸν ἔμπορον σαπώνιον, ζύλα (ἐνικῶς), πρόθειον κρέας καὶ βερδινόν; — Ἔχουσιν οἱ φίλοι σας γρήματα (ἐνικῶς), γάλα καὶ ἐξαίρετον βούτυρον; — Δὲν καίουσι ζύλα ἀλλ' ἀνθρακας (ἐνικ.). — Ἔχετε καλοὺς φίλους; — Ὁ ἀδελφός μας ἔφερε γεννήματα, καλὸν οἶνον, ἐξαίρετον ἐριδοῦγον καὶ καλὸν χάρτην. — Ὁ ἔμπορος πωλεῖ ὠραῖα μαχαίρια. — Δὲν πωλεῖ (ἐξ αὐτῶν). — Ἡ ἀδελφὴ σας ἔφερεν ἄθος εἰς τὴν κεφαλήν της; — ἔφερεν ἐν (ἐξ αὐτῶν). — Γνωρίζω πολλοὺς ἀνθρώπους ἐκτιμῶντας τὸν πλοῦτον περισσότερον τῆς παιδείας. — Σὺς ἔδωσες πολλὰ γρήματα; — Μὰς ἔδωσες μόνον τριακοσίας δραχμὰς. — Μὰς ἔφεραν ὠραῖα βιβλία καὶ ὠραῖα πτηνὰ καὶ τὰ ἐδώσαμεν εἰς τὴν ἀδελφὴν μου. — Δὲν ἔχομεν ποτήρια ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα μὰς ἔδωσατε. — Τοιοῦτοι νόες εἶναι σπάνιοι. — Παρεδόθη εἰς ἄλλας σπουδὰς τερπινοτέρας. — Γνωρίζω νεανίας (jeunes - gens) οἵτινες σπουδάζουσι μετὰ ζήλου. — Μεταξὺ τῶν κυριῶν τούτων ὑπάρχουσι πολλαὶ κομψοῦμεναι (petites-maitresses). — Δὲν διέκρινα κομψοῦμένας μετὰ τῶν κυριῶν τοῦ χοροῦ τῆς κυρίας M. — Διατί δὲν μοὶ δίδεις ὀλίγον τι ἐκ τοῦ ἀργυρίου, τὸ ὁποῖον τόσον ἀφειδῶς δαπανᾷς; — Διατί δὲν πίνετε οἶνον; — Πίνω οἶνον μόνον μετὰ τὸν ζυμὸν. — Δὲν ἔχετε πλέον γρήματα; — Οἱ κακοὶ δὲν ἔχουσι ἀνδρίαν. — Ἡ εἰρήμη δὲν εἶναι πάντοτε σημεῖον ἀνδρίας. — Ὁ Γάλλος στρατηγὸς ἔχει ἀνδρίαν; — Δὲν ἔδειξε μεγάλην κατὰ (pendant) τὸν τελευταῖον πόλεμον. — Οἱ ἐχθροὶ ἔχουσι πολλοὺς στρατιώτας καὶ καλοὺς ἀξιωματικούς. — Ἀπεκτένησαμεν στρατηγὸν ἐμπειροπόλεμον. — Ἐπεμψάν στρατηγὸν τολμηρότερον ἢ φρονιμώτερον. — Ἡ μήτηρ σου δὲν κλαίει οὐδ' ὅταν λυπῆται τὰ μάλιστα. — Ἡ ἀδελφὴ σου ἦτον ὠραιότερα ἀπασῶν τῶν ἄλλων.

CHAPITRE DEUXIEME:

DU GENRE DE CERTAINS SUBSTANTIFS.

18 Τὰ οὐσιαστικά δὲν ἔχουσι συνήθως εἰμὴ ἐν μόνον γένος, τινὰ ὅμως δέχονται ἀμρότερα τὰ γένη. Παραθέτομεν ἐνταῦθα τὰ κυριώτερα τούτων:

19 *Amour* ὅταν σημαίη κυρίως τὸ αἶσθημα, εἶναι γένους ἀρσενικοῦ εἰς τὸν ἐν. καὶ γένους θηλ. εἰς τὸν πληθ. ὡς *un amour violent, de folles amours.*

Παρά ποιηταῖς, ὑπὸ τὴν σημασίαν ταύτην, ἀπαντᾶται γέν. θηλ. καὶ εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν, ὡς *D'une amour mutuelle* . . . (Racine.)

Εἰς τὰς ἄλλας σημασίας εἶναι πάντοτε γένους ἀρσενικοῦ, ὡς *les tableaux sont ses plus chers amours. Des amours étaient peints sur les murs. Cette statuette représente un amour.*

20 Cravate (le) ἵππος τῆς Κροατίας, καὶ cravate (la) περιλαίμιον.

21 Délice εἶναι γένους ἀρσ. εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμ. καὶ γένους θηλ. εἰς τὸν πληθ. ὡς *un délice, πληθ. de grandes délices.*

22 (Une) enseigne σημεῖον, γνώρισμα, καὶ (un) enseigne ὁ σημαιοφόρος.

23 Forêt (le) εἶδος τρυπάνου, καὶ forêt (la) τὸ δάσος.

24 Livre (le) τὸ βιβλίον, καὶ livre (la) ἡ λίτρα.

25 Manche (le) ἡ λαβίς, καὶ manche (la) ἡ περιχειρὶς.

26 Orgue εἶναι γέν. ἀρσ. εἰς τὸν ἐν. καὶ γέν. θηλ. εἰς τὸν πληθ. ὡς *un bel orgue, πληθ. des belles orgues.*

27 Aigle εἶναι γένους θηλ. ὅταν σημαίνῃ σημασίαν, ὡς *l'aigle Romaine, l'aigle Française, les aigles Prussiennes* etc. καὶ γέν. ἀρσ. εἰς τὰς ἄλλας σημασίας, ὡς *l'aigle fier et courageux. Le grand aigle de la légion d'honneur. C'est un aigle* (ὀμιλοῦντες περὶ ἀνθρώπου ἀξίας ἐξόχου), κλπ.

28 Automne εἶναι δύο γενῶν, ἀλλὰ προτιμᾶται τὸ ἀρσ. ὡς *un bel automne.*

29 Couple ἐπὶ ἀνθρώπων εἶναι γένους ἀρσ. ὡς *un couple d'amis. Un couple de fripons. Un couple bien assorti* κλπ. Ἐπὶ πραγμάτων εἶναι γέν. θηλ. ὡς *une couple d'heures. Une couple de poulets. Une couple d'œufs* κλπ.

30 Enfant εἰς τὸν ἐνικ. ἀριθμὸν εἶναι γέν. ἀρσ. ἐπὶ ἀρρένων, ὡς *votre frère est un bel enfant, καὶ γέν. θηλ. ἐπὶ θηλέων, ὡς votre sœur est une belle enfant. Εἰς τὸν πληθ. εἶναι πάντοτε γένους ἀρσενικοῦ, ὡς ces trois petites filles sont de beaux enfants.*

31 Foudre ὑπὸ τὴν κυρίαν σημασίαν εἶναι γένους θηλ. ὡς *la foudre sillonne les nues. Μεταφορικῶς εἶναι ἀρσεν. ὡς un foudre d'éloquence μέγας ῥήτωρ, un foudre de guerre μέγας στρατηγός* κλπ. Παρά ποιηταῖς ἀπαντᾶται γέν. ἀρσ. καὶ ὑπὸ τὴν κυρίαν σημασίαν, ὡς *il a expiré sous les foudres vengeurs. Il a été frappé du foudre* etc.

32 Gens ἀρσ. μὲν ὁσάκις τὸ συνοθεῖον αὐτὸ ἐπιθέτου ἔπεται καὶ θηλ. ὁσάκις προτάσσεται, ὡς *voilà des gens bien fins. Ce sont de fines gens. Les vieilles gens sont soupçonneux* κλπ. Ἐν τούτοις ἀντὶ τοῦ θηλ. μεταχειρίζομεθα τὸ ἀρσ.:

α.) Ὅταν τὸ ἐπιθέτου tout μόνον ἢ μετ' ἄλλου ἐπιθέτου, γέν. καινοῦ,

προηγῆται αὐτοῦ, ὡς tous les gens de bien. Tous les honnêtes gens. Tous les habiles gens. Λέγε ὁμοίως: toutes les bonnes gens. Toutes les vieilles gens, καθότι τὰ ἐπίθετα bon καὶ vieil δὲν εἶναι γένους κοινῶ.

β.) Ὅταν εὐθύς μετὰ τὸ οὐσιαστικὸν gens ἀκολουθῇ ἡ πρόθεσις de μετ' ἄλλου οὐσιαστικῶ, ὡς les bons gens de lettres. Certains gens d'affaires. Quels gens de bien! etc.

33 Hymne εἶναι γένους θηλ. ὅταν σημαίνῃ ὕμνον θερασκευτικόν, ὡς l'hymne chérubique τὸ χερουβικόν. Toutes les belles hymnes qu'on chante à l'église etc. καὶ γένους ἀρσενικοῦ εἰς τὰς ἄλλας περιστάσεις, ὡς un hymne guerrier κλπ.

34 Quelque chose εἶναι γένους ἀρσενικοῦ ὅταν σημαίνῃ τί, ὡς j'ai quelque chose de beau ἔχω τι ὠραῖον, il a fait quelque chose qui mérite d'être blâmé κλπ. καὶ γέν. θηλ. ὅταν σημαίνῃ ὅ, τι καὶ ἔν, ὡς quelque chose qu'il ait dite on ne lui a pas répondu κλπ.

Du nombre de certains substantifs.

35 Τὰ κύρια ὀνόματα δὲν ἔχουσι πληθ. ἀριθμὸν, ὡς l'Espagne s'honore d'avoir vu naître les deux Sénèque. Les deux Corneille sont nés à Rouen.

36 Ὅταν ὁμοίως τὰ κύρια ὀνόματα ἐκλαμβάνονται ἀντὶ τίτλων ἢ ἀντὶ προσηγορικῶν ἐλοκλήρου οἰκογενείας, δέχονται τὸ σημεῖον τοῦ πληθ. ὡς les Bourbons, les Condes, les Guises, les Stuarts κλπ. Ἐπίσης τὰ κύρια ὀνόματα λαμβάνουσι τὸ σημεῖον τοῦ πληθ. ὅταν ἐμφαίνωσιν ἄτομα ὅμοια ἐκείνοις ὧν μεταχειρίζομεθα τὸ ὄνομα, ὡς la France a eu ses Césars et ses Pompées, δηλ. στρατηγὸς οἶος ὁ Καῖσαρ καὶ ὁ Πομπήϊος. Un coup d'œil de Louis enfantait des Corneilles, δηλ. ποιητὰς οἶος ὁ Κορνήλιος.

37 Σημ. Ἐνόστε τὰ κύρια ὀνόματα καίπερ μὴ ἐμφαίνοντα εἰμὴ ἐν μόνον ἄτομον λαμβάνουσιν τὸ ἄρθρον τοῦ πληθυντικῶ les, ὡς les Racine et les Corneille ont illustré la scène française. Ἀναγνωρίζομεν δὲ ὅτι ὑπάρχει ἐνόστης ἰδέα, ἐὰν δυνάμεθα νὰ παραλείψωμεν τὸ ἄρθρον χωρὶς νὰ βλάψωμεν τὴν ἔννοιαν. Ἐδῶ δυνάμεθα ἐπίσης νὰ εἰπώμεν: Corneille et Racine ont illustré etc. Ἐνῶ εἰς τὴν φράσιν les Racines sont rares aujourd'hui, δὲν δυνάμεθα νὰ παραλείψωμεν τὸ ἄρθρον, χωρὶς νὰ καταστρέψωμεν τὴν ἔννοιαν.

38 Τὰ ξενικὰ οὐσιαστικὰ ἄτινα ἢ χρῆσις ἐξ ἐγάλλισε σχηματίζουσι τὸν πληθ. των κατὰ τὰ ἄλλα οὐσιαστικὰ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης, ὡς un accessit, des accessits; un bravo, des bravos; un examen, des examens etc.

39 Ἐξαιροῦνται τὰ ἐξῆς ὀκτώ, ἄτινα δὲν μεταβάλλονται εἰς τὸν πληθ. Alléluia, amen, ave, credo, pater, maximum, mihi-

mum, Te Deum, ὡς des alléluia, des credo, des Te Deum etc.

40 Ἐξ ὄλων τῶν ξενικῶν λέξεων, τῶν συγκεκμημένων ἐκ δύο ἢ περισσοτέρων λέξεων, μόνον τὸ senatus-consulte λαμβάνει s εἰς τὸν πληθυντικὸν des sénatus-consultes. Αἱ ἄλλαι μένουσιν ἀμετάβληται, ὡς un post-scriptum, πληθ. des post-scriptum; un in-folio, πληθ. des in-folio; un in-quarto, πληθ. des in-quarto etc.

41 Εἰς τὰς ἐκ δύο οὐσιαστικῶν συνθέτους λέξεις, ἀμφότερα τὰ οὐσιαστικά λαμβάνουσι τὸ σημεῖον τοῦ πληθ. ὡς un chef-lieu, πληθ. des chefs-lieux, un chou-fleur, πληθ. des choux-fleurs, un chien-loup, πληθ. des chiens-loups.

42 Ἐξαιροῦνται τὰ ἀκόλουθα: Un appui-main, πληθ. des appui-main; un Hôtel-Dieu, πληθ. des Hôtels-Dieu; un bain-Marie, πληθ. des bains-Marie.

43 Εἰς τὰς ἐξ ἑνὸς οὐσιαστικοῦ καὶ ἐνὸς ἐπιθέτου συνθέτους λέξεις, ἀμφότερα λαμβάνουσι τὸ σημεῖον τοῦ πληθ. ὡς une basse-taille, πληθ. des basses-tailles; un plein-chant, πληθ. des pleins-chants κλπ.

44 Ἐξαιροῦνται τὰ ἀκόλουθα: Un blanc-seing, πληθ. des blanc-seings; un terre-plein, πληθ. des terre-pleins; un cheveu-léger, πληθ. des cheveu-légers; une grand-mère, πληθ. des grand-mères; une grand-messe, πληθ. des grand-messes; une grand-rue, πληθ. des grand-rues, (βλέπ. καὶ σελ. 96.).

45 Εἰς τὰς ἐκ δύο ὀνομάτων συνθέτους λέξεις, ὧν τὸ ἐν μόνον εἶναι ἄχρηστον, ἀμφότερα προσλαμβάνουσι τὸ σημεῖον τοῦ πληθυντικοῦ, ὡς une pie-grièche, πληθ. des pies-grièches; un loup-garou, πληθ. des loups-garous; un arc-boutant, πληθ. des arcs-boutants. Αἱ λέξεις grièche, garou, boutant, δὲν ἀπαντῶνται μόναι.

46 Εἰς τὰς ἐκ δύο οὐσιαστικῶν, συνδεομένων διὰ προθέσεως, συνθέτους λέξεις, τὸ πρῶτον μόνον προσλαμβάνει τὸ σημεῖον τοῦ πληθυντικοῦ, ὡς un ciel-de-lit, πληθ. des ciels-de-lit, un chef-d'œuvre, πληθ. des chef-d'œuvres κλπ. Ἐξαιροῦνται τὰ ἀκόλουθα: un coq-à-l'âne πληθ. des coq-à-l'âne; un pied-à-terre, πληθ. des pied-à-terre; un tête-à-tête, πληθ. des tête-à-tête.

47 Εἰς τὰς ἐξ οὐσιαστικοῦ μετὰ ῥήματος, προθέσεις ἢ ἐπιθέματος, συνθέτους λέξεις, μόνον τὸ οὐσιαστικὸν παράλαμβάνει τὸ σημεῖον τοῦ πληθ. ὡς un contre-coup, πληθ. des contre-coups; un avant-coureur, πληθ. des avant-coureurs; une arrière-saison, πληθ. des arrière-saisons. Ἐξαιροῦνται τὰ ἀκόλουθα: un contre-vent, πληθ. des contre-vent; un serre-tête, πληθ. des serre-tête; un réveil-matin, πληθ. des reveil-matin; un contre-poison, πληθ. des contre-poisons.

48 Τὰ δ' ἀκόλουθα εἰς τε τὸν ἐνικὸν καὶ εἰς τὸν πληθ. γράφονται πάντοτε μὲ s, καθ' ὅτι τὸ οὐσιαστικὸν παριστᾷ πάντοτε πολλὰ, ὡς un essuie-mains, πληθ. des essuie-mains; un porte-mouchettes,

πληθ. des porte-mouchettes; un cure-dents, πληθ. des cures-dents; un porte-clefs, πληθ. des porte-clefs.

49 Εἰς τὰς ἐκ δύο ἀκλίτων μερῶν τοῦ λόγου συνθέτους λέξεις, ἀμφότερα μένουσιν ἀμετάβλητα, ὡς un pour-boire, πληθ. des pour-boire; un passe-partout πληθ. des passe-partout etc.

ΘΕΜΑ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

Du substantif.

Μικροὶ ἔρωτες περιίπταντο περὶ τὴν Ἀφροδίτην. — Αὐταὶ εἶναι [ce sont là] αἱ συνέπειαι σφοδροῦ ἔρωτος. — Ὁ ἀδελφός σου ἠγόρασεν ἕνα ὄραϊον ἵππον τῆς Κρατίας. — Ὁ κύριος οὗτος φέρει πάντοτε λευκὸν περιλαίμιον. — Τὰ θέληγτρα τῆς ἐξοχῆς εἶναι μεγάλα κατὰ τὴν ἀνοιξιν. — Πικρὴν ἠδονὴν [délíce] αἰσθάνεται τις εἰς τὴν ἐξοχὴν! — Εἰς σημασιφόρος ἐκόμισε τὴν εἰδήσιν ταύτην. — Ἐπὶ τοῦ ὄρους ἐκείνου ὑπάρχει ὄραϊον δάσος. — Ὁ ἀδελφός μου μοὶ ἐδώρησεν ἓν ὄραϊον βιβλίον. — ἠγόρασα μίαν λίτραν κάστανα. — Ἡ περιγαίς τοῦ φορέματός του ἔφερε τὰ ἐμβλήματα τοῦ βαθμοῦ του. — ἠγοράσαμεν ἓν ὄραϊον ὄργανον. — Ὁ ἀετός εἶναι μέγας καὶ γενναῖος. — Δύο [couple] φίλοι κατέρχοντο τὴν ὁδόν. — Σὰς ἐπερίμενα δύο [couple] ὥρας. — Πόσον [que] τὰ παιδιά ταῦτα εἶναι καλὰ καὶ ἥσυχα. — Ὁ κεραυνὸς ἐνέσκηψε γῆρας τὸ ἑσπέρας ἐπὶ τῆς οἰκίας μου. — Οἱ καλοὶ ἄνθρωποι [gens] εἶναι σπάνιοι. — Ὅλοι οἱ τίμιοι ἄνθρωποι τὸν κατέκριναν. — Οἱ φιλόλογοι ἐρμηνεύουσι διττῶς τὸ μέρος τοῦτο. — Ἀνεχώρησα πρὸ τοῦ χειροβικοῦ. — Ἐχω τι ὄραϊον εἰς τὴν οἰκίαν μου. — Οἱ δύο Κορνήλιοι ἐγεννήθησαν εἰς Rouen. — Τὰ εὖγε [bravo] ἐξηκολούθουν καὶ μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ ἠθοποιῦ. — Ἐξεδόθησαν [ont paru] ἐσχάτως δύο ἀριστουργήματα. — Ἡ προμήτωρ μου ἀπέθανε.

CHAPITRE TROISIÈME.

DE L'ACCORD DE L'ADJECTIF.

50 Τὸ ἐπίθετον συμφωνεῖ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ ἢ τῆς ἀντωνυμίας εἰς ἣν ἀναφέρεται, ὡς un homme vertueux, une femme vertueuse, des enfants dociles, ils sont savants, elles sont bonnes, etc.

51 Ἐὰν τὸ ἐπίθετον ἀναφέρεται εἰς διάφορα οὐσιαστικά ἢ διαφόρους ἀντωνυμίας, τίθεται εἰς πληθ. ἀριθ. καὶ συμφωνεῖ κατὰ γένος μετὰ τὸ ἐπικρατέστερον, ἐὰν τὰ οὐσιαστικά ἢ αἱ ἀντωνυμίας ἦναι διαφόρων γενῶν, ὡς le riche et le pauvre sont égaux devant Dieu. Une application et un travail continuel font surmonter bien des obstacles. Celui-ci et celui-là sont différents. Celle-ci et celui-là sont égaux.

52 Σημ. Ὅταν τὰ οὐσιαστικά ἢ αἱ ἀντωνυμίας δύνῃσιν εἶναι τοῦ αὐτοῦ

τοῦ γένους, τὸ δὲ εἰς αὐτὰς ἀναφερόμενον ἐπίθετον δὲν ἔχει τὴν αὐτὴν κατάληξιν διὰ τὸ τὸ ἀρσενικὸν καὶ τὸ θηλυκὸν, τὸ ἀρσενικὸν οὐσιαστικὸν ἢ ἡ ἀρσ. ἀντωνυμία τίθεται τελευταία ἄλλην εὐφώνιας, ὡς la bouche et les yeux ouverts καὶ ὅχι les yeux et la bouche ouverts. Elle et lui sont bons καὶ ὅχι lui et elle sont bons κλπ.

53 Ἐξαιρέσεις. Τὸ ἐπίθετον συμφωνεῖ πάντοτε μετὰ τοῦ τελευταίου τῶν οὐσιαστικῶν οἷον δὴ ποτε καὶ ἀν' ἵναί τὸ γένος καὶ ὁ ἀριθμ. αὐτοῦ.

α.) Ὅταν τὰ προσδιοριζόμενα οὐσιαστικά ἴηαι συνώνυμα, ὡς il a montré une réserve, une retenue digne d'éloges. Toute sa vie n'a été qu'un travail, qu'une occupation continue. Elle a montré un tempérament et une douceur soutenue etc.

β.) Ὅταν μετὰ τῶν οὐσιαστικῶν ὑπάρχη ὁ διαζευκτικὸς σύνδεσμος οὐ, ὡς il a montré un courage ou une prudence étonnante etc.

54 Τὸ ἐπίθετον ἢ ὑποτάσσόμενον ἀνάρθρου οὐσιαστικῷ μένει ἀκλιτον, ὡς nu-pieds, nu-mains, nu-tête, etc. Συμφωνεῖ δ' ὅταν προτάσσεται οὐσιαστικῷ ἀνάρθρου ἢ ὅταν τίθηται μετ' αὐτό, ὡς nue la vérité est amère, les pieds nus, les jambes nues etc.

55 Τὸ ἐπίθετον feu προτάσσόμενον οὐσιαστικῷ ἀνάρθρου ἢ συνοδευόμενον ὑπὸ προσδιοριστικῷ ἐπιθ. μένει ἀκλιτον, ὡς feu la reine, feu mes parents etc. Συμφωνεῖ δ' ὅταν προτάσσεται ἀμέσως πρὸ οὐσιαστικῷ ὡς la feue reine, ma feue mère etc.

56 Τὸ ἐπίθετον demi προτάσσόμενον οὐσιαστικῷ μένει ἀμετάβλητον, ὡς la demi heure etc. Ἐπόμενον δὲ συμφωνεῖ μόνον κατὰ γένος, ὡς trois heures et demie etc. Ἡ λέξις demi εἶναι καὶ οὐσιαστικόν, καὶ τότε ὑποκείμενον εἰς τοὺς περὶ οὐσιαστικῷ κανόνας τοῦ τεχνολογικοῦ, λαμβάνει τὸ σημεῖον τοῦ πληθ. ὡς deux demies font un entier.

57 Τὰ ἐπίθετα ἐπιφώνηματικῶς ἐκλαμβανόμενα μένουσιν ἀκλιτα, ὡς ces fleurs sentent bon, mauvais, etc. Ces hommes parlent haut, bas etc. Ces femmes marchent vite etc.

58 Σημ. Ἐν μόνον οὐσιαστικόν, ἑικοῦ ἀριθμοῦ, προσδιοριζόμενον ὑπὸ δύο ἢ περισσοτέρων ἐπιθέτων, δὲν τίθεται διὰ τὸν λόγον τοῦτον εἰς πληθ. ἀριθ. Ἀέγε λοιπόν, le premier et le second étage καὶ ὅχι étages, le troisième et le quatrième volume καὶ ὅχι volumes etc.

59 Εἰς τὰς ἐκ δύο ἐπιθέτων συνθέτους λέξεις, ἀμφότερα τὰ ἐπίθετα λαμβάνουσι τὸ σημεῖον τοῦ πληθ. ὡς un homme aveugle-né, des hommes aveuglés-nés. Une femme sourde-muette, des femmes sourdes-muettes etc.

60 Αἱ λέξεις mi, demi, semi μένουσι πάντοτε ἀμετάβλητοι, ὡς une robe mi-parti de blanc et de noir. Des peuples demi-civilisés. Des appartements semi-doubles κλπ.

61 Εἰς τὰ συνθέτους λέξεις ἐκ δύο ἐπιθέτων, ὧν τὸ πρῶτον δύναται, ἢ ἀναπληρωθῆ δι' ἐπιρρήματος, μόνον τὸ δεύτερον ἐπίθετον κλίνεται, ὡς un fils nouveau-né, une fille nouveau-née, des enfants nouveau-nés. Une femme court-vetue, des femmes court-vetues etc. Διότι δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν un fils nouvellement-né, une fille nouvellement-née, des femmes courtement vetues etc.

62 Ἐξαιροῦνται τὰ σύνθετα ἐπίθετα frais-cueilli καὶ tout-puissant, εἰς ἃ καίτοι τὰ ἐπίθετα frais καὶ tout ἐκλαμβάνονται ἀντὶ τῶν ἐπιρρημάτων fraîchement καὶ totalement, ἀμφότερα κλίνονται, ὡς une figue fraîche - cueillie, des femmes toutes-puissantes.

63 Εἰς τὰς συνθέτους λέξεις ἐξ ἑνὸς ἐπιθέτου καὶ ἐκ ῥήματος, προθέσεως ἢ ἐπιρρήματος, μόνον τὸ ἐπίθετον κλίνεται, ὡς un bien-aimé, l' avant-dernier, un contre-révolutionnaire, πληθ. des-enfants bien-aimés, les avant-derniers événements, les contre-révolutionnaires etc.

64 Τὰ δύο ἐπίθετα brèche - dents et chèvre - pieds, γράφονται ὁμοιόμορφως εἰς τε τὸν ἐνικὸν καὶ τὸν πληθ. ἀριθ. ὡς un vieillard brèche-dents νοδογέρον, des vieillards brèche-dents νοδογέροντες, un Dieu chèvre-pieds θεὸς αἰγόπους, des dieux chèvre-pieds θεοὶ αἰγόποδες.

65 Εἰς τὰς συνθέτους λέξεις ἐκ δύο ἐπιθέτων, ὧν τὸ πρῶτον προσδιορίζεται ὑπὸ τοῦ δευτέρου, μένουσιν ἀμφότερα ἀκλιτα, ὡς des cheveux chatain-clair, des étoffes rose-tendre. Τὸ πρῶτον τῶν ἐπιθέτων ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θεωρεῖται ὡς οὐσιαστικόν. Εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ἐλέγμεν des cheveux d' un chatain-clair, des étoffes d' un rose-tendre.

66 Ὑπάγουσιν ἐπίθετα τιθέμενα πρὸ τῶν οὐσιαστικῶν εἰς ἃ ἀναφέρονται, ἀλλὰ μετ' αὐτὰ καὶ ἄλλα ἀδιαφόρως, ὡς beau jardin, grand arbre, habit rouge, table ovale, maison neuve etc. Véritable ami καὶ ami véritable, charmante maison καὶ maison charmante etc. Μολοῦσι ἢ πείρα μόνη δύναται νὰ διδάξῃ τὴν θέσιν ἢν τὸ ἐπίθετον πρέπει νὰ κατέχῃ, δίδομεν τοὺς ἀκολουθοῦντας κανόνας πρὸς διευκόλυνσιν τῶν ἀρχαρίων.

67 Τὰ μονοσύλλαβα ἐπίθετα τίθενται πρὸ τῶν πολυσυλλάβων οὐσιαστικῶν, ὡς bon ami, grand jardin, saint personnage etc.

68 Ἐπίσης τὰ μονοσύλλαβα οὐσιαστικὰ προτάσσονται τῶν πολυσυλλάβων ἐπιθέτων, ὡς air champêtre, loi protectrice, loi imaginaire etc.

69 Ὅταν τὸ οὐσιαστικόν ἔχῃ συντακτικὴν τινα, τότε τὸ ἐπίθετον τίθεται ἢ πρὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ ἢ μετὰ τὴν συντακτικὴν, οὐδέποτε ὅμως μετὰ τὸ οὐσιαστικόν ὡς l' élégant traducteur des Géorgiques.

l'incomparable auteur de Verther; une grossiere natte de jonc κλπ.

70 Ἐπίθετά τινα τῆς γαλλικῆς γλώσσης προτιθέμενα ἢ ἐπόμενα τοῦ οὐσιαστικοῦ μεταβάλλουσι τὴν σημασίαν αὐτοῦ. Ταῦτά εἰσι: Bon, Brave, Certain, Commun, Galant, Gentil, Grand, Gros, Mal-honnête, Nouveau, Pauvre, Plaisant, Petit, Sage, Unique, Vilain, Vrai. ὡς:

Une bon homme εὐθής, un homme bon ἀγαθός.

Un brave homme ἀγαθός, un homme brave γενναῖός.

Une certaine chose κάτι τι, une chose certaine βέβαιόν τι.

(D') une commune voix ἑμοψήφως, (d') une voix commune διὰ φωνῆς συνήθους.

Un galant homme ἀγαθός, un homme galant περιποιητικὸς πρὸς τὰς γυν.

Un gentil homme εὐγενής, un homme gentil χαρίεις.

Un homme grand ὑψηλός, un grand homme ἕξοχος.

Une grosse femme παχεῖα, une femme grosse ἐγκυρὸς.

Un homme malhonnête ἀγροῖκος, un malhonnête homme ἀτιμὸς.

Du vin nouveau οἶνος ἐφρτείνος, de nouveau vin οἶνος νεο-τραβηγμέιος.

Un nouvel habit ἄλλο φόρεμα, un habit nouveau νέον φόρεμα.

Un pauvre homme ἄθλιος ἄνθρωπος, κακοῤῥοίζικος, un homme pauvre πτωχός.

Un plaisant homme παράδοξος, un homme plaisant ἀστεῖος.

Un petit homme κοντός, un homme petit μικροπρεπής.

Une sage femme μαρμηλή, une femme sage φρόνιμος γυνή.

Unique maison μία μόνη οἰκία, maison unique μοναδική οἰκία.

Un vilain homme ἀγροῖκος, un homme vilain ῥυπαρός, ἀσχημὸς.

Un vrai scélérat, charlatan etc. ἀπόχρημα κακούργος, ἀγύρ-
τας κλπ. un homme vrai φιλαλήθης.

ΘΕΜΑ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΟΓΔΩΟΝ.

De l'accord de l'adjectif.

Ἄνθρωπος σοφός, γυνή σοφή, γυναῖκες καὶ ἄνδρες σοφοί. — Θέλετε πράξει τοῦτο ἐάν ἦσθε φρόνιμος. — Ὁ ἀδελφός καὶ ἡ ἀδελφή εἶναι ἐράσμιοι. — Ὁ κῆπος καὶ ἡ οἰκία εἶναι εὐρύχωροι. — Ὁ μαθητὴς οὗτος καταβάλλει (apporte) εἰς τὰ καθήκοντά του θαυμαστὸν ζῆλον καὶ ἐπιμονήν. — Διέτρεχε τὰς ὁδοὺς γυμνὸς τὴν κεφαλὴν καὶ γυμνόπους. — Ἡ μακαρίτις βασίλισσα ἦτον ἀγαθή. — Βασίλισσα ἡ μακαρίτις ἠγάπα τοὺς πτωχοὺς. — Τὰ ἄνθη ταῦτα εὐωδιάζουσι (sentent bon). — Μι κυρία αὐταὶ ψάλλουσιν ὀρθά. — Τρέχουσι γρήγορα. — Ὁ πατήρ μου ἢ ἡ μήτηρ μου θὰ μοι ἀγοράσῃ τὰ ἀναγκαῖα βιβλία. — Εἶχε τοὺς πόδας γυμνοὺς. — Ἐγὼν γυμνοὺς τοὺς πόδας προσεπάθει νὰ ἀναβῇ εἰς τὸ δένδρον. — Σὰς ἐγραψα πρὸ

(ily a) ἡμισίαι ὥρας. — Σὰς ἐπερήμενα τρεῖς ὥρας καὶ ἡμισίαν. — Λαμβάνου τὰς τρεῖς ἡμισίαις δραχμαῖς, ἀποτελούσας μίαν καὶ ἡμισίαν. — Ἡ μακαρίτις θεὸς σου ἠγάπα τὰ ἄθῃ. — Ἡ μακαρίτις μήτηρ τοῦ πατρὸς σου ἦτον εὐσπλαγγνος. — Ἐνίστε γυμνὴ ἢ ἀλήθεια ἀπαρέσκει. — Ὅλος ὁ βίος του ὑπῆρξεν ἀδιάκοπος ἐργασία καὶ ἀσχολία. — Ἀνέπτυξε θάρρος ἢ φρόνησιν θαυμασίαν. — Ὁ πλούσιος καὶ ὁ πένις εἰσὶν ἴσοι ἐνώπιον τοῦ νόμου. — Ὁ πατήρ σου καὶ ἡ μήτηρ σου εἰσὶν εὐχαριστημένοι διὰ τὴν πρότασιν ταύτην. — Ἀνθρωπος ἐκ γενετῆς τυφλός. — Γυναικες ἐκ γενετῆς τυφλαὶ καὶ κωφάλαλοι. — Τὰ προτελευταία συμβάντα. — Ἀνθρωποι ἀστόγαστοι (mal-avisés). — Σὰς ἔφερα ὀλίγα ρόδα νεοσύλλετα. — Ἡ ἀλήθεια, φίλε μου, εἶναι παντοδύναμος. — Ἡ γυνὴ αὕτη εἶχε μαλλία καστανὰ ἀνοικτά. — Ἡ ἀδελφὴ σου ἀγαπᾷ πολὺ τὰ ροδόχροα ὑφάσματα. — Ἡ κυρία αὕτη εἶναι μαία. — Ἡ ἀδελφὴ σου εἶναι φρόνιμος γυνή. — Ὁ φίλος σας εἶναι παράδοξος καὶ ἀστείος. — Καθεκάστην φέρει νέον φόρεμα. — Εἷς εὐγενὴς ἦλθε πρὸς ἐπίσκεψίν μας. — Πόσον ὁ φίλος σας εἶναι χαρίεις!

DES ADJECTIFS POSSESSIFS.

71 Τὰ κτητικὰ ἐπίθετα παραλείπονται καὶ ἀντ' αὐτῶν τίθεται τὸ ἀντιστοιχοῦν ἄρθρον ὅταν εὐχερῶς ἐννοῆται ὁ κτήτωρ, ὡς j' ai mal à la tête. Pierre s'est cassé la jambe etc.

72 Καίτοι εὐχερῶς ἐννοῆται ὁ κτήτωρ μεταχειριζόμεθα τὰ κτητικὰ ἐπίθετα καὶ οὐχὶ τὰ ἀντιστοιχοῦντα ἄρθρα, ὅταν πρόκηται περὶ πράγματος εἰθισμένου, ὡς ma migraine m'a repris; sa goutte le tourmente etc.

73 Ὅταν ἡ λέξις ἢ παριστώσα τὸν κτήτορα εὐρίσκηται εἰς μίαν πρότασιν καὶ ἡ λέξις ἢ παριστώσα τὸ κτῆμα εἰς ἄλλην, τότε τὰ κτητικὰ ἐπίθετα son, sa, ses, leur, leurs, ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν ἀντιστοιχοῦντων ἄρθρων, πρὸ δὲ τοῦ ῥήματος τῆς ε'. προτάσεως τίθεται ἡ πρόθεσις en, ὡς j'habite la campagne, les agréments en sont sans nombre; ces langues sont riches, j'en admire les beautés, etc. καὶ ὅχι j'habite la campagne, ses beautés sont sans nombre; ces langues sont riches, j'admire leurs beautés etc.

74 Ὅταν ὁ κτήτωρ παρίσταται διὰ προσώπου καὶ οὐχὶ διὰ πράγματος ὁ κανὼν οὗτος δὲν ἐφαρμόζεται, ὡς ces hommes sont riches, j'admire leurs équipages, καὶ ὅχι j'en admire les équipages. Ἐπίσης δὲν ἐφαρμόζεται καὶ ὅταν πρὸ τῆς λέξεως τῆς παριστώσας τὸ κτῆμα ὑπάρχη ἢ πρόθεσις de, ὡς Paris est une ville remarquable, les étrangers admirent la beauté de ses édifices, καὶ ὅχι en admirent la beauté des édifices.

75 Τὰ κτητικὰ ἐπίθετα ἐπαναλαμβάνονται ὡς καὶ τὰ ἄρθρα πρὸ ἐκάστου οὐσιαστικοῦ, ὡς mon père, ma mère, sa sœur, etc. Μὴ

λέγε λοιπόν: ses mère et père sont venus ἀλλὰ sa mère et son père sont venus etc.

76 Ἐπίσης ἐπαναλαμβάνονται καὶ πρὸ τῶν ἐπιθέτων τῶν μὴ προσδιοριζόντων τὸ αὐτὸ οὐσιαστικόν, ὡς mes beaux et mes vilains habits. Λέγε ὅμως mes beaux et riches habits, ὅταν πρόκειται περὶ τῶν αὐτῶν φορεμάτων, ἅτινα εἶναι ἅμα τε πλοῦσια καὶ ὀραῖα.

DES ADJECTIFS INDÉFINIS.

77 Τὰ ἐπίθετα aucun καὶ nul δὲν λαμβάνουσι τὸ σημεῖον τοῦ πληθ. εἰμὴ μόνον ὅταν συνοδεύωσιν οὐσιαστικά μὴ ἀπαντώμενα εἰς ἑνικὸν ἀριθμ. (βλέπ. τεχνολογικῷ σελ. 24). Μὴ λέγε λοιπόν: aucuns médecins. Nuls Romains etc. ἀλλὰ aucun médecin. Nul Romain.

78 Τὸ ἐπίθετον même μένει ἀμετάβλητον α.) μετὰ τὸ ῥῆμα ὅπερ προσδιορίζει, β.) πρὸ τοῦ ἐπιθέτου ἢ μετὰ τὸ ἐπίθετον ὅπερ τροποποιεῖ καὶ γ.) μετὰ δύο ἢ πλείονα οὐσιαστικά, ὡς exempts de maux réels, les hommes s'en forment même de chimériques. Nos méthodes savantes nous cachent les vérités naturelles, connues même des simples bergers. Les animaux, les plantes même, étaient au nombre des divinités égyptiennes.

79 Τὸ ἐπίθετον quelque πρὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ τιθέμενον, συμφωνεῖ μετ' αὐτοῦ, ὡς quelque douceur, quelques hommes, quelques femmes etc.

80 Πρὸ τῶν ῥημάτων γράφεται δυοὶ λέξεις quel que. Καὶ τὸ μὲν quel συμφωνεῖ μετὰ τοῦ ὑποκειμένου τοῦ ῥήματος, τὸ δὲ que μένει ἀμετάβλητον, ὡς quels que soient les humains, il faut vivre avec eux. Quelles que soient vos fautes etc.

81 Πρὸ τῶν ἐπιθέτων γράφεται μιᾷ λέξει καὶ μένει ἀμετάβλητον, ὡς quelque puissants qu'ils soient. Quelque riches que nous soyons. Ἐάν ὅμως εὐθὺς μετὰ τὸ ἐπίθετον ἀκολουθῇ οὐσιαστικόν, τότε τὸ quelque συμφωνεῖ, ὡς quelques grandes richesses que vous possediez etc.

82 Τὸ ἐπίθετον tout μένει ἀμετάβλητον ὅταν προτάσσηται ἐπιθέτου, ἐπιρρήματος ἢ μετοχῆς, ὡς tout spirituels qu'ils sont. Tout estimée qu'elle est. Tout élogamment qu'elle est vêtue etc.

83 Ἐάν τὸ οὐσιαστικόν ἢ ἡ μετοχὴ ἦτις ἔπεται, ἦναι γένους θηλ. καὶ ἀρχίξῃ ἀπὸ συμφάνου, τότε χάριν εὐφωνίας τὸ tout, καίτοι ἐπιρῆμα συμφωνεῖ, ὡς toute spirituelle qu'elle paraisse. Toute détestée qu'elle est etc.

DES ADJECTIFS DÉMONSTRATIFS.

84 Τὰ δεικτικά ἐπίθετα ἐπαναλαμβάνονται ἐπίσης πρὸ ἐκάστου οὐσιαστικοῦ, ὡς ces officiers et ces soldats. Cette fierté et cette douceur etc.

85 Ἐπίσης ἐπαναλαμβάνονται καὶ πρὸ τῶν ἐπιθέτων τῶν μὴ προσδιοριζόντων τὸ αὐτὸ οὐσιαστικόν, ὡς ces grandes et ces petites maisons. Ces neufs et ces vieux habits. Ἀέγε ὅμως: ces grandes et belles maisons. Ces neufs et beaux habits, ἐὰν τὰς αὐτὰς οἰκίας, τὰ αὐτὰ φορέματα, ἀποκαλῆς ἅμα τε μεγάλας καὶ ὡραίας, νέα καὶ ὡραία.

ΘΕΜΑ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ.

Des adjectifs possessifs, indéfinis et démonstratifs.

Τὰ ἐπιπλα, τὸ ὄρολόγιον καὶ τὰ ὄπλα του διεσπάγησαν (furent pillés) καὶ ἐπωλήθησαν ὑπ' αὐτῶν τῶν κλητῶν. — Ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν. — Πάσχει τοὺς ὀφθαλμούς. — Τὸν εἶδον ἰδίαις ὄμμασιν. — Σήμερον πάλιν ἔχω τὴν ἡμικρανίαν μου. — Ὁ πατὴρ του πάσχει, οἱ ρευματισμοὶ του τὸν κατέλαβον πάλιν. — Ὁ αὐτουργὸς τῆς εὐεργεσίας συλλέγει τὸν γλυκύτατον αὐτῆς καρπὸν, ἥτοι τὴν ἠθικὴν εὐχαρίστησιν. — Ἐὰν ἡ ἠδυσπάθεια ἦναι γλυκεία, ἡ συνέπεια αὐτῆς εἶναι πικρά. — Ὁ Σηκουάνας ἔχει τὴν πατρίδα του εἰς Βουργουνδίαν. — Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι εἶναι εὐπαίδευτοι, θαυμάζω τὰς γνώσεις των. — Δὲν προσηλοῦταί τις εὐχερῶς εἰς τὴν μελέτην. — Δὲν ἔκαμεν οὐδὲν ἐξοδον (frais). — Δὲν ἐγύσατε οὐδὲν δάκρυ (pleurs) ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ βασιλέως. — Οὐδεὶς εἶναι εὐχαριστημένος ἐκ τῆς τύχης του. — Οὐδεὶς ἄνθρωπος ἐξηρέθη τῆς προπατορικῆς ἀμαρτίας (du péché originel). — Ὁ αὐτὸς ἥλιος φωτίζει τὸ σύμπαν. — Ποιμένος καὶ ἄνακτος ἡ κόνις (les cendres) εἶναι ἡ αὐτή. — Ὑμεῖς αὐτοὶ ἐγράψατε τῷ ἀδελφῷ σας τὴν εἰδήσιν ταύτην. — Καὶ αὐτοὶ οἱ βράχοι ἠσθάνθησαν τὴν λύπην μου. — Οἱ πτωχοὶ, οἱ πλούσιοι, οἱ βασιλεῖς αὐτοὶ, εἰσὶ θνητοί. — Τινὰ μικρὰ ἐγκλήματα προηγούνται πάντοτε τῶν μεγάλων ἐγκλημάτων. — Οἷας ἀπάτας καὶ ἀν ἀκολουθῆ ὁ κόσμος. — Ὅσῳ ψευδεῖς φήμας καὶ ἀν διέσπειρε. — Ὅσον ἰσχυροὶ καὶ ἀν ἦναι δὲν τοὺς φοβοῦμαι. — Ὅσα καὶ ἀν ἦναι τὰ πλοῦτή σας. — Ἡ ἐλπὶς ὅσον (tout) ἀπατηλὴ καὶ ἀν ἦναι. — Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὅσον καὶ ἀν αἰσχύνεται διὰ τὸ σφάλμα του. — Αὐτὸ τὸ βιβλίον, αὐτὰ τὰ βιβλία, αὐτὴν τὴν νύκτα, αὐτὰς τὰς ἡμέρας. — Ὁ κύριος οὗτος ἦλθε χθὲς εἰς τὴν οἰκίαν μας. — Οἱ κύριοι οὗτοι μᾶς ἔδωκαν χρήματα. — Ὁ καλὸς καὶ ἐνάρετος οὗτος κύριος εὐεργέτησε τοὺς πτωχοὺς. — Ὁ καλὸς οὗτος, καὶ ὁ κακὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, συνηντήθησαν χθὲς εἰς τὴν οἰκίαν μου.

CHAPITRE QUATRIÈME.

DES PRONOMS.

A'. DES PRONOMS PERSONNELS.

86 Αἱ προσωπικαὶ ἀντωνυμίαι je, nous, tu, vous, il, ils, elle,

elles, ελλημεναι ὡς ὑποκειμενα, προτάσσονται τοῦ ῥήματος, ὡς je dis, nous parlons, tu vois, vous finissez etc.

87 Τίθενται μετὰ τὸ ῥῆμα α.) ἐπὶ ἐρωτήσεως, ὡς que dis - je? Que faites - vous? Où allons - nous? κλπ. β.) εἰς τὰς θαυμαστικὰς ἐκφράσεις εἰς ἃς ὑπακούεται μία τῶν λέξεων comme, combien, que, πόσον, ὡς Parle-t-il! Est-il cruel! ἀντὶ τοῦ comme il parle! Combien il est cruel! κλπ. γ.) Ὅταν τὸ εἰς ὑποτακτικὴν ἔγκλισιν ῥῆμα δὴν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ συνδέσμου que, ὡς Puissé - je de mes yeux y voir tomber la foudre! Du ss é - je après dix ans, voir mon palais en cendres. Dieu vous protège-t-il κλπ. δ.) Ἀντὶ τῶν que je dusse, que je puisse, que Dieu vous protège. ε.) Ἐπὶ παρενθέσεως, ὡς Je suis, répondis - je, l'homme que vous cherchez. Je ne serai heureux, disait - il, qu'autant que vous le serez κλπ. ε.) Ὅταν πρὸ τοῦ ῥήματος ὑπάρχη μία τῶν λέξεων aussi, peut-être, encore, toujours, en vain, du moins, au moins, tel, ὡς aussi est - il votre ami. Peut-être avez - vous raison. En vain prétendons - nous. Tel était - il etc.

88 Ἐκλείπουσιν αἱ πρὸ τοῦ ῥήματος προσωπικαὶ ἀντωνυμίαι ὅταν τὸ ῥῆμα ἔχη ὑποκειμενον, ὡς votre ami est venu. Moi qui vous parle. Vous qui avez dit cela etc.

89 Ὁ κανὼν οὗτος δὲν ἐφαρμόζεται εἰς τὰς ἐρωτήσεις, εἰς τὴν περιπτώσιν καθ' ἣν προηγείται μία τῶν λέξεων περὶ ὧν εἵπομεν (§ 87 ε.) εἰς τὴν εὐκτικὴν, εἰς τὰς παρενθέσεις, εἰς τὰς θαυμαστικὰς ἐκφράσεις καὶ εἰς τὰ τριτοπρόσωπα ῥήματα, ὡς Georges est - il venu? A peine votre ami était - il sorti. Mes bénédictions vous protègent - elles! Il se répand des bruits sinistres. Votre frère est - il cruel! Votre père m'ayant aperçu, venez, m'a - il dit etc.

90 Αἱ προσωπικαὶ ἀντωνυμίαι me, te, le, la, lui, nous, vous, les, leur ελλημεναι ὡς ἀντικείμενα, προτάσσονται ἐπίσης τοῦ ῥήματος, ὡς mes ennemis m'ont trahi. Je veux la fiécher. Je lui donne de l'argent. Je leur parle etc.

91 Ὅταν ῥῆμα τι ἐγκλίσεως ἀπαρεμφάτου ἐξαρτᾶται ὑπὸ ἄλλου ῥήματος, εἰς προσωπικὴν ἔγκλισιν, ἢ ἀντωνυμία τίθεται ἀδιαφόρως πρὸ τοῦ ῥήματος ἢ πρὸ τοῦ ἀπαρεμφάτου, ὡς je viens vous chercher ἢ je vous viens chercher. Je veux les redoubler ἢ je les veux redoubler etc.

92 Εἰς τὴν προστακτικὴν ἔγκλισιν ἢ ἀντωνυμία τίθεται μετὰ τὸ ῥῆμα, μεταχειρίζομεθα δὲ τὴν αἰτιατικατικὴν μοῖ καὶ ὄχι τὴν μοῖ, ἐκτὸς μόνον ὅταν πρόσκειται ἢ ἀντωνυμία en, ὅτε τίθεται ἢ me ἀντὶ τῆς moi, ὡς Ciel, ouvre - moi la tombe. Pends - toi, brave Grillon. Donne - m' en etc.

93 Ἄν ὁμοίως ἢ προστακτικὴ ἴηται ἀρνητικῶς ελλημεναι, τότε μεταχειρίζομεθα τὴν me καὶ προτάσσομεν αὐτήν, ὡς ne me trompez pas, Ne me dites rien etc.

94 Ἐάν ἔχωμεν δύο προστακτικὰς ἠνωμένας διὰ τῶν συνδέσμων *et* ἢ *ou*, ἡ ἀντωνυμία τῆς δευτέρας προστακτικῆς τίθεται ἀδιαφόρως πρὸ αὐτῆς ἢ μετ' αὐτήν, ὡς *laissez-moi cette chaîne ou arrachez-moi le jour* καὶ *laissez-moi cette chaîne ou m'arrachez le jour*. *Polissez-le sans cesse et repolissez-le* ἢ *polissez-le sans cesse et le repolissez* etc.

95 Ὅταν ῥῆμά τι εἰς προστακτικὴν, ἔχη δύο ἀντωνυμίας δι' ἀντικείμενον τὴν μίαν ἀπρόθετον καὶ τὴν ἄλλην ἐμπρόθετον, ἡ ἀπρόθετος *complément direct* τίθεται πρώτη, ὡς *donnez-le-moi*. *Prêtez-le-lui*. *Cédez-le-nous* etc.

96 Ὅταν ἐμπρόθετον ἀντικείμενον *complément indirect* εἶναι ἡ ἀντωνυμία *γ* τίθεται πρώτη, ὡς *croyez-γ-moi*. *Promènes-γ-toi*. *Menez-γ-le* etc. Προτιμᾶται ὅμως ἡ ἀναπλήρωσις τῆς ἀντωνυμίας *γ* διὰ τῆς λέξεως ἦν *paristā*, ὡς *croyez-moi là*. *Promène-toi là*. *Menez-le dans ce lieu* etc.

De la répétition des pronoms personnels.

97 Αἱ προσωπικαὶ ἀντωνυμίαι ὡς ὑποκείμενα, ἐπαναλαμβάνονται πρὸ ἐκάστου ῥήματος, ἐάν τὰ ῥήματα δὲν συνδέωνται διὰ τῶν συνδέσμων *et* ἢ *ou*, ὅτε δυνάμεθα νὰ τὰς ἐπαναλάβωμεν ἢ οὐ, ὡς *nous détestons les méchants, parce que nous les craignons*. *Il est savant quoiqu' il soit bien jeune* etc. *Λέγει δὲ ἀδιαφόρως, il étudie et fait ἢ et il fait des progrès*. *Je dis et prétends ἢ et je prétends*. *Il viendra ou ne viendra pas ἢ ou il ne viendra pas* etc.

98 Ὡς ἀντικείμενα, ἐπαναλαμβάνονται ἐπίσης πρὸ ῥήματος εἰς χρόνον ἀπλοῦν, ὡς *il m'afflige et me poursuit*. *Il le plaint et le revère* etc.

99 Πρὸ ῥήματος εἰς χρόνον σύνθετον, δυνάμεθα νὰ ἐπαναλάβωμεν ἢ οὐ τὸ ἀντικείμενον, παραλείποντες ὅμως αὐτὸ συμπαραλείπομεν καὶ τὸ βοηθητικόν, ὡς *il m'a aimé et m'a estimé ἢ et estimé*. *Nous les avons vaincus ἢ et vaincus* etc.

100 Ἐάν ὅμως αἱ ἀντωνυμίαι ἦναι διαφόρου φύσεως ἀντικείμενα, ἀπρόθετον δηλ. καὶ ἐμπρόθετον, ἡ ἐπανάληψις αὐτῶν εἶναι ὑποχρεωτικὴ, ὡς *il nous a récompensés et nous a adressé des éloges, φράσις ἐν ἣ ἡ πρώτη ἀντωνυμία nous εἶναι complément direct καὶ ἡ δευτέρα complément indirect*. δηλ. *il a récompensé nous et a adressé des éloges à nous*.

101 Αἱ προσωπικαὶ ἀντωνυμίαι *nous* καὶ *vous* εἰληγμένα ἀντὶ τῶν *moi* καὶ *toi* ἀπαιτοῦσιν εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν τὰς εἰς αὐτὰς ἀναφερομένας λέξεις, ὡς *nous sommes digne de sa confiance*, δηλ. *je suis digne* etc. *Vous êtes bien bon*, δηλ. *tu es bien bon* etc.

Β'. DU PRONOM SOI.

102 Ἡ ἀντωνυμία *soi* εἶναι πάντοτε ἀριθμ. ἐνικοῦ καὶ λέγεται περὶ προσώπων καὶ πραγμάτων.

103 Λεγομένη περὶ προσώπων δὲν εἶναι εὐχρηστος εἰμὴ μετὰ τινος τῶν ἀρίστων ἀντωνυμιῶν *on, chacun, personne, quiconque, nul,* κλπ. ὡς *on doit rarement parler de soi. Quiconque rapporte tout à soi n'a pas beaucoup d'amis. Chacun pense pour soi, Dieu pour tous etc.* Ἐπίσης καὶ μετ' ἀπαρεμιάτου, ὡς *ne vivre que pour soi, c'est être déjà mort* κλπ.

104 Ὁρισμένου ὄντος τοῦ ὑποκειμένου μεταχειρίζομεθα τὴν *lui*, ὡς *votre frère doit rarement parler de lui. Votre cousin qui rapporte tout à lui, n'a pas beaucoup d'amis. Tout homme de bien doit penser pour lui etc.* Ἐν περιπτώσει ὅμως καθ' ἣν ἐνδέχεται νὰ προκύβῃ ἀμφιβολία, τότε προτιμάται ἡ *soi* καὶ ἐπὶ ὀρισμένων, καὶ ἀναφέρεται πάντοτε εἰς τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως, ὡς *en remplissant les volontés de son père, ce jeune homme travaille pour soi.* Ἐὰν ἐλέγομεν *pour lui*, θὰ ἀμφιβάλλομεν ἐὰν ἀναφέρεται εἰς τὸν υἱὸν ἢ εἰς τὸν πατέρα.

105 Ἐπὶ πραγμάτων μεταχειρίζομεθα πάντοτε τὴν *soi*, ὡς *l'aimant attire le fer à soi. La vertu est aimable en soi. De soi le vice est odieux etc.*

Γ'. DES PRONOMS LUI, EUX, ELLE, ELLES, LEUR.

106 Αἱ ἀντωνυμίαι αὗται εἰλημμένοι, ὡς compléments indirects, λέγονται μόνον περὶ προσώπων καὶ προσωποποιουμένων πραγμάτων, ὡς *voilà votre frère je lui donnerai un livre. Je vois votre sœur, je lui dirai une bonne nouvelle. Ces hommes sont méchants, n'approchez pas d'eux. Voilà mes élèves je leur ferai apprendre leurs leçons etc.*

107 Ὅταν πρόκειται περὶ πραγμάτων ἀντὶ τῶν *de lui, d'eux d'elle, d'elles* μεταχειρίζομεθα *en*, καὶ ἀντὶ τῶν *à lui, à eux, à elle, à elles, leur, leurs* μεταχειρίζομεθα *y*, ὡς *cette maison menace ruine, n'en approchez pas. Ce cheval est méchant, n'y touchez pas. Ces bâtiments n'étant pas assez grands, j'y ferai ajouter une aile etc.*

Δ'. DE L'EMPLOI DU PRONOM LE

108 Ἡ ἀντωνυμία αὕτη ἐπέγουσα τόπον οὐσιαστικοῦ ἢ ἐπιθέτου οὐσιαστικῶς εἰλημμένου συμφωνεῖ, ὡς *êtes-vous madame de Genlis? — Je ne la sais pas. Êtes-vous la mère de cet enfant? — Je la sais. Êtes-vous les ministres du roi? — Nous les som-*

mes. Êtes-vous la malade? - Je la suis. Êtes-vous les mariés? - Nous le sommes etc.

109 Ἐπέχουσα δὲ τόπον ἐπιθέτου μένει ἀμετάβλητος, ὡς Madame, êtes-vous malade? - Je le suis. Messieurs, êtes-vous mariés? - Nous le sommes. Êtes-vous ministres? - Nous ne le sommes pas. Êtes-vous mère? - Je ne le suis pas.

ΘΕΜΑ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΝ.

Des pronoms personnels et du pronom Soi.

Τὸ βιβλίον τὸ ὁποῖον ἀναγινώσκεις εἶναι κακόν. — Ὀμιλεῖτε πολὺ ταχέως. — Ἠρωτήσατε τὸν ἀδελφόν σας περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης. — Πόσον εἶναι σκληρὸς ὁ ἄνθρωπος οὗτος! — Πόσον ταχέως ἀναγινώσκεις! — Πόσον εἶναι μικρὰ ἡ κυρία αὐτή! — Εἴθε (puissiez-vous) νὰ εὐτυχῆτε! — Καὶ ἂν χρειασθῆ (fit-il) νὰ θυσιάσω πᾶν ὅ,τι ἔχω, θὰ δυνήθω νὰ προφυλαχθῶ ἀπὸ τοιοῦτον δυστύχημα. — Ἐλθέ, ἔλεγεν, εἰς τὴν οἰκίαν μου. — Διὰ τί ἐμίλεις, ἠρώτησε, τόσον ἀδαιδῶς. — Μόλις (à peine) ἐξήλθομεν καὶ ἔβραζε. — Μάτην (en vain) ἐζήτη χάριν, ὁ ληστὴς τὸν ἐφόρευσε. — Εἶναι ἀληθὲς ὅτι μόλις ἐξήλθετε καὶ ἔβραζε. — Πιστεύετε ὅτι μάτην ἐζήτησα χάριν; — Θέλετε νὰ μοὶ δώσητε τὸν πῖλόν μου; — Θέλω νὰ σας τὸν δώσω. — Ἀποδώσατέ μοι αὐτήν. — Σύστησον αὐτῷ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. — Μὴ τῷ τὴν ἀποδώσης. — Μὴ τὰ ἀποδώσης, ἂν δὲ λάβῃς τὴν ἀδειαν τῶν γονέων σου. — Παραδίδω ἑμαυτὸν εἰς αὐτούς. — Ἀκουσόν μου καὶ πιστεύσον με. — Σπουδάζει καὶ θέλει γίνε (deviendra) πολυμαθής. — Ἀναγινώσκει ἢ γράφει ἀκαταπαύστως. — Ἀναγινώσκει, γράφει, σπουδάζει καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. — Τοῖς ἔδωκε χρήματά τινα, τοῖς εἶπεν ὅτι ἐσκέπετο περὶ αὐτῶν καὶ τοὺς διέταξε νὰ ἐξέλθωσι. — Μᾶς ἔγραψε καὶ ἐσύστησε τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. — Μᾶς ἔγραψε καὶ μᾶς ἐπέπληξε διὰ τὴν ἀμέλειαν ταύτην. — Δὲν ἔχει τις ἀνάγκην ἀπὸ μικρότερον ἑαυτοῦ. — Τὸ νὰ δυσαρρεστῆται τις (être mécontent) ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του εἶναι ἀδυναμία. — Ὁ ἀδελφός σας εἶναι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του. — Ὁ Βασιλεὺς ἵνα ὑψώσῃ τὸν Γεώργιον μέχρις ἑαυτοῦ, τὸν ἔκαμε στρατηγόν. — Θὰ τοὺς κάμω νὰ μάθωσι τὸ μάθημά των.

E. Des pronoms démonstratifs.

110 Ἐντὶ τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν il, ils, elle, elles, μεταχειρίζομεθα τὴν ce ὡς ὑποκαίμενον, ἐὰν ἐπιταί τῷ ῥήματι οὐσιαστικόν μετ' ἄρθρου ἢ μετὰ προσδιοριστικῶν ἐπιθέτου, ἀντωνυμία ἢ τὸ un, ὡς je lis et je relis la Fontaine: c' est mon auteur favori. J' aime Racine: c' est celui que je trouve le plus naturel. Lisez Platon: c' est un des plus beaux génies de l' antiquité.

141 Ἐάν ὅμως ἐπιηται ἐπίθετον ἢ οὐσιαστικὸν ἀναρθρον, μεταχειριζόμεθα τὰς προσωπικάς, ὡς Lisez Démosthènes: il est très-éloquent. Voilà Georges, il est homme de bien. J'ai vu le Louvre, il est magnifique etc.

142 Διὰ τῆς ce καὶ τῶν τρίτων προσώπων τοῦ ῥήματος être, οἱ Γάλλοι σχηματίζουσιν ἰδιωτισμὸν τινα συνήθεστατον. α.) Ὅταν ἡ φράσις ἀρχεται διὰ τῆς ce ἀκολουθουμένης ὑπὸ ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας, ὡς ce qui est certain, c'est que le monde est de travers. Ce qui importe à l'homme, c'est de remplir ses devoirs. Ce qu'il y a de plaisant, c'est qu'il ne croit pas se tromper. Ce qu'on souffre avec le moins de patience, ce sont les injustices etc. (1)

β.) Ὅταν τὰ πρὸ τοῦ ῥήματος être ἦναι κατηγορούμενον τῆς προτάσεως, ὡς le signe de la corruption des mœurs dans un État, c'est la multiplicité des lois. Le plus beau présent qui ait été fait aux hommes, après la sagesse, c'est l'amitié. Le plus sûr moyen d'avoir des amis, c'est d'être bon et obligeant. La véritable noblesse, c'est la vertu κλπ.

γ.) Ὅταν τὸ ῥῆμα être προηγῆται ὑπὸ ἐνός, δύο ἢ πλείονων ἀπαρέμφατων καὶ ἀκολουθῆται ὑπὸ οὐσιαστικοῦ, ὡς Étudier les anciens, lire les modernes, c'est sa principale occupation. Rire, boire, manger, dormir, c'est toute sa vie. Punir c'est un tourment, pardonner c'est un plaisir. Se plaire en tous lieux, c'est le secret du sage κλπ.

δ.) Ὅταν πρὸ τοῦ ῥήματος être καὶ μετ' αὐτὸ, ὑπάρχη ἀπαρέμφατον, ὡς épargner les plaisirs, c'est les multiplier. Obliger ceux qu'on aime, c'est s'obliger soi-même.

143 Σημ. α. Τὸ μετὰ τὴν ἀντωνυμίαν ce ὑπαρκτικὸν ῥῆμα τίθεται εἰς πληθ. ἀριθ. ὅταν τὸ μετὰ τὴν ἀναφορικὴν ἀντωνυμίαν ῥῆμα ἦναι γ. πληθ. προσώπου, ὡς ce sont les ingrats, les menteurs, les flatteurs, qui ont loué le vice κλπ.

144 Σημ. β. Εἰς τὴν γλώσσάν μας δὲν μεταρράζεται μήτε ἡ ce, μήτε ἡ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία, μήτε τὸ ὑπαρκτικὸν ῥῆμα τῶν παραδειγμάτων τοῦ κανόνος α. Ἐπίσης ἡ ce μένει ἀμετάφραστος καὶ εἰς τὰ παραδείγματα τῶν κανόνων β. γ. καὶ δ'.

145 Αἱ δεικτικαὶ ἀντωνυμίαι celui, celle, ceux, celles, ἀκολουθοῦνται πάντοτε ὑπὸ τῆς ἀναφορικῆς qui ἢ ὑπὸ ἐμπροθέτου ἀντικειμένου, ὡς les défauts de Henri IV, étaient ceux d'un homme aimable. Ceux qui font des heureux sont les vrais conquérants κλπ.

(1) Δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ ἡ χρῆσις τῆς ce, ἂν τὸ οὐσιαστικὸν ἦναι ἐνικοῦ ἀριθμοῦ, ὡς ce qui mérite le plus notre admiration, c'est la vertu ἢ est la vertu κλπ.

116 Αἱ δεικτικαὶ ἀντωνυμίαι celui - ci, celle - ci, ceux - ci, celles - ci εἰσὶν ἐν χρῆσει διὰ τὰ πρόσω, καὶ celui - là, celle - là, ceux là, celles - là διὰ τὰ πόρρω, ὡς voici deux maisons, celle - ci est la plus élégante et celle - là est la plus commode κλπ.

117 Τὰ πράγματα περὶ ὧν πρώτον εἶπομεν, ἐν τῷ προφορικῷ ἢ γραπτῷ λόγῳ, παρίστανται διὰ τῶν δεικτικῶν celui - là, celle - là, ceux - là, καὶ ἐκεῖνα περὶ ὧν ὕστερον ἐῤῥέθη, διὰ τῶν celui - ci, celle - ci, ceux - ci, celles - ci. Ἰσοδυναμοῦσι δὲ μὲ τὸ ἡμέτερον ὁ μὲν, ἡ μὲν, ὁ δὲ, ἡ δὲ, ὡς le corps périt et l'âme est immortelle, cependant on néglige celle - ci, et tous les soins sont pour celui - là κλπ. Ἐπίσης τὴν ceci μεταχειρίζομεθα διὰ τὰ πλησίον κείμενα καὶ τὴν cela διὰ τὰ πόρρω ἡμῶν, ὡς je ne veux pas ceci (τοῦτο), donnez - moi cela (ἐκεῖνο) κλπ.

Γ'. Des pronoms possessifs.

118 Αἱ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι πρέπει πάντοτε ν' ἀναφέρονται εἰς οὐσιαστικὸν προσκείμενον, ὡς les discours trouveront plus d'accès que les miens. Les amis de ce pays - là valent bien, dit - on, ceux du notre etc.

119 Ἐνίοτε τὰς κτητικὰς ἀντωνυμίας ἐκλαμβάνομεν ὡς οὐσιαστικά, εἰσὶ δὲ ἐν χρῆσει πάντοτε εἰς τὸ ἄρσ. γέν. Ὡς je demande le mien, δηλ. mon bien. Il n'y a rien du nôtre, δηλ. de notre part. Les vôtres se sont bien battus, δηλ. vos soldats. J'ai les miens, (δηλ. parents), la cour, le peuple à contenter etc.

Ζ'. Des pronoms relatifs.

120 Ἡ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία qui, λαμβάνει πάντοτε τὸ γένος καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἡγουμένου της de son antécédant, ὡς moi qui suis estimé. Toi qui es aimé. Lui qui est loué. Elle qui est estimée. Nous qui sommes estimés κλπ. Τὸ ἀκόλουθον χωρίον: ce n'est pas moi qui se ferait prier (Molière), παραβιάζει τὸν κανόνα τοῦτον. Ἐπρεπε ce n'est pas moi qui me ferai prier.

121 Ἡ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία πρέπει νὰ ἦναι ὅσον τὸ δυνατὸν πλησιέστερα τοῦ ἡγουμένου της. Μὴ λέγε λοιπὸν: Il y a des lettres dans Pline dont le style est admirable ἢ il y a dans Pline des lettres dont le style est admirable ἵνα ἐκφράσῃ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν, διότι ἐν μὲν τῇ πρώτῃ προτάσει dont ἀναφέρεται εἰς Pline, ἐν τῇ δευτέρῃ δὲ εἰς des lettres.

122 Qui ὡς ὑποκείμενον λέγεται περὶ τε προσώπων καὶ περὶ πραγμάτων, ὡς L'homme qui est venu. Le livre qui vient de paraître κλπ.

123 Ἄ qui ἀντικείμενον ἐμπρόθετον, δὲν λέγεται εἰμὴ περὶ

προσώπων ἢ περὶ προσωποποιουμένων πραγμάτων. *Περὶ πραγμάτων λέγε à laquelle, auquel, κλπ. συμφώνως μὲ τὸ οὐσιαστικὸν εἰς ὃ ἀναφέρεται, ὡς Georges à qui je dois ma vie. O rochers à qui j' me plains. L' étude à laquelle je consacre mes loisirs. Les jeux auxquels il se livre etc. Οἱ ποιηταὶ παραβιάζουσιν ἐπίστε τὸν κανόνα τούτου.*

124 Ἐπίστε τὸ ἠγούμενον τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας ὑπεννοεῖται, καὶ τότε ἡ ἀντωνυμία αὕτη, πάντοτε ἀριθ. ἐνικοῦ, δὲν λέγεται εἰμὴ περὶ προσώπων καὶ καλεῖται *absolu*, ὡς *qui veut gagner, doit travailler. Qui veut être belle, doit être vertueuse etc.*

125 Ἀντὶ τῶν ἀντωνυμιῶν *qui, que, dont μεταχειριζόμεθα lequel, duquel ἵνα ἀπορύγωμεν τὴν ἀμφιβολίαν, ὡς j' ai vu le mari de votre sœur qui viendra me voir. Je dois recevoir une lettre de mes enfants que j' attends avec impatience. La bonté de Dieu, dont je connais la grandeur, me rassure. Λέγε: lequel viendra me voir. La quelle j' attends avec impatience. De laquelle je connais la grandeur.* Ἄλλως δὲν θά γνωρίζομεν ἐάν *qui* ἀναφέρεται εἰς *mari* ἢ εἰς *sœur*, *que* εἰς *lettres* ἢ εἰς *enfants*, καὶ *dont* εἰς *bonté* ἢ εἰς *Dieu*.

126 Ἢ *dont* ἐκφράζει ἀναφορὰν καὶ καταγωγὴν, ὡς *la famille dont elle sort. La personne dont je parle, ἡ δὲ d' où τὴν ἔξοδον, ὡς la ville d' où je viens κλπ.*

127 Πρὸ οὐσιαστικοῦ ἀπροθέτου *metaxχειριζόμεθα τὴν dont*, ὡς *l' homme dont la vertu. Le cheval dont la selle etc. Μετὰ δὲ ἐμπρόθετον οὐσιαστικὸν μεταχειριζόμεθα *duquel*, ὡς *l' homme à la colère du quel. La tempête à la violence de laquelle etc.**

128 Ἢ *quoi* ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ἡμέτεραν τί καὶ λέγεται μόνον περὶ πραγμάτων, ὡς *quoi de plus aimable que la vertu. Ἄ quoi pensez - vous? etc.*

129 *De quoi* ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἡμέτερον *κἄτι* ἢ τὸ πρὸς, τὰ πρὸς, ὡς *il n' avait pas de quoi manger δὲν εἶχε τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Il a de quoi acheter une maison ἔχει τὰ πρὸς ἀγορὰν οἰκίας. Donnez - moi de quoi écrire δός μοι τὰ πρὸς γράψιμον ἀναγκαῖα κλπ.*

130 Ἢ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία *en*, παντὸς γένους καὶ παντὸς ἀριθμοῦ, τίθεται πάντοτε ἀμέσως πρὸ τοῦ ῥήματος καὶ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὰς ἡμετέρας ἐξ αὐτοῦ, ἐξ αὐτῆς, ἐξ αὐτῶν, ὡς *avez - vous du pain? - J' en ai. Voilà trois lettres, il y en a deux pour vous. J' ai deux frères, combien en avez - vous? etc.*

131 Ἢ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία *y* παντὸς γένους καὶ παντὸς ἀριθμοῦ λέγεται πάντοτε περὶ πραγμάτων καὶ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὰς ἡμετέρας εἰς αὐτὸν, εἰς αὐτὴν εἰς αὐτούς κλπ. ὡς *J' ai connu le malheur et j' y sais compatir. Voici un arbre, j' y monterai κλπ.*

II'. DES PRONOMS INDÉFINIS.

132 Ἡ ἀντωνυμία *on*, συντάσσεται μὲ ῥήματα γ'. προσώπου ἀριθμοῦ ἐνικοῦ, καὶ μεταφράζεται ἑλληνιστὶ ἢ διὰ γ'. ἐνικοῦ προσώπου ἢ διὰ ἀ. πληθ. ἢ διὰ γ'. πληθ. ἢ διὰ τῆς τίς, ὡς *on ne surmonte pas le vice qu'en le fuyant* δὲν ὑπερισχύομεν τῆς κακίας εἰμὴ φεύγοντες αὐτήν. *On garde sans remords ce qu'on acquiert sans crime.* Φυλάττει τις ἄνευ τύψεως τοῦ συνειδότης, ὅ,τι ἀποκτᾷ ἄνευ ἐγκλήματος. *On dit que le roi va venir.* Λέγεται ὅτι ὁ βασιλεὺς ἔρχεται κλπ.

133 Αἱ εἰς τὴν ἀντωνυμίαν *on* ἀναφερόμεναι λέξεις συμφωνοῦσι μὲ τὸ ὑπεννοούμενον, ὡς *quand on est mariée, on n'est pas maitresse de ses actions.* *On n'est pas heureux, lorsqu'on s'aime tendrement, et qu'on est séparés etc.*

134 Εὐφωνίας χάριν μετὰ τὰς λέξεις *et, si, ou,* que μεταχειρίζομεθα Ἦ *on* ἀντὶ *on*, ἐὰν εὐθὺς μετὰ τὴν ἀντωνυμίαν ταύτην δὲν ἔπηται λέξις ἀρχομένη ἀπὸ *l*, ὡς *et l'on dit. Si l'on veut. Ou l'on verra.* *On dit que l'on doit venir etc.*

135 Ἐν ἀρχῇ προτάσεως, πρὸ λέξεως ἀρχομένης ἀπὸ συμφώνου, γράφουσιν ἀδιαφόρως *on* ἢ Ἦ *on*, πρὸ λέξεως δὲ ἀρχομένης ἀπὸ φωνήεντος ἢ ἀπὸ τοῦ *l*, πάντοτε *on*.

136. Ἡ ἀντωνυμία *chacun* προηγουμένη ὑπὸ ῥήματος πληθ. ἀριθ. καὶ λεγομένη σχετικῶς πρὸς τι οὐσιαστικόν, ἀπαιτεῖ τὰ κτητικὰ *son, sa,* ses ὅταν τίθηται εὐθὺς μετὰ τὸ ἀντικείμενον τοῦ ῥήματος, ὡς *il faut remettre ces livres, chacun à sa place.* *Ils ont donné leur avis, chacun selon ses vues etc.* καὶ τὰ κτητικὰ *leur, leurs* ὅταν τίθηται πρὸ τοῦ ἀντικειμένου, ὡς *ils ont apporté chacun, leurs offrandes, selon leurs moyens.* *Ils ont donné chacun, leur avis, selon leur pense etc.*

137 Ἡ ἀντωνυμία *personne* εἶναι γένους ἄρσεν. καὶ λέγεται ἀνάθρως, ὡς *personne n'est assez sot pour le croire. Il n'y a personne qui n'en soit fâché etc.*

138 Σημ. Ἡ ἀντωνυμία *personne* λέγεται καὶ ἀνευὰ ρνήσεως καὶ τότε ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν ἡμετέραν τίς, ὡς *y a-t-il personne d'assez hardi? Je doute que personne ait mieux peint la nature etc.*

139 Ὅταν ἡ λέξις *personne* λέγηται ἐνάθρως, εἶναι οὐσιαστικόν γένους θηλυκοῦ, ὡς *quelle est la personne assez sottte pour le croire? Il n'y a pas une personne qui n'en soit fâchée etc.*

140 Ἡ ἀντωνυμία Ἦ *un l'autre* πληθ. *les uns les autres,* ἐκφράζει τὴν ἀμοιβαίότητα, ὡς *ces enfants (il y en a beaucoup) sont jaloux les uns des autres.* *Ces deux frères s'aiment l'un l'autre.* *Ces plantes (beaucoup) se nuisent les unes*

aux autres. Ces deux plantes se nuisent l'une à l'autre etc.

141 Ἡ δὲ ἀντωνυμία ἴ' un et ἴ' autre πλῆθ. les uns et les autres, ἐκφράζει ἁπλῶς ἀναφορὰν, οὐχὶ δὲ καὶ ἀμοιβαίτητα, ὡς ἴ' un était plus philosophe et ἴ' autre plus citoyen. Avez-vous lu Racine et Boileau? Ἰ' un et ἴ' autre furent deux grands poètes. Ces filles vont à ἴ' école, les unes et les autres etc.

ΘΕΜΑ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Des pronoms démonstratifs, des pronoms possessifs, des pronoms relatifs et des pronoms indéfinis.

Ἡ φράσις αὕτη καὶ αἱ ἐπόμεναι. — Ἐξ ὅλων τῶν ἀρετῶν ἡ τὰ μάλιστα θαυμάζομένη εἶναι ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς ἢ μᾶλλον σεβαστῆ, εἶναι ἡ δικαιοσύνη ἢ ἀγαπητοτέρα, εἶναι ἡ φιλάνθρωπια. — Εἶναι μαθητῆς, υἱός, Ἕλληνας ἀληθῆς. — (Τοῦτο ὑπῆρξεν) οἱ Γάλλοι (οἵτινες) ἐπολιώρησαν τὸ φρούριον. — Οἱ Φοίνικες πρότερον εἰσὶν εὐγλωσσότατοι. — Ἀνάγνωθι τὸν Δημοσθένην καὶ τὸν Κικέρωνα, εἰσὶν εὐγλωσσότατοι. — Ἴδου ὅτι σοὶ ὑπεσχέθη. — Αὐτοὶ ἦσαν οἱ διατάξαντες (οἵτινες διέταξαν) τὴν τελετὴν. — Ἡ δημοκρατία τῶν Ἀθηναίων καὶ ἡ τῆς Ῥώμης. — Ὁ ἀδελφός μου καὶ ὁ τοῦ Δημητρίου εἰσὶν οἱ ἐπιμελέστεροι μαθηταὶ τῆς τάξεως. — Οἱ νομομαθεῖς τῆς Γαλλίας καὶ οἱ τῆς Ἀγγλίας. — Ἡ τρυφερότερη ἀρμονία εἶναι ἡ φωνὴ τῆς μητρὸς. — Ὁ Θεμιστοκλῆς καὶ ὁ Ἀριστείδης διεκρίθησαν (s' étaient fait distinguer) κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, οὗτος μὲν διὰ τὴν δικαιοσύνην του, ἐκεῖνος δὲ διὰ τὴν μεγάλην εὐφυίαν του. — Ἄς μὴ ὀμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου (τοῦ πράγματος). — Ἦκουσες καλῶς ἐκεῖνο, τώρα θὰ ἀκούσεις τοῦτο. — Δός μοι τὸ βιβλίον μου. — Ἐλησμόνησα τὰ βιβλία μου εἰς τὸ σχολεῖον. — Ἡ σπάνη του ἀπέστραπτε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς μάχης. — Ἐλάβετε τὰς ἐπιστολάς σας; Ἐγὼ ἔλαβον τὰς ἰδικάς μου. — Εἶδον τὴν μητέρα τοῦ Γεωργίου καὶ τὴν σὴν εἰς τὸν περίπατον. — Οἱ φίλοι σας εἶναι εὐλικρινέστεροι τῶν ἰδικῶν μου. — Εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς Θεῆς Προνοίας, τὸ ὅποιον ἐπισύρει τὴν προσοχὴν πάντων. — Ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἤλθε σήμερον, ἦλθε καὶ χθές. — Τὸ βιβλίον ὅπερ ἀνεγνώσατε, τὸ ἀνέγνωσα καὶ γὰρ. — Ὁ Θεὸς εἰς ὃν ἔχω τὰς ἐλπίδας μου. — Ἴδου ὁ κῆπος εἰς ὃν παρέχω πάσας τὰς φροντίδας μου. — Δι' ἐπιστῆμαι εἰς ἃς ἐνασχολοῦμαι. — Οἱ ἄνθρωποι εἰς οὓς ἐγράψατε τὴν εἰδήσιν ταύτην. — Θὰ λάβω ἐπιστολὴν ἀπὸ τὰ τέκνα μου ἢ ἀναμένω ἀνυπομονῶς. — Θὰ γράψω σήμερον ἐπιστολὴν εἰς τὰ τέκνα μου τὰ ὅποια περιμένω ἀνυπομονῶς. — Οὐδὲν ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ τοῦ ἰσίου ὁ Θεὸς νὰ μὴ ἦναι δημιουργός. — Ἡ θρησκεία τῆς ὁποίας περιφρονοῦσι τὰ παραγγέλματα. — Ἐργεταὶ ὁ Γεώργιος τοῦ ὁποίου αἱ γνώσεις θαυμάζονται ὑπὸ πάντων. — Ἡ οἰκογένεια ἐξ

ἧς κατάγεται ὁ ἄνθρωπος οὗτος, μεγάλη συνεισέφερεν ὑπὲρ πατρίδος. — Τὸ ὕρος ἐξ οὗ ῥέει ὁ ποταμὸς οὗτος, ἔχει ὕψος χιλίων ποδῶν. — Τί ἀγαπητότερον τῆς ἀρετῆς; — Τί πλέον ἐραστόν εἰς τοὺς γονεῖς παρὰ τέκνα φρόνιμα; — Ἀπῆντησας φίλους; — Ναί, ἀπῆντησα (ἐξ αὐτῶν). — Ἐγχεῖς δύο ἵππους; — Ἐγὼ (ἐξ αὐτῶν) τρεῖς. — Ἴδου ἐν δένδρον, θά ἀναβῶ (ἐκεῖ). — Μοὶ λέγουσι τόσα κακὰ διὰ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, καὶ ἐγὼ βλέπω (ἐξ αὐτῶν) τόσα ὀλίγα εἰς αὐτόν. — Λέγεται ἢ λέγουσιν ὅτι ὁ βασιλεὺς ἀπέργεται εἰς Γερμανίαν. — Δὲν νικᾷ τις τὸ κακὸν εἰμὴ φεύγων αὐτό. — Φυλάττει τις ἄνευ τύψεως συνειδήσεως, ὅτι ἀπέκτησεν ἄνευ ἐγκλήματος. — Ἐάν τις θέλῃ νὰ ζῆ ἥσυχος εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, πρέπει ν' ἀποφεύγῃ τοὺς κακοὺς. — Ἐκαστος ἔμαθε τὸ μάθημά του σήμερον. — Πρέπει νὰ θέσωμεν αὐτὰ τὰ ἐπιπλά ἐκαστον εἰς τὴν θέσιν του. — Αἱ εἰκόνες αὐταὶ ἔχουσι ἐκάστη τὴν ἀξίαν τῆς. — Ὁμίλησεν ἕκαστος κατὰ τοὺς σκοποὺς του. — Κανεῖς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ δὲν εἶναι τόσον εὐτυχὴς ὅσον ὑμεῖς. — Εἶναι τις (personne) τόσον πολυμῆρὸς, ὥστε ν' ἀντιστρατευθῆ κατὰ τοσοῦτων κακούργων; — Κακολογοῦσιν (ils médisent) ἀλλήλους οἱ ἄνθρωποι οὗτοι. — Ἀνέγγων τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσσειαν, ἀμρόβτεραί μὲ κατέθελξαν. — Οἱ στρατιῶται ἐνεθάρρουν ἀλλήλους. — Στρατιῶται, ὑπαξιωματικοί, ἀξιωματικοί, οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ, ἐνεθάρρουντο ὑπὸ τοῦ παραδείγματος τοῦ στρατηγῶντων.

CHAPITRE CINQUIÈME.

DE L' ACCORD DU VERBE AVEC SON SUJET.

142 Τὸ ῥῆμα συμφωνεῖ μετὰ τοῦ ὑποκειμένου του κατ' ἀριθ. καὶ πρόσωπον, ὡς *je plains l' homme accablé du poids de ses loisirs. O Soleil! tu parais, tu souris et tu consoles la terre. Souvent les richesses attirent les amis et la pauvreté les éloigne etc.*

143 Ὅταν τὸ ὑποκείμενον σύγκηται ἐκ δύο ἢ πλειόνων οὐσιαστικῶν ἢ ἀντωνυμιῶν, τὸ ῥῆμα τίθεται εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν, συμφωνεῖ δὲ κατὰ πρόσωπον μὲ τὸ ἐπικρατέστερον, ὡς *lui et elle vient d' front à la campagne avec moi. La jeunesse et l' inexperience nous exposent à bien des fautes etc.*

144 Ἐξαίρεσις. α.) Ὅταν τὰ ὑποκείμενα τοῦ ῥήματος ἦναι συνώνυμα οὐσιαστικά, τὸ ῥῆμα συμφωνεῖ κατ' ἀριθμὸν μὲ τὸ τελευταῖον, ὡς *son courage, son intrépidité, étoient les plus braves.*

Le noir venin, le fiel de leurs écrits,

N' excite en moi que le plus froid mépris.

β.) Ὅταν τὰ ὑποκείμενα συνδέωνται διὰ τοῦ διαζευκτικοῦ συνδέσμου *ou*, ἐπίσης τὸ ῥῆμα συμφωνεῖ μὲ τὸ τελευταῖον, ὡς *c' est Socrate ou Platon qui le premier a dit cela. La faiblesse ou l' inexperience nous fait commettre bien des fautes etc.*

145 Σημ. Ἐν τούτοις ἐὰν τὰ ὑποκείμενα τὰ συνδεδόμενα διὰ τοῦ συνδέσμου οὐ ᾔηται διαφόρου προσώπου, τὸ ῥῆμα τίθεται εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν καὶ συμφωνεῖ κατὰ πρόσωπον μὲ τὸ ἐπικρατέστερον, ὡς vous ou moi parlerons. Vous ou votre frère viendrez etc.

γ.) Ὅταν τὰ ὑποκείμενα ᾔηται ἀσύνδετα, ἐπίσης τὸ ῥῆμα συμφωνεῖ κατ' ἀριθμὸν μὲ τὸ τελευταῖον οὐσιαστικόν, ὡς ce sacrifice, votre intérêt, votre honneur, Dieu l'exige etc.

δ.) Ὅταν δύο ἢ πλείονα ὑποκείμενα συγκεφαλαιῶνται διὰ μιᾶς τῶν λέξεων tout, rien, personne, nul, chacun, aucun κλπ. τὸ ῥῆμα συμφωνεῖ μὲ τὴν λέξιν ταύτην, ὡς le temps, les biens, la vie, tout est à la patrie. Voisins, amis, parents, chacun préfère son intérêt à celui de tout autre κλπ.

146 Σημ. Καὶ τὸ ἐπίθετον ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει ἀκολουθεῖ τὸν αὐτὸν κανόνα, ὡς la fortune, les honneurs, la gloire, tout fut digne de lui κλπ.

ε.) Ὅταν δύο ὑποκείμενα οὐσιαστικά ἢ ἀντωνυμῖαι συνδέονται δι' ἐνὸς τῶν συνδέσμων comme, de même que, ainsi que, aussi bien que, τὸ ῥῆμα συμφωνεῖ μὲ τὸ πρῶτον τῶν ὑποκειμένων, ὡς l'enfer, comme le ciel, prouve un Dieu juste et bon. La vertu, ainsi que le savoir, a son prix. Vos amis, de même que votre mère, sont venus. Votre mère, aussi bien que vos amis est venue etc.

147 Σημ. Καὶ τὸ ἐπίθετον ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει ἀκολουθεῖ τὸν αὐτὸν κανόνα, ὡς l'autruche a la tête, ainsi que le cou, garnie de duvet etc.

148 Ἡ ἀντωνυμικὴ ἔκφρασις l'un et l'autre ἀπαιτεῖ ῥῆμα εἰς πληθυντ. ἀριθμὸν, ὡς l'un et l'autre à ces mots ont levé le poignard etc.

149 Οἱ ποιηταὶ παραβιάζουσιν ἐνίοτε τὸν κανόνα τούτου, ὡς l'un et l'autre s'apprête (Boileau).

150 Ἡ ἀντωνυμικὴ ἔκφρασις ni l'un ni l'autre ἢ διάφορα ὑποκείμενα συνδεδόμενα διὰ τοῦ συνδέσμου ni, ἀπαιτοῦσιν ἐπίσης τὸ ῥῆμα εἰς πληθ. ἀριθμὸν, ὡς ni l'un ni l'autre ne sont bons. Ni l'or ni la grandeur ne nous rendent heureux κλπ.

151 Σημ. Ὅταν ὅμως ἢ ὑπὸ τοῦ ῥήματος ἀγγελλομένη πράξις δὲν ᾔηται δυνατόν νὰ γίνῃ ταυτοχρόνως ὑπὸ τῶν διαφόρων ὑποκειμένων, τὸ ῥῆμα τίθεται εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν, ὡς ni l'un ni l'autre n'obtiendra le prix. Ni M. le dur, ni M. le cardinal ne sera nommé ambassadeur à St. Pétersbourg κλπ.

152 Δύο ἢ πλείονα ἀπαρέμφατα, κατέχοντα θέσιν ὑποκειμένου, ἀπαιτοῦσι τὸ ῥῆμα εἰς πληθ. ἀριθμὸν, ὡς lire trop et lire trop peu, sont deux défauts etc.

153 Οἱ δόκιμοι συγγραφεῖς παραβιάζουσιν ἐνίοτε τὸν κανόνα τούτου, ὡς bien écouter et bien répondre est une des plus gran-

des perfections qu' on puisse avoir dans la conversation (La Rochefoucauld).

154 Μετά δύο ἢ πλείονα ἀπαρέμματα συγκαιρολαϊούμενα διὰ τοῦ ce, τὸ ῥῆμα τίθεται καθ' ἐνικὸν ἀριθμὸν, ἐάν δὲν ἔπεται τρίτον πληθυντικὸν πρόσωπον ῥήματος, ὅτε ἡ χεῖσις τοῦ πληθυντ. εἶναι ὑποχρεωτική, ὡς boire, manger, dormir, c' est toute son occupation. Boire, jouer aux cartes, négliger ses devoirs, ce sont des vices qui dégradent l' homme etc.

155 Ὅταν προηγῆται περιληπτικὸν ὄνομα μερικόν, ὡς la plupart, une infinité, un nombre, une multitude etc. ἢ ἐπιῤῥῆμα ποσότητος ὡς peu, beaucoup, énormément, assez, bien etc. τὸ ῥῆμα συμφωνεῖ κατ' ἀριθμὸν μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ τὸ ὁποῖον συναπτέται μὲ τὸ περιληπτικόν, ὡς la plupart des hommes ne se soucient pas. Une troupe de voleurs se sont introduits dans la maison. Peu de gens pensent juste etc.

156 Ὅταν δὲ προηγῆται γενικὸν περιληπτικόν, ὡς la totalité, l' armée, la troupe, la bande κλπ. τὸ ῥῆμα συμφωνεῖ κατ' ἀριθμὸν μὲ τὸ περιληπτικόν καὶ ὄχι μὲ τὸ συναπτόμενον αὐτῷ οὐσιαστικόν, ὡς l' armée des infidèles fut entièrement détruite. La troupe des voleurs s' est introduite etc.

157 Σημ. Τὸ ἐπίθετον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀκολουθεῖ τοὺς αὐτοὺς κανόνας, ὡς la totalité (περιληπτικὸν γενικόν) des enfants, inc a parole de prévoyance, ne voit que le présent. Une troupe (περιληπτικὸν μερικόν) de jeunes filles timides et inquiètes etc.

158 Τὸ la plupart καὶ τὰ ποσοτικά ἐπιῤῥήματα τίθέμενα ἀνευσιαστικοῦ, φέρονται πρὸς πληθ. ὡς la plupart prétendent. La plupart sont sujets à des infirmités. Beaucoup aiment le jeu. Peu travaillent avec ardeur etc.

DU COMPLÉMENT DES VERBES.

159 Τὸ ἀντικείμενον εἶτε direct εἶτε indirect, τίθεται μετὰ τὸ ῥῆμα, ὡς j' aime mon père. J' ai donné un livre à Georges etc.

160 Μετὰ τῶν λέξεων ὅμως quel, que de, combien de προτάσσεται, ὡς nous ne savons, quelle sorte de petite intelligence, Dieu a donné aux bêtes. Que de vertus en vous un seul vice a détruites! — Je sais combien de disputes j' ai esu-yées κλπ.

161 Ἐπίσης προτάσσεται ὅταν, κατὰ τὸν γαλλικὸν ἰδιωτισμὸν, τίθεται ἐν ἀρχῇ τὸ δεικτικὸν ce μετὰ τοῦ être, ὡς c' est à votre vie qu' il faut songer avant tout. C' est votre fils que vous devez instruire etc.

162. Τὰ ἐνεργητικὰ ῥήματα ἔχουσιν ἄλλοτε μὲν complément direct, ἄλλοτε complément indirect καὶ ἄλλοτε ἀμφότερα, ὡς

Je vois l'homme. Je recommande à mon frère de lire sa leçon. Il a commandé l'attaque à ses troupes etc.

163 Τὰ παθητικά ῥήματα ἔχουσι πάντοτε complément indirect ἐκφραζόμενον διὰ τῶν προθέσεων de ἢ par.

164 Μεταχειρίζομεθα τὴν de ὅταν πρόκειται περὶ αἰσθήματος, πάθους ἢ ἐν γένει ἠθικῆς τιнос ἐνεργείας, ὡς l'honnête homme est estimé de tout le monde. Vous êtes admiré de tous. Καὶ τὴν par ὅταν πρόκειται περὶ ἐνεργείας σωματικῆς ἢ νοερᾶς, δι' ὕλικῶν σημείων ἐκφραζομένης, ὡς une grande partie de la terre, a été conquise par les Romains. La poudre fut inventée par le Cordelier Berthold κλπ.

165 Τὰ οὐδέτερα ῥήματα ἔχουσι πάντοτε complément indirect ἐκφραζόμενον διὰ τῆς de ἢ διὰ τῆς à προθέσεως, ὡς nuire à son prochain. Médire de son prochain κλπ. ἐκτὸς δὲ τῶν δύο τούτων προθέσεων τὸ complément indirect ἐκφράζεται καὶ διὰ διαφόρων ἄλλων προθέσεων, σχετικῶς μὲ τὴν ὑπὸ τοῦ ῥήματος ἀγγελουμένην πρᾶξι, ὡς tomber dans... Régner sur... etc.

166 Τὰ αὐτοπαθῆ ῥήματα ἔχουσιν ἐπίσης δύο συντακτικὰς, μίαν πρὸ αὐτῶν, τὴν ἀντωνυμίαν, καὶ μίαν μετ' αὐτὰ, τὸ ὄνομα. Καὶ εἰ μὲν τὸ ὄνομα εἶναι complément indirect ἢ ἀντωνυμία εἶναι complément direct δηλ. πτωσ. αἰτ. διότι ἐν ῥήμα αὐτοπαθὲς δὲν δύναται νὰ ἔχη δύο compléments directs ἢ ἀντωνυμίαν τὴν ἰδίαν ἀναφορὰν· εἰ δὲ τὸ ὄνομα εἶναι complément direct ἢ ἀντωνυμία εἶναι complément indirect δηλ. πτωσ. δοτ. ὡς je m'écarte du chemin de la vertu. Je me reproche cette omission etc.

167 Σχη. Τὸ ὑπὸ τοῦ μεριστικοῦ ἄρθρου du, de la, des συνοδουμένον οὐσιαστικόν, εἶναι complément direct.

168 Ὅταν ῥημά τι ἔχη δύο διάφορα ἀντικείμενα τῆς αὐτῆς ἐκτάσεως, τὸ complément direct τίθεται πρῶτον, ὡς il faut opposer un maintien stoïque, aux propos et aux injures des méchants, καὶ ὅχι il faut opposer aux propos et aux injures des méchants un maintien stoïque κλπ.

169 Ἐὰν ὅμως τὸ complément indirect ᾗναι συντομώτερον τοῦ ἑτέρου, τίθεται πρῶτον, ὡς faites à votre peuple tout le bien qui est en votre pouvoir, καὶ ὅχι faites tout le bien qui est en votre pouvoir à votre peuple etc.

ΘΕΜΑ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

DU SUJET ET DU COMPLÉMENT.

Ὁ Πέτρος ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μου. — Ἐρχομαι ἀπὸ τὸν περὶπατον καὶ ὑπάγω εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. — Ἄρτος καὶ ὕδωρ μοι ἄρκουσι. — Σοὶ ἄρκουσι ἄρτος καὶ ὕδωρ. — Ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀσυ-

νεσία πολλοὺς ἀπόλεσαν. — Τὸ ἄδολον, ἢ ἀπλότης αὐτοῦ (sa candeur, sa simplicité), τὸν καθιστᾷ πολλάκις παίγιον τῶν κακῶν. — Ἡ νεότης καὶ ἡ ἀπειρία ὑποβάλλουσιν (exposer) ἡμᾶς εἰς πολλὰ σφάλματα. — Ἐγὼ καὶ σὺ θέλομεν ἄποτε (un jour) εἶσθαι εὐτυχέστεροι. — Εἰς μάτην παρακαλεῖς. — Ἡ εὐτυχία ἢ ἡ δυστυχία τοῦ λαοῦ θέλει προκύψει ἐκ τοῦ παρόντος πολέμου. — Σὺ ἢ ἐγὼ ἔχομεν δίκαιον. — Οὔτε ἐγὼ οὔτε σὺ ἐγράφασαμεν ταικάτας ἐπιστολάς. — Πατρίς, τιμὴ, ὁ Θεὸς τὸ διατάττει. — Παρακλήσεις, χρήματα, ἀπειλαὶ τίποτε δὲν τὸν ἔπεισεν. — Ὁ θάνατος ὡς καὶ ἡ γέννησις, εἶναι μυστήριον τῆς φύσεως. — Ὁ φίλος σου ὡς καὶ ὁ ἀδελφός σου ἔλαβεν θραβεῖον εἰς τὰς ἐξετάσεις. — Ὁ εἰς καὶ ὁ ἄλλος ἔφθασαν ἐγκαίρως. — Οὔτε σὺ οὔτε ὁ φίλος σου θέλετε λάθει τοῦτο τὸ βιβλίον. — Οὔτε ὁ Φίλιππος οὔτε ὁ Παῦλος θέλει ἐκλεχθῆ ἡ δῆμαρχος Πατρῶν. — Ἀναγιγνώσκειν, μελετᾶν καὶ συγγράφειν, εἰσὶ δι' αὐτὸν ἡ τερπινοτέρα ἀπασχόλησις. — Πίνειν, παίζειν, διασκεδάζειν εἰσὶν ἐλαττώματα ἐξευτελιζόντα τὸν ἄνθρωπον. — Ὀλίγος ἀριθμὸς στρατιωτῶν ἤρκεσε πρὸς τὴν νίκην. — Πολλοὶ ἄνθρωποι ἐπιθυμοῦσι τὴν ἐπιστήμην, ὀλίγοι δὲ ἀποκτῶσιν αὐτήν. — Τὸ πλῆθος τῶν ληστῶν, ἠρήμωσε τὴν ἐπαρχίαν ταύτην. — Πλῆθος ληστῶν ἠρήμωσαν τὰ περίχωρα. — Οἱ πλείστοι (la plupart) τῶν ἀνθρώπων παρευρέθησαν τὴν ὑγείαν των. — Πολλοὶ (beaucoup de) ἄνθρωποι παρευρέθησαν εἰς τὴν δυσάρεστον ταύτην σκηνήν. — Ἡ ἀργία ὡς καὶ ὁ πολὺς κόπος βλάπτει (nuît à) τὴν ὑγείαν. — Ὁ βασιλεὺς ἐκείνος ἐβασίλευσεν ἐπὶ γενναίου ἔθνους. — Ὁ καλὸς πολίτης ὑπακούει εἰς τοὺς νόμους. — Πρέπει νὰ ἀγαπῶμεν τοὺς γονεῖς ἡμῶν. — Αἱ ἐπιστολαὶ ἄς ἐλάβετε. — Πόσας (que de) ἀρετὰς κατέστρεψεν ἕν μόνον ἐλάττωμα. — Πόσοι (combien de) ἄνθρωποι εὐρέθησαν εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην. — Ὁ ἐπιμελὴς μαθητὴς ἀγαπᾷται ὑπὸ τῶν διδασκάλων του. — Ἡ τυπογραφία ἐφευρέθη ὑπὸ τοῦ Βυρτεμβεργίου. — Πρέπει νὰ περιφρονῇ τις τὰς βραδιουργίας τῶν κακῶν.

DE L' EMPLOI DES TEMPS DU CONDITIONNEL. (1)

170 Ὁ Conditionnel présent μεταφράζεται εἰς τὴν σημερινὴν ἑλλ. γλῶσσαν διὰ τοῦ ἤθελον καὶ τοῦ ἐνεστώτος ἢ τοῦ ἀορίστου τῆς ὑποτακτικῆς. Σημαίνει δὲ τὴν κατάφασιν ἐξηρητημένην ἐξ ὑποθέσεως, δηλ. ὅτι πράξις τις ἤθελε λάθει χώραν ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἐὰν ὑπῆρχεν ἢ ἐγένετο ἄλλο τι.

171 Ἀπαιτεῖ συνήθως δύο κῶλα, ἐξ ὧν τὸ ἕν ἔχει τὸν ὑποθετικὸν καὶ τὸ ἕτερον τὸν παρατατικὸν προηγουμένου τοῦ si, ὡς nous goûterions bien des jouissances, si nous savions faire un bon

(1) Περὶ τῆς χρήσεως τῶν χρόνων τῆς ὀριστικ. βλεπ. τεχνολογικοῦ σελ. 46.

usage du temps. Si j' avais de l' argent je vous en don-
rais κλπ.

172 Μεταχειρίζονται τὸν conditionnel présent καὶ ἄνευ τοῦ ὅρου τοῦ ἐκφραζομένου διὰ τοῦ si καὶ τοῦ παρατατικοῦ, καὶ τότε μεταφράζομεν αὐτὸν διὰ παρατατικοῦ τῆς ὀριστ. εἰς ἔννοιαν ὑποθετικῆν, ὡς je serais content d' obtenir votre suffrage. J' aimerais que l' en travaillât à former le cœur et l' esprit de la jeunesse. Ce devrait être le principal lieu de l' éducation etc.

173 Ἐπὶ ἐρωτήσεως μεταχειρίζονται τὸν conditionnel présent ἀντὶ τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς, ὅπου ἡμεῖς συνειθίζομεν νὰ προτάπτωμεν τὸ ἄρα γε ἢ τὸ μή πως, ὡς pourriez - vous me croire coupable? Sauriez - vous me dire quand est - ce que part le courrier? etc.

174 Ἐπίσης ἐπὶ ἐρωτήσεως μεταχειρίζονται τὸν conditionnel présent ἀντὶ τοῦ μέλλοντος, ὅταν ὑπάρχῃ δισταγμὸς ἢ ἀμφιβολία καὶ τότε μεταφράζομεν αὐτὸν διὰ τοῦ νὰ, ὡς pourquoi viendrais - je sans raison? Pourquoi violerait - il un des devoirs les plus saints? Pour quelle raison sortirait - il à cette heure? etc.

175 Τὸ καὶ ἂν τῆς καθομιλουμένης ἐλληνικῆς, ἐπίσης οἱ Γάλλοι ἐκφράζουσι διὰ τοῦ conditionnel présent, μετὰ τοῦ quand même ἢ lors même, τότε δὲ εἰς ἀμφοτέρω τὰ κῶλα τῆς προτάσεως τίθεται conditionnel présent, ὡς lors même que je ne le verrais pas, je lui écrirais. Quand même je le voudrais, je ne le pourrais etc.

176 Ὁ conditionnel présent τίθεται καὶ ἄνευ τῶν ἀνωτέρω μορίων, ἐπομένου τοῦ que μεθ' ἑνὸς ἄλλου conditionnel présent, καὶ τότε μεταφράζομεν τὸν μὲν πρῶτον διὰ τοῦ καὶ ἂν ἢ διὰ τοῦ νὰ τιθεμένου ἀνεξαρτήτως, τὸν δὲ δεύτερον διὰ μέλλοντος, ὡς il me le dirait mille fois que je ne le ferais pas etc.

177 Ἐπὶ ἀμφιβολίας ἅμα καὶ ἐρωτήσεως, ὁ conditionnel présent τίθεται μετὰ τοῦ si, ὡς demandez - lui s' il viendrait. Voyons voir s' il saurait traduire ce passage etc.

178 Ὁ conditionnel passé ταυτίζεται παρ' ἡμῖν μετὰ τὸν προηγουμένον, μεταφράζεται δὲ κλπ. καὶ αὐτὸς διὰ τοῦ ἤθελον καὶ τοῦ ὀρίστου τῆς ὑποτακτικῆς, τίθεται δὲ παρὰ Γάλλους, ὅταν ὁ λόγος ἦναι περὶ παρελθόντος.

179 Ἀπαιτεῖ καὶ οὗτος δύο κῶλα, εἰς ὧν τὸ ἓν ἔχει τὸν ὑποθετικὸν καὶ τὸ ἕτερον τὸν ὑπερσυντελικὸν προηγουμένου τοῦ si, ὡς s' il avait eu de l' argent il vous en aurait ἢ il vous en eût donné. Il serait allé ἢ il fût allé à la campagne si le temps le lui avait permis etc.

180 Ὁ conditionnel passé ὁ ὑπὸ τὴν μορφήν j' eusse eu etc.

ἐμφαινόμενος, τίθεται καὶ ἐν τῇ ὑποθέσει ἀντὶ τοῦ plus-que-parfait, τοῦθ' ὅπερ δὲν γίνεται ποτὲ διὰ τοῦ ἄλλου σχηματισμοῦ. Λέγε λοιπόν: Il n'eût pas mis au jour son ouvrage, s'il n'eût pas cru qu'il pût être utile, ἢ il n'aurait pas mis au jour son ouvrage, s'il n'avait pas cru qu'il pût être utile; μὴ λέγε ὅμως: il n'aurait pas mis au jour son ouvrage, s'il n'aurait pas cru qu'il pût être utile etc.

184 Ἐπὶ ἐρωτήσεως, ἐπὶ διαταγμοῦ ἢ ἀμφιβολίας κλπ. ὁ conditionnel passé τίθεται ὡς καὶ ὁ conditionnel présent. Ἄλλ' ὁ μὲν ἐκφράζει τὸ συμβεβηκὸς ὡς ἐνεστώτως, ὁ δὲ ὑποβάλλει αὐτὸ ὡς λαβὸν χώραν εἰς τὸ παρελθόν.

ΘΕΜΑ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

De l'emploi des temps du conditionnel.

Ἦθελον ἀναγνώσει ἐὰν εἶχον βιβλίον. — Ἦθέλομεν ἀπολαύσει πολλὰς ἡδονάς, ἐὰν ἐγνωρίζομεν νὰ κάμωμεν καλὴν χρῆσιν τοῦ χρόνου. Ὁὰ εὐχαριστοῦμεν νὰ λάβω τὴν ψῆφόν σας. — Ἐπεθύμομεν νὰ καταγίνῃσαι εἰς τὸ νὰ προσκτῆς τὴν ἀγάπην τῶν γονέων καὶ τῶν διδασκάλων σου. Αὕτη ἔπρεπε νὰ ἦναι ἡ κυριωτέρα ἀπασχόλησίς σου. — Ἄρά γε δύνασαι νὰ νομίσης τὸν υἱὸν σου ἔνοχον; — Μήπως ἀγνοεῖ ὅσα εἶπεν ὁ ἀδελφός σας, εἰς τὸν πατέρα μου καὶ εἰς τὸν θεῖόν μου; — Διατί νὰ φανῶ κακὸς ἐνῶ οὐδὲν συμφέρον ἔχω εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην; — Πρὸς τίνα σκοπὸν νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸν ἰδῆ; — Καὶ ἂν τὸ ἤθελον δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ τὸ πράξω. — Καὶ ἂν ἔλθῃ ὁ πατήρ μου δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ μείνω ἀπόψε εἰς τὴν οἰκίαν μου. — Νὰ μοι τὸ γράψῃ εἰς ἐκάστην του ἐπιστολήν, πάλιν δὲν θὰ τὸ πιστεύσω. — Ἦθελον νὰ εἰξεύρω διατί δὲν δύναμαι νὰ ὀμιλήσω τόσο καλὰ, ὅσον ὑμεῖς. Ἦθέλατε ὀμιλεῖ τόσο καλὰ, ὅσον ἐγὼ, ἂν δὲν ἦσθε τόσο δειλός. — Ἄν εἶχετε μελετήσει, καλῆτερον τὰ μαθήματά σας, δὲν θὰ ἐφοβεῖσθε νὰ ὀμιλήτε. — Δὲν θὰ ἦσθε τόσο δειλός ὅσον τώρα, ἂν ἦσθε βέβαιος ὅτι δὲν κάμνετε λάθην. — Δύνασθε νὰ μοι κάμνῃτε μίαν χάριν; — Ὁὰ μὲ ὑποχρεώσητε πολὺ, ἂν ἤθελετε νὰ μοι κάμνῃτε αὐτὴν τὴν χάριν. — Ὁὰ τὴν ἔκαμνον ἐξ ὅλης ψυχῆς, ἂν ἤδυναμην. — Θέλετε νὰ ἐρωτήσητε τὸν ἀδελφόν σας, ἂν ἦναι εὐχαριστημένος μὲ τὰ χρήματα τὰ ὅποια τῷ ἔστειλα; — Ὁ ἄρτος οὗτος θὰ μὲ ἐφθάνεν ἂν δὲν ἐπέινων πολὺ. — Διατί ἄρά γε (à quel propos) ὑπῆγε νὰ τὸν ἰδῆ; — Ἄρά γε ἤδυνάθης νὰ νομίσης τὸν ἔχθρὸν σου ἔνοχον; — Καὶ ἂν τὸ ἤθελον, δὲν ἤθελον δυνηθῆ νὰ τὸ πράξω. — Διατί νὰ φανῶ κακός, ἀφοῦ οὐδὲν συμφέρον εἶχον εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην; — Καὶ νὰ ἤρχετο ὁ πατήρ μου δὲν ἤθελον δυνηθῆ νὰ μείνω εἰς τὴν οἰκίαν μου.

182 Ἡ προστακτικὴ ἔχει ἓνα μόνον χρόνον, ἐκφράζοντα ὅτε μὲν τὸ παρὸν, ὅτε δὲ τὸ μέλλον, ὡς venez me voir demain, ἔλθε νὰ με ἰδῆς αύριον. Écrivez une lettre à votre père, γράψατε ἐπιστολὴν πρὸς πατρί σας. Aimez votre patrie, ἀγαπάτε τὴν πατρίδα σας. Respectez vos parents, σέβου τοὺς γονεῖς σου etc.

183 Ἡ προστακτικὴ τινῶν ῥημάτων ἐλαμβάνεται ἐνίοτε ἐπιφώνημα-τικῶς, ὡς tiens idou. Tenez le voilà, ἰδοὺ αὐτός. Va donc, ἀδύνατον ἢ δύσκολον! Allez donc, πῶς τοῦτο! κλπ.

DE L' EMPLOI DU SUBJONCTIF.

184 Μεταχειρίζομεθα τὴν ὑποτακτικὴν α.) Μετὰ τὰ ῥήματα τὰ ἀφιλοβουλίας, θαυμασμοῦ, θελήσεως, φόβου, ἀρνήσεως, ἐπιθυμίας καὶ τῶν τοιούτων σημαντικὰ, ὡς

je doute	}	que vous fassiez votre devoir etc.
je m' étonne		
je veux		
j' exige		
je désire		

185 β. Ὅταν ἡ κυρία φράσις εἴη ἢ ἐξαρτᾶται τὸ δεύτερον ῥῆμα ἢ-ναὶ ἀρνητικὴ ἢ ἐρωτηματικὴ, ὡς je ne crois pas qu' il parte. Croyez - vous qu' il soit votre ami? Ne cherchez pas quelqu' un qui soit plus modeste. Cherchez - vous une personne qui soit plus habile? etc.

186 Ἐξαιρέσις. Ἀντὶ τῆς ὑποτακτικῆς μεταχειρίζομεθα τὴν ὀριστικὴν ὅταν ἡ ἀρνησις ἢ ἡ ἐρώτησις δὲν σημαίνωσι δισταγμὸν ἀλλ' ἀπεναντίας διαβεβαιώσων ἐμφαντικώτερον, ὡς:

..... Madame, oubliez - vous,
Que Thésée est mon père, et qu' il est votre époux?
(Racine).

Jene vous nierai point, Seigneur, que ces soupirs
M' ont daigné quelquefois expliqué ses désirs.
(id.)

187 γ. Μετὰ τὰ ἀπρόσωπα ἢ ἀπροσώπως ἐλαμβάνομενα ῥήματα, ὡς:

Il semble	}	qu' il parte etc.
Il convient		
Il faut		
Il est juste		
Il est fâcheux		

188 Ἐξαιρέσις. Μεταχειρίζομεθα τὴν ὀριστικὴν μετὰ τὸ τριτοπρόσωπον

σωπον il semble συνοδευόμενον ὑπὸ ἐμπροθέτου προσωπικοῦ προσδιορισμοῦ, καὶ μετὰ τὰ τριτοπρόσωπα il y a, il résulte, il est sûr, il est certain, il est vrai καὶ μετ' οἰονδήποτε ἄλλο ἐμφαινὸν τὸ βέβαιον, ὡς il me semble que vous avez raison. Il semble à votre père que vous êtes bon. Il leur semble qu' il viendra, etc.

Il résulte

Il est sûr

Il est certain

Il est vrai

que vous avez étudié etc.

489 Καὶ ταῦτα ὅμοις τὰ ἀπρόσωπα ῥήματα, ἀρνητικῶς ἢ ἐρωτηματικῶς εἰλημμένα, ἀπαιτοῦσι μετ' αὐτὰ ὑποτακτικὴν, ὡς il n' y a rien qui soit aussi difficile. Résulte-t-il que vous ayez étudié? Est-il certain que vous partirez. Vous semble-t-il qu' il ait raison? etc.

490 δ'. Μετὰ τὰς ἀναφορικὰς ἀντωνυμίας qui, dont, que, καὶ μετὰ τὸ ἐπίρρημα οὐ, ὅταν προηγῆται μία τῶν λέξεων seul, peu plus, moins, mieux, ὡς je connais peu d' hommes qui sachent supporter l' adversité. C' est le moins honnête homme qu' il y ait. Le chien est le seul animal dont la fidélité soit à l' épreuve. C' est la seule place où vous puissiez aspirer. C' est le plus funeste présent que vous puissiez me faire. C' est là le mieux que vous ayez dit.

491 Σήμ. Τὰ συγκριτικὰ meilleur, pire καὶ moindre, περιέχοντα ἐν ἑαυτοῖς τὸ ἐπίρρημα plus, ὑπάγονται ἐπίσης εἰς τὸν προηγούμενον κανόνα, ὡς c' est le meilleur garant que vous puissiez avoir. C' est la moindre faute qu' il puisse commettre. C' est le pire homme que je connaisse etc.

492 Ἐξαιρέσις. Μεταχειρίζομεθα τὴν ὀριστικὴν ἀντι τῆς ὑποτακτικῆς, παρὰ τὸν προηγούμενον κανόνα, ὅταν τὸ ῥῆμα τῆς παρεμπιπτούσης προτάσεως ἐκφράξῃ τι θετικὸν καὶ βέβαιον, ὡς de vos deux frères c' est le plus jeune que je connais, ὅχι que je connaisse. J' habiterai une maison où je me plairai καὶ ὅχι où je me plaise. Montrez-moi le moins court chemin qui conduit, καὶ ὅχι qui conduise, à votre maison etc.

493 ε'. Μετὰ τὰς ἀναφορικὰς ἀντωνυμίας qui, dont, que, καὶ ἂν δὲν προηγῆται μία τῶν λέξεων seul, peu, plus, moins, mieux. Ὁ κανὼν οὗτος ὑπάγεται εἰς τὴν ἐξαιρέσιν καὶ ὁ προηγούμενος.

494 ς'. Μετὰ τὰς ἁορίστους ἀντωνυμίας quelque, quoique, quoique ce soit, quel que, quelque . . . que, καὶ μετὰ πᾶσαν locution conjonctive, ὡς afin que, pour que, à moins que, en cas que, avant que, bien que, encore que, de crainte que, de peur que, pourvu que, sans que, jusqu' à ce que, etc.

ὡς quelque riche que vous soyez. Quels que soient vos parents. Quoi que vous disiez. Quoique vous soyez son ami. De peur que vous ne partiez. A moins que vous ne lui parliez. Bien qu'il ne l'eût guère mérité. Avant que vous partiez, etc.

195 ζ. Μετὰ τὰς φράσεις de façon que, de sorte que, de manière que, si ce n'est que, sinon que, θέτομεν τὴν ὀριστικὴν ἂν πρόκειται περὶ ἐνεστώτος ἢ παρελθόντος, καὶ τὴν ὑποτακτικὴν ὅταν πρόκειται περὶ μέλλοντος, ὡς conduisez-vous de manière que vous obteniez (να ἀπολαύσετε) l'estime des honnêtes gens. Nous nous conduisons de façon que nous obtenons (ἀπολαμβάνομεν) l'estime des honnêtes gens κλπ.

196 Ἐν γένει δὲ, ἡ ὑποτακτικὴ παρὰ Γάλλοις εἶναι ἀνάλογος τοῦ παρ' ἡμῖν τελικοῦ ἀπαρεμφράτου, γινομένη εἰς τὴν σημερινὴν γλῶσσαν διὰ τοῦ να καὶ τῆς ὑποτακτικῆς.

197 Σημ. Ὁ ἐνεστώσ τῆς ὑποτακτικῆς τοῦ ῥήματος savoir λέγεται καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀρνησιν, καὶ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀ. ἐνικοῦ προσώπου, ὡς je ne sache personne qu'on puisse lui comparer, ἀντὶ τοῦ je ne sais personne κλπ.

198 Ἐπίστε, κατ' ἀναστροφὴν, ἡ ὑποτακτικὴ προηγῆται τοῦ ἀρ' οὗ ἐξαρτᾶται ῥήματος, ὡς quelque sages que nous soyons, nous commettons bien des fautes etc.

DE L'EMPLOI DES TEMPS DU SUBJONCTIF.

199 Μετὰ τὸν ἐνεστώτα ἢ τὸν μέλλοντα τῆς ὀριστικῆς, μεταχειρίζομεθα τὸν ἐνεστώτα ἢ τὸν ἀόριστον τῆς ὑποτακτικῆς. Τὸν μὲν ἐνεστώτα ἵνα ἐκφράσωμεν πρᾶξιν ἐνεστώσαν ἢ μέλλουσαν, τὸν δ' ἀόριστον ἵνα σημάνωμεν τὸ παρελθόν, ὡς

je doute	}	que vous étudiez (maintenant ou demain).
je douterais		
je veux	}	que vous ayez étudié (alors) etc.
je voudrais		

200 Ἐξαιρέσεις. Ἐν ταῖς αὐταῖς περιπτώσεσι μεταχειρίζομεθα τὸν παρατατικὸν ἀντὶ τοῦ ἐνεστώτος, καὶ τὸν ὑπερσυντελικὸν ἀντὶ τοῦ ἀόριστου, ἂν τὸ εἰς ὑποτακτικὴν ῥῆμα ἀκολουθῆται ὑπὸ ὑποθέσεως, ὡς

je doute	}	que vous étudias si e z (aujourd' hui ou demain) si l'on ne vous y contraignait.
je douterais		
je doute	}	que vous eussiez étudié (alors), si l'on ne vous y eût contraint etc.
je douterais		

201 Μετὰ πάντας τοὺς ἄλλους χρόνους τῆς ὀριστικῆς καὶ μετὰ τοὺς τῆς ὑποθετικῆς μεταχειρίζομεθα τὸν παρατατικὸν ἢ τὸν ὑπερσυντελικὸν τῆς ὑποτακτικῆς. Τὸν μὲν παρατατικὸν ἵνα ἐκφράσωμεν πρᾶξιν ἐνεστώσαν ἢ μέλλουσαν καὶ τὸν ὑπερσυντελικὸν ἵνα σημάνωμεν τὸ παρελθόν, ὡς

je doutais
je doutai
j' ai douté
j' eus douté
j' avais douté
j' aurai douté
je douterais
j' aurais douté
j' eusse douté

que vous étudiassiez (aujourd' hui ou demain).

je doutais
je doutai
j' ai douté
j' eus douté
j' avais douté
j' aurai douté
je douterais
j' aurais douté
j' eusse douté

que vous eussiez étudié (alors) etc.

202 Ἐξαιρέσεις. α.) Ἀντὶ τοῦ παρατατικοῦ τῆς ὑποτακτικῆς μεταχειρίζομεθα τὸν ἐνεστώτα τῆς αὐτῆς ἐγκλήσεως, ὅταν θέλωμεν νὰ ἐκφράσωμεν ἐνέργειαν, λαμβάνουσαν χώραν διαρκῶς, ὡς certains philosophes anciens ne savaient pas que la terre tourne autour du soleil etc.

203 β'. Μετὰ τὸν passé indéfini ἀκολουθοῦμενον ὑπὸ μιᾶς τῶν ἐκφράσεων afin que, pour que, de crainte que, de peur que, quoique, bien que, μεταχειρίζομεθα τὸν ἐνεστώτα τῆς ὑποτακτικῆς ἀντὶ τοῦ παρατατικοῦ, ἵνα ἐκφράσωμεν πρᾶξιν ἐνεστώσαν ἢ μέλλουσαν, ὡς Dieu nous a donné la raison, afin que nous discernions le bien d' avec le mal. Nous lui avons écrit pour qu' il prenne demain une détermination etc.

204 γ'. Μετὰ τὸν passé indéfini ἐπιτρέπεται καὶ ἡ χρῆσις τοῦ ἀρίστου τῆς ὑποτακτικῆς ἀντὶ τοῦ παρατατικοῦ, ὡς a-t-on jamais vu un homme qui ait montré plus de courage? etc.

ΘΕΜΑ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

De l'emploi du subjonctif et de ses temps.

Θέλετε νὰ σᾶς διηγηθῶ τι; — Τί θέλετε νὰ σᾶς διηγηθῶ; — Θέλω νὰ μᾶς διηγηθῆτε μικρὸν τι ἀνέκδοτον. — Ὁ πατὴρ εἶπεν εἰς τὸν υἱόν του ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ζητῆ, καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ περιμένῃ νὰ τῷ δώσῃ. Δὲν μοῦ δίδου, χωρὶς νὰ ζητήσω. Ἐζήτησα ἵνα παρατηρήσῃς ὅτι δὲν ἔχω. — Θέλετε νὰ μᾶς εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν; Δὲν ἔπρεπε, εἰλεγέ τις εἰς ἔμπορον, νὰ μοῖ πωλῆτε τόσον ἀκαθῶς, διότι εἶμαι φίλος

σας. — Πρέπει, κύριε, απήντησεν ὁ ἔμπορος νὰ κερδήσωμέν τι ἀπὸ τοὺς φίλους, διότι οἱ ἔχθροί δὲν ἔρχονται εἰς τὸ κατὰστήμά μας. — Πρέπει νὰ εἴχατε πολὺ πνεῦμα εἰς τὴν νεανικήν σας ἡλικίαν, ἔλεγε παῖς τις ἑπταετής, εἰς γέροντα ἀξιωματικὸν καλὴν παιδα. "Ἦθελα νὰ γινόντῃ αὐριον, διότι πάντοτε εἶμαι καλὰ ὅταν ἦναι κρύο. Πρέπει νὰ ἐξεέλθω, διότι ὑποσχέθην νὰ ἦμαι εἰς τῆς ἀδελφῆς μου, εἰς τὰς ἑνδεκα καὶ τέσσαρον. — Θέλετε νὰ μείνιτε μεθ' ἡμῶν ἕως οὗ δύνηθὲ νὰ σας συνομιλήσω; — Θὰ γράψω τὴν ἐπιστολήν μου πρὶν φύγη ὁ ταχυδρόμος.

Σὰς στέλλω τὸ βιβλίον μου ἵνα τὸ ἀναγνώσῃτε. — Μολονότι (bien que) εἴσθε κακὸς σας ἀγαπῶ. — Δὲν ἤθελον νὰ ἦμαι εἰς τὴν θέσιν σας ἂν καὶ ἦσθε πλούσιος. — Θάναί μοι (mourir que) νὰ ἦσθε φίλος μου. — Φέρεσθε οὕτως (de façon que) ὅστε ἀγαπάσθε ὑπὸ πάντων. — Φέρεσθε οὕτως ὅστε νὰ ἀγαπάσθε ὑπὸ πάντων. — "Ἄν ὁ φίλος σας ἦγον εἰδὼ καὶ ἤθελ' νὰ ἔλθῃ μαζί μας — "Ἄν μὲ ἡγάπα καὶ ἐπεθύμει εὐλιμενῶς τὴν εὐτυχίαν μου, θὰ ἔγραφον ὑπὲρ ἐμοῦ. — "Ἄν σας γράψῃ ὁ ἀδελφός σας, καὶ ἦσθε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν του, σας παρακαλῶ νὰ μοὶ τὴν δείξητε. Εἶναι ὁ πλέον παραδόξος ἀνθρωπος ἀφ' ὅσους ποτὲ εἶδον. — Εἴσθε ἢ πλέον ἐπιμελὴς μαθήτρια, ἀφ' ὅσας γνωρίζω. — Εἴσθε οἱ πλέον ἐπιμελεῖς μαθηταὶ ἀφ' ὅσους ποτὲ εἶχον. — Ἡ καλύτερα φρουρὰ ἐνὸς βασιλέως εἶναι ἡ ἀγάπη τῶν ὑπηκόων του. Εἴσθε ὁ μόνος εἰς ὃν δύναμαι ν' ἀναθέσω τὰς ἐλπίδας μου. — Θὰ νυμφευθῶ γυναῖκα ἥτις μοὶ ἀρέσκει. — Θὰ λάβω σύζυγον ὅστις νὰ μοὶ ἀρέσῃ. — Δαναίσκατέ μοι βιβλίον τὸ ὅποιον νὰ μὴ χρειάζησθε. — Ἐκλέξατε θέσιν ὅπου νὰ ἦσθε ἐν ἀνάσει. — "Ὅσον ἰσχυροὶ καὶ ἂν ἦναι οἱ βασιλεῖς, ἀποθνήσκουσιν ὡς καὶ (aussi bien que) οἱ εὐτελέστατοι τῶν ὑπηκόων των.

DE L' EMPLOI DE L' INFINITIF.

205 Μεταχειρίζομεθα τὴν ἀπαρέμφατον, ἄ.) ἐπὶ ταυτοπροσωπίας, ὡς je veux manger, ὅχι je veux que je mange. Tu veux partir, ὅχι tu veux que tu partes κλπ. β.) Ὅταν τὸ ἀντικείμενον direct ἢ indirect τοῦ προηγούμενου ῥήματος ἦναι ὑποκείμενον τοῦ ἐπομένου, ὡς Dieu nous a créés pour travailler καὶ ὅχι pour que nous travaillions. Je vous conseille de rester ὅχι que vous restiez. J' ai ordonné aux soldats de faire feu ὅχι qu' ils fissent ἢ qu' ils aient fait feu, κλπ.

206 Ἡ ἀπαρέμφατος ἔχει δύο χρόνους ἐνεστώτα καὶ ἀόριστον, καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐκφράζει πράξιν ἐνεστώσαν ἢ μέλλουσαν, ὁ δὲ δευτέρως πράξιν παρελθούσαν, ὡς je compte partir. Je crois l' entendre, κλπ. Je crois l' avoir entendu rire. Je l' ai entendu avoir ri κλπ.

207 Μεταφράζομεν τοὺς χρόνους τῆς ἀπαρέμφατου διὰ τοῦ νὰ ἢ τοῦ ὅτι καὶ τοῦ ῥήματος. Τίθεται δὲ τὸ ῥῆμα κατὰ γ'. ἐνικὸν πρῶ-

σωπον καὶ μετ' αὐτὸ ἡ ἀντωνυμία τις, ὅταν ἡ ἀπαρέμφατος δὲν ἀναφέρεται εἰς πρόσωπον, ὡς c'est aux mœurs et non au destin qu'il faut imputer les crimes; τὸ ἀπαρέμφατον imputer δὲν ἀναφέρεται εἰς πρόσωπον, λέγομεν λοιπόν: Εἰς τὰ ἦθη πρέπει ν' ἀποδίδη τις τὰ ἐγκλήματα, καὶ ὄχι εἰς τὸ πεπρωμένον κλπ.

208 Πρὸς ἀποφυγὴν πολλῶν de ἡ ἀ προτιμῶσι τὴν ὑποτακτικὴν τῆς ἀπαρεμφάτου, ὡς le philosophe Aristippe chargea ses compagnons de dire à ses citoyens qu'ils songeassent (ἀντι de songer) de bonne heure à se procurer des biens, κλπ.

209 Ἡ ἀπαρέμφατος δύναται νὰ ᾖναι ἀντικείμενον ἄλλου ῥήματος, εἴτε ἄνευ προθέσεως εἴτε μετὰ προθέσεων, ὧν αἱ εὐχρηστότεραι, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἰσὶν ἡ ἀ καὶ de.

210 Δίδομεν ἀλφαριθμητικὸν κατάλογον τῶν ῥημάτων τῶν συντασσόμενων ἀπαρεμφάτῳ ἀπροθέτῳ ἢ μετὰ τῶν προθέσεων ἀ ἢ de οὐχὶ βέβαια ἵνα ἀποστηθίσῃ αὐτὸν ὁ μαθητὴς, τοῦθ' ὅπερ ἀδύνατον, ἀλλ' ἵνα προσφεύγῃ ἐσάκις ἢ πείρα δὲν τῷ ὑποδεικνύει ποίαν τῶν προθέσεων νὰ μεταχειρισθῇ.

211 Ἐκ τῶν ῥημάτων τὰ συντασσόμενα ἀπαρεμφάτῳ ἄνευ προθέσεως εἰσὶ τὰ ἑξῆς: Aimer mieux, aller, compter, croire, daigner, devoir, entendre, espérer, faire, falloir, laisser, s'imaginer, oser, paraître, penser, pouvoir, prétendre, savoir, sembler, sentir, venir (χυριολεκτ.), voir, vouloir, ὡς J'ai cru n'avoir au ciel que des grâces à rendre. Daignez m'écouter. Je dois attendre mon ami. Je voudrais partir, etc.

212 Τὰ δὲ συντασσόμενα ἀπαρεμφάτῳ μετὰ τῆς προθέσ. ἀ εἰσὶ: Aimer, aider, s'abaisser, s'abandonner, aboutir, s'adonner, s'accorder, accoutumer, s'acharner, s'aguerrir, s'amuser, animer, s'animer, s'appliquer, apprendre, apprêter, s'apprêter, aspirer, assigner, assujettir, s'assujettir, s'attacher, attendre, s'attendre, s'augmenter, autoriser, avilir, avoir, balancer, borner, se borner, chercher, se complaire, concourir, condamner, se condamner, consister, conspirer, contribuer, coûter, décider, désapprendre, déterminer, se déterminer, dévouer, disperser, disposer, se disposer, être disposé, se divertir, donner, dresser, employer, encourager, engager, enhardir, s'enhardir, enseigner, s'entendre, s'étudier, s'évertuer, exceller, exciter, s'exciter, exhorter, exposer, s'exposer, former, habituer, s'habituer, hésiter, instruire, intéresser, inviter, être invité, mettre, se mettre, montrer, nécessiter, s'obstiner, avoir peine, pencher, penser, pensévérer, persister, se plaire, prendre plaisir, se plier, se préparer, provoquer, réduire, se réduire, renoncer, répugner, se résigner, réussir, risquer, servir, songer, tarder, tendre, te-

nir, travailler, viser, vouer, ὡς elle aimoit à prévenir les injures par sa bonté. Je consens à se perdre, afin de la sauver. Je voulus m'obstiner à vous être fidèle κλπ.

213 Σημ. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ῥημάτων τὰ εὐτέρω, répugner καὶ tarder ἀπροσώπως λαμβανόμενα, συντάσσονται ἀπαρεμφάτω μετὰ τῆς de προθέσεως, ὡς καὶ τὸ risquer ὅταν ᾖναι οὐδέτερον. οὐδὲ γὰρ ἔστιν

214 Τὰ δὲ συντασσόμενα ἀπαρεμφάτω μετὰ τῆς de προθέσεως εἰσι τὰ ἑξῆς: S' abstenir, accuser, être accusé, s' accuser, achever, affecter, être affligé, s' affliger, s' agir (ἀπρόσωπ.), ambitionner, appartenir, s' applaudir, appréhender, avertir, s' aviser, blâmer, briguer, brûler, cesser, charger, se charger, choisir, commander, conjurer, conseiller, se contenter, convenir, avoir coutume, craindre, dédaigner, défendre, délibérer, se dépêcher, se désaccoutumer, désertir, désespérer, se déshabituer, se désister, détourner, différer, dire, discontinuer, disconvenir, se disculper, dispenser, se dispenser, dissuader, douter, se douter, empêcher, s' empêcher, enjoindre, s' enorgueillir, enrager, entreprendre, épargner, essayer, s' étonner, être étonné, éviter, excuser, s' excuser, s' exempter, feindre, féliciter, se féliciter, se flatter, frémir, avoir garde, prendre garde, se garder, gémir, se glorifier, rendre grâce, hasarder, se hâter, avoir honte, imputer, s' indigner, s' ingérer, inspirer, jurer, méditer, se mêler, menacer, mériter, négliger, nier, ordonner, pardonner, parler, permettre, persuader, avoir peur, se piquer, se plaindre, se faire un plaisir, prescrire, presser, se presser, présumer, promettre, se promettre, proposer, se proposer, protester, punir, être rassasié, être ravi, rebuter, recommander, regretter, avoir regret, se rejouir, se repentir, se reprocher, résoudre, rire, rougir, soif, avoir soin, prendre soin, sommer, soupçonner, se souvenir, suggerer, supplier, être surpris, prendre à tâche, tenter, être tenté, trembler, se trouver, se vanter, ὡς je demande sa tête et crains de l' obtenir. Ils ont désespéré d' avoir mon secret. Je défiais ses yeux de me troubler jamais etc.

215 Σημ. Τὸ ῥῆμα prendre garde συντάσσεται ἐπίσης τῆ de προθέσει, λαμβάνει δὲ τὴν à ὅταν τὸ ἐπόμενον ἀπαρέμφατον συνοδεύεται ὑπὸ ἀρνήσεως, ὡς prenez garde à ne pas tomber etc.

216 Τὰ δὲ συντασσόμενα ἀπαρεμφάτω μετὰ τῆς à ἢ de, εἰσι τὰ ἑξῆς: Commencer, consentir, continuer, contraindre, demander, s' efforcer, s' empresser, s' ennuyer, essayer, être forcé, être forcer, se hasarder, laisser, se lasser, manquer, obliger, s' occuper, s' offrir, oublier, refuser, se résoudre, risquer, solliciter, tâcher, se tuer, venir, ὡς il contraignit cinq légions

à 7 de poser les armes. Il nous contraint à 7 de céder au torrent. Il me force d'aller και à aller κλπ.

217 Συνεχέστατα εἰς τὴν γαλλικὴν τίθενται δύο ἀπαρέμματα τὸ ἐν εὐθὺς μετὰ τὸ ἄλλο, καὶ τότε τὸ δευτέρον εἶναι ἀντικείμενον τοῦ πρώτου. Μεταφράζομεν δ' ἀμφοτέρω τὰ ἀπαρέμματα ταῦτα κατὰ τοὺς προσκετεθέντας κανόνας, ὡς je veux le lui faire savoir. Je n'ose leur permettre d'écrire κλπ. Ἡ χρῆσις ὁμοῦ τριῶν ἢ πλείονων ἀπαρεμμάτων τοιουτοτρόπως λαμβανομένων κατακρίνεται μὴ λέγεσθαι λαιπὸν: je crois pouvoir aller voir vos parents, ἀλλὰ je crois que je pourrai aller voir vos parents κλπ.

ΘΕΜΑ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΝ ΗΕΜΗΤΟΝ.

De l'emploi de l'infinitif.

Ὁ Τυρένσιος (de Turenne) οὐδέποτε ἤθελε ν' ἀγοράσῃ τι ἐπὶ πιστώσει ἀπὸ τοὺς πραγματευτὰς, φοβούμενος, ἔλεγε, μὴ χάσῃσι (qu' ils ne perdissent) μέγα μέρος, ἀν' συνέβαινε νὰ φονευθῇ εἰς τὴν μάχην. — Πάντες οἱ ἐργάται (les ouvriers) οἵτινες ἐργάζοντο εἰς τὴν οἰκίαν του, εἶχον διαταγὴν νὰ παρουσιάζωσι τοὺς λογαριασμοὺς των πρὶν ἐκστρατεῦσθαι ἐπιληρόντο δὲ τακτικῶς. — Δὲν θὰ σὰς σέβωνται, ἀν' δὲν ἀρήσῃτε τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους (la mauvaise compagnie), οὓς συναναστρέφεσθε (fréquenter). — Θὰ σὰς ἐκθέσω ἀπάσας τὰς δυσκολίας, ἵνα μὴ ἀποβαρῶνθῃτε εἰς τὴν ἐπιχειρήσιν σας. — Ὁ σάφρων καὶ συνετὸς ἀνὴρ ζῆ οικονομικῶς ἐν ὅσῳ εἶναι νέος, διὰ ν' ἀπολαύσῃ τοῦ καρποῦ τῶν ἔργων του ὅταν γηράσῃ. — Φέρετε τὰ χρήματα ταῦτα εἰς τὸν κύριον N. διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ πληρώσῃ τὰ χρεῖά του. — Δὲν σὰς δανείζω, ἐκτός ἀν' μοι ὑποσχεθῆτε νὰ μοι ἀποδώσῃτε τὰ χρήματά μου, ὅσον δύνασθε τάχιον. — Ὁ στρατηγὸς διέταξε τοὺς στρατοὺς του ν' ἀρχίσωσι τὴν μάχην. — Ἄν καὶ ἔχωσι καλὸν μνημονικόν, τοῦτο δὲν ἀρκεῖ διὰ νὰ μάθωσιν ὅποιανδήποτε γλώσσαν, πρέπει νὰ κάμωσι καλὴν γρῆσιν τῆς κρίσεώς των. — Ἡ μήτηρ σας θὰ ἔλθῃ νὰ μεῖ ἴδῃ. — Δὲν θὰ πιάσω νὰ σὰς ἐνοχλῶ (vous importuner), εὖς οὐ μὲ συγχωρήσῃτε. — Θὰ ὑπάγῃτε εἰς τὸν περίπατον; — Πηγαίνω, φθάνει νὰ μὲ συντροφεύσῃτε. — Θέλω νὰ γράψω εἰς τὸν ἀδελφόν σας, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὸν ἀπαιτούμενον καιρόν. — Νομίζω ὅτι τὸν εἶδον νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος τοῦτο. — Ἀπὸ ἔργαφά τὴν ἐπιτολίαν μου τὴν ἐνεχείρισα εἰς τὸν ὑπηρετὴν μου. — Νομίζω ὅτι ἔχω δίκαιον. — Βλέπω τὸν φίλον σας ἐρχόμενον (venir) πρὸς ἡμᾶς. — Σὰς ἐπιτρέπω (autoriser) νὰ ὑπάγῃτε ἐκ μέρος μου καὶ νὰ τῷ γνωστοποιήσῃτε τὰ διατρέξαντα. — Εἰδοποιῶ τοὺς φίλους μου νὰ λάβωσι τὰ μέτρα των κατὰ τοῦ κακοῦ τούτου ἀνθρώπου. — Ἀποφεύγω (éviter) νὰ σὰς ἐμιλήσω περὶ τῆς ἀτυχοῦς ταύτης ὑποθέσεως.

CHAPITRE SIXIÈME.

DU PARTICIPE PRÉSENT ET DE L'ADJECTIF VERBAL.

218 Ἡ ἐνεστώσα μετοχὴ λήγει εἰς *ant* καὶ εἶναι πάντοτε ἀκλιτός, ὡς le père voyant le danger. La mère voyant le danger. Les enfants voyant le danger etc.

219 Ἡ ἐνεστώσα μετοχὴ διακρίνεται τοῦ ῥηματικοῦ ἐπιθέτου, λέγοντος ἐπίσης εἰς *ant* καὶ συμφωνοῦντος κατὰ γένος καὶ ἀριθμ. μὲ τὸ οὐσιαστικόν, καθ' ὅτι ἡ μὲν ἐνεστώσα μετοχὴ ἐκφράζει ἐνέργειαν καὶ ἔχει ἀντικείμενον ἐκφραζόμενον ἢ συνυπακούμενον, τὸ δὲ ῥηματικόν ἐπίθετον σημαίνει ιδιότητα ἢ ποιότητα καὶ δὲν ἔχει ἀντικείμενον. Πρὸς τούτοις ἡ μετοχὴ δύναται ν' ἀναλυθῆ διὰ τοῦ ἰδίου ῥήματος, τὸ δ' ἐπίθετον διὰ τῆς ἀναφορικῆς ἀνωνομίας qui καὶ τοῦ ὑπαρκτικοῦ être ὡς on voit rarement la raison dominant (dominer) sur les passions. Je vous admire caressant (caresser) votre fils. L'orateur continua de parler, charmant (et il charmait) son auditoire. La pensée dominante (qui est dominante) de ce discours. Une femme charmante (qui est charmante) etc.

220 Ἡ εἰς *ant* λήγουσα λέξις, ὅταν ἔχη ἐμπρόθετον ἀντικείμενον, εἶναι μὲν ἐνεστώσα μετοχὴ ἐὰν ἐκφράζη τὴν ἐνέργειαν, ῥηματικὸν δ' ἐπίθετον ἐὰν ἐκφράζη τὴν κατάστασιν, ὡς la rosée dégouttant (qui dégoutte) des feuilles. La sueur ruisselant (qui ruisselle) sur le visage. Feuilles dégouttantes (qui sont dégouttantes) de rosée. Figure ruisselante de sueur (qui est ruisselante) etc.

221 Ἡ εἰς *ant* λήγουσα λέξις εἶναι πάντοτε ἐνεστώσα μετοχὴ ἀ.) ὅταν ἐκλαμβάνηται ἀρνητικῶς, ὡς des écoliers ne travaillant pas. Des femmes n'aimant pas etc. β.) ὅταν ἠγῆται αὐτοῦ ἡ πρόθεσις ἐν ἧτις ἐπίστε ὑπακούεται, ὡς ils sont tombés en courant. Ils ont répondu en souriant κλπ.

222 Ἡ ἐνεστώσα μετοχὴ συνοδουμένη ὑπὸ τῆς ἐν καλεῖται γέρονδιφ καὶ εἶναι ἐν χρῆσει ἐπὶ ταυτοπροσωπίας.

223 Αἱ ἐνεστώσαι μετοχαὶ τῶν ῥημάτων avoir καὶ être, ayant καὶ étant, οὐδέποτε μεταπίπτουσιν εἰς ἐπιθετικὴν σημασίαν.

THEMA ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΝ ΕΚΤΟΝ.

Du participe présent et de l'adjectif verbal.

Ἀκούει τοὺς ὄφεις, φαντάζεται ὅτι τοὺς βλέπει ἔρχοντας περιαιτὸν καὶ ἐπικαλεῖται βοήθειαν. — Πάντες οὗτοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ταπεινοὶ καὶ χαμερπεῖς (rampant). — Κατέλαβον αὐτὴν γελοῖσαν καὶ συνομιλοῦσαν μετὰ τινος φίλης της. — Ζωηροτάτην μοὶ ἔκαμε περι-

γραφὴν τῶν τερπνῶν (riant) ἐκείνων τόπων. — Οὐδὲν τοῦ ὕψους αὐτῶν ταπεινότερον (rampant). — Ἀκούετε τοὺς ἐχθρὺς κεραυνοβολοῦντας τοὺς προμαχῶνας. — Ὁ Ζεὺς διὰ τῆς κεραυνοβόλου αὐτοῦ χειρὸς . . . — Ἐπροχώρουν ἀπειλοῦντες τὸν ὄχλον. — Προέβησαν ἀπειλητικοὶ καὶ μανιώδεις. — Ἐπειδὴ ἡ ἀνάγνωσις αὕτη λυπεῖ τὴν μητέρα σου, θέλομεν τὴν ἐπαναλάβει ὕστερον. — Ἡ ἀνάγνωσις αὕτη εἶναι πολὺ λυπηρὰ, θέλομεν τὴν ἐπαναλάβει ἄλλοτε. — Ταῦτα τὰ ἐπιχειρήματα διασκεδάζοντα (tranchant) πᾶσαν δυσκολίαν, ἤρσαν εἰς πάντας. — Οἱ διασκεδαστικοὶ ἢ οἱ ἀπότομοι οὗτοι λόγοι εἰς οὐδένα ἤρσαν. — Τὸν προσεκύνησαν κλίνοντες τὸ σῶμα μέχρις ἐδάφους. — Διδάσκεται τις ἀναγινώσκων καλὰ βιβλία. — Σκέπτεται ἀναγινώσκων τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. — Λέγε μοι, περιπατῶν, ὅσα περίεργα εἶδες εἰς τοὺς τόπους οὓς ἐπεσκεύηθης. — Ἐξεργόμενος ἀπήντησα τὸν φίλον σου καὶ τῷ ὠμίλῃσα περὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ ἀδελφοῦ σας. — Λέγων ταῦτα, ἐξῆλθε διὰ τρόπου ὅλως ἀποτόμου. — Εἶδὼν τὸν ἀδελφόν σας ἐξεργόμενον τῆς οἰκίας του. — Περιπατῶν τὸν ἀπήντησα. — Τὸν ἀπήντησα περιπατοῦντα. — Συναντήσας τὸν ἀδελφόν σας εἰς τὸν περιπάτον, τὸν παρεκάλεσα νὰ μοι δανείσῃ τὸ ὅποιον ἀνεγίνωσκε βιβλίον. — Γράψας διηθυβήθη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

DU PARTICIPE PASSÉ ET DU PARTICIPE PASSIF.

224 Ἡ παθητικὴ μετοχὴ, ἐκφερομένη ἄνευ βοηθητικοῦ, συμφωνεῖ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μετὰ τὸ οὐσιαστικὸν ὅπερ προσδιορίζει, ὡς

Que de remparts détruits, que de villes forcées,
Que de moissons de gloire en courant amassées!

225 Ἐξαιροῦνται αἱ ἐξῆς παθητικαὶ μετοχαὶ, αἵτινες μένουσιν ἀμετάβλητοι ὅταν προηγῶνται τοῦ οὐσιαστικοῦ αὐτῶν: excepté, supposé, passé, approuvé, certifié, vu, attendu, y compris, mon compris, ouï, ci-inclus, ci-joint, ὡς excepté mes amis. Supposé ces faits. Passé cette heure. Approuvé l'écriture ci-dessus. Certifié la présente copie conforme à l'original. Vu par la cour les pièces mentionnées. Ouï les conclusions du procureur du roi etc. Ὁ ἀ γράψωμεν ὁμοῦς: Mes amis exceptés. Ces faits supposés. Cette heure passée etc.

226 Ἡ παθητικὴ μετοχὴ συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ βοηθητικοῦ être συμφωνεῖ κατὰ γένος, ἀριθμὸν καὶ πτώσιν μετὰ τοῦ ὑποκειμένου τοῦ ῥήματος, ὡς le fer est émoussé, les buchers sont éteints. La vertu obscure est souvent méprisée. Quand il vit l'urne où étaient renfermées les cendres d'Hippias, il versa un torrent de larmes etc.

227 Τὸ βοηθητικὸν être τίθεται ἐνίοτε μετὰ τὴν παθητικὴν μετοχὴν, ἀλλὰ τοῦτο δὲν μεταβάλλει τὴν συμφωνίαν αὐτῆς, ὡς portée qu'elle était aux sentiments de l'humanité κλπ.

228 Ἡ παθητικὴ μετοχὴ συνοδευομένη ὑπὸ χρόνου τινος τοῦ βοηθητικοῦ avoir, συμφωνεῖ μετὰ τοῦ εἰς αἰτιατικὴν πτώσιν ἀντικειμένου (complément direct). ὅταν τοῦτο προηγῆται, καὶ μένει ἀμετάβλητος ὅταν ἐπιηται, ὅταν ἐν τῇ προτάσει δὲν ὑπάρχῃ τοιοῦτον ἀντικείμενον, ἢ ὅταν ἀντικείμενον τῆς προτάσεως ἦναι πλάγια πτώσις δηλ. complément indirect, ὡς voici la lettre que j' ai reçue. Voici les livres que j' ai perdus. Où est la plume? - Je l' ai perdue. Où sont vos livres? - Je les ai perdus.

J' ai reçu une lettre. Nous avons perdu nos livres. Nous avons écrit. Elles ont écrit. C' est à vos intérêts, à vos parents, que vous avez nuï κλπ.

229 Τὸ complément direct προτασσομένον τῆς παθητικῆς μετοχῆς παρίσταται πάντοτε διὰ τῶν ἀντωνυμιῶν que, le, la, me, vous, te, vous, se, ἢ δι' οὐσιαστικοῦ, προτασσομένων τῶν λέξεων quel, que de, combien de, ὡς quelle mère avons-nous perdue! Que de plumes avez-vous achetées! Combien d' hommes a-t-il trompés! κλπ.

230 Ὅταν τὸ ῥῆμα ἦναι οὐδέτερον ἀμετάβλητον, ἢ παθητικὴ μετοχὴ μένει πάντοτε ἀμετάβλητος, διότι τὰ τῆς φωνῆς ταύτης ῥήματα δὲν ἔχουσιν ἀντικείμενον εἰς αἰτιατικὴν (complément direct), ὡς les cinq heures que j' ai dormi. Les dix ans qu' il a vécu etc.

231 Παρατηρήσεις. Ἡ παθητικὴ μετοχὴ ἐνεργητικοῦ ῥήματος ἔχουσα πρὸ αὐτῆς ἀντικείμενον εἰς αἰτιατικὴν, καὶ ἀκολουθουμένη ὑπὸ ἀπαρεμφάτου, μένει μὲν ἀμετάβλητος ἐὰν ἡ αἰτιατικὴ ἦναι ἀντικείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου, ὡς la chanson que j' ai entendu chanter, συμφωνεῖ δὲ ἐὰν ἡ αἰτιατικὴ αὐτῆ ἦναι ἀντικείμενον τῆς μετοχῆς, ὡς la dame que j' ai entendue chanter etc.

232 Ἡ παθητικὴ μετοχὴ τοῦ ῥήματος faire προτασσομένη ἀπαρεμφάτου, μένει πάντοτε ἀμετάβλητος, ὡς nous les avons fait payer etc.

233 Ἡ παθητικὴ μετοχὴ τοῦ ῥήματος être μένει πάντοτε ἀμετάβλητος, ὡς la ville de Londres a été brûlée en 1666 etc.

234 Ἡ παθητικὴ μετοχὴ τῶν ἀπροσώπων ἢ ἀπροσώπως εἰλημμένων ῥημάτων μένει ἐπίσης πάντοτε ἀμετάβλητος, ὡς les livres qu' il a fallu. Les chaleurs qu' il a fait etc.

235 Ἡ παθητικὴ μετοχὴ τῶν αὐτοπαθῶς εἰλημμένων ἐνεργητικῶν ῥημάτων ἀκολουθεῖ τοὺς αὐτοὺς κανόνας οὓς καὶ ἡ παθητικὴ μετοχὴ ἢ ὑπὸ τοῦ avoir βοηθουμένη, ὡς ils se sont flattés. Ils se sont adressé une lettre. La lettre qu' ils se sont adressée. Ils se sont écrit. Nous nous sommes succédé κλπ.

236 Περὶ διακρίσεως τῶν προηγουμένων ἀντωνυμιῶν ἐὰν δηλ. αὐται ἦναι complément direct (αἰτιατικὴ) ἢ complément in-

direct (δοτική ἢ γενική) βλέπε ὅσα εἶπομεν ἥδη περὶ τούτου εἰς σελ. 70 τοῦ τεχνολογικοῦ.

237 Τὰ οὐδέτερα ῥήματα αὐτοπαθῶς εἰλημμένα, ἀκολουθοῦσι ὡς πρὸς τὴν παθητ. μετοχὴν τὸν αὐτὸν κανόνα ὃν καὶ τὰ ἀπλά.

238 Ἐξικροῦνται αἱ παθητικαὶ μετοχαὶ τῶν ἐξῆς τριῶν ἀντωνυμικῶν ῥημάτων, ἅτινα καίτοι ἐξ οὐδετέρων, ἀπαιτοῦσι τὴν μετοχὴν σύμφωνον κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μετὰ τῆς δευτέρας ἀντωνυμίας Ταῦτά εἰσι: se douter, se prévaloir, s' échapper, ὡς Nous nous étions doutés de son stratagème. Elles se sont prévaluées de notre erreur. Ils se sont échappés de prison etc.

DU PARTICIPE PASSIF DES VERBES ESSENTIELLEMENT PRONOMINAUX.

239 ῥήματα φύσει ἀντωνυμικὰ λέγονται ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα σχηματίζονται πάντοτε αὐτοπαθῶς. Ταῦτά εἰσι τὰ: s' abstenir, se repentir, s' emparer κλπ.

240 Τῶν φύσει ἀντωνυμικῶν ῥημάτων ἡ παθ. μετοχὴ συμφωνεῖ μετὰ τὴν ἀντικειμενικὴν ἀντωνυμίαν, ἥτις εἶναι πτώσεως αἰτιατικῆς, ὡς nous nous sommes abstenus de toute réflexion. Vous vous êtes repentis de votre légèreté. Les troupes se sont emparées de la ville κλπ.

241 Ἡ παθητικὴ μετοχὴ τοῦ φύσει ἀντωνυμικοῦ ῥήματος s' arroger δὲν συμφωνεῖ μετὰ τὴν δευτέραν ἀντωνυμίαν, καθ' ὅτι αὕτη εἶναι πτώσεως δοτικῆς, ὡς ils se sont arrogé des droits. Συμφωνεῖ ὅμως, ὡς καὶ τὰ τυχαίως ἀντωνυμικὰ ῥήματα, ἐὰν προηγῆται ἄλλο τι ἀντικείμενον, πτώσεως αἰτιατικῆς, ὡς les droits qu' ils se sont arrogés etc.

REMARQUES SUR L' EMPLOI DE CERTAINS PARTICIPES.

242 Ἡ παθητικὴ μετοχὴ μένει ἀμετάβλητος ὅταν εὐρίσκηται μεταξύ δύο que, ὡς la lettre que j' ai présumé que vous receviez. Les embarras que j' ai su que vous aviez etc.

243 Ἡ παθητικὴ μετοχὴ προηγουμένου τοῦ le μένει ἀμετάβλητος, ἐὰν τὸ ἀντικείμενον le παριστᾷ ὀλόκληρον τὴν προηγούμενην πρότασιν, ὡς cette lettre est plus intéressante que je ne l' avais cru. L' affaire fut moins sérieuse que je ne l' avais pensé. Cette perfidie a eu lieu comme je l' avais supposé etc.

244 Συμφωνεῖ δὲ ὅταν τὸ ἀντικείμενον le παριστᾷ ὄνομα ἢ ἀντωνυμίαν, ὡς les faits sont tels que vous les avez racontés. La chose est telle que vous l' avez annoncée etc.

245 Μετὰ τὰς μετοχὰς dû, pu, voulu τὸ ἀπαρέμφρατον ἐξυπα-

κρούεται ἐκ τῶν προτέρων εἰς τοιαύτην περίστασιν αἱ μετοχὴ αὐτὰ μένουσιν ἀμετάβλητοι, ὡς je lui ai rendu tous les services que j' ai dû (ἐξυπακούεται *lui rendre*). C' est dans ce but que j' ai employé toutes les ressources que j' ai pu, (ἐξυπακούεται *employer*) etc.

246 Ἐξαιρέσις. Αἱ παθητικαὶ μετοχὴ δὴ καὶ voulu συμφωνοῦσι μετὰ τοῦ προηγουμένου ἀντικειμένου εἰς τὰς φράσεις ταύτας καὶ τὰς ἀναλόγους αὐτῶν: il m' a payé les sommes qu' il m' a dues. Il veut fortement les choses qu' il a une fois voulues. Διότι ἐν ταῖς φράσεσι ταύταις δὲν ἐξυπακούεται ἀπαρέμφατον.

247 Ἡ παθητικὴ μετοχὴ προηγουμένου αὐτῆς τοῦ le peu de, συμφωνεῖ ἐάν τοῦτο ἐμφαίνῃ μικρὰν ποσότητα, ὡς le peu de livres qu' on m' a envoyés, καὶ μένει ἀμετάβλητος ἐάν τὸ le peu de, ἐμφαίνῃ ἔλλειψιν, ὡς le peu de sûreté que j' ai vu pour ma vie. Le peu d' affection que vous lui avez témoigné etc.

248 Ἡ παθητικὴ μετοχὴ προηγουμένης τῆς ἀντωνυμίας ἐν συμφωνεῖ μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ εἰς ὃ ἀναφέρεται, ὅταν πρὸ τῆς ἀντωνυμίας ταύτης ὑπάρχῃ complément direct (αἰτιατικὴ), ὡς nous les en avons informés. Il nous en a blâmés. L' opinion que j' en avais conçue etc, καὶ μένει ἀμετάβλητος ὅταν πρὸ τῆς ἐν ὑπάρχῃ complément indirect ἢ ὅταν δὲν ὑπάρχῃ οὔτε complément direct οὔτε complément indirect, ὡς avez - vous reçu des lettres? Oui, M. j' en ai reçu. Il a des troupes, et il en a demandé aux autres peuples de la Grèce etc.

249 Κατὰ τὰ ἄλλα ἡ παθητικὴ μετοχὴ ὑπόκειται εἰς τοὺς αὐτοὺς κανόνας καὶ εἰς τὰς αὐτὰς ἐξαιρέσεις, εἰς ἃς τὸ ἐπίθετον καὶ τὸ ῥῆμα ὡς πρὸς τὴν συμφωνίαν αὐτῶν (βλέπε κεφάλαιον Γ' καὶ κεφάλαιον Ε' συντακτικῶ).

ΘΕΜΑ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

Du participe passé et du participe passif.

Ἴδου ἡ ἠγαπημένη μου θυγάτηρ. — Εὗρομεν αὐτοὺς ὅλους πεπεισμένους ὅτι εἶπε τὴν ἀλήθειαν. — Γοναῖκες διαπρέπουσαι ἐπλήρου τὰς αἰθούσας τῆς οἰκίας του. — Ἐξαιρουμένων τούτων τῶν κυριῶν πᾶσαι αἱ ἄλλαι ἐχόρευσαν. — Ὑποτιθεμένης ἀληθοῦς τῆς περιστάσεως ταύτης. — Ἐνοκίασε πάσας τὰς ἰδιοκτησίας του, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς οἰκίας εἰς ἣν κατῆκει. — Παρελθούσης τῆς ὥρας ταύτης ἕκαστος θά ἀπέβη εἰς τὴν οἰκίαν του. — Ὅα εὗρετε ἐγκλειστον ὧδε ἀντίγραφον τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου. — Ὅα εὗρετε ἀντίγραφον τοῦ συμβολαίου ἐγκλειστον ὧδε. — Ἡ ἐπιστολὴ εἶναι γεγραμμένη πρὸ πολλοῦ. — Εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι ὁ ἀδελφός σας ἔχει δίκαιον. — Ἡ πόλις θέλει καταστραφῆ. — Οἱ στρατιῶται οὗς εἴχομεν ἴδει ἐπα-

νῆαρον εἰς τὴν πόλιν. — Εἶδον πολλοὺς στρατιώτας. — Ἡ ἐπιστολὴ ἦν ἐλαβον ἦτον ἐξ Ἀθηνῶν. — Ἐλαβον ἐπιστολὴν ἐκ Μεσολογίου. — Ἴδου αἱ ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας ἐλαβον. — Συνεχάρη (féliciter) τὰς ἀδελφάς σας. — Τὰς συνεχάρη ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ σας. — Τὰ δέκα ἔτη καθ' ἃ ἐζῆσα εἰς Παρισίους ὑπῆρξαν δι' ἐμὲ ἔτη εὐδαίμονα. — Τὸ ἄσμα ὅπερ ἤκουσα ὑμᾶς νὰ ψάλλητε. — Τὰ ἄσματα ἅτινα ἤκουσα ψαλλόμενα ὑφ' ὑμῶν. — Ἐπεμφαν (s'envoyer) δῶρα εἰς ἀλλήλους. — Τὰ βιβλία τὰ ὁποῖα εἰς ἀλλήλους ἐπεμφαν. — Κατηγορήσαμεν (s'accuser) ἀλλήλους. — Συνέβησαν (arriver τριτοπροσώπως) μεγάλαι δυστυχίαι. — Συνήχθη (se rassembler τριτοπροσώπως) πλῆθος ἀνθρώπων. — Παρεισέφησε (se glisser) λάθος. — Ἐγένοντο κύριοι (s'emparer) τῆς πόλεως. — Ὑπωπετεύσαμεν τὸ στρατήγημά του. — Ἐδραπέτευσαν (s'échapper) τῆς εἰρκτῆς. — Ὀφελήθησαν (se prévaloir) ἐκ τῆς ἡμετέρας ἀπάτης. — Ἡ ἐπιστολὴ ἦν ἤκουσα ὅτι θέλεις λάβει, ἐφθασε τέλος. — Ἡ κυρία αὕτη εἶναι μᾶλλον πεπαιδευμένη ἢ ὅσον ἐνόμιζον τοῦτο (πόσον δηλ. ἦτο πεπαιδευμένη). — Τὸ γεγονός ἐχει ὅπως λέγεις (αὐτό). — Μετεχειρίσθησαν πάντα τὰ δυνατὰ μέσα (ὅσα ἤδυνήθην). — Ὀλίγοι ἄνθρωποι κατεδιώχθησαν μανικῶδως. — Ἡ ὀλίγη στοργή (δηλ. ἡ ἔλλειψις στοργῆς) ἦν ἔδειξαν εἰς αὐτὸν, τὸν ἀπεθάρρυνε. — Ἐλάβετε ἐπιστολάς ἀπὸ τὸν πατέρα σας; — Ναι, κύριε, ἐλαβον (ἐξ αὐτῶν) χθές. — Εὐρέθημεν (se trouver) καλῶς ἐκ τούτου.

CHAPITRE SEPTIEME.

DE L'ADVERBE.

250 Τὰ ἐπιρρήματα εἶναι ἢ κυρίως ἐπιρρήματα, ἢ ἐπιρρηματικαὶ ἐκφράσεις, ἢ ἐπίθετα μεταπερόντα εἰς ἐπιρρηματικὴν σημασίαν, ὡς ces enfants se conduisent prudemment. Cette maison est tombée tout-à-coup. Cette dame chante faux (ἀντιφαισσεμένως) etc.

251 Τὰ ἐπιρρήματα δὲν ἔχουσι ἀντικείμενον, ὅταν δ' ὑπάρχη τοιοῦτον ἐν τῇ προτάσει μεταχειρίζομεθα τὴν ἀντιστοιχοῦσαν πρόθεσιν. Μὴ λέγε λοιπὸν dedans la maison, dessous le ciel, dehors la barrière κλπ. ἀλλὰ dans la maison, sous le ciel, hors la barrière. Ἐκτὸς ὅταν ὑπάρχωσι δύο ἀντικείμενα, κατ' ἀντίθεσιν εἰλημμένα, ὡς les ennemis sont dedans et dehors la ville, ἢ ὅταν προηγῆται πρόθεσις, ὡς par dessus les murs. On l'a tiré de dessous la table etc.

252 Davantage τίθεται ἐν γένει ἐν μέσῳ προτάσεως, le plus δὲ ἐν τέλει, ὡς de toutes les fleurs, la rose est celle qui me plaît le plus. De toutes les fleurs, celle qui me plaît davantage, c'est la rose etc.

253 Ἐπίσης plus καὶ davantage ἔχουσι μὲν τὴν αὐτὴν σημασίαν, ἀλλὰ τὸ μὲν plus τίθεται ἐν τῷ λόγῳ μετὰ τοῦ συνδέσμου que, τὸ δὲ davantage μόνον, ὡς il se fie plus à ses lumières qu' à celles des autres. Celui qui m'aime davantage c'est mon père etc.

254 Plus tôt σημαίνει ταχύτερον, plutôt δὲ μάλλον, ὡς il partira plus tôt. Plutôt la mort que le déshonneur etc.

255 Τὰ ἐπιρρήματα si καὶ aussi τίθενται μετὰ τῶν ἐπιθέτων καὶ τῶν ἐπιρρημάτων, ὡς si modeste. Aussi éloquent. Si modestement. Aussi éloquentement. Τὰ δὲ tant καὶ autant μετὰ τῶν οὐσιαστικῶν, τῶν μετοχῶν καὶ τῶν ῥημάτων, ὡς tant d'éloquence. **A u t a n t** de préjugés. Il travaille tant. **A u t a n t** estimé que chéri etc.

256 Σημ. Τὸ si δὲν τίθεται πρὸ τῶν ἐπιρρηματικῶν ἐκφράσεων, μὴ λέγε λοιπόν: Il était si en peine. Je suis si en colère, κλπ, ἀλλὰ il était tellement ἢ si fort en peine. Je suis tellement ἢ si fort en colère κλπ.

257 Τὰ ἐπιρρήματα aussi καὶ autant ἐκφράζουσι σύγκρισιν, τὰ δὲ tant καὶ autant ἐπίτασιν, ὡς César était aussi éloquent que brave, on l'admirait autant qu' on le craignait. Mon ami est si faible qu' il ne peut marcher. Votre père a tant fatigué etc.

258 Ἐν ταῖς ἀρνητικαῖς προτάσεσι, μεταχειριζόμεθα ἀδιαφόρως si ἢ aussi, tant ἢ autant, ὡς il n' est pas si ἢ aussi riche que vous. Rien ne m' a tant ἢ autant fâché que cette nouvelle etc.

259 De suite σημαίνει ἀλληλοδιαδόχως καὶ tout de suite πάραυτα, ὡς il ne saurait dire deux mots de suite. Il faut que les enfants obéissent tout de suite etc.

260 Tout à coup σημαίνει αἴφνης καὶ tout d' un coup ταῦτοχρόνως, ὡς cette maison est tombée tout à coup. Il gagna mille francs tout d' un coup etc.

DE LA PLACE DES ADVERBES.

261 Τὰ ἐπιρρήματα καὶ αἱ ἐπιρρηματικαὶ ἐκφράσεις τίθενται συνήθως μετὰ τὸ ῥῆμα, ὡς celui qui juge à la hâte, juge ordinairement mal κλπ.

262 Εἰς τοὺς συνθέτους χρόνους τὸ ἐπίρρημα τίθεται μετὰ τοῦ βοηθητικοῦ καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς, ὡς avez - vous jamais vu un pédant plus vain? Après qu' il a heureusement fini sa carrière etc.

263 Τὰ χρονικά καὶ τὰ τακτικά ἐπιρρήματα τίθενται ἀδιαφόρως εἴτε πρὸ τοῦ ῥήματος εἴτε μετ' αὐτό, οὐδέποτε ὅμως μετὰ τοῦ βοηθητικοῦ καὶ τῆς μετοχῆς, ὡς il a fait beau aujourd' hui ἢ

aujourd' hui il a fait beau. Demain il pleuvra ή il pleuvra demain κλπ.

264 Εἰς τὰς ἐρωτηματικὰς προτάσεις τὰ ἐπιρρήματα τίθενται πρὸ τοῦ ῥήματος, ὡς comment vous portez - vous? Οὐ allez - vous? Pourquoi ne venez - vous pas? etc. (Βλέπ. τεχνολ. σελ. 89).

ΘΕΜΑ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΝ ΟΓΔΟΟΝ.

De l' adverbe.

Ὁ Ἑρρίκος ἦτον ἀληθῶς ἄξιος νὰ μένη ἐπὶ τοῦ θρόνου. — Ἡσυχολαίτο διηνεκῶς εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῶν λαῶν του. — Μὴ ζητῆς περισσότερον αὐτοῦ. — Τὸ κακὸν παράδειγμα βλάπτει τόσον τὴν υἰγιάν τῆς ψυχῆς, ὅσον ὁ μεμολυσμένος ἀήρ τὴν υἰγιάν τοῦ σώματος. — Τὰ πλούτη εἶναι πολλὰκις ὀλεθριώτερα, παρ' ὅσον εἶναι ὀχληρὰ ἢ πενία. — Ὁ ἄνεμος εἶναι τόσον σφοδρὸς ὥστε συντρίβει τὰ δένδρα. — Ἡγάπησε τόσον τὴν πατρίδα. — Ἐδειξεν εἰς ὅλας του τὰς πράξεις τόσῃ φρόνησιν καὶ τόσῃ συστολήν. — Ἡ ἡδονὴ τῆς σπουδῆς εἶναι ἡδονὴ τόσον ἡσυχος, ὅσον εἶναι ἀνήσυχος ἢ τῶν ἄλλων παθῶν. — Δὲν εἶναι τόσον ἡσυχος ὅσον ἐφαίνετο ὅτι εἶναι. — Ἐδειξε προσέτι μεγάλην ἀνδρίαν. — Δὲν ἔδειξε πρὸς τούτοις μεγάλην ἰκανότητα. — Θὰ ἔλθω νὰ σὰς ἴδω ὅσον δύναμαι ταχύτερον. — Δὲν εἶμαι τόσον πεπαιδευμένος ὅσον ὑμεῖς. — Αἴφνης βλέπω τὸν Γεώργιον ἔμπροσθέν μου. — Ὁ Ἡρακλῆς τοσοῦτον ἐλησμόνησε τὴν δόξαν του, ὥστε ἐκλῶθεν (justu' à . . .) εἰς τοὺς πόδας τῆς Ὀμφάλης. — Ν' ἀποθάνωμεν μᾶλλον ἢ νὰ φανῶμεν ἀνανδροί. — Ἀντικρὺ τοῦ λιμένου ἐγείρεται μεγαλοπρεπὲς οἰκοδόμημα. — Χθὲς τὸ ἐσπέρας ἐδόθη χορὸς εἰς τὰ ἀνάκτορα. — Χαῖρε διὰ παντός. — Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω τί λέγει, διότι εἶναι πολὺ μακρὰν. — Ἐξέτεινε τὸν λόγον του πέραν τοῦ δέοντος (trop). — Σήμερον τὸ πρῶτ' ἔφθασεν ὁ ἀδελφός μου ἐκ Παρισίων. — Ὁ ἰατρός τὸν ἐπισκέπεται δις τῆς ἡμέρας.

DE L' EMPLOI DES NÉGATIONS.

265 Ἡ ἄρνησις ἐκφράζεται διὰ τῶν μορίων ne, ne pas ἢ ne point ὅτε καὶ ἐντονωτέρα καθίσταται.

266 Μετὰ τὰς συνδετικὰς ἐκφράσεις à moins que, de peur que, de crainte que τίθεται ἢ ἄρνησις ne, ὡς à moins que vous ne lui parliez. De peur qu' on ne vous trompe. Il ne parle pas de crainte que son père ne l'entende etc.

267 Ἐπίσης τίθεται ne μετὰ τὰ ῥήματα prendre garde, garder, éviter, empêcher, tenir, ὡς prenez garde qu' on ne vous séduise. Gardez que sur vous le contraire n' éclate. Évitez qu' il ne vienne. Empêchez qu' elle ne se mêle d' au-

cune affaire. Il ne tenait pas à lui qu' on n' oubliât ses victoires etc.

268 Ἐπίσης μεταχειρίζομεθα τὴν ἄρνησιν ne μετὰ τὰς ἐκφράσεις autre que, autrement que, plus que, mieux que, (à) moins que, meilleur que, καὶ μετὰ τὰ ῥήματα craindre, avoir peur, trembler, appréhender, ἐφ' ὅσον τὸ ῥῆμα τῆς προηγουμένης προτάσεως δὲν εἶναι ἀρνητικόν, ὡς il parle autrement qu' il n' agit. Je crains qu' il ne vienne κλπ, λέγει ὁμοίως: Il ne parle pas autrement qu' il agit. Il ne craint pas qu' il vienne κλπ, καθ' ὅτι τὸ προηγούμενον ῥῆμα εἶναι ἀρνητικόν.

269 Μετὰ τὰ ῥήματα craindre, appréhender, avoir peur, trembler, ἀντὶ τοῦ ne τίθεται ne pas ὅταν ἐπιθυμῆ τις τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπὸ τοῦ ῥήματος ἀγγελλομένης πράξεως, ὡς je crains qu' il ne réussisse pas. J' ai peur qu' il ne soit pas arrivé κλπ.

270 Ὅταν τὰ ῥήματα nier, disconvenir, contester, douter, désespérer, ἐκφέρωνται ἀρνητικῶς, ἢ ὅταν ἡ φράσις ἦναι ἐρωτηματικῆ, πρὸ τοῦ ἐπομένου ῥήματος τίθεται ne, ὡς je ne nie pas que cela ne soit. Je ne disconviens pas que vous ne soyez instruit. Je ne doute pas que la vraie dévotion ne soit la source du repos. Pouvez-vous désespérer que vous ne le revoyiez quelque jour? Contestez-vous qu' il n' ait dit cela? etc.

271 Παρατήρησις. Ὅταν ὁ λόγος ἦναι περὶ πράγματος θετικοῦ καὶ ἀναμρισητέτου, παραλείπεται τὸ ne, ὡς je ne nie pas qu' il y a un Dieu. Je ne doute pas que l' âme est immortelle κλπ.

272 Σημ. Καθὼς μεταχειρίζονται τινες τὴν ἄρνησιν ne, μετὰ τὰς ἐκφράσεις avant que, sans que καὶ μετὰ τὸ ῥῆμα défendre. Λέγει: avant qu' il fasse froid ὄχι qu' il ne fasse froid. J' ai défendu que vous fissiez cette chose ὄχι que vous ne fissiez cette chose κλπ.

273 Ἡ ἄρνησις point λέγεται περὶ πράγματος διαρκοῦς καὶ συνήθους, ἢ δὲ pas περὶ πράγματος τυχαίου καὶ ἐρημέρου, ὡς il ne lit point, δηλ. ποτέ. Il ne lit pas, δηλ. κατὰ τὴν συνήθη ταύτην.

274 Εἰς τὰς ἐρωτηματικὰς ἐκφράσεις ἢ ἄρνησις point ἐκφράζει ἀμφιβολίαν ἢ δὲ pas θεβαιότητα, ὡς n' avez-vous point dit cela? Μήπως εἶπεσ τοῦτο; N' avez-vous pas dit cela? Πῶς, δὲν εἶπεσ τοῦτο; Π. γ. Tout le monde rit n' ai-je point dit quelque sottise? Pourquoi me blâmez-vous, n' ai-je pas dit la vérité? etc.

275 Παραλείπεται τὸ pas ἢ point, α) Μετὰ τὰ ῥήματα cesser, oser, pouvoir, savoir, ἐπομένου ἀπαρεμφάτου, ὡς je n' ose lui résister. Il ne cesse de pleurer. On ne peut avoir confiance en lui. Καὶ μετὰ τὸ bouger, ὡς je ne bougerai de là. β) Ὅταν ὑπάρχη εἰς τὴν φράσιν ἀρνητικῆ τις λέξις, ὡς guères, goutte, rien, jamais κλπ. ὡς un méchant ne pardonne ja,

mais. Il ne faut rien dire. Titus ne passait aucun jour sans faire une bonne action. Je ne vois personne κλπ. γ.) Ὅταν τὸ ῥῆμα ἦναι εἰς præterit indéfini, plus-que-parfait ἢ futur passé, καὶ ἡγῆται τούτου ὁ σύνδεσμος que, ὡς comment vous êtes-vous porté depuis que je ne vous ai vu. Il y avait longtemps que nous ne nous étions rencontrés. Il aura diné que vous ne serez parti etc.

ΘΕΜΑ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ.

De l'emploi des négations.

Ὁ ἀδελφός μου δὲν εἶναι πλούσιος. — Ὁ ἀδελφός σας δὲν εἶναι τελείως ἐπιμελής. — Οὐδέποτε (θέλεις ἐκπαιδευθῆ ἂν (à moins que) δὲν σπουδάσῃς πολὺ. — Δὲν ἦλθον πρὸς ἐπίσκεψίν του ἀπὸ φόβον μήπως ἔφυγε. — Κλείσε τὴν θύραν μήπως (de peur que) φύγῃ. — Δὲν ἐξαρτάται ἀπὸ ἐμέ τὸ νὰ κερδίσῃ τὴν δίκην του. — Προσέξατε μὴ δι' ὑποσχέσεων ἢ δι' ἀπειλῶν, σὰς ἐμποδίσωσι νὰ εἴπητε τὴν ἀλήθειαν. — Ὅταν δύναται τις, πρέπει νὰ ἐμποδίξῃ νὰ γίνηται τὸ κακόν. — Φοβοῦμαι μήπως ἔλθῃ, ἐνῶ ἐγὼ θὰ ἦμαι ἐκτὸς τῆς οἰκίας. — Φοβοῦμαι μήπως δὲν ἔλθῃ. — Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι εἶπον τοὺς λόγους τούτους. — Τρέμει μήπως ἀποτύχῃ εἰς τὰς ἐξετάσεις του. — Τρέμει μήπως δὲν ἐπιτύχῃ εἰς τὰς ἐξετάσεις του. — Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι τοῦτο (δὲν) συνέβῃ. — Δὲν ἀπαρνοῦμαι (disconvenir) ὅτι εἶσαι πεπαιδευμένος. — Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἡ ἀληθὴς εὐλάβεια εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ἡσυχίας. — Ἀμφιβάλλετε ὅτι ὁ πατήρ σας θὰ ἔλθῃ ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος ταύτης; — Δὲν ἀπελπίζομαι ὅτι θὰ γίνω μίαν ἡμέραν πλούσιος. — Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι πάντες οἱ ἄνθρωποι εἶναι θνητοί. — Ὅταν ἐπεσεκέρθη τὸν ἀδελφόν σας δὲν ἀνεγίνωσκεν. — Ὁ ἀδελφός σας δὲν ἀναγινώσκει ποσῶς. — Ἄρα γε δὲν ὑπῆγεσ ἐκεῖ; — Ἄρα γε δὲν με προδίδεις; — Λέγεις ὅτι δὲν ἦσο ἐκεῖ, ἐνῶ σὲ εἶδον; — Δὲν τολμῶ νὰ σὰς εἶπω τὴν ἀλήθειαν. — Δὲν ἔπαυσε τοῦ νὰ ὀμιλῇ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ μαθήματος. — Διατί δὲν παύετε τὰς κατ' αὐτοῦ ἐνεργείας σας; — Δὲν ἤξευρον ὅτι εἴχετε ἐπανέλθει διὰ τοῦ τελευταίου ἀτμοπλοίου. — Πῶς διήλθετε τὸν καιρὸν ἀφ' ὅτου (depuis que) δὲν ἔσχον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς ἴδω; — Εἶναι ἀληθὲς ὅτι δὲν ἐταξιδεύσατε διόλου ἐφέτος;

CHAPITRE HUITIÈME.

DE LA PRÉPOSITION.

276 Αἱ προθέσεις τίθενται πρὸ τοῦ ὀνόματος, οὗ τὴν σχέσιν ἐκφράζουσι· συντάσσονται δὲ αἱ πλείστα μετ' αἰτιατικῆς καὶ τινες μετὰ γενικῆς ἢ δοτικῆς.

277 Αἱ συντασσόμεναι μετὰ αἰτιατικῆς εἰσι: Ἄ, de, avant, avec, chez, après, depuis, dans, en, durant, pendant, entre, parmi, environ, vers, envers, selon, suivant, comme, contre, sans, pour, nonobstant, hormis, hors, malgré, outre, par, sur, sous, dessus dessous, de dessus, de dessous, par-dessus, par-dessous, par-deçà, par-delà, à travers, sauf, voici, voilà,

278 Αἱ συντασσόμεναι μετὰ γενικῆς εἰσι: Ἀπὸς, près, proche, faute, hors, loin, ensuite, à cause, au-deçà, au-dessus, au-dessous, autour, vis-à-vis, au travers.

279 Αἱ δὲ συντασσόμεναι μετὰ δοτικῆς εἰσι: Jusque (s), par rapport, quant, sauf, grâce (s), eu-égard.

REMARQUES SUR L'EMPLOI DES CERTAINES PRÉPOSITIONS.

280 Près de ἐμφάνει ἀπλῶς ἰδέαν γειτνιασεως, ὡς il demeure près de l'Église. Αὐπὸς de σὺν τῇ γειτνιασει ἐμφάνει τὴν διάρκειαν ἢ τὸ αἶσθημα, ὡς cette maison est auprès de l'Église. Cet enfant n'est heureux qu'auprès de sa mère etc.

281 Vis-à-vis λέγεται μόνον ἐπὶ πραγμάτων, ὡς vis-à-vis de mes fenêtres ἢ mes fenêtres. Ἐπὶ προσώπων λέγομεν envers, ὡς son ingratitude envers ses bienfaiteurs καὶ οὐχὶ vis-à-vis (de) ses bienfaiteurs etc.

282 Entre λέγεται ἐπὶ δύο καὶ ἐπὶ πολλῶν, parmi, δὲ μόνον ἐπὶ πολλῶν, ὡς entre nous deux καὶ ὄχι parmi nous deux. Entre le ciel et la terre καὶ ὄχι parmi le ciel et la terre. Parmi les honnêtes gens. Parmi eux κλπ, καὶ entre les honnêtes gens, entre eux κλπ.

283 Jusqu' καὶ jusques πρὸ φωνήεντος, πάντοτε δὲ jusque πρὸ συμφώνου, ὡς jusqu' au fond καὶ jusques au fond. Jusqu' à quand καὶ jusques à quand. Jusque demain. Jusque dans les nuages etc.

284 Voilà ἀναφέρεται εἰς τὰ προηγούμενα, voici δὲ εἰς τὰ ἐπόμενα, ὡς

Voici trois médecins qui ne se trompent pas:
Gaïeté, doux exercice et modeste repas.

La droiture du cœur, voilà la véritable grandeur etc.

285 Αἱ πρόθεσις à, dans, en πολλὰκις ἔχουσι τὴν αὐτὴν σημασίαν, ὡς à Athènes εἰς Ἀθήνας, en Grèce εἰς τὴν Ἑλλάδα, dans la ville εἰς τὴν πόλιν etc.

286 Πρὸ τῶν ἔθνικῶν ὀνομάτων τῶν χωρῶν, ἀνάστρωτος ἐκφερομένων τίθεται ἡ πρόθεσις en, ὡς en Grèce, en France, en Italie, en Angleterre. Ἐὰν ὅμως προσδιορίζονται ὑπὸ τινος ἐπιθέτου τίθεται ἢ dans μετὰ τοῦ ἄρθρου, ὡς dans la Russie occidentale. Dans la grande Breta

gne etc. Πρὸ δὲ τῶν ὀνομάτων τῶν πόλεων, χωρίων καὶ νήσων τίθεται ἡ ἀ, ὡς à Paris, à Athènes, à Smyrne, à Syra etc.

287 Πολλὰ ὀνόματα πόλεων ἢ χωρίων λέγονται πάντοτε ἐνάθρως, ὡς le Pirée, le Pérou, le Japon, les Pays-Bas, les États unis κλπ. Τότε μεταχειρίζομεθα τὴν πρόθεσιν dans ἢ à.

288 Être en ville λέγεται περὶ ἀνθρώπου ὅστις εἶναι ἐκτὸς τῆς οἰκίας του, καὶ être dans la ville περὶ ὄλως ὀρισμένης πόλεως.

289 Πρὸ τῶν ὥρων τοῦ ἔτους τίθεται ἡ en, ὡς en hiver, en automne, en été, en printemps καὶ au printemps.

290 Σημ. Ἡ en ἀπαντᾷται καὶ πρὸ οὐσιαστικῶν ἐνάθρως λαμβανόμενον, ἢ πρὸ τῶν ὁποίων ὑπάρχει προσδιοριστικὸν ἐπίθετον, ὡς en l'air. En l'honneur. En l'absence. En l'an. En mon absence. En cet endroit etc.

291 Δύο πρόθεσις συντασσόμενα τῇ αὐτῇ πτώσει, δύνανται νὰ ἔχωσι μίαν μόνην συντακτικὴν, ὡς il a parlé pour vous et contre vous, ἢ il a parlé pour et contre vous. On voyait des soldats près de la ville et autour d'elle, ἢ on voyait des soldats près et autour de la ville etc.

292 Μὴ λέγε ὅμως: à cause et par rapport à vous, ἀλλὰ à cause de vous et par rapport à ce qui vous concerne ἢ ἄλλως πῶς, καθότι à cause καὶ par rapport δὲν συντάσσονται τῇ αὐτῇ πτώσει.

DE LA RÉPÉTITION DES PRÉPOSITIONS.

293 Αἱ πρόθεσις à, de, en, ἐπαναλαμβάνονται πρὸ παντὸς οὐσιαστικοῦ, ὡς vous recevrez une lettre de lui et de moi. Il s'occupe à lire et à écrire. Il agit en bon père et en honnête homme etc.

294 Δὲν ἐπαναλαμβάνονται ἀ.) Πρὸ ἀριθμητικῶν ἐπιθέτων συνδεομένων διὰ τοῦ ou, ὡς j'ai reçu un congé de cinq ou six jours. Nous avons fait la traversée en six ou sept jours. À deux ou trois minutes près. Ἐ.) Πρὸ δύο οὐσιαστικῶν ἐκφραζόντων ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, ὡς cette citation appartient à Paul et Virginie. La Fontaine dans sa fable de l'âne et le chien etc.

295 Αἱ ἄλλαι πρόθεσις ἐπαναλαμβάνονται ἐφ' ὅσον τὰ οὐσιαστικά εἰσιν ἀντιθέτου ἰδέας, ὡς dans la paix et dans la guerre. Par la force et par l'adresse. Avec douceur et avec inhumanité etc. Ἀπ' ἐναντίας δὲν ἐπαναλαμβάνονται ὅταν τὰ οὐσιαστικά ᾖναι συνώνυμα, ὡς dans la mollesse et l'oisiveté ὄχι et dans l'oisiveté. Avec courage et intrépidité ὄχι et avec intrépidité. Par la force et la violence καὶ ὄχι et par la violence κλπ.

ΘΕΜΑ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΟΝ.

DE LA PRÉPOSITION.

Μετά τὸ γεῦμα θὰ ὑπάγω εἰς τὸν περίπατον μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου.
 — Κατὰ τὸν Δημήτριον αἱ ἐκλογαὶ διεξήχθησαν μετὰ πολλῆς τάξεως.
 — Διὰ τὸ γῆρας αὐτοῦ ἀπελύθη τῆς ὑπηρεσίας. — Ὁ ἀδελφός σας ἦλθε
 πρὸ ὑμῶν εἰς τὴν οἰκίαν μας. — Ποῖός ἄλλος ἦτο χθὲς μεθ' ὑμῶν
 εἰς τὸν περίπατον; — Πότε θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν μου; — Παρὰ τοῖς
 ἀρχαίοις Ἕλλησι ἡ μέθη ἐθεωρεῖτο ἐγκλημα. — Τί νέον περὶ τῆς προ-
 σβείας; — Οἱ κατὰ Φιλίππου λόγοι τοῦ Δημοσθένους εἰσὶν ἀριστοτε-
 γήματα ῥητορικῆς τέχνης. — Διέρχεται τὸ πλεῖστον τοῦ καιροῦ του
 ἐν τῷ κήπῳ. — Χθὲς ἀπήντησα τὸν ἀδελφόν σας καὶ τὴν ἀδελφήν σας
 εἰς τὸν κήπον. — Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Παρισίων δὲν ἔπαυσε νὰ ἐμιλῇ
 περὶ τῆς ὠραιότητος τῆς πρωτευούσης μας. — Ὅπισθὲν μου ἦρχετο ὁ
 ἀδελφός μου. — Εὐθὺς ἀπὸ αὐρίων θ' ἀρχίσω νὰ σπουδάζω τὴν γαλ-
 λικὴν. — Πρὸ τῶν θυρῶν τῆς πόλεως. — Ἐπὶ τῆς τραπεζῆς καὶ ὑπὸ
 τὴν τράπεζαν διέκρινέ τις ὀγκώδεις τόμους. — Ἐν καιρῷ χειμῶ-
 νος πάσχει ἐκ ῥευματισμῶν. — Ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. — Κατοικεῖ ἐν
 Ἑλλάδι. — Ἐπιβοηθούτος (à la faveur) τοῦ σκότους. — Διὰ πολ-
 λοῦ κόπου καὶ μεγίστης ἐπιμελείας. — Ἐπὶ σκοπῷ (en vue) κέρδους. —
 Πλησίον τῆς μητρὸς μου. — Μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχουσι καὶ Γάλλοι. —
 Μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς. — Κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον. — Καθεὶς ἐμιλεῖ
 κατὰ τὰ πάθη του. — Κατοικεῖ πρὸ δύο ἡδὴ ἐτῶν εἰς Πειραιᾶ. — Πρέ-
 πει νὰ ἦναι τις συγκαταβάτικος πρὸς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν καὶ τὴν
 ἀδυναμίαν. — Θέλγει τοὺς πάντας διὰ τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς γλυκύ-
 τητός της. — Διατρίβει ὅτε μὲν εἰς τὴν πόλιν, ὅτε δὲ εἰς τὴν ἐ-
 ξοχίην. — Ὁ δικαστὴς δὲν πρέπει νὰ καταδικάζῃ οὐδένα χωρὶς νὰ
 τὸν ἀκούσῃ καὶ νὰ τὸν ἐξετάσῃ. — Ὁ νόμος μας δὲν καταδικάζει οὐ-
 δένα χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσῃ καὶ χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ τὰς πράξεις του.

CHAPITRE NEUVIÈME.

DE LA CONJONCTION.

296 Ὁ σύνδεσμος *et* ἐνώνει τὰς παρεμπιπτούσας προτάσεις, τὰς
 ἐξαρτωμένους ἀπὸ κυρίας καταφατικῆς, ὁ δὲ *ni* τὰς ἐξαρτωμένους ἀπὸ
 κυρίας ἀποφατικῆς, ὡς *il cultive les lettres et les sciences. Il agit
 lentement et prudemment. Il croit que la terre est
 une planète, et qu'elle tourne autour du soleil. Il ne croit
 pas que la terre est une planète ni qu'elle tourne autour
 du soleil etc.*

297 Σημ. Εἶναι γλαφυρότερον παρὰ Γάλλοις ἀντὶ τοῦ *pas et point*
 νὰ ἐπαναλαμβάνηται ὁ *ni*, ὡς *il ne croit ni que la terre est gran-*

de, ni qu' elle tourne autour du soleil etc.

298 Ὁ σύνδεσμος et προηγῆται τοῦ sans, ἔδῃ ni τὸν ἀναπληροῖ, ὡς sans joie et sans murmure ἢ sans joie ni murmure etc.

299 Plus, mieux, moins, autant, ἐν ἀρχῇ δύο κώλων προτάσεως οὐδέποτε ἐνόηονται διὰ τοῦ et. Μὴ λέγε λοιπόν: Plus on lit Racine et plus on l'admire, ἀλλὰ plus on lit Racine, plus on l'admire κλπ.

300 Ὁ σύνδεσμος parce que δυσὶ λέξεσι σημαίει διότι, τρισὶ δὲ λέξεσι δι' ἐκείνο ὅπερ, ὡς parce qu' elle meurt faut-il que vous mouriez? Par ce qu' on voit, il est facile de comprendre combien le mauvais exemple est pernicieux etc.

301 Ὁ σύνδεσμος quoique σημαίνει μολονότι, ὁ δὲ quoι que ὅ, τι καὶ ἂν, ὡς quoique vous soyez modeste. Quoi que vous lui disiez etc.

302 Quand σημαίνει ὅταν καὶ quant ὅσον, ὡς quand viendrez-vous? Quant à vous κλπ.

303 Ὁ σύνδεσμος que εἶναι εὐχρηστότατος παρὰ Γάλλοις καὶ ἀνταποκρίνεται πρὸς διάφορα μέρη τῆς σημερινῆς Ἑλλ. γλώσσης. α.) Πρὸς τὸ ὅτι ὅταν ἦναι ἀνάλυσις εἰδικοῦ ἀπαρεμφάτου, ὡς je conviens qu' il m' a payé. β.) Ἐν συγκρίσει, πρὸς τὴν παρὰ, ὡς il a plus d'expérience que des connaissances. γ.) Πρὸς τὸ νὰ, ὅταν ἦναι ἀνάλυσις τελικοῦ ἀπαρεμφάτου, ὡς je veux qu' il vienne. δ.) Πρὸς τὴν ἀντωνυμίαν τὴν κατόπιν ἀρνητικοῦ ῥήματος, ὡς je n' ai que faire ici etc.

304 Τίθεται ἐπίσης, α.) Προηγούμενης ἀνήσεως καὶ σχηματίζει ἰδιωτισμὸν γαλλικόν, ὡς il ne reste de cet homme que la mémoire du bien ou du mal qu' il a fait. β.) Μετὰ τοὺς χρόνους τοῦ τριτοπροσώπου il y a, ὡς il y avait deux ans que je ne l' avais vu. γ.) Ἐπὶ ἐρωτήσεως, ὡς que ne venez-vous pas? Que ne mangez-vous pas? δ.) Ὡς ποσοτικὸν ἐπιρρήμα, ὡς qu' il est cruel! Qu' il est beau! ε.) Πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐπαναλήψεως τῶν συνδέσμων lorsque, quand, si, comme, puisque, parce que, quoique etc. ὡς quand on est riche et qu' on est généreux. Si vous aviez des amis, et que vous désiriez les conserver κλπ.

ΘΕΜΑ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

De la conjonction.

Ὁ θεσαυρὸς τῶν ἡθῶν καὶ ἡ παρακαταθήκη τῶν νόμων. — Ὁ ὕπνος τοῦ δὲν ταράττεται μῆτε ἀπὸ τοὺς φόβους, μῆτε ἀπὸ τὰς αἰσχράς ἐπιθυμίας τῆς φιλοχρηματίας. — Δὲν πιστεύει ὅτι ἡ ἀργία καταπνίγει τὴν εὐφύαν καὶ γεννᾷ τὰς κακίας. — Τὸν ὑπεδέχθη ἀνευ

χαρᾶς, ἀνευ ἐπιθυμίας. — Τὸ θέλω ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι δίκαιον. — Ἐξ ὅσων βλέπω, παραδέχομαι ὅτι αἱ κακῆ συναναστροφῆι φθείρουν ἢθη χρηστά. — Ἄν καὶ ἔχῃς δικαίως ἀξιώσεις, ἀπόφυγε νὰ τὸν ἐνάξῃς εἰς τὸ δικαστήριον. — Ὅτι καὶ ἂν μοῦ εἶπῃς δὲν πιστεύω νὰ δυναθῆς νὰ μὲ πείσῃς, Ἄς ἀπολαύσωμεν τὴν τιμὴν τῶν χρηστῶν ἀνθρώπων (*gens de bien*), περὶ δὲ τῆς ὑπολήψεως τοῦ ὄχλου ἄς ἀδιαφορήσωμεν. — Ὁμολογῶ ὅτι ὁ ἀδελφός σας εἶναι εὐπαιδευτότερος ἐμοῦ. — Ὁ ἐξάδελφός σας ἔχει περισσότερὰν ἐπιμονὴν παρὰ ἐπιμέλειαν. — Δὲν ἠξέρω τί νὰ ὑποθέσω ἐκ τῆς διαρκούς ταύτης σιωπῆς τῶν γονέων μου. — Μετὰ τὰς παρεταμμένας ἡδονὰς δὲν μένει εἰμὴ μετμέλεια. — Εἶναι πολὺς καιρὸς ἄφ' ὅτου δὲν φοιτῶ εἰς τὰ σχολεῖα. — Τὸν αὐγουστον θὰ ἦναι (θὰ συμπληρωθῶν) τρία ἔτη, ἄφ' ὅτου ἔλαβον τὸ δίπλωμα τοῦ δικηγόρου. — Θέλω νὰ ἦσαι ἐπιμελέστερος διότι τότε μόνον δύνασαι νὰ ἐλπίσῃς καλὰ, προόδους. — ἤθελα νὰ ἔλθῃς νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τῆς ὑποθέσεώς σας.

CHAPITRE DIXIÈME.

OBSERVATIONS PARTICULIÈRES.

305 À, de.

C'est à vous À, ἐκφράζει ἰδέαν σειράς, ὡς
Je viens de jouer, c' est à vous À jouer τώρα ἐπαιζα, σὺ εἶσαι
νὰ παίξῃς κτλ.

C'est à vous DE, ἐγείρει ἰδέαν δικαιώματος, χρέους, ὡς

C'est à vous DE jouer le premier σὺ δικαιούσαι νὰ παίξῃς
πρῶτος κτλ.

306 À, o u.

Εἶναι ἐν χρήσει ἡ À μεταξὺ δύο ἀριθμῶν, ὅταν τὸ οὐσιαστικόν, ἔπειρ
ἀκολουθεῖ αὐτοὺς τοὺς ἀριθμούς, παριστᾷ τι ἐπιδεικτικόν διαιρέσεως, ὡς

Trois À quatre heures τρεῖς ἕως τέσσαρας ὥρας. Sept à huit
aunes ἑπτὰ ἕως ὀκτὼ πήχεις. Neuf À dix lieues ἑννέα ἕως δέκα
λεύγας κτλ.

Ἐντὶ τῆς À τίθεται τὸ ou, ὅταν τὸ οὐσιαστικόν παριστᾷ τι πραγ-
μα ἀνεπίδεκτον διαιρέσεως, ὡς

Quatre ou cinq vaisseaux τέσσαρα ἢ πέντε πλοῖα. Cinq ou
six maisons πέντε ἢ ἕξ οἰκίαι. Sept ou huit personnes ἑπτὰ
ἢ ὀκτὼ πρόσωπα κτλ.

307 Aider.

Aider quelqu'un, δηλοῖ μόνον βοηθεῖν, ὠφελεῖν τινα, ὡς

Aider quelqu'un de sa bourse ὠφελῶ τινα διὰ χρημάτων.
L'aider de ses conseils, de son crédit (Λισσ.) Τὸν ὠφελῶ διὰ
τῶν συμβουλῶν, διὰ τῆς ὑπολήψεώς μου κτλ.

Aider à quelqu' un, σημαίνει ὠφελῶ τινα συμμεριζόμενος τὰς ἀνάγκας του, τοὺς κόπους του, τὰς στενοχωρίας του, ὡς

Aidez à cet homme à porter ce fardeau βοήθει αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον νὰ βαστᾷ τὸ φορτίον του. Aidez-lui à se relever βοήθει τον ν' ἀνασηκωθῇ. Aidez à cet enfant à faire son thème (Acad.) Βοήθει τοῦτο τὸ παιδίον νὰ κάμῃ τὸ θέμα του κλπ.

308 Air.

Πρέπει νὰ λέγῃ τις: Cette femme a l'air bon αὕτη ἡ γυνὴ ἔχει τὸ ἦθος καλόν, spirituel πνευματώδες, καὶ ὄχι ἔχει τὸ ἦθος bonne καλὴ, τὸ ἦθος spirituelle πνευματώδης· διότι τὸ ἐξωτερικόν, τὸ ἦθος παρίσταται ὡς bon, spirituel, καὶ ὄχι ἡ γυνή, ὡς

Cette femme a l'air bon, et elle est méchante; elle a l'air spirituel, et elle est sotte αὕτη ἡ γυνὴ ἔχει τὸ ἦθος καλόν, καὶ εἶναι κακὴ· ἔχει τὸ ἦθος πνευματώδες, καὶ εἶναι μωρὰ κλπ.

Ἄλλὰ πρέπει νὰ λέγῃ ἀραγέ τις;

Cette pomme a l'air cuit, cette terre a l'air ensemençé, cette robe a l'air bien fait? Τοῦτο τὸ μῆλον ἔχει τὴν ἐπιφάνειαν ὀπτῆν, αὕτη ἡ γῆ ἔχει τὴν ἐπιφάνειαν ἐσπαρμένην, αὕτη ἡ ἐσθὴς ἔχει τὴν ἐπιφάνειαν εὐσχημάτιστον κλπ;

Ὁχι, διότι δὲν λέγεται ὅτι un air εἶναι ὀπτός, εἶναι ἐσπαρμένος, εἶναι εὐσχημάτιστος. Τὸ ἐπίθετον δὲν δύναται νὰ λεχθῇ ἐδῶ περὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ air. Πρέπει τότε νὰ στραφῇ ἄλλως ἡ φράσις, καὶ νὰ εἴπωμεν, ἐπὶ παραδείγματος:

Cette pomme a l'air d'être cuite, ou parait cuite τοῦτο τὸ μῆλον φαίνεται ὀπτόν. Cette terre a l'air d'être ensemençée, ou parait ensemençée etc. Αὕτη ἡ γῆ ἔχει τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὅτι εἶναι ἐσπαρμένη ἢ φαίνεται ἐσπαρμένη κλπ.

309 Anoblir, ennoblir.

Anoblir, δίδειν γράμματα εὐγενείας, ὡς

Il n'y a que le roi qui puisse anoblir (Acad.) Μόνος ὁ βασιλεὺς δύναται νὰ ἐξευγενίσῃ τινὰ κλπ.

Ennoblir, ποιεῖν τινα ἐπιφανέστερον, λαμπρότερον ὡς

Les beaux arts ennoblissent une langue (Acad.) Αἱ ὠραῖαι ἢ ἐλευθέριοι τέχναι ἐξευγενίζουσι τὴν γλῶσσαν κλπ.

310 Armistice, amnistie.

Armistice, ἀνακωχὴ ὤπλων, ὡς

L'armistice ne tarda pas à cesser (Acad.) Ἡ ἀνακωχὴ δὲν ἐδράδυνε νὰ παύσῃ.

Amnistie, ἀμνηστία, ἄρσεις τὴν ὁποίαν δίδει κυριάρχης τις εἰς ἀντάρτας ὑπηκόους, ὡς

Le roi accorda une amnistie générale (Acad.) Ὁ βασιλεὺς ἔδωκεν ἀμνηστίαν γενικὴν κλπ.

311 Assurer.

Assurer quelqu'un, τουτέστι μαρτυρεῖν, γνωστοποιεῖν τινι, ὡς
Assurer vos parents de mon estime κοινοποιήσον εἰς τοὺς γονεῖς σου τὴν πρὸς αὐτοὺς ὑπόληψίν μου κλπ.

Assurer à quelqu'un, δίδειν ὡς βέβαιον εἰς τινι, ὡς
Mentor assura à TÉLEMAQUE qu'il reverrait ULYSSE. Ὁ Μέντωρ ἐβεβαίωσε τὸν Τηλέμαχον ὅτι ἤθελεν ἐπανιδεῖ τὸν Ὀδυσσεύα κλπ.

312 Atteindre.

Atteindre à quelque chose, ὑποθέτει ἐμπόδια νικητέα, ὡς

Atteindre au but, atteindre au faite de la gloire (Acad.) φθάνειν εἰς τὸν σκοπόν, φθάνειν εἰς τὸ πλήρωμα τῆς δόξης κλπ.

Atteindre quelque chose, δὲν ὑποθέτει δυσκολίαν, καὶ λέγεται περὶ πραγμάτων ὅποια πράττει τις ἀκουσίως, ὡς

Atteindre le terme de l'armistice, atteindre un certain âge (Acad.) φθάνειν τὸ τέλος τῆς ἀνακωχῆς, φθάνειν εἰς ἡλικίαν τινὰ κλπ.

Atteindre, λεγόμενον ἐπὶ προσώπων σημαίνει ἐξ ἰσοϋσθαί και θέλει πάντοτε ἀντικείμενον ἀπρόθετον, ὡς

Il est difficile d'atteindre La Fontaine dans l'apologue εἶναι δύσκολον νὰ φθάσῃ τις (νὰ ἐξισωθῇ μὲ) τὸν La Fontaine κατὰ τὸν ἀπόλογον (τὸν ἡθικὸν μῦθον) κλπ.

313 Aussi, non plus.

Aussi καὶ non plus, ἐκλαμβάνονται ἀντὶ τοῦ pareillement παρομοίως· τὸ aussi, ὅταν ἡ πρότασις ᾖ καταφατικὴ, καὶ τὸ non plus, ὅταν ᾖ ἀποφατικὴ, ὡς

Je sortirai aussi θὰ ἐξέλθω ὁμοίως καὶ ἐγώ. Je ne sortirai pas NON PLUS δὲν θὰ ἐξέλθω οὐτ' ἐγώ κτλ.

314 Baigner, coucher, promener.

Μὴ λέγει: Je vais baigner, il va coucher, nous irons promener etc, ἐπειδὴ τὰ ῥήματα ταῦτα εἶναι πάντοτε ἀντωνυμικά, λέγει:

Je vais me baigner. Il va se coucher. Nous irons nous promener ὑπάγω νὰ λουσθῶ, ὑπάγει νὰ πλαγιάσῃ, θὰ ὑπάγωμεν νὰ περιπατήσομεν κλπ.

315 'A la campagne, en campagne.

Être à la campagne, τουτέστιν ὑπάρχειν εἰς οἰκίαν ἐξοχῆς πρὸς δίοδον ἐκεῖ χρόνου τινός, ὡς

Il est agréable de passer la belle saison 'A LA CAMPAGNE εἶναι εὐχάριστον νὰ διέλθῃ τις τὴν ἀνοιξὴν εἰς τὴν ἐξοχὴν κλπ.

Être en campagne, τουτέστιν εἶναι εἰς κίνησιν, ἐξω τοῦ οἴκου του διὰ ὑποθέσεις του, ὡς

Les troupes sont EN CAMPAGNE, τὰ στρατεύματά εἰσιν εἰς

επιστρατεύειν. Il s' est mis en CAMPAGNE pour découvrir ce qu' il cherche ἐξήλθεν ἵνα ἀνακαλύψῃ τὸ ζητούμενον. Il a mis ses gens EN CAMPAGNE ἔθεσεν εἰς κίνησιν τοὺς ἀνθρώπους του κλπ.

316 Capable, susceptible.

Capable, ὅστις ἔχει τὰ ἀναγκαῖα προτερήματα διὰ . . . ὡς
Il est CAPABLE des plus grandes choses (Acad.) εἶναι ἱκανὸς διὰ τὰ μεγαλύτερα πράγματα κλπ.

Δὲν λέγεται εἰμὴ διὰ πρόσωπα, ἐκτός ὅταν ᾖναι λόγος περὶ ἐκτάσεως, ὡς

Cette salle est CAPABLE de contenir tant de personnes αὕτη ἡ αἴθουσα δύναται νὰ περιλάβῃ τόσα πρόσωπα κλπ.

Susceptible, ὅ,τι δύναται νὰ ὑποστῇ τροποποιήσεις τινάς, ὡς

L' esprit de l' homme est SUSCEPTIBLE de bonnes, de mauvaises impressions (Acad.) Τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἐπιδεκτικὸν καλῶν καὶ κακῶν ἐντυπώσεων κλπ.

Δὲν λέγεται εἰμὴ περὶ πραγμάτων, ἐκτός εἰς ταύτην τὴν φράσιν:

Cet homme est SUSCEPTIBLE οὗτος ὁ ἄνθρωπος εἶναι εὐαίσθητος.

317 Consommer, consumer.

Consommer, σημαίνει τὴν δαπάνην τινὸς πράγματος διὰ τῆς αὐτοῦ γενομένης χρήσεως, ὡς

Consommer beaucoup de vin. Consommer des denrées, δαπανᾷν πολλὸν οἶνον, ἀναλίσκεν τροφάς κλπ.

Consumer, ἐκφράζει τὴν ἀλληλοδιαδόχον καταστροφὴν τινὸς πράγματος· λέγεται κυρίως περὶ πυρὸς, καὶ κατ' ἀναλογίαν περὶ χρόνου, περὶ νόσου κλπ, ὡς

Le feu consuma tout l' édifice τὸ πῦρ κατηνάλωσε πᾶν τὸ οἰκοδόμημα. Le temps consume tout ὁ χρόνος καταστρέφει τὰ πάντα. Cette maladie la consume (Acad.) Αὕτη ἡ νόσος τὴν κατατρίκει κλπ.

318 Déjeuner, diner, etc.

Déjeuner, diner, καὶ τὰ ἀνάλογά των, θέλουσι τὴν πρόθεσιν avec πρὸ ὀνόματος προσώπου, ὡς

Déjeuner avec un ami. Diner avec sa famille προγεύεσθαι μετὰ τινὸς φίλου, γευματίζειν μετὰ τῆς οἰκογενείας του κλπ.

Καὶ τὴν de πρὸ ἑνὸς ὀνόματος πράγματος, ὡς

Déjeuner de café. Diner d' un pâté (Acad.) Προγεύεσθαι μετὰ καφέ, γευματίζειν μετὰ πλακούντα κλπ.

319 Digne, indigne.

Digne χωρίς ἄρνησιν, λέγεται περὶ καλοῦ καὶ κακοῦ, ὡς

Il est digne de louanges. Il est digne de blâme. εἶναι ἄξιος ἐπαίνου, εἶναι ἄξιος κατηγορίας κλπ.

Digne μετ' ἄρνησεως καὶ indigne, δὲν λέγονται εἰμὴ περὶ καλοῦ, ὡς

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

Il n'est pas digne de récompenses. Il est indigne de récompenses etc, δὲν εἶναι ἀξίος ἀμοιβῆς, εἶναι ἀνάξιος ἀμοιβῆς κλπ.

Μὴ λέγε λοιπόν:

Il n'est pas digne de punition etc. Il est indigne de punition etc.

Δὲν εἶναι ἀξίος τιμωρίας, εἶναι ἀνάξιος τιμωρίας κλπ.

Πρέπει νὰ δώσωμεν ἄλλην στρωπὴν εἰς τὴν φράσιν, καὶ νὰ εἴπωμεν φέρ' εἰπεῖν: Il ne mérite pas une punition δὲν ἀξίζει τιμωρίαν, ἢ ἄλλως πως.

320 Durant, pendant.

Durant, ἐκφράζει διάρκειαν ἄνευ διακοπῆς, pendant δὲ, μίαν στιγμὴν, μίαν ἐποχὴν, ὡς

Les troupes se sont cantonnées DURANT l'hiver, c'est-à-dire, qu'elles sont restées cantonnées, tant que l'hiver a duré τὰ στρατεύματα ἐστάθμευσαν δι' ὅλου τοῦ χειμῶνος, δηλαδή, ἔμειναν εἰς κόμας διαμοιρασμένα ἐν ὅσῳ ὁ χειμὼν διήρκεσε. Elles se sont cantonnées PENDANT l'hiver, c'est-à-dire, qu'elles ont fait choix de cette saison pour se cantonner. Ἐστάθμευσαν ἐν καιρῷ χειμῶνος, δηλαδή ἐξελεξαν αὐτὴν τὴν ὥραν διὰ νὰ σταθμεύσωσιν.

321 Éminent, imminent.

Danger ÉMINENT, κίνδυνος μέγιστος ἄλλ' ὄχι ἄνευ βοηθείας danger imminent, πῆλιν imminent, κίνδυνος ἀρκευτός, ἐπικείμενος.

322 Emprunter.

Μετὰ πλαγίως συντακτικῆς προσώπου, λέγεται emprunter à et emprunter de, ὡς

Emprunter une somme DE quelqu'un ἢ ἅA quelqu'un (Acad.) Δανείζεσθαι ποσότητὰ τινα παρὰ τινος.

Μετὰ πλαγίως συντακτικῆς πράγματος, δὲν λέγεται εἰμὴ μετὰ τῆς de, ὡς

Les magistrats EMPRUNTENT toute leur autorité DE la justice (Acad.) Οἱ δικασταὶ ἀντλοῦσιν ὅλην τὴν ἐξουσίαν των ἐκ τῆς δικαιοσύνης.

323 Entendre raillerie, entendre la raillerie.

Entendre raillerie, τουτέστι ἀνέχεται ἀστεϊσμούς, δὲν τῷ κακοφαίνεται, ὡς

Vous ENTENDEZ très-bien RAILLERIE quand d'autres que moi vous font la guerre sur vos petits défauts (RACINE.) Δέχεσθε καλὰ τὰ σκώμματα, ἔταν ἄλλοι πλὴν ἐμοῦ οἷς ἐπιπλήττουσιν διὰ τὰ μικρὰ σας σφάλματα.

Entendre la raillerie, ἔχειν τὴν τέχνην τοῦ περιγελεῖν, ὡς
 Peu de personnes ENTENDENT la fine et innocente raillerie
 ὀλίγοι ἄνθρωποι ἐνοοῦσιν τὴν λεπτὴν καὶ ἀθώαν εἰρωνίαν κλπ.

324 Espérer, promettre, compter.

Ταῦτα τὰ ῥήματα περιλωσιν εἰς τὸ πνεῦμα ἰδέαν μέλλουσιν, δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ προτάσσωνται ῥήματος εἰς χρόνον ἐνεστώτα ἢ παρερχομένου, ὡς

J'espère que vous FAITES des progrès ἐλπίζω ὅτι κάμνετε προόδους. Je vous promets que j'ai vu la vérité σὰς ὑπόσχομαι ὅτι εἶπον τὴν ἀλήθειαν. Je compte que vous obéissez à vos parents πέπεισμαι ὅτι ὑπακούετε εἰς τοὺς γονεῖς σας κλπ.

Πρέπει τότε νὰ μεταχειρισθῶμεν τὰ ῥήματα croire, penser, se flatter, assurer etc, ὡς

Je pense que vous faites des progrès. Je vous assure que j'ai dit la vérité, etc.

325 Et.

Οὗτος ὁ σύνδεσμος, σημαίνων προσθήκην, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἐνόνη φράσεις συνωνύμους, διότι τότε, ἂν καὶ ἦναι πολλαὶ λέξεις, δὲν ὑπάρχει πραγματικῶς πλὴν μία μόνη καὶ ἡ αὐτὴ ἰδέα. Ὅθεν μὴ λέγει:

Son courage ET sa bravoure étonne les plus braves ἢ καρτεροψυχία του καὶ ἡ ἀνδρία του ἐκπλήττει τοὺς ἀνδριωτέρους. Ame grande ET magnanime ψυχὴ μεγάλη καὶ γενναία. Un mot sublime ravit et transporte μία λέξις ὑψηλὴ θέλγει καὶ παραφέρει κλπ.

Ἄλλὰ λέγει:

Son courage, sa bravoure étonne les plus braves. Ame grande, magnanime. Un mot sublime ravit, transporte etc.

326 Être, aller.

Je fus δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἐκληφθῇ ἀντὶ τοῦ j allai. Ἐπομένως ὁ Κορνήλιος δὲν ἔπρεπε νὰ εἶπῃ:

Il fut jusques à Rome implorer le sénat ὡς πῆγεν ἕως εἰς τὴν Ῥώμην νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν γερούσιαν.

Ἡ γραμματικὴ ἀπαιτεῖ:

Il alla jusques à Rome etc, ὡς πῆγεν ἕως εἰς τὴν Ῥώμην κλπ.

J'ai été ὑποθέτει τὴν ἐπιστροφὴν, je suis allé δὲν τὴν ὑποθέτει. Ὅθεν IL A ÉTÉ à la messe ἦτον εἰς τὴν λειτουργίαν, δηλοῖ ὅτι ἐπᾶνῆθεν, καὶ IL EST ALLÉ à la messe ὑπῆγεν εἰς τὴν λειτουργίαν, δηλοῖ ὅτι εἶναι ἐκεῖ ἀκόμη.

327 Fixer.

Σημαίνει arrêter, rendre stable, ἐρίζειν, καιριστῶν μόνιμον, ὡς

Fixer un jour προσδιορίζω ἡμέραν.

Fixer un inconstant ἀστατόν τινα σταθερόν ἀποκαθίστημι.

Ποτέ δὲν ἔχει τὴν ἔνοιαν τοῦ θεωρεῖν. Μὴ λέγε λοιπόν:

J'ai fixé longtemps cette personne sans pouvoir la reconnaître, προσήλωσα τὸ ἔμμα πολὺν καιρὸν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ὑποκειμένου χωρὶς νὰ δυνῆθῃ νὰ τὸ ἀναγνωρίσω. Ἀλλὰ λέγει:

J'ai regardé longtemps cette personne etc. Ἐθεώρησα πολὺν καιρὸν αὐτὸ τὸ ὑποκείμενον κλπ.

328 Flairer, fleurir.

Flairer, αισθάνεσθαι διὰ τῆς ὀσφρήσεως, ὀσφραίνεσθαι, ὡς FLAIREZ cette rose (Acad.) ὀσφράνθητε τοῦτο τὸ ῥόδον κλπ.

Fleurir ἐκχέειν ὄσμην, ὡς cela FLEURE bon (Acad.) Τοῦτο εὐοσμῆ, εὐωδιάζει κλπ.

329 Imaginer, s'imaginer.

Imaginer πλάττειν, ἐφευρίσκειν, ἐπινοεῖν, ὡς

On ne peut rien IMAGINER de plus extraordinaire δὲν δύναται τις νὰ ἐπινοήσῃ τι πλεόν ἔκτακτον.

S'imaginer, πιστεῦειν, φαντάζεσθαι, ὡς

Il s' imagine être un grand docteur (Acad.) Φαντάζεται εἶναι μέγας σοφός κλπ.

330 Imiter l'exemple.

Imiter l'exemple, μιμεῖσθαι τὸ παράδειγμα, δὲν λέγεται πλὴν περὶ πρωτοτύπου τινὸς ἀντιγραφομένου ἀκριβῶς. Ἐκτὸς τῆς περιστάσεως ταύτης, λέγουσι suivre l'exemple ἀκολουθεῖν τὸ παράδειγμα, ὡς

Il suit l'exemple de ses ancêtres ἀκολουθεῖ τὸ παράδειγμα τῶν προγόνων του κλπ.

331 Imposer, en imposer.

Imposer, περιέχει ἰδέαν σεβασμοῦ, ὑπολήψεως, ἀξιώματος, en imposer, ἰδέαν ψεύδους, ἀπάτης, ὡς

L'honnête homme qui dit fauchement la vérité, IMPOSE ὁ τίμιος ἄνθρωπος ὅστις λέγει ἐλευθέρως τὴν ἀλήθειαν ἐμποιεῖ σέβας. Le fripon qui cherche à se tirer d'affaire, par des mensonges, EN IMPOSE ὁ πανοῦργος ὅστις ζητεῖ ν' ἀπαλλαχθῆ, διὰ τοῦ ψεύδους, ἀπατᾷ. L'air noble et simple de l'innocence, IMPOSE τὸ εὐγενές καὶ ἀπλοῦκόν ἦθος τῆς ἀθωότητος, ἐμποιεῖ σέβας. L'air composé d'un hypocrite, EN IMPOSE τὸ ἐπίπλαστον ἦθος τοῦ ὑποκριτοῦ, ἀπατᾷ κλπ.

332 Infecter, infester.

Infecter, ἐκχέειν κακὴν ὄσμην, διαδίδειν τὸν μολυσμὸν, ὡς

Ce marais INFECTE τοῦτο τὸ ἔλος μολύνει τὸν ἀέρα. Il INFECTE ce pays de sa perniciense doctrine (Acad.) Μιαίνει, διαφθείρει τὸν τόπον τοῦτον διὰ τῆς θλιβερῆς του διδασκαλίης κλπ.

Infester, λεηλατεῖν, κατεργάζεσθαι, ὡς
 Les pirates infestaient ces côtes (Acad.) Οἱ πειραταὶ ἐλεη-
 λάτουσιν αὐτὰ τὰ παράλια κλπ.

333 Insulter.

Insulter quelqu'un, καθυβρίζειν τινά, ὡς
 Insulter quelqu'un des paroles (Acad.) Ὑβρίζειν τινά με λόγους.
 Insulter à quelqu'un, τουτέστι δνειδίζειν τὴν ἀδυναμίαν, τὴν
 ἀθλιότητά τινος, τὴν συμφορὰν του κλπ.

334 Joindre.

Joindre, σημαῖνον προσθέτειν, ἀπαιτεῖ ἢ, ὡς
 Joignez cette maison à la vôtre προσθέσατε ταύτην τὴν οἰ-
 κίαν εἰς τὴν ἰδικὴν σας κλπ.

Εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐνόησεν, τοῦ συμμιγνύειν, λαμβάνει ἀδιαφόρως
 à ἢ avec ὡς

Joindre la modestie au mérite ou AVEC le mérite ἐνόησεν
 τὴν μετριοφροσύνην μετὰ τῆς ἀξιοῦστος κλπ.

335 Matinal, matineux, matinier.

Matinal, ὅστις σηκώνεται πρωί, ὡς

Vous êtes bien matinal aujourd' hui (Acad.) Εἶσθαι πολλὰ
 πρωινὸς σήμερον.

Matineux, ὅστις συνειβίζει νὰ σηκόνηται πρωί, ὡς

Les gens du monde ne sont pas matineux. Οἱ ἀριστοκράται
 δὲν εἶναι πρωινοί.

Matinier, ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ πρωί, ὡς

L'étoile matinière (Acad.) Τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς, ὁ αὐγερινὸς κλπ.

336 Mêler.

Mêler avec, συγγέειν ὁμοῦ πολλὰ πράγματα, ὡς

Mêler l'eau AVEC le vin. Mêler de l'or AVEC de l'argent
 (Acad.) Συγκερνῶ τὸ νερὸν μετὰ τὸ κρασίον, τὸ χρυσίον μετὰ τὸ ἀργύριον κλπ.

Mêler à, προσθέτειν, ἐνόησεν, ὡς

Mêler la douceur à la sévérité προσθέτω τὴν γλυκύτητα εἰς
 τὴν αὐστηρότητα. Mêler l'agréable à l'utile ἐνόησεν τὸ γλυκὺ μετὰ τὸ
 ὠφέλιμον κλπ.

337 Oublier à, oublier de.

Oublier à lire, à écrire etc. χάνειν τὴν ἐξίν, τὴν δύναμιν τοῦ ἀνα-
 γινώσκειν τοῦ γράφειν. Oublier de lire, d'écrire etc, ἀμαρτάνειν δι'
 ἔλλειψιν μνήμης, ὡς

Si chaque jour vous oubliez de lire, vous finirez par ou-
 blier à lire ἐὰν καθεκλάσθην λησμονῆς ἢ ἀναγινώσκης, θέλεις κα-
 παντήσει εἰς παντελῆ λήθην τοῦ ἀναγινώσκειν κλπ.

338 Près de, prêt à.

Près de, ἑκφρασις προθετικῆ σημαίνουσα ἐπὶ τῆς στιγμῆς τοῦ . . ., ὡς
Les beaux jours sont PRÈS DE finir (Acad.) Αἱ ὀραταὶ ἡμέραι
 μετ' ὀλίγον παρέρχονται κλπ.

Prêt à, ἐπίθετον σημαῖνον disposé à, παρασκευασμένος, ἑτοιμος
 εἰς . . ., καὶ συμφωνεῖ μετὰ τῆς λέξεως ἣν τροποποιεῖ, ὡς

L'ignorance toujours est prête à s'admirer (Boileau.)

Ἡ ἀμάθεια εἶναι ἑτοιμος πάντοτε νὰ θαυμάζῃ ἑαυτήν.

Ὅθεν près de mourir, καὶ prêt à mourir δὲν ἔχουσι τὴν αὐτὴν
 ἔννοιαν. Τὸ πρῶτον σημαίνει, ἐπιθανάτως ἔχειν, καὶ τὸ δεῦτερον, ἑ-
 τοιμον ἀποθανεῖν.

339 Plus d'un.

Plus d'un, θέλει τὸ ἐπόμενον ῥῆμα εἰς ἐκείν, ὡς

Plus d'un poète a traité ce sujet (Delille). Πολλοὶ ποιηταὶ
 ἐπραγματεύθησαν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. **Plus d'une Pénélope hono-
 rera son pays** (Boileau). Πλείστασι Πηνελόπει ἐτίμησαν τὸν τόπον
 τὸν κλπ.

Ἐκτός, ἂν τοῦτο τὸ ῥῆμα ἐκφράζῃ ἰδέαν ἀμοιβαιότητος, ὡς

Plus d'un fripon se dupent l'un l'autre (Marmontel).

Πολλοὶ πανούργοι ἀπατῶνται ἀμοιβαίως κλπ.

340 Se rappeler.

Τοῦτο τὸ ῥῆμα ἀπαιτεῖ εὐθείαν συντακτικὴν, ὡς

**Je me RAPPELLE cette aventure. Je me LA rappelle parfai-
 tement** ἀνακαλῶ εἰς ἑμαυτὸν αὐτὸ τὸ συμβῆν, τὸ ἐνθυμοῦμαι ἐντελῶς κλπ.

Ὅθεν μὴ λέγει:

Je me rappelle DE CET événement. Je m'en rappelle etc.

Ἄλλά:

Je me rappelle cet événement. Je me LE rappelle.

Σημείωσις. Πρὸ ἀπαρεμφάτου τινὸς τὸ ῥῆμα se rappeler δέχεται
 τὴν πρόθεσιν de, ὡς

Je me rappelle d'être sorti, d'avoir vu etc. (Acad.) Ἐναπολῶ
 εἰς τὸν ἑαυτὸν μου ὅτι ἐξῆλθον, ὅτι εἶδον κλπ.

341 Rien.

Rien, σημαῖνον πρᾶγμα τι εἶναι ἐν γράσει χωρὶς ἄρνησιν, ὡς
Y a-t-il RIEN de plus rare qu'un demi savant modeste?
 Εἶναι τι σπανιώτερον ἀπὸ τὸν μετριόφρονα ἡμίσοφον;

Rien, σημαῖνον οὐδὲν πρᾶγμα, ἀπαιτεῖ ἄρνησιν, ὡς

Remords, crainte, péril, rien ne m'a retenu (Racine). Ἐλεγ-
 γος συνειδήσεως, φόβος, κίνδυνος, τίποτε δὲν μ' ἐμπόδισε κλπ.

342 Servir à rien, servir de rien.

Servir à rien, σημαίνει στιγμιαίαν ἀχρησίαν, ὡς

Il a des talents qui ne lui **SERVENT** A RIEN maintenant ἔχει γνώσεις αἰτινες δὲν τῷ χρησιμεύουσιν εἰς οὐδὲν τώρα.

Servir de rien, ἐκφράζει ἀχρηστίαν ἀπόλυτον, ὡς

Les murmures contre les décrets de la Providence ne **SERVENT DE RIEN** τὰ παράπονα κατὰ τῶν βουλῶν τῆς Προνοίας εἰς οὐδὲν χρησιμεύουσιν κλπ.

343 Suppléer.

Suppléer quelque chose, σημαίνει ἀναπληρῶ τὸ ἐλλείπον, προμηθεύων πρᾶγμα τι τῆς αὐτῆς φύσεως, ὡς

Ce sac doit être de mille francs, s'il y a cent francs de moins, **JE LES SUPPLÉERAI** (Acad.) Οὗτος ὁ σάκος πρέπει νὰ ἔχη χίλια φράγκα, ἐὰν ἔχη ἑκατὸν φράγκα ὀλιγώτερον, θέλω τὰ ἀναπληρώσει κλπ.

Suppléer à quelque chose, τουτέστι ἐπέχω τὸν τόπον αὐτοῦ, εἰμι ἀντ' αὐτοῦ χορηγῶν τὸ ἰσοδύναμον, ὡς

La valeur **SUPPLÉE** au nombre (Acad.) Ἡ ἀνδρία ἀναπληροῦ τὸν ἀριθμὸν κλπ.

344 Témoin.

À témoin πάντοτε, καὶ témoin τιθέμενον εἰς τὴν ἀρχὴν φράσεώς τινος, λαμβάνονται ἐπιφώνηματικῶς, καὶ μένουσιν ἀμετάβλητα, ὡς je prends le ciel et les hommes **À TÉMOIN** μαρτύρομαι Θεὸν καὶ ἀνθρώπους. Témoin les victoires qu'il a remportées (Acad.) Μάρτυρες αἱ νίκαι τὰς ὁποίας ἐκέρδησε.

345 Par terre, à terre.

Par terre λέγεται δι' ὅ,τι ἐγγίζει εἰς τὴν γῆν, καὶ à terre δι' ὅ,τι δὲν ἐγγίζει, ὡς un arbre tombe **PAR TERRE**, et ses fruits tombent **À TERRE** τὸ δένδρον πίπτει κατὰ γῆς, καὶ οἱ καρποὶ του πίπτουσιν εἰς τὴν γῆν κλπ.

346 Tous les deux, tous deux.

Tous les deux σημαίνει ὁ εἰς καὶ ὁ ἄλλος' tous deux ὁ εἰς ταυτοχρόνως μετὰ τοῦ ἄλλου, ὡς

Corneille et Racine ont fait **Tous les deux** des tragédies admirables ὁ Κορνήλιος καὶ ὁ Ρακίνας ἔκαμαν καὶ οἱ δύο τραγωδίας θαυμαστάς. Adam et Ève marchaient **Tous deux** en se donnant la main ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐά περιεπάτουσαν ὁμοῦ κρατούμενοι διὰ τῆς χειρὸς κλπ.

347 Un de, un des.

Μετὰ τὸ un de, un des, τίθεται τὸ ῥῆμα εἰς ἑνικὸν ἢ εἰς πληθυντικόν. Εἰς ἑνικόν, ὅταν ἡ ἐκφραζομένη διὰ τοῦ ῥήματος πράξις γίνεται παρ' ἑνὸς μόνου, ὡς

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

C'est un de mes fils qui m'ÉCRIT εἰς ἐκ τῶν υἱῶν μου μοί γράφει. C'est un des généraux français qui COMMANDERA εἰς ἐκ τῶν Γάλλων στρατηγῶν θὰ διοικήσει κλπ.

Charlemagne est un des plus grands rois qui AIENT RÉGNÉ ὁ μέγας Κάρολος εἶναι εἰς ἀπὸ τοὺς μεγαλητέρους βασιλεῖς οἵτινες ἔβα- σίλευσαν κλπ.

L'intempérance est un des vices qui DÉTRUISENT la santé ἡ ἀκρασία εἶναι ἐλάττωμα φθειρὸν τὴν υγίαν κλπ.

Οὗτος ὁ κανὼν ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὴν μετοχὴν, ὡς c'est un de mes fils que vous avez vu εἶδετε ἓνα ἐκ τῶν υἱῶν μου κλπ.

C'est une des plus belles tragédies que nous ayons vues εἶναι μία ἐκ τῶν ὀραιωτέρων τραγωδιῶν τὰς ὁποίας εἶδομεν κλπ.

CHAPITRE ONZIÈME.

EXERCICES (4)

SUR TOUTES LES DIFFICULTÉS DE LA SYNTAXE.

La crainte de faire des ingrats, ou le déplaisir d'en avoir trouvé, ne doivent pas nous empêcher de faire du bien. (144 6'.)

L'homme égoïste se fait le centre de tout; il voudrait que toutes les créatures ne soient occupé qu'à le contenter, le louer et l'admirer. (226. 293).

Notre élévation ne doit pas nous faire oublier le premier état dont nous sommes sorti. (126. 226).

Les plus beaux présents que le ciel a fait à l'homme, sont de dire la vérité, et faire du bien aux autres. (190. 293).

La mort est une chose moins terrible que nous l'imaginons; c'est un spectre qui nous épouvante à une certaine, distance, et qui disparaît lorsqu'on vient à s'approcher de lui de plus près. (268. 329. 107).

Certains cocotiers ont des feuilles de douze ou quinze pieds de long et de sept ou huit de largeur. (306).

Ésope florissait du temps de Solon. On ne pense pas que les fables qui portent son nom sont les même qu'il a composé; elles viennent bien de lui, quand à la matière et la pensée, mais leur style est d'un autre. (185. 78. 228. 302. 293. 73).

Il faut se rappeler de ce mot d'un grand sens: (340).

C'est qu'il ne faut jamais mal parler des absents.

(4) Οἱ ἐν παρενθέσει ἀριθμοὶ δεικνύουσι τοὺς τοῦ συντακτικοῦ κανόνας, κατὰ τοὺς ὁποίους ὁ μαθητὴς θὰ διορθώσει τὰ τοῦ κατωτέρω κειμένου σφάλματα.

Quels que opiniâtres que nous sommes, il n'est rien que nous ployons plus facilement que notre caractère, quand il s'agit de notre intérêt. (79. 194. 302).

L'on n'est jamais si heureux et si malheureux qu'on l'imagine. (135. 296. 329).

La Grèce possède deux lacs célèbres dans l'histoire fabuleuse: le Stympale, fameux par ses harpies, et le Pénée, dont sort le Styx, fleuve qui tournait neuf fois alentour des enfers. (126. 251).

Si les hommes entendaient bien leurs intérêts, ils ne commettraient pas des mauvaises actions, par ce que le chagrin ou le remords les suivent toujours de près. (17. é. 300. 144 é.).

Voyez cette noble assemblée ardente et joyeuse mêlée d'écuyers, pages et seigneurs. (293).

Il n'y a point de vice qui n'a une fausse ressemblance avec quelque vertu. (185. é.).

La science, ainsi que l'esprit, conduisent un artiste, mais ne le forment en aucuns genres. (146. é. 77).

Comment se fait-il que les ouvrages de la nature sont si parfaits! C'est que chaque ouvrage est un tout, et qu'elle travaille dessus un plan éternel. (185. 251).

Le grand Cyrus disait qu'on n'était pas digne de commander aux autres, à moins qu'on soit meilleur que ceux à qui l'on donne la loi. (268. 201).

La terre est emporté alentour du soleil avec une rapidité inconcevable: sa vitesse égale, si elle n'est supérieure, à soixante-treize fois celle d'un boulet de canon. (226. 251. 400).

La courte durée de la vie ne peut nous dissuader de ses plaisirs, et nous consoler de ses peines. (296).

Quels que talents que vous ayez, quelques soient les avantages que vous teniez de la nature et de l'éducation, enfin, quelques grandes que soient vos perfections, ne vous attendez aux suffrages que d'un petit nombre d'hommes. (79. 80. 81).

Le sage est inébranlable: les tempêtes mugissent alentour de lui sans pouvoir le troubler. (251).

Moins on mérite de souffrir, et plus on se tait quand on souffre. (299).

M. De Turenne releva, par une heureuse et une prudente témérité, l'État penchant vers sa ruine. (76).

La grandeur d'âme et la magnanimité de Herni IV vis-à-vis des vaincus égalaient son courage et sa bravoure devant l'ennemi. (281).

Quelques soient les projets auxquels Louis s'attache,
 Quelque soit le péril qui menace ses jours,
 On ne sait où l'homme se cache,
 Et le héros paraît toujours. (80).

Le vrai moyen d'être souvent trompé est de se croire plus fin que les autres. (112. 6').

Aristide et Épaminondas étaient tant ennemis du mensonge, qu'ils étaient incapables de déguisement ni de fraude, même en badinant. (255. 296).

Les méchants perdent bien vites le souvenir des bienfaits qu'ils ont reçu. (37. 228).

Tel est le pouvoir de la justice que cette vertu est aimé même par les hommes pervers. (226. 78).

Les perces-oreilles sont des petits insectes très-communs dans les endroits humides. (47. 17. 4.).

On compte pour rien les éloges donnés aux souverains durant leur règne, à moins qu'ils soient répétés sous les règnes suivants. (224. 320. 268. 226. 221).

Plein d'indulgence pour les défauts d'autrui, je l'ai souvent trouvé sévère vis-à-vis des ses enfants. (281).

La lecture sert à orner l'esprit, régler les mœurs, et former le jugement. (293).

Plus on est honnête, et plus il est difficile de croire que les autres ne le sont pas. (299).

C'est à celui qui a créé la mer à lui donner des lois. (305).

Le plus bel ornement d'une maison, à dit Homère, est la vertu de son maître. (112. 6').

Nous sommes si vains que l'estime d'un petit nombre de personnes qui nous entoure, nous suffit. (17. 6'. 155).

Vénus remonta dans le nuage doré dont elle était sortie, et laissa après soi une odeur d'ambrosie. (126. 104).

Beaucoup de modestie et beaucoup de bonté,

A des charmes plus grands qu'en a la beauté. (143. 268).

Tel est le charme de la vertu, que les Barbares même l'adorent. (78).

Le temps détruit tout: le marbre, le bronze, rien ne peut résister à ses outrages. (144. 8').

Mais qui fait fuir ainsi ces ligneurs dispersés? (224).

Quel héros ou quel dieu les ont tous terrassés? (228. 144 6').

Darius, dans sa déroute, réduit à la nécessité de boire de l'eau fangeuse, assura ceux qui étaient alentour de lui, qu'il n'avait jamais bu avec autant de plaisir. (311. 251).

Partout les rayons perçant de la vérité vont vanger la vérité que les hommes ont négligé de suivre. (220. 228).

Que les dieux me fassent périr plus tôt que de souffrir que la mollesse ou la volupté s'emparent de mon cœur. (254. 144. 61).

La bonté consiste en deux points: à ne point faire de mal à nos semblables, et leur faire du bien. (293).

Celui qui appréhende que la mort vienne le frapper souffre davantage que celui qui meurt. (268. 253).

Les sciences ont des racines amères, mais leurs fruits sont doux. (73).

Quels sont les gens qui craignent le plus de mourir, si ce n'est ceux qui ont mal vécu? (82. 443).

Gerbert, savant du dixième siècle, passa pour sorcier, par ce qu'il n'ignorait pas l'arithmétique et les éléments de la géométrie. (300).

Étéocle et Polynice convinrent ensemble de tenir, chacun à son tour, les rênes du gouvernement. (436).

Faibles mortels que nous sommes, est-ce à nous à pénétrer les secrets de la divinité! (305).

Et toi, riante automne, accorde à nos désirs,

Ce qu' on attend de toi, des biens et des plaisirs. (28).

Dans le gouvernement, l' auguste appareil de la puissance royale en impose aux sujets, un sceptre, une robe de pourpre, une couronne ou un diadème rendent plus vénérable celui investi de l' autorité suprême. (334. 445. γ. 415).

Misérable! et je vis! et je soutiens la vue,

De ce sacré soleil d' où je suis descendue. (426).

Comme un rocher contre qui les flots viennent se briser vainement, de même le sage voit les passions se presser autour de lui sans pouvoir effleurer son cœur. (423. 254).

Les seules louanges que le cœur sait donner sont celles que la bonté s' attire. (490).

Le plus doux des mortels aime voir du rivage (242.)

Ceux qui, prêts à périr, luttent contre l' orage. (338).

Depuis trente ans et plus n' êtes-vous pas ma femme!

— Oui, je le suis. (408).

Les feux-follet sont certains météores qui paraissent durant les nuits d' été. (43. 320.).

En tout, la nature fournit les germes; c' est l' art qui perfectionne leur développement. (73).

Tout est arrangé dans le monde avec une prévoyance, une sagesse infinies. (53. 4.).

Plus on étudie la religion chrétienne, et plus on découvre en elle des caractères de sagesse qui pénètrent le cœur d' amour, et l' esprit d' admiration. (299. 107).

Dieu qui avait créé les anges dans la sainteté voulut que leur bonheur dépende d'eux-mêmes. (204. 78).

Vous m'avez rendu chers vos secours inhumains. (57).

L'on a besoin de tout le monde, quand on ne tient pas à personne. (435. 302).

L'agriculture et le commerce sont également utiles dans un État : celle-ci nourrit les habitans, celui-là les enrichit. (447)

La nature répand ses bienfaits avec une libérale économie; usons d'eux avec la même sagesse. (407).

L'amitié est un des plus grands biens dont l'homme peut jouir. (490).

La vertu obscure est souvent méprisée, par ce que rien ne la relève aux yeux des hommes. (300).

Les libertins ont beau faire les esprits forts, ils tremblent davantage que les autres, quand ils sont prêts à mourir. (253. 302. 338).

Nous imitons les bons exemples par émulation, et les mauvais par une certaine dépravation que la honte retenait prisonnière, et que l'exemple met en liberté. (330).

Votre feu père avait les cheveux châtains-clairs et les yeux bleus-foncés. (35. 65).

La plupart des hommes flotte sans cesse entre des craintes ridicules, et des fausses espérances. (455. 282. 17. d.).

Combien de grands hommes généralement applaudis ont gâté le concert de leurs louanges en leur mêlant leur voix. (407).

Le foudre éclate dans les nues et tombe en sillons torrensiels. (31).

Qu'un peuple de tyrans qui veut nous enchaîner,

Par cet exemple, un jour, apprenne à pardonner. (455. 17. e.).

À Athènes et à Rome, on vit la politesse et le goût retomber dans cette même barbarie dont tant de chefs-d'œuvres fameux les avait tirés. (426. 46. 228).

Les bonnes ou mauvaises conversations forment ou gâtent l'esprit (4).

L'esprit se peint dans la parole, qui est son image. (73).

Télémaque, voyant Mentor qui lui tendait la main pour l'aider à nager, ne songea plus qu'à quitter et s'éloigner promptement de l'île fatale. (307. 293).

Vain espoir! Céléno, la reine des harpies,

Infesta ces lieux de ses troupes impies. (332).

La hardiesse avec laquelle on doit toujours dire la vérité, ne doit jamais dégénérer en audace et effronterie. (293. 296).

Chez les hommes de couleur, le menton, ainsi que les joues, sont dépourvus de barbe. (446. é. 447).

Heureux l'homme bienfaisant! Heureux celui qui reçoit avec gratitude! L'un et l'autre a des droits inaliénables à l'estime et l'amitié de quiconque sait penser et sentir. (148. 293).

Paris n'est pas si peuplé que Londres: cette dernière ville renferme près de deux millions d'habitants, tandis que Paris n'en contient qu'un million (257).

Il y a deux sortes d'ambition: celle d'amasser de la fortune, et celle d'acquérir de la gloire; il y a peu de gens qui les ont toutes deux. (17. 6. 346).

Les délices du cœur sont plus touchants que ceux d'esprit. (21).

L'homme de bien oublie facilement le mal, mais il se rappelle toujours d'un bienfait. (340).

Le moyen de donner avec fruit des leçons de vertu, est de donner aux hommes de bons exemples à imiter. (112. 6. 330).

Il n'y a que la religion qui puisse nous consoler des bornes étroites de la vie. (185).

La vie toute entière du sage est à Dieu, à la patrie, à l'amitié. (82).

Voilà deux avantages que l'envie ne cherche jamais à contester: la richesse à l'homme généreux, et la mémoire aux gens d'esprit. (284).

Une pauvre femme fut trouver plusieurs fois Philippe, pour lui demander audience; comme il la lui refusait toujours, elle lui dit: Je viens vous demander justice; si vous n'avez pas le temps de me la rendre, cessez donc d'être roi. Alors Philippe la satisfit de suite. (326. 259).

..... Ses sacrilèges mains

Dessous un même joug range tous les humains (251. 142).

Le sage conserve la même tranquillité dans la bonne et mauvaise fortunes. (295. 4. 58).

Le feu de l'amitié chauffe l'âme sans la consommer. (317).

L'homme est un faible roseau, que le moindre choc, qu'un souffle peuvent renverser. (145 γ').

Les îles Canaries furent fréquentées des Romains, qui les connaissaient sous le nom d'îles Fortunées, mais la décadence de l'empire romain rendit les nations de l'Occident étrangères les unes aux autres, et ces îles furent perdues pour nous. Vers l'an treize cent, les Biscayens les retrouvèrent. (226. 163. 164. 226).

Caligula exigeait qu'on offre à son cheval Incitatus de l'avoine et du vin dedans des coupes d'or. (201. 251).

La plupart des hommes sont rampant devant les grands, et insolents vis-à-vis de leurs égaux. (220. 281).

C'est la multitude des bonnes choses qui se trouve dans un ouvrage qui font perdre de vue la multiplicité des mauvaises qui y fourmille. (155. 156).

Il suffit, pour illustrer une nation, de cinq à six hommes comme Corneille, Newton et Bossuet. (306).

L'esclavage enfante tous les vices; la liberté élève et donne de la force à l'âme. (100).

On ne doute pas que les Français aient été éclairés beaucoup plutôt, si la nation avait été mieux gouvernée qu'elle n'a été, sous la première et la seconde races. (270. 226. 254. 226. 58).

Avant qu'un sang si cher n'ait arrosé la terre.

Le ciel avait déjà fait gronder son tonnerre. (272).

La religion n'abat ni n'amollit le cœur; elle l'anoblit et l'élève. (309).

Soyez sincère, loyal, et conduisez-vous de sorte que vos parents se glorifient de vous avoir pour fils. (195).

On n'a pas rien à craindre du temps, lorsqu'on est ravi par la gloire. (275 &c.).

Nourri dans le sérail, je connais ses détours. (73).

J'ai ouï dire à feu votre sœur, que sa fille et moi naquirent la même année. (55. 443).

CHAPITRE DOUZIÈME.

DU STYLE.

Définition du style.

Le style est la manière particulière dont chaque écrivain exprime sa pensée.

Le style diffère du langage lui-même et des mots. Les mots qu'un auteur emploie peuvent être grammaticalement exempts de fautes, et son style peut néanmoins être vicieux, sous divers rapports. Ainsi il peut être sec ou guindé (1), faible ou affecté. (2).

Rapport du style avec la pensée.

Le style d'un écrivain est toujours déterminé par sa manière de penser. S'il a l'intelligence très-vive, son style est nécessairement rapide et concis (3); Si l'imagination est sa faculté prédominante, ses expressions seront toujours pittoresques (4) et figurées; s'il manque de logique, il n'y aura

(1) Ἐξωγκωμῖνον, ἐμφαντικόν, οἰδαῖνον. (2) Προσποιητόν, πλαστόν.

(3) Σύντομον, βραχύ. (4) Ζωγραφικαί, γραφικαί, εἰκονικαί.

jamais de rapports, non seulement entre les différentes parties de ses ouvrages, mais souvent entre la phrase qui précède et la phrase qui suit, ou même entre les membres d'une même phrase. C'est ce qui a fait dire que le style est tout l'homme.

Cette réciprocité de rapport entre le génie de l'homme et son style est si profonde qu'on a remarqué, que les différents pays ont un genre de style particulier et analogue au caractère de leurs habitants.

Les peuples de l'Orient ont de tout temps, chargé leur style de figures fortes et hyperboliques, et c'est ce qu'on entend aujourd'hui quand on dit de quelqu'un qu'il a un style oriental. Les Athéniens, peuple poli et subtil, s'étaient fait un style clair, pur et correct; et c'est pour cela que, quand on parle de quelqu'un qui est remarquable par l'élégance et la pureté de son élocution, on loue l'atticisme de son langage. Les Asiatiques, amis du faste (1) et licencieux (2) dans leurs mœurs, avaient un style pompeux et diffus (3). C'est dans ce défaut qu'est tombée l'éloquence grecque après Démosthènes, et l'on accuse Cicéron de n'en être pas toujours exempt. On remarque des différences analogues dans le style des Français, des Anglais et des Espagnols.

Des qualités du style.

Puisque le style dépend ainsi du caractère, du sentiment et de la pensée, la première condition pour bien écrire, c'est d'être parfaitement maître de son sujet, d'en classer convenablement toutes les parties, de manière qu'il ne reste dans l'esprit ni obscurité, ni embarras.

Selon que votre idée est plus ou moins obscure,
L'expression la suit ou moins nette ou plus pure;
Ce que l'on conçoit bien s'énonce clairement,
Et les mots pour le dire arrivent aisément.

(Boileau).

Buffon a exprimé le même principe, en disant: « Le style n'est que l'ordre et le mouvement que l'on met dans ses pensées. Si on les enchaîne étroitement, si on les serre, le style devient ferme, nerveux et concis; si on les laisse se succéder lentement et ne se joindre qu'à la faveur des mots, quelque élégants qu'il soient, le style sera diffus, lâche (4) et trainant. »

(1) Πομπή, ἔγκοσι, ἐπίδειξις. (2) Ἀκόλαστος. (3) Συγκεχυμένος. (4) Χαλαρός.

Des qualités nécessaires à l'écrivain.

On peut être très-érudit (1) et écrire d'une manière fort peu distinguée. Il arrive même que les hommes les plus savants sont rarement de bons écrivains. En se livrant avec ardeur à l'étude, ils ont fait de nombreuses recherches et n'ont développé en eux que l'entendement et la mémoire. L'imagination, la sensibilité et le goût n'ont pas été cultivés, et sans le secours de ces facultés il est impossible de bien écrire.

Ainsi on voit des hommes qui ont médité avec beaucoup de profondeur sur la nature de l'esprit humain et sur ses destinées, et qui ont mérité le titre de philosophes de génie, sans avoir su exprimer leurs magnifiques découvertes dans un style digne d'elles. Ce n'est pas le raisonnement qui leur a manqué, ni la faculté de penser avec force, étendue et clarté; mais ils n'avaient pas travaillé à développer en eux le goût et la sensibilité, et leur style a été dépourvu de chaleur et de vie.

Pour être réellement écrivain, il faut nécessairement bien penser, bien sentir, et exprimer les choses comme on les pense et comme on les sent; ce qui suppose un esprit excellent, un bon cœur et un goût exquis. Cicéron était de ce sentiment quand il définissait l'orateur: Un homme de bien, habile dans l'art de la parole.

On cite à la vérité une foule d'écrivains qui se sont rendus célèbres par leurs ouvrages, malgré toutes les bassesses et tous les crimes qui les ont déshonorés pendant leur vie. Mais il est à remarquer à l'avantage de la théorie que nous soutenons, qu'ils n'ont été vraiment éloquents qu'en empruntant le masque de la vertu.

Salluste, tout débauché qu'il était, attaque avec indignation les vices qui souillaient (2) la république Romaine, et c'est cette indignation qui donne à son style tout son coloris et toute sa chaleur.

Le même sentiment a monté la verve de Juvénal et l'a rendu poète comme il l'avoue lui-même. Seulement comme la parole de ces écrivains n'était pas inspirée par une conviction profonde, souvent ils dépassent les bornes et prennent un ton de déclamateur qui fait soupçonner qu'ils ne sont que de bons acteurs (3) qui ont choisi un rôle (4) en opposition

(1) Λόγιος, πολυμαθής. (2) Διαφθείρω, μολύνω. (3) Ἡθοποιός. (4) Πρόσωπον.

avec leur caractère pour figurer avec plus d'éclat dans la comédie humaine.

Des qualités générales du style.

Les défauts de ces écrivains célèbres ne servent ainsi qu'à prouver la vérité de cette remarque: pour bien composer et bien écrire, il faut exceller sous le rapport du goût, de l'esprit et du cœur. Quand on a reçu de la nature ce triple avantage, on doit encore perfectionner par l'étude et le travail ces heureuses dispositions.

DE LA VERSIFICATION FRANÇAISE.

La versification (1) est l'art de faire des vers.

Le vers est un assemblage de mots mesurés.

Les vers diffèrent de la prose (2) en trois points: 1° ils ont un nombre limité et régulier de syllabes; 2° ils se terminent par la rime (3); 3° il n'admettent pas l'hiatus (4), c'est-à-dire la rencontre de deux voyelles dont l'une finit un mot et l'autre commence le suivant, comme tu es, j'ai eu etc. Le muet seul est excepté.

Toutes les règles de la versification française peuvent se rattacher à six parties principales: la mesure, l'éllision et l'hiatus, l'hémistiche, la césure, la rime, la disposition des rimes et des vers, et la licence.

De la mesure ou de la quantité. (5).

La mesure est le nombre des syllabes ou la valeur des temps que l'on compte dans un vers.

En français, le vers est syllabique, c'est à dire qu'on compte les syllabes, sans s'inquiéter si elles sont longues ou brèves.

Les différentes espèces de vers se distinguent d'après le nombre des syllabes qu'ils renferment.

Il y a des vers de douze, de dix, de huit, de sept, de six, de cinq, de quatre, de trois, de deux syllabes, et d'une seule.

Le vers de douze syllabes, qu'on appelle aussi vers Alexandrin, (6) ou grand vers, ou vers héroïque, ne s'emploie que dans les sujets dont le caractère est grave et majestueux,

(1) Στιχουργία. (2) Πεζός λόγος. (3) Ὁμοιοκαταληξία. (4) Χασμωδία (5) Περὶ μέτρου. (6) Ἀλεξανδρινοὶ διότι πρῶτον ἐπιτυχὸν ποίημα διὰ δωδεκάσυλλαδῶν ἦτο ἐπὶ Ἀλέξανδρος » τοῦ Lambert περὶ τὰ τέλη τοῦ 12 αἰῶνος.

comme l'épopée, le drame, la satire, l'épître et le poème didactique.

Le vers de dix syllabes a plus de douceur et moins de majesté que l'Alexandrin. On en fait usage dans tous les sujets qui demandent de la grâce, de l'abandon (1) et de la légèreté.

Les vers de huit, sept, six et cinq syllabes conviennent à l'ode aussi bien qu'à la poésie légère.

Mais les vers de quatre, de trois, de deux ou d'une seule syllabe ne se rencontrent guère qu'entremêlés avec d'autres vers d'une mesure plus étendue.

Toute syllabe compte dans les vers français. C'est pourquoi il faut avoir bien soin de rétablir, en scandant (2) les vers, les syllabes muettes que la rapidité de la prononciation ne fait pas ressortir dans le langage familier: feuil-le-ter; u-ne pe-ti-te ru-se. Il faut aussi diviser deux voyelles qui se suivent quand elles ne forment pas une diphthongue: vous avou-ez, un di-amant etc.

Dans les imparfaits et les conditionnels, les trois dernières lettres ent ne comptent pas dans la mesure: vou-laient, vou-draient etc. Il en est de même au pluriel du subjonctif dans les auxiliaires qu'ils aient, qu'ils soient, lesquels sont monosyllabes,

Les mêmes lettres font une syllabe au présent de l'indicatif et du subjonctif dans les autres verbes, comme: pai-ent, voi-ent, croi-ent etc.

L'e muet compte également à la fin des mots, comme: joi-e proi-e, etc. Mais il est des cas où il se perd, comme nous allons l'observer en traitant de l'élision.

De l'élision et de l'hiatus.

L'élision est le retranchement d'une syllabe. Il n'y a élision en français, dans la poésie, que pour l'e muet.

Cet e muet s'élide lorsqu'il se trouve à la fin du vers, ou lorsque, dans le corps du vers, il est suivi d'un mot qui commence par une voyelle ou une h non aspirée.

Ainsi, dans le vers suivant:

J'aime une épouse ingrate et n'aime qu'elle au monde
si l'on comptait toutes les syllabes, il y en aurait dix huit.
Mais six sont élidées parce-que cinq d'entre elles finissent par

(1) Ἀφίλειαν. (2) Μετρῶ (ἐπι στίχῳ).

un e muet suivi d'une voyelle, et que la dernière termine le vers.

Il n'y a en français, que l'e muet qui s'élide; toute autre voyelle finale qui en rencontre une autre forme un hiatus ou hâillement contraire aux règles. C'est ce que Boileau a ainsi exprimé:

Gardez qu'une voyelle à courir trop hâtée,
Ne soit d'une voyelle en son chemin heurtée.

L'adverbe oui répété deux fois de suite s'admet dans le dialogue, comme:

Oui, oui, je veux venger votre honneur et le mien.

Les interjections peuvent être suivies d'une voyelle parce que la h finale est considérée toujours comme aspirée:

Ah! il faut modérer un peu ses passions.

(Molière).

La conjonction et suivie d'une voyelle fait hiatus parce que le t ne se fait point sentir dans la prononciation. C'est comme si le mot s'écrivait par un é fermé. On ne pourrait dire en vers: Soyez sage et heureux.

Cependant, dans les locutions familières, on néglige cette règle ainsi que celle de l'hiatus en général, comme:

Tant y a qu'il n'est rien que votre chien ne prenne.

(Rac.)

Le lendemain tout le jour se passa
À raisonner et par-ci et par-là.

(La Font.)

Le juge prétendait qu'à tort et à travers
On ne saurait manquer, condamnant un pervers.

(La Font.)

De la césure (1) et de l'hémistiche.

La césure a pour objet de marquer le repos qu'on doit observer dans le vers. Dans l'Alexandrin il y a un repos obligé après la sixième syllabe; ce repos divise le vers en deux parties égales qu'on appelle hémistiche ou demi-vers. Boileau en a donné le précepte et l'exemple dans les vers suivants:

Que toujours en vos vers — le sens coupant les mots,
Suspende l'hémistiche, — en marque le repos.

(1) Τομή,

Dans les vers de dix syllabes il y a césure obligée après les deux premiers pieds, comme :

Du soin des maux — d'une longue diète
 Passant trop tôt — dans des flots de douceurs,
 Bourré de sucre — et brûlé de liqueurs,
 Vert - Vert, tombant — sur un tas de dragées,
 En noir cyprès, — vit ses roses changées.

(Gresset).

Dans les vers de dix syllabes aussi bien que dans les Alexandrins, il faut que la suspension produite par la césure soit autorisée par le sens. Il n'est pas permis de séparer des mots qui sont grammaticalement unis. Ainsi les vers suivants sont défectueux :

N'oublions pas les grands - bienfaits de la patrie.

Ou :

Faites voir un regret - sincère de vos fautes.

Lorsque le premier hémistiche est terminé par un e muet, on est absolument obligé de l'élider. Ce serait une faute grossière que d'y manquer.

Ami, lui dit le chantre, encor pâle d'horreur,

N'insulte pas de grâce, à ma juste terreur.

De la rime.

La rime est le retour de la même consonnance à la fin de deux ou de plusieurs vers.

On distingue deux sortes de rimes: la rime féminine et la rime masculine.

La rime féminine est celle qui se termine par un e muet, soit seul, soit suivi d'une s ou des consonnes nt. Ainsi presse et vitesse, caprices et vices, fourmillent et pétillent sont autant de rimes féminines.

La rime masculine est celle qui finit par une autre lettre qu'un e muet; comme bonté et vérité, vertu et abattu. Les troisièmes personnes du pluriel des imparfaits et des conditionnels en aient forment des rimes masculines, parce que ces syllabes ont le son de l'e ouvert.

La rime est riche ou suffisante.

Elle est riche quand elle présente non seulement une consonnance, mais encore toute une articulation pareille, comme père, prospère; vers, divers. Elle est suf-

fisante quand elle offre une ressemblance de son, et non d'articulation, comme soupir, désir; recevoir, désespoir.

La rime est défectueuse quand on veut faire rimer un singulier avec un pluriel, à moins que la différence du nombre n'ait pas changé l'orthographe, ou quand on veut rimer un mot terminé par une s avec un mot terminé par un t, comme trépas et états. Elle est insuffisante quand elle se borne à une seule lettre, ainsi bonté rimerait mal avec donné. Elle est vicieuse quand les sons ne sont pas identiques, comme dans ces vers de Boileau:

Durant les premiers ans du Parnasse françois,
Le caprice tout seul faisait toutes les lois.

Enfin, le mot simple ne doit pas rimer avec son composé. Ainsi jeter rime mal avec rejeter, prudent avec imprudent, etc.

De la disposition des rimes.

La disposition des rimes offre quatre sortes de combinaisons: les rimes plates, les rimes croisées, les rimes mêlées et les rimes redoublées.

Les rimes plates ou suivies sont celles qui présentent alternativement deux vers masculins ou deux vers féminins. On les emploie en général dans l'épopée, la tragédie et tous les grands poèmes, comme:

Où, je viens dans son temple adorer l'Éternel,
Je viens, selon l'usage antique et solennel,
Célébrer avec vous la fameuse journée
Où sur le mont Sina la loi nous fut donnée.

(Racine).

Les rimes croisées présentent alternativement un vers masculin et un vers féminin, ou deux rimes masculines séparées par deux rimes féminines suivies et réciproquement. Ce double genre de rimes croisées se trouve dans cette strophe de J.-B. Rousseau.

Oh! que tes œuvres sont belles.
Grand Dieu! quels sont tes bienfaits
Que ceux qui te sont fidèles
Sous ton joug trouvent d'attraits!
Ta crainte inspire la joie;
Elle assure notre voie;

Elle nous rend triomphants;
 Elle éclaire la jeunesse,
 Et fait briller la sagesse
 Dans les plus faibles enfants.

Les rimes mêlées sont celles où l'on ne suit point un ordre uniforme, comme dans la plupart des fables, des chansons et des poésies légères. Racine en a fait usage dans ses chœurs d'Esther et d'Athalie, (1) comme:

Quel astre à nos yeux vient de luire?
 Quel sera, quelque jour, cet enfant merveilleux?
 Il brave le faste orgueilleux,
 Et ne se laisse pas séduire
 À tous ses attraits périlleux.

Les rimes redoublées offrent le retour ou la continuation des mêmes rimes. La Fontaine a dit dans l'une de ses fables:

Jupin en a bientôt la cervelle rompue.
 Donnez-nous, dit le peuple, un roi qui se remue.
 Le monarque des dieux leur envoie une grue,
 Qui les croque, qui les tue,
 Qui les gobe à son plaisir.

Dans quelques pièces de peu d'étendue, comme une épigramme, un impromptu (2), ou une chanson, on trouve plusieurs rimes masculines ou féminines différentes qui se succèdent. Ainsi Boileau a dit de Corneille après qu'il eut publié ses tragédies d'Agésilas et d'Attila:

Après l'Agésilas,
 Hélas!
 Après l'Attila,
 Hola!

De la disposition des vers.

On peut mélanger des vers de différentes mesures symétriquement ou sans ordre régulier. Quand la marche qu'on observe est symétrique, on produit des stances ou des strophes; quand elle est arbitraire, irrégulière, on dit que la poésie est écrite en vers libres.

Dans la pièce libre, on peut à volonté se servir de différentes mesures et les agencer (3) de la façon la plus heu-

(1) Τραγῳδίαι. (2) Ἀὐτοσχέδιον. (3) Συναρμολόγω. Διατίθημι.

reuse pour satisfaire tout à la fois le sentiment et l'harmonie.

La stance peut se définir une période poétique symétriquement composée. Dans l'ode elle reçoit le nom de strophe et dans la chanson celui de couplet.

Les stances régulières présentent un nombre déterminé de vers, qui se trouve assujéti pour le mètre et le mélange des rimes à la même règle pour toute la pièce.

Il y a des stances de trois, de quatre, de cinq, de six, de sept, de huit, de neuf, de dix et de douze vers. La stance s'appelle tercet si elle a trois vers, quatrain si elle a quatre vers, de cinq vers si elle en a cinq, sixain si elle en a six, de sept vers si elle en a sept, huitain ou octave si elle en a huit, de neuf vers si elle en a neuf, dixain si elle en a dix, et de douze vers si elle en a douze.

(1) Le tercet est usité dans le genre lyrique. On en trouve de très-beaux dans Esther:

Le Dieu que nous servons est le Dieu des combats:

Non, non, il ne souffrira pas

Qu' on égorge ainsi l'innocence.

(2) Le quatrain admet des vers de toutes sortes des mesures, pourvu que dans la disposition des rimes on observe les règles générales. P. Ex.

Ruisseau peu connu, dont l'eau coule

Dans un lieu sauvage et couvert,

Oui, comme toi, je crains la foule;

Comme toi j' aime le désert.

(Ducis).

(3) La stance de cinq vers renferme nécessairement trois rimes semblables. On doit avoir soin de ne pas placer ces trois rimes consécutivement, comme:

Heureux qui sait fléchir la céleste vengeance!

Heureux le cœur humble et touché!

Heureux qui fait au ciel oublier son offense,

Et qui recouvre l'innocence

Par le repentir du péché!

(Lamothe).

(4) La stance de six vers est celle que nos poètes ont le plus souvent employée. Elle prend ordinairement un repos après le troisième vers et se divise ainsi en deux tercets.

Le premier vers rime avec le second, le quatrième avec le cinquième et le troisième avec le sixième. P. Ex.

Que le choc affreux des tempêtes
Des rochers renverse les têtes,
Que l'univers ne soit qu'un théâtre d'horreur;
Autour de Sion immobile,
Le jordan coulera tranquille;
La paix habitera la cité du Seigneur.

(Lamothe).

Quelquefois on la divise encore en un quatrain et un distique.

(5) La stance de sept vers se compose d'un quatrain et d'un tercet; une des rimes du premier passe dans le second. On pourrait placer d'abord le tercet, mais on trouve peu d'exemples de cette disposition. P. Ex.

Paraissez, Roi des rois; venez, Juge Suprême,
Faire éclater votre courroux
Contre l'orgueil et le blasphème
De l'impie armé contre vous.
Le Dieu de l'univers est le Dieu des vengeances;
Le pouvoir et le droit de punir les offenses
N'appartient qu'à ce Dieu jaloux.

(Rousseau).

(6) La stance de huit vers n'est que la réunion de deux quatrains, soit que les vers aient la même mesure, soit qu'ils en aient une différente. P. Ex.

O bienheureux mille fois
L'enfant que le Seigneur aime;
Qui de bonne heure entend sa voix
Et que ce Dieu daigne instruire lui-même!
Loin du monde élevé, de tous les dons de cieux
Il est orné dès sa naissance,
Et du méchant l'abord contagieux
N'altère point son innocence. (Racine.)

(7) La stance de neuf vers se compose d'un quatrain, d'un tercet et d'un distique. P. Ex.

Une douleur obstinée
Change en nuit vos plus beaux jours;
Près d'un tombeau prosternée,
Voulez-vous pleurer toujours?

Le chagrin qui vous dévore
 Chaque jour avant l'aurore
 Réveille vos soins amers;
 La nuit vient et trouve encore
 Vos yeux aux larmes ouverts.

(Gresset).

(8) La stance de dix vers est partagée en un quatrain et deux tercets. Après le quatrième vers le repos est très-marqué; il l'est moins après le septième, mais il est cependant sensible. P. Ex.

J'ai vu mes tristes journées
 Décliner vers leur penchant;
 Au midi de mes années
 Je touchais à mon couchant.
 La mort, déployant ses ailes,
 Couvrait d'ombres éternelles
 La clarté dont je jouis,
 Et, dans cette nuit funeste,
 Je cherchais en vain le reste
 De mes jours évanouis.

(Rousseau).

(9) La stance de douze vers est très-peu employée parce qu'elle est trop longue. Elle se compose ordinairement de trois quatrains ou d'une stance de dix vers suivie d'un distique.

Toutes ces stances peuvent être infiniment variées parce que, indépendamment de toutes les combinaisons (1) diverses dont les rimes sont susceptibles, on peut encore modifier la marche de la strophe en choisissant des mesures différentes. Le poète n'est pas astreint (2) à reproduire toujours la même stance; il peut changer de rythme toutes les fois que l'ordre des idées le demande.

Seulement il faut que le sens soit complet à la fin de chaque stance; à moins que l'on n'introduise une phrase secondaire commençant par *si* ou *lorsque*, ou que l'on ne fasse une énumération.

Une stance ne doit jamais non plus se terminer par une rime de même nature que celle qui commence la stance suivante. Si la première stance se termine par une rime masculine, la seconde doit commencer par une rime féminine.

Enfin nous observons avec Marmontel que la clôture de la stance, n'est bien marquée que par un vers masculin, et

(1) Συνδυασμός, (2) Ἠναγχασμένος, Ἰσχύρωσι

qu'une rime féminine ne la termine jamais d'une manière convenable. Ce n'est que dans l'ode familière et badine, dont la grâce est la nonchalance, qu'il sied de donner à la stance ce caractère de mollesse.

Des licences poétiques

La licence est une incorrection, une irrégularité permise en faveur du nombre, de l'harmonie, de la rime ou de l'élégance des vers.

Les principales licences poétiques consistent dans le retranchement ou l'addition de quelques lettres. Ainsi les poètes ont le droit de retrancher l's à la première personne singulière du présent de l'ind. et du prétérit défini, comme je sai pour je sais, je vous en averti pour je vous en avertis, etc.

Ils écrivent à volonté avec ou sans s les mots suivants: Grâce, jusque, guère, naguère, certe, même, ainsi que les noms propres Athènes, Mycènes, Appelles, Charles, Versailles, Londres, etc.

Dans quelques mots on peut aussi à volonté conserver ou supprimer l'e muet final. Ainsi on écrira encore ou encor, zéphyre ou zéphyr, etc. Jusqu'au milieu du XVIIe siècle on a écrit avec que, mais cette orthographe est absolument abandonnée. Maintenant on emploie très-rarement cependant que pour pendant que, et alors que pour lorsque. On trouve encore sais-je pas pour ne sais-je pas, mais cette locution est vicieuse.

Les meilleurs poètes ont employé devant, devant que pour avant, avant que; lors pour alors; las pour hélas. Les anciens disaient jà pour déjà. On ne rencontre plus cette licence que dans le style marotique (1).

Les ellipses ou suppressions de mots sont très-fréquentes en poésie. Elles ont pour objet de donner à l'expression plus de force et de rapidité. P. Ex.

S'il pardonne, il est mou; s'il se venge, barbare;
S'il donne, il est prodigue; et s'il épargne, avare.
(Rotrou).

Les poètes évitent aussi la répétition du mot ni qui serait exigée en prose. P. Ex.

Tu n'as crédit, ni rang qu'autant qu'elle t'en donne.
(Corneille).

(1) Τὸν κατὰ μίμνησιν τοῦ ποιητοῦ Μαρότου.

Dans les interrogations ils peuvent aussi retrancher la négative ne. Vient-il point? Est-ce pas lui? etc.

La poésie française aime beaucoup les inversions. P. Ex.

C'est en vain qu' au Parnasse un téméraire auteur
 Pense de l'art des vers atteindre la hauteur:
 S'il ne sent point du ciel l'influence secrète,
 Si son astre en naissant ne l'a formé poète,
 Dans son génie étroit il est toujours captif,
 Pour lui Phœbus est sourd et Pégase est rétif. (1)

Mais il faut éviter toutes les inversions forcées qui manquent de naturel et qui rendent quelquefois le vers inintelligible.

(1) Δυσήλιος.

F I N.

ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

TABLE DES MATIÈRES.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ. — PREMIÈRE PARTIE.

	Σελ.
Περὶ φωνηέντων. Des voyelles.	9
Περὶ διφθόγγων. Des diphthongues	11
Περὶ συμφώνων. Des consonnes	12
Περὶ τῶν μερῶν τοῦ λόγου. Des parties du discours . .	19
Θέμα πρῶτον	} 20
Περὶ ἄρθρου. De l'article.	
Περὶ σχηματισμοῦ τοῦ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ. De la forma- tion du pluriel.	22
Θέμα δεῦτερον.	24
Περὶ γένους τῶν οὐσιαστικῶν. Du genre des substantifs.	25
Θέμα τρίτον.	26
Περὶ ἐπιθέτου. De l'adjectif.	27
Θέμα τέταρτον.	28
Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ θηλυκοῦ ἐπιθέτου. De la formation du féminin.	29
Θέμα πέμπτον.	} 31
Περὶ τῶν ἀριθμητικῶν ἐπιθέτων. Des adjectifs numéraux:	
Θέμα ἕκτον.	35
Περὶ ἀντωνυμιῶν ἐπιθέτων. Des adjectifs pronominaux.	} 36
Ἐπίθετα δεικτικά. Adjectifs démonstratifs.	
» κτητικά. Adjectifs possessifs.	
» ἀόριστα. Adjectifs indéfinis.	} 37
Θέμα ἕβδομον	
Περὶ τῶν ἀντωνυμιῶν. Des pronoms.	} 38
Προσωπικά. Personnels.	
Θέμα ὄγδοον.	} 40
Αὐτοπαθεῖς. Réfléchis.	
Κτητικά. Possessifs.	} 41
Θέμα ἕνατον.	
Δεικτικά. Démonstratifs.	} 42
Ἀναφορικά· καὶ ἐρωτηματικά. Relatifs et interrogatifs. .	
Θέμα δέκατον	} 44
Ἀόριστοι. Indéfinis.	
Θέμα ἑνδέκατον.	} 46
Περὶ ῥήματος. Du verbe.	

Θέμα δωδέκατον.	47
Σχηματισμός τοῦ βοηθητικοῦ ῥήματος ἔχειν.	48
» » » » εἶναι.	50
» τῶν ἐνεργητικῶν ῥημάτων τῶν 4 συζυγιῶν.	51
Πρώτη συζυγία. Première conjugaison.	52
Θέμα δέκατον τρίτον.	53
Παρατηρήσεις ἐπὶ τινῶν ῥημάτων τῆς α'. συζυγίας.	54
Δέμα δέκατον τέταρτον.	56
Δευτέρα συζυγία. Seconde conjugaison.	57
Παρατηρήσεις ἐπὶ τινῶν ῥημάτων τῆς β'. συζυγίας.	58
Θέμα δέκατον πέμπτον.	59
Τρίτη συζυγία. Troisième conjugaison.	
Παρατηρήσεις ἐπὶ τινῶν ῥημάτων τῆς γ'. συζυγίας.	61
Τετάρτη συζυγία. Quatrième conjugaison.	
Παρατηρήσεις ἐπὶ τινῶν ῥημάτων τῆς δ'. συζυγίας.	63
Θέμα δέκατον ἕκτον.	
Περὶ παθητικῶν ῥημάτων. Des verbes passifs.	64
Θέμα δέκατον ἑβδόμον.	66
Περὶ οὐδέτερων ῥημάτων. Des verbes neutres.	
Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν οὐδέτερων ῥημάτων.	68
Θέμα δέκατον ὄγδοον.	69
Περὶ ἀντωνυμικῶν ῥημάτων. Des verbes pronominaux.	
Θέμα δέκατον ἑννατόν.	72
Περὶ ἀπροσώπων ῥημάτων. Des verbes impersonnels.	
Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν τριτοπροσώπων ῥημάτων.	73
Περὶ τῶν ἐρωτηματικῶν ῥημάτων. Des verbes interrogatifs.	
Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν ἐρωτηματικῶν ῥημάτων.	76
Θέμα εἰκοστόν.	
Περὶ τῶν ἀρνητικῶν ῥημάτων. Des verbes négatifs.	77
Περὶ τῶν ἀρνητικῶς καὶ ἐρωτηματικῶς κλινομένων ῥημάτων.	78
Θέμα εἰκοστόν πρῶτον.	79
Περὶ τῶν ῥημάτων Aller καὶ Venir.	
Θέμα εἰκοστὸν δεύτερον.	80
Περὶ σχηματισμοῦ τῶν χρόνων. De la formation des temps.	81
Περὶ ἀνωμαλῶν ῥημάτων. Des verbes irréguliers.	82
Περὶ μετοχῆς. Du participe.	89
Περὶ τῶν ἀκλίτων μερῶν τοῦ λόγου. Des parties du discours invariables.	89
Περὶ ἐπιρρήματος. De l'adverbe.	
Θέμα εἰκοστὸν τρίτον.	91
Περὶ προθέσεως. De la préposition.	92
Θέμα εἰκοστὸν τέταρτον.	

	Σελ.
Περὶ συνδέσμου. De la conjonction.	93
Περὶ ἐπιφωνήματος. De l'interjection.	94
Θέμα εἰκοστὸν πέμπτον.	
Περὶ ὀρθογραφίας. De l'orthographe.	95
Περὶ ἀποστρόφου. De l'apostrophe.	96
Περὶ τόνων. Des accents.	
Περὶ στίξεως. De la ponctuation.	97
Exercices ἐπὶ διαφόρων μερῶν τοῦ λόγου.	98

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

SECONDE PARTIE.

De la syntaxe de l'article défini.	109
De l'article indéfini.	111
De l'article partitif.	
Θέμα εἰκοστὸν ἕκτον.	112
Du genre de certains substantifs.	
Du nombre de certains substantifs.	114
Θέμα εἰκοστὸν ἑβδομὸν.	116
De l'accord de l'adjectif.	
Θέμα εἰκοστὸν ὄγδοον.	119
Des adjectifs possessifs.	120
Des adjectifs indéfinis.	121
Des adjectifs démonstratifs.	
Θέμα εἰκοστὸν ἑννατὸν.	122
Des pronoms personnels.	
De la répétition des pronoms personnels.	124
Du pronom SOI.	125
Des pronoms LUI, EUX, ELLE, ELLES, LEUR.	
De l'emploi du pronom LE.	
Θέμα τριακοστὸν.	126
Des pronoms démonstratifs.	
Des pronoms possessifs.	128
Des pronoms relatifs.	
Des pronoms indéfinis.	130
Θέμα τριακοστὸν πρώτον.	131
De l'accord du verbe avec son sujet.	132
Du complément des verbes.	134
Θέμα τριακοστὸν δεύτερον.	135
De l'emploi des temps du conditionnel	136
Θέμα τριακοστὸν τρίτον.	138
De l'impératif.	139
De Ἰηρηροποιήθηκε ἀπὸ τοῦ Ἰωάννου Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς.	

	Σελ.
De l'emploi des temps du subjonctif.	141
Θέμα τριακοστὸν τέταρτον.	142
De l'emploi de l'infinitif.	143
Θέμα τριακοστὸν πέμπτον.	146
Du participe présent et de l'adjectif verbal.	147
Θέμα τριακοστὸν ἕκτον.	147
Du participe passé et du participe passif.	148
Du participe passif des verbes pronominaux.	150
Remarques sur l'emploi de certains participes.	151
Θέμα τριακοστὸν ἑβδόμον.	151
De l'adverbe	152
De la place des adverbes.	153
Θέμα τριακοστὸν ὄγδοον.	154
De l'emploi des négations.	154
Θέμα τριακοστὸν ἔνατον.	156
De la préposition.	156
Θέμα τεσσαρακοστὸν	159
De la conjonction.	160
Θέμα τεσσαρακοστὸν πρώτον.	160
Παρατηρήσεις. Observations particulières.	161
Exercices sur toutes les difficultés de la syntaxe.	171
Du style.	177
De la versification française.	180
Μίναξ τῶν ἐμπεριεχομένων.	190

Τ Ε Λ Ο Σ.